SCIENCE FICTION

NORMAN SPINRAD

OAMENI ÎN JUNGLĂ

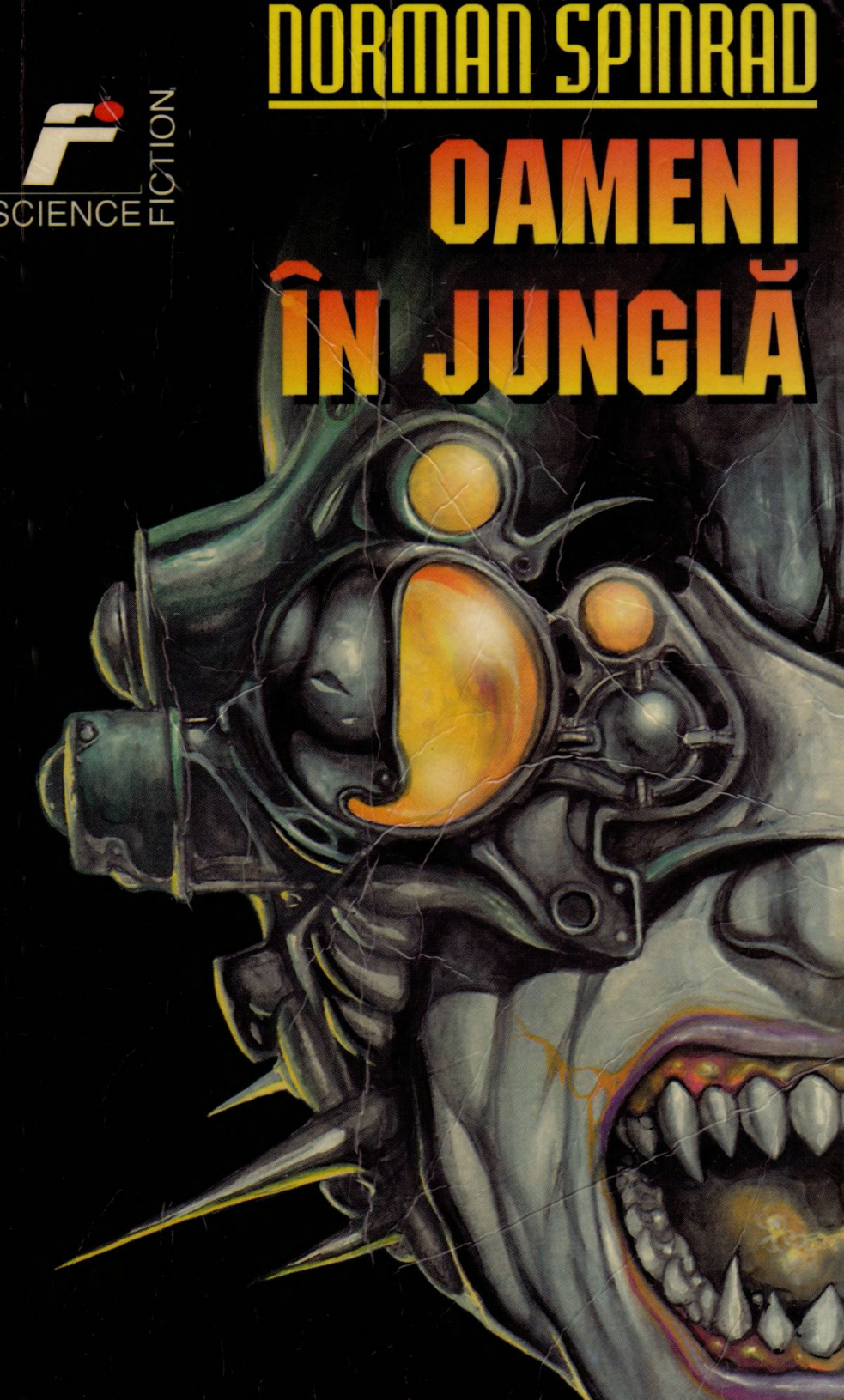

Scriitorul american **NORMAN SPINRAD** s-a născut la 15 septembrie 1940. A absolvit City College din New York în 1961, a publicat prima povestire în 1963 şi primul roman în 1965. N-a avut niciodată o slujbă fixă, în schimb a fost – rînd pe rînd – agent literar, animator al unui talk-show la radio, preşedinte (şi apoi vicepreşedinte) al Asociaţiei Scriitorilor de Science Fiction din America (SFWA), publicist independent (calitate în care a abordat critica literară şi de film, eseul pe teme ştiinţifice, comentariul politic, realizînd totodată două antologii şi două cărţi de non-ficţiune). De asemenea, a scris versuri pentru cîteva cîntece şi a înregistrat un single ca vocalist, disc ce a fost distribuit în Anglia şi Franţa, fără a intra însă în topuri.

Chiar de la început, romanele lui Spinrad stau mărturie principalei obsesii a operei sale: accesul la putere. Folosind decorul unor aventuri spaţiale, lupta permanentă pentru a impune o putere ordonatoare în faţa haosului înconjurător constituie esenţa acestor texte, în care maşinaţiunile politice şi investigaţiile psihologice reprezintă elementul primordial.

Din 1969, romanele lui Spinrad devin tot mai „explosive" prin limbajul lor crud şi argotic, prin critica extrem de virulentă, deseori violentă, la adresa *establishment*-ului american. *Bug Jack Barron* (1969), *Visul de fier* (1972), *Între două lumi* (1979) sau *Maşinăria rock-and-roll* (1987) sînt tot atîtea sfidări aduse conştiinţei noastre adormite, lipsei de reacţie şi laşităţii în faţa marilor drame ce prefigurează un viitor extrem de sumbru al societăţii umane.

Pe linia titlurilor menţionate, romanul *Oameni în junglă* (1967), desprins parcă dintr-un tablou de Hieronymus Bosch, avertizează – cu mijloace deseori şocante, proprii de altfel lui Norman Spinrad – asupra pericolului dezumanizării totale a individului (dar şi a societăţii), în încercarea de a obţine, indiferent de preţ, PUTEREA... Veţi descoperi astfel că – uneori – victimele pot fi mai rele decît călăii, libertatea poate reprezenta un blestem, iar victoria se poate dovedi mai îngrozitoare decît înfrîngerea... Cît despre „om", pare a spune Spinrad, dacă nu sîntem atenţi, acest cuvînt se poate transforma într-o simplă vorbă goală...

NORMAN SPINRAD

OAMENI ÎN JUNGLĂ

FAHRENHEIT

Pentru HARLAN ELLISON –
Primejdioasa Nălucire ce a dispărut...

Capitolul 1

Bart Fraden stătea neglijent pe marginea biroului, simţind un ciudat amestec de tensiune şi destindere, ca o felină în repaus. Ce naiba, îşi spunea muşcînd încă o îmbucătură din gustoasa pulpă de fazan, o sinecură nu poate dura o veşnicie.

Aruncă neatent pulpa de fazan înapoi pe tava de argint gravat care se odihnea pe biroul de nuc bine lustruit, apucă sticla răcită, pe jumătate plină cu vin de Rin, şi dintr-o duşcă scurtă împinse pe gît îmbucătura de vînat. Vinul era bun, al naibii de bun – lucru firesc, ţinînd seama că fiecare sticlă costase în trecut Statul Liber al Centurii de Asteroizi cîte treizeci de confedolari.

Pe de altă parte, fazanul era cam uscat şi din cale afară de fript. Însă la urma urmei, îşi spuse Fraden indulgent, lui Ah Ming pesemne îi vine foarte greu să se concentreze la gătit, cu hărmălaia asta generală cauzată de bunul şi bătrînul Stat Liber al Centurii de Asteroizi.

Cu toate acestea, Ah Ming, în calitatea sa de şef bucătar personal al preşedintelui SLCA, îşi făurise aici, pe Ceres, o situaţie nu prea rea şi, aşa cum Fraden remarcase doar din observaţii exterioare, pînă şi o felină obişnuită aproape că devine monstru cînd vede că pasărea prinsă vrea să-şi ia zborul.

Această atitudine îi părea lui Fraden complet neobişnuită. În fapt, o felină posesoare a unui talent oarecare nu trebuie decît să adulmece aerul din propria arenă pentru a înţelege pînă unde se întind graniţele răului pe care îl poate provoca. Atunci cînd o floare rămîne fără nectar, albina trece la următoarea. Un bucătar de valoarea lui Ah Ming îşi putea găsi un locşor călduţ oriunde, începînd cu Terra şi terminînd cu Antares. El era în stare să reuşească la perfecţiune lucruri pe care cei mai mulţi nu le puteau face deloc. Asta e, în ultima instanţă, singura poliţă de asigurare necesară cu adevărat oricui, fie el bucătar sau politician.

Se întinse şi luă de pe birou o havană, din caseta mare, umidificată, împodobită cu modele de sidef sculptate de mînă. O adulmecă admirativ un moment, apoi o vîrî în gură şi o aprinse. Trase în piept fumul aromat şi, timp de o clipă, îmbrăţişă cu privirea biroul – pereţii lambrisaţi cu lemn de tek, mocheta de lînă roşie ce se întindea din perete în perete, tablourile de Picasso, Calder şi Mallinstein, barul încărcat cu cele mai bune băuturi – toate, pînă la ultima picătură, importate tocmai de pe Pămînt – cămara, cu umiditate şi temperatură constante, plină cu boxuri de ţigări...

Nu era deloc rău pentru Centura de Asteroizi. Numai încăperea aceea singură trebuie să fi costat vreo zece mii de confedolari.

De această parte a lui Marte, nimic nu egala domul prezidențial – lemn, mîncare, trabucuri, whisky... Şi absolut totul importat direct de pe Pămînt, la prețuri enorme, pe socoteala trezoreriei SLCA. Primul şi ultimul președinte al Statului Liber al Centurii de Asteroizi ducea un trai foarte îmbelşugat.

Fraden oftă nostalgic, însă melancolia nu-i îndulci cîtuşi de puțin chipul dur şi colțuros, frumos în rigiditatea sa. Fața îi era alcătuită numai din planuri netede şi unghiuri ascuțite, iar umbre pronunțate îi înconjurau ochii adînciți în orbite şi nasul ascuțit, deşi bine proporționat. Cu fața lui aspră, plină de viață, cu trupul osos dar viguros, cu coama deasă de păr negru, Fraden avea din creştet pînă în tălpi o înfățişare de animal de pradă, ceea ce şi era.

Bart Fraden îşi înăbuşi pornirea nostalgică de-o clipă şi scoase un rîs forțat, pițigăiat şi batjocoritor:

– Ei, tu, spuse cu voce tare, încercînd poate să se convingă, Centura de Asteroizi nu-i unicul peşte din mare! Ce-am avut şi ce-am pierdut!

Se întoarse la aparatul de comunicație aşezat lîngă birou. Venise într-adevăr momentul să se asigure că totul era pregătit; de fapt, era timpul s-o şteargă, nu mai trebuia decît să apară afurisitul ăla de Valdez. Dacă nu cumva blocada confederală îl împiedica să treacă...

Era o posibilitate pe care Bart Fraden nu se ostenise s-o ia în seamă. Lucrurile stăteau, oricum, destul de rău, fără

să mai trebuiască să-şi imagineze dezastre teoretice. Aşa-zişii rebeli – de fapt nimic altceva decît trupele regulate ale nou organizatelor State Confederate ale Terrei (o Terra aflată în decădere) – stăpîneau deja aproape tot teritoriul fostului Stat Liber al Centurii de Asteroizi, cu excepţia micuţei lumi reprezentate de capitala Ceres şi a cîtorva asteroizi din apropiere. Şi, ceea ce era mai important, reuşiseră să captureze toate Sferele de Uraniu, acele mari bucăţi de pechblendă aproape pură, care din capul locului reprezentaseră adevăratul motiv al aşa-numitei revoluţii. E drept, versiunea oficială era că popoarele oprimate de pe Asteroizi se răsculau împotriva despotului Fraden, pentru a se putea alătura tovarăşelor lor terestre, în nou formata Confederaţie a Statelor de pe Terra etc., la nesfîrşit, pînă la saţietate. Adevărul însă, cunoscut în sistemul solar de orice idiot în vîrstă de peste doi ani şi cu un dram de minte, era că noul amalgam dintre Uniunea Atlantică, Mai Marea Uniune Sovietică şi Marea Chină se simţea unanim aclamat şi hotărîse că s-a săturat să-i plătească lui Fraden bani buni pentru uraniul din Centura de Asteroizi şi că obţinerea cu japca a acestuia, direct de la sursă, s-ar dovedi cu timpul mai ieftină. *Sic transit gloria mundi.*

Fraden apăsă pe unul din nenumăratele butoane şi spuse în aparatul de comunicare:

– Ling? Aici Fraden. Sper că nava spaţială e încărcată şi pregătită, nu? Ţine-o pe punctul de a decola. Adu-ţi aminte, căpitane, că banca mea din statul elveţian are ordin să transfere o sută de mii de confedolari în contul tău, în clipa cînd

ajungem în siguranţă dincolo de Pluton. N-ai reperat încă nava lui Valdez? Bine, cheamă-mă cînd o vei face. Şi transferă marfa imediat ce soseşte. În regulă. Terminat!

Fraden oftă şi pufăi din havană ca să se liniştească. Oricum, îşi zise, nimeni nu poate spune că Bart Fraden nu ştie să citească o inscripţie de pe perete.

Respectiva inscripţie îi apăruse clar lui Fraden în cea mai mare parte din ultimii doi ani. Primele litere apăruseră cînd Mai Marea Uniune Sovietică, Uniunea Atlantică şi Marea Chină, speriate foarte de un triplu război termonuclear, ratat de puţin pentru un fleac care ajunsese deja o chestiune minoră în istorie, fuseseră împinse de o teroare reciprocă să se unească, formînd Statele Confederate ale Terrei. Pentru cineva cu un pic de minte, mesajul era cît se poate de clar. Odată barosanii sistemului uniţi într-o cabală hrăpăreaţă, zilele miriadelor de stătuleţe din sistem – Federaţia Marţiană, Hegemonia Jupiteriană, Dominionul Transsaturnian, Statul Liber al Centurii de Asteroizi şi tot restul – erau numărate. Singura întrebare era cine urma să fie acaparat primul şi cît de curînd.

Din fericire, Confederaţia fusese suficient de amabilă să-i facă lui Fraden favoarea de a dubla cantităţile de uraniu cumpărate din SLCA. Era, fără îndoială, vorba de stocarea respectivei materii, ceea ce însemna că furnizarea sa urma să fie temporar întreruptă, un indiciu sigur că SLCA se afla prima pe lista cumpărăturilor de Crăciun.

Deci, chiar înainte de începerea falsei revoluţii, Fraden săpase adînc în contul său gras dintr-o bancă din statul elveţian şi-şi cumpărase o navă spaţială – mică, dar departe

de a fi ieftină. O dată ce monstrul numit Confederaţie pusese ochii pe Statul Centurii de Asteroizi, nu mai rămînea decît o singură soluţie: aceea de a pregăti o evadare spre alte stele, unde existau încă zeci de planete independente; sau cel puţin una cu potenţialul revoluţionar adecvat pentru ca un om avizat să o cucerească şi să se pună în fruntea unui guvern planetar care să-l menţină în huzur, timp de secole întregi ori măcar pentru tot restul vieţii. Asta cu îndemînare, viclenie şi o mică asigurare.

Totul era ca păcătoasa de blocadă să nu oprească sosirea acelei asigurări, în valoare de o sută de milioane de confedolari.

Fraden dădu din umeri. Ar fi putut, la fel de bine, să asculte raportul despre ultimele dezastre. Nu mai era nimic de făcut pînă la apariţia lui Valdez.

– Trimiteţi-l urgent pe generalul Vanderling în biroul meu, zise el în aparatul de comunicaţii.

Willem Vanderling, un tip îndesat, rotofei şi chel, traversă în trombă, blestemînd şi scuturînd din cap, coridorul care făcea legătura între Domul central de pe Ceres şi căsuţa sa retrasă.

Situaţia militară era, eufemistic vorbind, dezastruoasă. Ceres fusese deja inclus în unitatea administrativă condusă de Pluton şi nu era decît o chestiune de timp pînă ce membrii Confederaţiei aveau să definitiveze acţiunea de înglobare. Nu le mai rămăsese multă vreme la dispoziţie, îşi zicea Vanderling. Bart va trebui să-şi părăsească în mai puţin de o zi acel cuibuşor confortabil, dacă voia să-şi

scape pielea. Gîndul acesta îi dădea lui Vanderling un soi de satisfacţie sumbră.

Adevărul era că Bart părea afectat mai mult de felul cum se deteriorase măiestria culinară a lui Ah Ming, decît de perspectiva de a pierde Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Ticălosul se purta întotdeauna ca şi cum ar fi avut în permanenţă patru aşi ascunşi în afurisita aia de mînecă a costumului de comandă. Chiar şi acum cînd, în jurul lui, SLCA începea să fie înghiţit bucată cu bucată.

Nu era însă mai puţin adevărat că Bart Fraden părea să sfîrşească întotdeauna prin a scoate un as sau doi din mînecă. Tipul se afla veşnic cu cinci paşi înaintea oricărui hop politic sau economic ieşit în cale – ba chiar şi înaintea acelora pe care Vanderling nici nu le simţea cînd trece peste ele. Şi e al dracului de bine că Bart nu deosebeşte un tun laser de o armă-brici. Dac-ar fi la fel de priceput ca mine într-ale războiului, aş intra în rahat pînă peste cap, îşi zicea Vanderling. În felul acesta, măcar, nici unul din noi nu e specialist în fărădelegile celuilalt. N-avem cum să ne păcălim între noi – avem nevoie unul de altul, formăm o echipă.

Fraden şi Vanderling se ridicaseră dintr-o cloacă comună, pentru a conduce împreună Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Fraden ajunsese acolo din întîmplare, fugind de pe Pămînt după primul şi unicul său mandat de guvernator al provinciei Marelui New York din Uniunea Atlantică – o perioadă cunoscută pentru recordul în materie de jaf şi corupţie, impresionant pînă şi pentru infama clică de falsificatori şi măscărici politici de prin partea locului. Vanderling se născuse pe Centura de

Asteroizi, din bunici care duraseră New Vortrek-ul, şi comandase o bandă mărişoară de pungaşi care meŕsese întotdeauna cu un pas înaintea miliţiei din Noua Africă de Sud, numai mulţumită geniului său tactic înnăscut.

Luaţi separat, erau unul un pirat de doi bani, celălalt un fost politician scociorînd printre asteroizii conduşi de către new vortrekeri sub numele de Noua Africă de Sud. Însă în clipa în care se pomeniseră laolaltă, în atmosfera catalizatoare a dictaturii fetide care era Noua Africă de Sud, deveniseră pe dată o forţă revoluţionară, înlocuind Noua Africă de Sud cu propriul Stat Liber al Centurii de Asteroizi, pe parcursul a doi ani de intensă demagogie ultraeficientă şi război de gherilă de mică intensitate.

Dar, de bună seamă, întrucît Fraden uzase îndeosebi de primul mijloc menţionat, Noua Africă de Sud fusese mai mult decît pregătită pentru revoluţie. Asteroizii fuseseră colonizaţi iniţial de refugiaţi, veniţi aici după Marele Pogrom African şi care sperau să instaureze un nou stat al burilor în Asteroizi, regiune vestită pentru bogăţiile ei minerale. La doi ani după fondarea Noii Africi de Sud, fuseseră descoperite rocile de uraniu şi pornise Marea Goană după Uraniu, în cursul căreia, plini de speranţă, mii şi mii de pămînteni din zonele cele mai sărace îşi amanetaseră toate bunurile pentru a-şi plăti drumul pînă la Centura de Asteroizi, încredinţaţi că au dat lovitura.

Desigur însă că, ajungînd acolo, băieţii cu detectoare Geiger aflaseră că guvernul bur rezervase pentru sine întreaga cantitate de uraniu, şi astfel se treziseră înapoi, pe fundul prăpastiei, fără o scară la îndemînă. Cum cei mai

mulţi asiatici, africani şi latino-americani care invadaseră locul erau faliţi, istoria se repetase în chip de răzbunare, iar Noua Africă de Sud devenise într-adevăr o nouă Africă de Sud, cu o oligarhie de buri care domnea ca şi înainte peste masele de indivizi cu pielea închisă la culoare.

Pe scurt, aşa cum îl convinsese repede Fraden pe Vanderling, situaţia era ideală pentru un bun conducător de gherilă şi un politician deştept care ştiau cum să manevreze treaba.

– Ce-am avut şi ce-am pierdut! murmură Vanderling pentru sine, încercînd să se consoleze puţin faţă de indiferenţa uşuratică a lui Fraden şi nereuşind defel.

Fuga din Sistemul Solar, către ţinuturi şi planete necunoscute, nu prea corespundea ideii lui Vanderling despre un trai plăcut.

Cînd generalul neanunţat, conform prerogativelor sale, năvăli din biroul lui Fraden în cabinetul particular al acestuia, o găsi pe Sophia O'Hara stînd pe un fotoliu, în timp ce Fraden se sprijinea de birou.

Asta îmi mai lipsea, îşi zise Vanderling în gînd, cu amărăciune.

Sophia se legase de Fraden către sfîrşitul revoluţiei. Era scundă, mlădioasă, bine făcută, cu piele oacheşă şi trăsături frumoase, cu ochi de un verde intens; părul roşu ca flacăra îi cădea pe umeri, şi toată fiinţa ei iradia o irezistibilă atracţie sexuală. Vanderling nu o putea suferi, iar sentimentul era reciproc.

Sophia zîmbi cu o ironie dulce şi zise:

– Uite-l şi pe Cap-de-Obuz al nostru, care precis vine să ne spună că ne-a salvat ziua, că i-a înconjurat pe oamenii Confederaţiei şi că vom trăi cu toţii fericiţi, de-acum încolo. Se vede după expresia veselă de pe mutra lui de înapoiat mintal!

Ca de obicei, Vanderling o ignoră cu desăvîrşire.

– E de rău, Bart, spuse. E cît se poate de rău. Mai au doar douăsprezece ore pînă să termine înglobarea, deci cu puţin noroc îl mai putem menţine pe Ceres încă vreo treizeci de ceasuri, eventual. Dacă vrem să ne scăpăm pielea, ar fi al naibii de bine s-o facem *acum*.

– Un trabuc, Willem? făcu Fraden, cu un zîmbet enervant.

Dracu' să-l ia, îi plăcea s-o asculte pe gagica asta, fiică a poporului său, cel cu gura păcătoasă. Dar în ciuda iritării, Vanderling luă un trabuc din caseta de fildeş, îl aprinse cu bricheta de aur şi inhală fumul parfumat al havanei. Gustul în materie de tutun al lui Fraden era la fel de bun pe cît de prost era cel în materie de femei. N-avea cum să nu recunoască asta.

– Cît de curînd înseamnă „acum"? întrebă Fraden, aprinzîndu-şi un nou trabuc.

– Cînd poate fi nava încărcată şi gata de plecare? replică Vanderling.

– Exceptînd un mic amănunt, am putea pleca pe loc, răspunse Fraden.

– Atunci sugerez ca tu, eu şi drăguţa domnişoară Rază-de-Soare să urcăm îndată la bord şi să ne cărăm naibii de-aici. Treizeci de ore e o cifră optimistă, s-ar putea

ca totul să dureze chiar mai puţin de o zi standard. Iar în clipa cînd confederalii vor fi reuşit să înglobeze Ceresul, nici măcar o gîză de pe Marte nu se va mai putea strecura prin blocadă.

– Încă nu putem pleca, insistă Fraden.

– Ce naiba-i cu tine? trînti Vanderling. Nava e încărcată şi gata de plecare, oamenii Confederaţiei sînt cît se poate de aproape, iar tu nu poţi decola! Ce dracu' aştepţi, o fanfară care să te scoată din Sistem intonînd marşuri triumfale?

– Micul amănunt pe care-l aşteptăm, spuse Fraden, este acel lucru formidabil care se prezintă în pachetele. Valdez îl transportă tocmai de pe Pămînt, în ciuda blocadei, iar eu ies cu o sută de mii de confedolari pentru serviciu. Trebuie să aşteptăm această marfă un timp cît se poate de îndelungat. Ea reprezintă asigurarea noastră.

A început, îşi zise Vanderling cu un amestec de iritare şi admiraţie.

– Ce fel de asigurare? întrebă el, plictisit.

– Pune-ţi căpăţîna aia seacă la contribuţie, zise Fraden. Ne urcăm în navă şi părăsim Sistemul Solar pentru o planetă îndepărtată. N-avem nici un ban, iar Confederaţia abia aşteaptă să ne întrebe de sănătate. Ce se întîmplă atunci?

– Spune tu, geniule, zise agasat Vanderling.

– Am fi făcuţi prizonieri şi extrădaţi la cererea Confederaţiei, asta s-ar întîmpla. Nici un guvern planetar prăpădit nu s-ar lua în beţe cu marea Confederaţie, de dragul a trei sărăntoci.

– Ce sărăntoci? ţipă Vanderling. Nu eşti în toate minţile? Avem peste o sută de milioane de confedolari în contul din statul elveţian!

– Ceea ce, spuse Fraden, poate folosi, oriunde în afara Sistemului Solar, pentru umplerea coşurilor de gunoi. Ai uitat că nu există sistem monetar galactic? Fiecare planetă scoate monedă proprie, pe care nici o altă planetă n-o ia în considerare ca atare. La fel sînt şi confedolarii. Doar cîteva lucruri reprezintă peste tot valori – substanţele radioactive, obiectele lucrate de mînă, alimentele-specialitate de pe Pămînt, tutunul şi băutura. Ne-ar trebui o întreagă flotă de nave ca să transportăm oricare dintre aceste mărfuri, în valoare de un milion.

– Şi-atunci?

– Atunci am folosit micul nostru cont clandestin din bancă pentru a cumpăra, de o sută de milioane de confedolari, bunuri care sînt universal valabile, au o masă suficient de mică pentru a încăpea într-o navă, iar în spaţiul extraterestru vor valora de zece ori mai mult decît pe Pămînt. Asta transportă Valdez, de aceea sîntem nevoiţi să-l aşteptăm cu orice risc.

Vanderling mîrîi.

– Şi ce mama dracului e...?

Bîzîitul aparatului de comunicaţii îl întrerupse. Fraden mări sonorul şi Vanderling auzi o voce pe care o recunoscu. Era căpitanul Ling, ofiţerul însărcinat cu paza spaţiodromului.

– ...Valdez se îndreaptă spre noi, dar e urmărit de trei nave de croazieră ale Confederaţiei...

– Ajută-l, ce mai aştepţi? Acoperă-l! ţipă Fraden. Toţi oamenii din dispozitivul de tragere primesc cîte cincizeci de mii, dacă Valdez aterizează fără probleme. Încărcătura să fie transferată imediat.

La jumătatea drumului spre uşă, Fraden aruncă peste umăr:

– Haide! Asta e! Reuşeşte sau nu – plecăm imediat, într-un fel sau altul...

Cu Sophia şi Vanderling în urma lui, Fraden năvăli prin deschiderea de siguranţă în Domul pentru controlul spaţioportului. O clipă, avu senzaţia că se află sub cerul liber – acoperişul era din plexiglas şi oţel transparent, iar stelele, strălucind puternic pe cerul negru al lui Ceres, îl înconjurau de pretutindeni; părea că ar fi de ajuns să întindă mîna ca să le atingă...

Nu prea se dovedea însă momentul potrivit pentru admirat privelişte a. Îndreptîndu-se repede spre consola de control din centrul micului dom, unde Ling şi alţi cîţiva ofiţeri urmăreau pe ecrane sosirea navelor, observă că toate cele patru tunuri laser, ale căror turele stăteau pe platforma de ciment din exterior, începuseră deja să arunce în spaţiu mănunchiuri de raze roşii, aducătoare de moarte, alcătuind modele complicate printre stelele multicolore.

Ajungînd la consola de control, Fraden privi în sus, de-a lungul razelor, încercînd să repereze, printre stelele lucind neclintite pe firmament, cele patru puncte luminoase mişcătoare, care erau Valdez şi navele de blocadă urmăritoare.

– Aici, domnule..., spuse Ling, un metis subţiratic, cu un început de chelie. Indică un punct aproape de orizont, cu mult sub unghiul tunurilor laser. Încercăm să direcţionăm razele între Valdez şi navele blocadei. Cred că el a prins ideea; coboară în viteză.

Fraden privi de-a lungul degetului lui Ling şi văzu un punct mic, strălucitor, coborînd spre orizontul zimţat şi apropiat al lui Ceres. Deasupra, trei puncte similare îl urmăreau în coborîre, însă acum dungile roşii, mortale, ale razelor laser se întretăiau deasupra navei lui Valdez, formînd o grilă a morţii roşii între navele Confederaţiei şi el.

Nava lui Valdez se mărea pe măsură ce o privea; acum devenise un ac, vizibil argintiu, îndreptat în jos, aproape paralel cu suprafaţa crestată, care venea direct spre terenul de asolizare. Deasupra, evitînd razele tunurilor laser, navele Confederaţiei virau, lăsîndu-se păgubaşe...

E pe cale să reuşească! îşi spuse Fraden. Fir'ar dracu'al dracului, a reuşit! Nava lui Valdez sosi deasupra cîmpului de aterizare şi se aşează pe suprafaţa de beton, scoţînd din rachetele retrovectoare un jet gros de fum portocaliu.

– Priviţi! Priviţi! strigă Vanderling deodată, înşfăcîndu-l de braţ şi gesticulînd cu mîna liberă. L-am nimerit pe unul dintre urmăritori!

Cu coada ochiului, Fraden zări una dintre navele Confederaţiei izbucnind în flăcări, cînd o rază laser îi atinse motorul, şi coborînd într-o spirală necontrolată, dincolo de orizont. Continuă însă să rămînă cu ochii la lucrul cel mai important: nava lui Valdez, cu rachetele acum stingîndu-se la aterizare.

– Bravo, Ogivă-de-Oţel! o auzi pe Sophia spunînd sardonic.

De astă dată înţelese. Ce se întîmpla cu el, de-i păsa de o asemenea victorie minoră, într-un război irevocabil pierdut?

Pe cînd cele două nave confederate îşi luau tălpăşiţa, oameni îmbrăcaţi în costume spaţiale împingeau deja cărucioare electrice către nava lui Valdez, pentru a transfera preţioasa încărcătură în nava spaţială – un ovoid relativ mare – care aştepta la celălalt capăt al cîmpului. În sfîrşit liberi! se gîndi Fraden.

– Haideţi, zise. Să mergem spre trapa de intrare. Acum putem pleca. Luaţi-vă rămas bun de la Statul Liber al Centurii de Asteroizi. A fost bine, cît a ţinut!

– Aşa e şi la chef, spuse Sophia O'Hara. Dar dimineaţa următoare e groaznică!

Bart Fraden se aplecă în faţă, în scaunul copilotului din mica navă spaţială, fixă cu privirea labirintul de aparate, ecrane, cadrane şi lămpi de control dinaintea lui şi zise:

– E al naibii de bine că modelele astea mai noi se pilotează practic singure.

Willem Vanderling ridică ochii de pe tabloul de bord al pilotului automat, plin de luminiţe portocalii care se transformau una după alta în verde, pe măsură ce pilotul-computer trecea prin fazele de control, fiecare beculeţ semnalînd, atunci cînd îşi schimba culoarea, că rezerva de aer, rachetele auxiliare, generatorul de stază şi oricare dintre ceilalţi o sută şaptezeci şi opt de parametri necesari pen-

tru o decolare în siguranţă fuseseră verificaţi automat şi funcţionau normal.

Vanderling privi spre Fraden cu viclenie:

– Pot conduce chestia asta şi manual, fără pilotul automat, dacă e nevoie. Aveai cumva de gînd să-mi faci figura, Bart?

Ăsta-i Willem, îşi zise Fraden, n-are încredere în mine nici cît negru sub unghie. Mă întreb dacă *eu* ar trebui să mă încred în el... Atunci unde e însă încrederea reciprocă? Te poţi încrede în cineva numai dacă posezi ceva de care are nevoie celălalt. În consecinţă, eu *pot* avea încredere în el.

– Nu mai spune asta, Willem. Dacă voiam, puteam să te las aici, pe Ceres, fără să-mi bat capul deloc. Am nevoie de tine, iar tu ai nevoie de mine. Îndată ce găsim o planetă, o şi punem de-o revoluţie...

– Cum naiba crezi că poţi finanţa încă o revoluţie? aruncă Vanderling, întorcînd spatele tabloului de control. Cînd am pornit-o în cadrul Centurii de Asteroizi, aveam măcar cele două nave ale mele, douăzeci de oameni şi toată prada agonisită cît ai fost guvernator în Marele New York. Acum, n-avem decît propriile creiere, nava asta şi o tipă cu gură bogată şi gusturi costisitoare...

– Uiţi de lăzile luate de pe nava lui Valdez şi care costă o sută de milioane de confedolari...

– Aşa e, făcu Vanderling ursuz. Zece împuţite de lăzi, care nu atîrnă mai mult de o sută de kilograme şi pentru care ne-am riscat pielea. Ce-ar fi să-mi spui şi mie ce e în lăzile alea, de valorează cam opt sute de mii kilogramul?

– Sînt o sută cincizeci de kilograme de droguri diferite, făcu Fraden mîndru. LSD, omnidrină, herogină, opiu, haşiş, huxleyon... avem de toate.

– *Cum?* răcni Vanderling. Ai aruncat o sută de milioane pe o încărcătură de droguri? Ştiam eu că ai vicii scumpe, dar àsta le întrece pe toate!

– Zău, Willem, chiar şi tu ai putea înţelege... Deţinem mai multe droguri decît au plecat vreodată de pe Pămînt, într-un singur transport. Nu uita că majoritatea sînt dependenţi de ingrediente, ca opiul sau peyote, care nu cresc pe nici o planetă. Ceea ce înseamnă că orice planetă din galaxie e nevoită să le importe de pe Pămînt, lucru cu desăvîrşire interzis. Drogurile astea înseamnă bani, Willem. Sînt chiar mai bune decît banii, fiindcă valorează bani *oriunde*. Poţi să-ţi imaginezi orice altă valoare, universal valabilă, din care putem duce pe nava asta prăpădită o cantitate echivalînd o sută de milioane de confedolari?

– Nu..., mîrîi Vanderling neîncrezător. Numai că va fi teribil de primejdios cînd vom încerca să vindem marfa. Ce-ai de gînd să faci în privinţa asta? Fugim din Sistemul Solar, ca să fim prinşi comercializînd droguri? Toată aiureala asta n-are nici un înţeles...

– Începi să înveţi, Willem, începi să înveţi, spuse Fraden. Ai indicat exact motivul pentru care vom alege o planetă unde primul şi cel mai bun client al nostru să fie însuşi guvernul planetar.

– Aşa da, acceptă Vanderling. Ştii o asemenea planetă?

– Nici pomeneală, recunoscu Fraden. Dar sînt sigur că o ştie computerul!

Capitolul 2

Pe cînd nava rătăcea în spaţiu, undeva dincolo de Pluto, Bart Fraden, stînd în mijlocul unei dezordini spartane, privea mohorît spre Sophia O'Hara, care înfuleca imense cantităţi de ouă, costiţă, cafea şi pîine prăjită unsă cu unt adevărat, din lapte de vacă.

Încă absorbită de mîncare, fără să ridice privirea, Sophia zise:

– Cît mai trebuie să ardem gazul aici, la dracu-n praznic, tăind frunză la cîini?

Fraden se încruntă, dar nu la vorbele ei, ci la iuţeala cu care roşcovana consuma rezervele destul de reduse de hrană decentă, pămînteană, de pe navă.

– Soph, zise, dacă ai să continui să mănînci ca şi cum ar veni sfîrşitul lumii, într-o săptămînă o să terminăm alimentele şi o să trecem pe raţiile S!

Brrr! Gîndul că va trebui să înghită porcăria aia sintetică numită raţii spaţiale îl afecta pe Fraden mai mult

decît pierderea Statului Liber al Centurii de Asteroizi. Afurisitul ăla de pilot automat ar face bine să-şi îndeplinească mai iute programul!

– Observ că ai reuşit să eviţi întrebarea mea, îi aminti Sophia, înmuind o bucată de pîine prăjită în gălbenuşul unui ou – al patrulea la acea masă. Şi dacă vrei să ştii, halind toate bunătăţile, fac o faptă foarte bună. Cu cît rezerva se termină mai repede, cu atît intestinul tău delicat va începe să ghioraie mai tare şi vei alege o dată o planetă, să ne cărăm naibii de aici, degenerat împuţit şi tîrîie-brîu ce eşti!

– Păi dacă sînt aşa cum spui, zise Fraden zîmbind, de ce nu te-ai îndreptat spre Pămînt, în loc să te ţii de coada mea? Confederaţiei nu-i păsa deloc de *tine*. Distracţia se terminase şi puteai...

– Tacă-ţi fleanca, idiotule! Eşti singurul bărbat din cîţi am cunoscut care gîndeşte şi cu altceva în afară de stomac şi sulă, deşi o face la intervale descurajant de neregulate. Tu aproape că ai creier, Bart Fraden. Aşa că am de gînd să rămîn lîngă tine, fie că-ţi place sau nu; încearcă să te foloseşti de acest privilegiu!

Fraden o privi peste masă, şi ochii lui întîlniră ochii verzi ai Sophiei. Chipul fetei se înmuie o clipă; ea se aplecă şi-i sărută buzele, atingîndu-i uşor lobul urechii cu vîrful degetului, şi astfel Bart Fraden fu nevoit să-şi amintească faptul că Soph era singura fiinţă umană din Univers căreia îi păsa, într-adevăr, dacă el trăia sau murea.

Dar clipa trecu. Sophia se întoarse la mîncarea ei şi spuse:

– De ce nu ne-am îndrepta către cea mai apropiată planetă locuită? Dacă mai rămînem mult înghesuiţi în cutia asta de sardele, alături de Cap-de-Obuz Vanderling, cred că o să turbez.

– Haide, zău, deşi nu-i chiar o încîntare, Willem nu e totuşi nici aşa de rău...

– Zău? Un asemenea cimpanzeu care se bărbiereşte, un astfel de marţafoi care se îmbăiază regulat – sau cel puţin aşa cred? Omul ăsta n-are vicii. Îşi riscă viaţa, dar nu fiindcă îi place să mănînce bine, să-şi administreze droguri scumpe sau să ţină pe lîngă el un obiect de preţ ca mine. Un om care luptă din greu, fără să aibă gusturi costisitoare, o face din pură plăcere. E un sadic latent. Nu mă văd împărţind aceeaşi navă cu el; s-ar putea, într-o bună zi, să nu mai fie latent. De aceea, îţi sugerez să ne îndreptăm, cît mai repede, spre cel mai apropiat bulgăre de noroi autointitulat planetă locuită.

– Nu-i aşa de simplu, zise Fraden. Cerinţele noastre sînt foarte speciale şi greu de satisfăcut. Cu problema asta mi-am petrecut ultimele trei ore. Am făcut un program pe care Willem să-l introducă în calculator. Ne trebuie o planetă situată cît mai departe, preferabil una pe care nu vin vizitatori. Populaţia nu trebuie să fie prea mare. Guvernul local să manifeste interes pentru droguri şi, cel mai important lucru, o planetă care să aibă un potenţial revoluţionar ridicat.

– Ia stai un pic! Îmi vine greu să pricep că maşina aia toantă e în stare să facă o listă cu planetele cu o suprafaţă şi o populaţie date, iar pe deasupra şi cu forma de

guvernare existentă. Vrei să spui că avem de-a face cu un Machiavelli mecanic, capabil să măsoare „potenţialul revoluţionar" sau cum s-o fi numind?

– Nu, deloc. Computerul deţine date despre toate planetele locuite din Galaxie, date strict obiective. Există însă anumite criterii obiective pentru aprecierea potenţialului revoluţionar – guvern dictatorial, structură economică neconvenabilă, configuraţie de clasă rigidă, o puternică tensiune socială şi încă vreo sută altele. Eu n-am alcătuit decît o schemă cu aceşti factori. Willem programează schema pe calculator, computerul corelează între ei factorii cu datele din memoria sa şi scoate o listă de planete în ordinea gradului de corelare. Eu îndeplinesc partea de gîndire. Pilotul-computer nu face decît să adune datele, ca un arhivar.

– Ştiinţa merge înainte! spuse Sophia neîncrezătoare.

– Cred c-o să mă duc să văd pînă unde-a ajuns la ora asta, zise Fraden. Vrei să vii cu mine?

– N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume!

Cînd ajunseră în camera de control, Vanderling se chinuia cu o panglică lungă de hîrtie imprimată.

– Asta e lista? întrebă Fraden. Pare grozav de lungă...

– Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama că m-ai pus să fac un program care să listeze potenţialul revoluţionar al tuturor planetelor din afurisita asta de Galaxie, spuse Vanderling. Dar, pînă la urmă, se pare că în toată Galaxia sînt numai patru planete al căror potenţial depăşeşte cincizeci la sută.

Fraden ridică din umeri. Cam la asta se şi aşteptase. În realitate însă, o singură planetă era de-ajuns.

– Să vedem datele pentru cele patru, spuse.

Vanderling umblă la consola computerului. Peste aproximativ un minut, datele începură să iasă imprimate pe o hîrtie de aproape un metru. Vanderling rupse hîrtia şi i-o înmînă lui Fraden.

Acesta parcurse lista. Sundown, Yisroel, Sangre, Cheeringboda. N-am mai auzit niciodată de ele, îşi zise Fraden. Asta înseamnă că nici altcineva nu mai auzise. Pînă aici era bine. Hmmm... Sundown arăta bine: în proporţie de 0,8967 condiţii de viaţă normale din punct de vedere pămîntean, populaţie zece milioane, un amestec sino-rus... Da. Populaţia era împărţită egal între cele două grupuri. Potenţial revoluţionar ridicat din ambele poziţii. Ceea ce însemna că există o situaţie revoluţionară cronică, ce nu va putea fi niciodată eliminată. O planetă uşor de cucerit, dar imposibil de păstrat. Sundown cade!

Yisroel... 0,9083 coeficient pămîntean normal. Locuitori, nouă milioane. Populată în '94: în primul rînd, de evrei ultraortodocşi. Mai tîrziu a survenit o migraţie generală a evreilor. Condusă în prezent de un rabin-şef. Există zvonuri că descendenţii celor veniţi mai tîrziu sînt relativ agitaţi... Hmmm... sună promiţător. *Cum?* Engleza necunoscută pe planetă. Ebraica clasică – limbă oficială şi unică... A două care ieşea din discuţie!

– Ei? întrebă Sophia. După mutra pe care o ai, nu e prea grozav.

– Păcat că nici unul dintre noi nu ştie ebraica..., mormăi Fraden, cu ochii la lista de date.

– *Ebraica?* Te-ai atins cumva de rezerva de droguri din dotare?

– Ia stai un pic! exclamă Fraden, cu chipul luminat. Cred că am găsit. Ascultă... Sangre: 0,9321 coeficient de normalitate pămînteană... populaţie: 15 milioane de oameni; un număr nedeterminat de localnici – semiinteligenţi... Semiinteligenţi? Aşa ceva pare imposibil.

– Unii prieteni de-ai mei sînt semiinteligenţi, remarcă Sophia.

– Da, sigur..., murmură Fraden absent. S-au instalat acum trei sute de ani, printr-un grup religios subsidiar, numit Confreria Durerii, alungat din sistemul Tau Ceti sub acuzaţia de crimă şi tortură rituală care n-a putut fi niciodată dovedită ca reală... se pare că au luat sclavi din Colonia Pierdută Evrika, devastată cu cincizeci de ani mai tîrziu... Hei, i-auzi asta! Nici o vizită oficial dovedită pe Sangre, în ultimii două sute douăzeci de ani. Ultimul presupus contact – în 2308, cînd o navă-pirat a fost găsită pe o traiectorie care-ar fi adus-o la o distanţă de un an-lumină de Sangre. Nava părea să conţină un transport ilicit de heroină, pentru Balder... Atît se spune despre Sangre. Plus două asteriscuri. Ce naiba înseamnă asta, Willem?

– Un asterisc înseamnă că o planetă poate fi abordată numai în caz de necesitate absolută, zise Vanderling. Cred că două înseamnă acelaşi lucru, dar în proporţie dublă.

– Parcă ar fi Gaura Neagră de la Calcutta, spuse Sophia.

– Exact! replică Fraden. Cu alte cuvinte, sună nemaipomenit! Se pare că există o simpatică şi restrînsă oligarhie de nebuni care conduce, poate chiar o populaţie de sclavi. N-aş visa o situaţie revoluţionară mai propice, nici dacă aş crea-o eu însumi. Există şi o ridicată probabilitate ca toţi cei ce taie şi spînzură pe planetă să fie mai mult decît interesaţi de droguri. Deci Sangre rămîne!

– Tu comanzi, zise Vanderling, fără prea mult entuziasm. Aş fi vrut totuşi să ştim ceva în plus despre acest loc.

– Pot eu să mai adaug ceva, zise Sophia. În spaniola veche, *Sangre* înseamnă sînge.

Datorită sistemului de stază, care introducea nava într-o buclă a timpului subiectiv, independent de cel obiectiv al universului exterior, reuşiră să ajungă în apropierea planetei în trei săptămîni, în loc de nouăzeci şi trei de ani einsteinieni. Totuşi, în timpul călătoriei, Bart Fraden avu momente cînd crezu că sistemul nu funcţionează şi că nu vor ajunge pe Sangre decît peste cîteva secole. Unul dintre momente apăru atunci cînd hrana adevărată se termină, la zece zile distanţă de Pămînt, şi fură nevoiţi să recurgă la mult urîtele raţii S. De fiecare dată cînd se afla în aceeaşi încăpere cu Sophia şi Vanderling, lui Bart minutele i se păreau ore. Dacă Vanderling nu bîrfea pofta de mîncare ieşită din comun a Sophiei, aceasta bîrfea presupusa personalitate sadică a lui Vanderling sau prostia lui, iar dacă nu mai avea de ce să se lege, vorbea de aspectul antipatic al „ogivei lui de oţel cromat".

Astfel că, în clipa cînd ajunseră pe orbita lui Sangre, lui Fraden nu-i mai păsa deloc cum arată planeta – Sangre era salvarea. Încă o săptămînă, îşi spuse în vreme ce se adunau în camera comenzilor, şi-aş fi ajuns să muşc din primul covor ieşit în cale.

– Bun venit pe Bulgărele de Noroi, Bijuteria Galaxiei, spuse Sophia privind, cu un zîmbet strîmb, planeta, pe ecranul principal al navei. Ce ne poţi spune nou despre acest paradis planetar?

Vanderling studie atent fotografiile aeriene făcute de sondele spaţiale ale navei în timpul celor douăsprezece ore cît fuseseră pe orbita lui Sangre.

– Nu prea multe, admise Fraden. Doar că jumătatea estică a unui continent pare nelocuită. Nu e ceva neobişnuit la o planetă cu numai cincisprezece milioane de oameni. Văd o mulţime de orăşele foarte mici sau ferme cu un complex central de clădiri, la aproximativ fiecare sută de kilometri pătraţi. Greu de spus ce sînt de fapt. Un oraş mare, de vreo două sute de mii de suflete, se pare că posedă ceva asemănător unui spaţioport. Cam asta-i tot ce putem afla de pe orbită despre Sangre.

– Ce facem acum, Conducător Fără Pereche? întrebă Sophia. – Acum, zise Bart Fraden, ne-am făcut toate planurile posibile. E timpul să cîntăm după ureche. Willem, vezi dacă poţi prinde la radio spaţioportul!

Vanderling manevră radioul în timp ce Fraden îşi sugea un dinte, într-un fel cu totul special.

– Ţi-a rămas ceva în dinţi? întrebă Sophia.

– Să zicem că da, răspunse Fraden. Mi-am înlocuit o plombă cu un microtransmiţător. O trebuşoară deşteaptă, funcţionează folosind energia din corp şi conductibilitatea sistemului osos. O mică asigurare, o să vedeţi cînd...

– Am prins ceva, Bart, spuse Vanderling. Aşteaptă puţin...

Răsună o serie de şuierături, miorlăituri şi pocnituri, în timp ce Vanderling potrivea radioul, apoi brusc, o voce irupse tare şi clar:

– ... nava neidentificată. Către nava neidentificată! Anunţaţi imediat coordonatele, altfel veţi fi distruşi. Către nava neidentificată! Anunţaţi imediat coordonatele, altfel veţi fi distruşi...

Vocea avea o particularitate, un fel de siguranţă de maniac, îmbinată în mod paradoxal cu ceea ce părea a fi o indiferenţă laconică.

– Asta se cheamă o primire călduroasă, observă Sophia.

– Nu-i decît o gogoriţă, replică Fraden. Dac-ar avea armele necesare să ne distrugă, ar dispune cu siguranţă şi de echipamentul adecvat pentru a ne identifica. În cazul ăsta, nu ne-ar cere coordonatele, admiţînd astfel că nu ne pot localiza singuri. Două puncte pentru noi!

Fraden luă microfonul.

– Aici Bart Fraden, preşedinte în exil al Statului Liber al Centurii de Asteroizi. Sîntem guvernul în exil al statului. Cerem oficial azil politic. Pune-mă imediat în legătură cu şeful guvernului sau cu cel al statului vostru!

Urmă o pauză lungă. Se pare, îşi spuse Fraden, că tăntălăii ăştia n-au mai auzit de un guvern în exil. Cu atît mai bine...

Într-un tîrziu, vocea de pe Sangre izbucni pe un ton sec, cu aceeaşi stranie ferocitate laconică:

– Raportaţi pe loc coordonatele sau părăsiţi sistemul. Vi se ordonă să raportaţi imediat coordonatele sau să părăsiţi sistemul!

– E şi ăsta un progres, mustăci Fraden. Willem, ai putea aranja ca una dintre navetele de salvare să explodeze şi să pară o rachetă?

– Cred că da. Sînt prevăzute cu reactoare atomice şi aş putea monta, desigur, un mecanism de tip ceasornic pentru a declanşa explozia. Dar n-ar ieşi ceva prea grozav...

– Nici nu e nevoie, spuse Fraden. Luă microfonul: Ascultă, băieţică, aici e tot preşedintele Fraden şi eu nu sînt obişnuit să am de-a face cu fitecine. Fă-mi legătura prin radio cu conducătorul vostru, iar asta în cinci minute, altfel aruncăm peste aşezarea voastră păduchioasă o bombă atomică. Începe numărătoarea!

Reacţia fu total neaşteptată. Fraden auzi, timp de cîteva clipe, ceva ce semăna cu un gîfîit, apoi brusc vocea de la radio începu să strige:

– Ucide! Ucide! Ucide! Ucide!

– Ce dracu'...

Se auzi un clinchet, urmă o clipă de linişte, apoi o altă voce, ciudat de asemănătoare cu prima, rosti:

– Comunicaţi ce doriţi de la Profetul Durerii...

– Dacă profetul ăsta e conducătorul vostru, atunci spune-i colegului tău să se ducă dracului, iar marelui rahat cu fireturi zi-i că vreau să-i vorbesc degrabă. Şi ţine minte: dacă nu mi-l dai în trei minute şi şaisprezece secunde, îl tratez cu o drăguţă de bombă atomică. Trei minute şi trei secunde, numărătoarea continuă...

Trecu un minut, apoi altul.

– Cred că vom fi nevoiţi să desfăşurăm nişte jocuri de artificii ca să-i convingem pe localnici, spuse Vanderling.

Nu părea prea afectat de această posibilitate.

– Aici Moro, Profetul Durerii, se auzi o voce adîncă şi răsunătoare.

– Păcat că i-a stricat bucuria lui Cap-de-Obuz, trînti Sophia.

Fraden îi aruncă o privire scurtă, prin care-i cerea să-şi ţină gura.

– Aici Moro, Profetul Durerii, către Fraden, preşedintele guvernului în exil al Statului Liber al Centurii de Asteroizi, deşi jur pe Hitler că habar n-am ce mai e şi aia. Spune ce vrei, dar repede. Răbdarea mea e ca şi inexistentă...

– Aici preşedintele Fraden. Cerem azil politic pe Sangre, conform legii interstelare!

Din radio izbucni un rîs gros, unsuros.

– Nu există decît o singură lege universală, spuse omul numit Moro. Cel puternic ucide, iar cel slab moare. Nu vrem refugiaţi pe Sangre – exceptînd, desigur, cazul în care vrei să mori în arenă...

– Nu-i un mod prea ospitalier de a te adresa unuia care poate să-ţi trîntească în cap o bombă, dacă se supără. Cu atît mai mult cu cît ţi se oferă paradisul la un preţ ridicol.

– Paradisul?

– Ai auzit de omnidrină? întrebă Fraden.

– Omnidrină? Ce-i aia?

– Am aflat, dintr-o sursă extraterestră, demnă de încredere, că ştii totul despre heroginâ. Înmulţeşte cu zece plăcerea provocată de heroginâ, dependenţa faţă de ea, şi obţii omnidrina. Sau ar trebui să spun că *eu am* omnidrina. Deţin o rezervă pentru cîteva secole. O vînd, dacă vrei să cumperi. Desigur, dacă nu te interesează, pot să mă duc...

– Stai! făcu Moro. Omnidrina asta... Da, mă interesează foarte mult. Aterizează pe spaţioport. Trimit după tine maşina personală şi vom discuta problema faţă în faţă!

– Perfect, zise Fraden. E limpede că eşti un om raţional şi cu gust. Fii rezonabil! Îţi dai seama că nu voi coborî cu o navă plină cu omnidrină, înainte de a face anumite aranjamente. Aduc nişte mostre cu naveta. Asociaţii mei rămîn pe navă. Nu vreau să fiu dur, dar dacă mi se întîmplă ceva, nimic nu-i va împiedica să-ţi bombardeze oraşul...

– Desigur, făcu Moro moale. Crede-mă, poţi avea încredere în mine. Te voi aştepta în curînd. Terminat!

– Bart, eşti nebun! zise Sophia. În clipa cînd golanul ăla te va avea în lăbuţa-i fierbinte, te va obliga să comanzi coborîrea navei. Ştie că îl amăgeşti. Pînă şi un cretin şi-ar da seama!

– Două puncte pentru el, răspunse Fraden. Îşi ciocăni dintele. Dar şi cinci puncte pentru noi. Eu ştiu că el ştie.

Asigurarea, îţi aminteşti? Willem, stai aici şi urmăreşte prin microtransmiţătorul din dintele meu tot ce se întîmplă. Nu face nici o mişcare pînă nu-ţi spun eu!

– Insist să merg cu tine! spuse Sophia, strîngîndu-şi pumnii. Dacă ai de gînd să intri direct în gura lupului, îţi trebuie cineva cu un pic de minte ca să te scoată din rahat. În plus, n-am de gînd să ruginesc în sicriul ăsta de tablă, cu Nea Ogivă lîngă mine, pe cînd tu ieşi la aer curat!

Fraden o privi cum scapără fulgere din ochii verzi, văzu tensiunea din trupul devenit rigid şi-şi aminti din nou cît de mult îl iubea femeia. Dragostea era însă ceva ce nici unul dintre ei nu intenţiona să-i mărturisească celuilalt.

– Dacă insişti, cred că n-am încotro. Poţi veni şi tu!

În secret, recunoscu că oricum ar fi găsit o scuză oarecare ca s-o ia cu el. Sophia avea mai mult curaj decît trei bărbaţi la un loc şi, pentru motive pe care cu greu le recunoştea chiar faţă de sine însuşi, o voia lîngă el – s-o vadă însă, nu s-o şi audă!

– Un singur lucru bagă la cap, zise el, *eu* vorbesc. *Numai* eu. Tu eşti frumoasă, sclipitoare, pasionată – iubirea vieţii mele; dar diplomată, Sophia O'Hara, nu eşti cîtuşi de puţin!

Aerul de pe Sangre era fierbinte şi înăbuşitor, şi Bart Fraden simţea asta din plin, în timp ce o conducea pe Sophia O'Hara prin trapa navetei, apoi pe betonul, cît mai exista el, din zona de asolizare a spaţioportului. Era evident că cei de pe Sangre nu mai folosiseră spaţioportul de zeci de ani, poate chiar de mai de mult. Platforma de ateri-

zare, turnată în beton, era plină de gropi şi crăpături. Din ele creşteau buruieni înalte, gălbui; chiar şi cîte un copăcel, pe ici pe colo, îşi făcea loc prin betonul deteriorat. Geamurile turnului de control erau sparte, vopseaua – scorojită peste tot sau lipsea cu desăvîrşire, iar patru nave ruginite şi foarte vechi se descompuneau la un capăt al terenului. O echipă de ingineri pricepuţi ar reuşi să încropească o navă care să se ridice de la sol, dar măcelărindu-le pe celelalte, îşi zise Fraden. Am avut dreptate, nu se pot atinge de nava noastră.

– Oroarea aia trebuie să fie comitetul care ne întîmpină, spuse Sophia, arătînd cu degetul o maşină de teren, mare şi neagră, care sălta, traversînd cîmpul spre ei, pe demodate roţi de cauciuc veritabil, în loc de modernele perne de aer. Deşi modelul era foarte vechi, vopseaua neagră şi părţile metalice strălucitoare ale maşinii sclipeau puternic sub soarele sîngeriu de pe Sangre şi, pe cînd automobilul se oprea brusc cu un scrîşnet în faţa lor, Fraden îi auzi motorul torcînd lin.

Doi bărbaţi înalţi, în uniforme cu şepci negre, tîlhăreşti, coborîră din spatele maşinii şi Fraden observă că se mai aflau doi pe locul din faţă, lîngă şofer – un omuleţ cadaveric şi bănuitor, purtînd un fel de livrea de culoare închisă.

Oamenii în uniformă se apropiară. Aveau puşti cu gloanţe, demodate, dar evident bine îngrijite. Nişte arme cu aspect ciudat le erau agăţate de centurile tip Sam Browne – bare de oţel, de circa cinci centimetri, terminate cu o bilă grea de oţel, acoperită, ca un arici, cu mai multe rînduri de lame scurte şi ascuţite. Fraden recunoscu în

obiect o adaptare neîndemînatică a vechiului buzdugan pămîntean.

Cel mai deconcertant lucru erau însă chiar soldaţii: ambii înalţi, subţiri şi cu aspect feroce. Amîndoi aveau păr rar, castaniu, cu un început de chelie, bărbii proeminente, nasuri subţiri şi ochi mici, adînciţi în orbite, de un albastru aproape transparent. Poate erau fraţi... Subconştientul îi spunea însă lui Bart că nu-i aşa.

– Eşti Bart Fraden, zise căpetenia. Nu era o întrebare, ci o aserţiune rostită pe acelaşi ton laconic – şi totuşi încordat – al băştinaşului de la radio, înainte de a izbucni în acea explozie de furie necontrolată.

– Sînt preşedintele Bart Fraden. Al Statului...

– Vino cu noi, Bart Fraden, spuse soldatul, indicînd cu patul armei uşa deschisă a maşinii.

Deodată, Fraden observă că dinţii omului arătau ca nişte colţi ascuţiţi.

– Ţi se ordonă să te prezinţi în faţa Profetului, zise celălalt soldat, cu un ton aproape identic. Şi dinţii lui erau ca nişte colţi. Mişcă-te cît mai repede. Ia-ţi şi sclava cu tine!

– Sclavă! urlă Sophia. Păduche rîios, hoit împuţit...

Fraden tresări, îi făcu semn cu piciorul şi o trase repede după el, spre maşină.

– La naiba, Soph, murmură el *sotto voce,* uită-te bine la personajele astea şi ţine-ţi gura aia mare!

Fraden se trezi înghesuit lîngă Sophia, pe locul din spate al maşinii, între cei doi soldaţi care stăteau ţepeni ca

niște pari, fără să scoată o vorbă, în timp ce mașina se hurduca pe pista de beton, apoi pe suprafața, mult mai bine întreținută, a ceea ce părea strada principală.

Sub stricta supraveghere a soldaților din față, șoferul mergea ca un nebun sau, își spuse Fraden, ca unul care nu trebuie să-și bată capul cu reguli de circulație și accidente. Mașina înainta foarte repede, iar soldații din stînga blocau parțial perspectiva lui Bart, așa că acesta zări doar cîteva crîmpeie încețoșate ale peisajului citadin.

Aspectul era al naibii de tulburător – clădirile joase de pe marginile străzii erau imaculate și cu fațade din marmură sintetică, metal lustruit și lemn, însă Fraden era sigur că zărise fugar, în spatele lor și pe străzile lăturalnice, cocioabe fetide. Trotuare ca atare nu existau; fuseseră înlocuite, la marginile străzii, de spații mai largi ce păreau rezervate rudimentelor de trafic pietonal, atîta cît exista.

Această zonă a orașului aducea cu un fel de teritoriu rezervat – strada era aproape pustie. La o intersecție, șoferul trebui să vireze pentru a evita să lovească un șir de femei foarte frumoase. Acestea, toate goale, mlădioase și roșcate, erau ținute laolaltă de un lanț care lega zgărzile de oțel din jurul gîturilor lor. La fiecare capăt al șirului mergea cîte un soldat îmbrăcat în negru – înalt, subțire, cu aspect feroce, cu păr castaniu rar și început de chelie, bărbie proeminentă, nas subțire, ochi mici, adînciți în orbite...

Erau puțini alți trecători – ici și colo, cîțiva soldați ciudat de asemănători între ei, părînd să păzească oameni bine îmbrăcați; un șir de oameni sfrijiți, cu aspect jalnic, ducînd

boccele; un grup de circa douăzeci de băieţi graşi, în pielea goală, nu mai mari de cinci-şase ani, mînaţi de alţi soldaţi; un grup similar de fetiţe frumoase...

– Cu planeta asta e ceva foarte ciudat, mormăi Sophia, în timp ce maşina cotea pe o şosea lungă care urca pe un deal golaş şi acoperit de iarbă, spre o incintă întinsă, străjuită de ziduri.

– Mă bucur că ai observat, murmură Fraden, privind la soldaţii care păreau absolut indiferenţi la conversaţie.

– Vreau să spun că există un model aici. Sigur că te aştepţi ca o planetă străină să pară ciudată, dar în locul ăsta e ceva ce nu pot defini exact...

– Ei, lasă că vedem noi în curînd, zise Fraden. Se pare că am ajuns.

Drumul ducea spre o poartă grea de metal, încastrată în zidul de beton. Pe zid, la intervale regulate, se înălţau o serie de turnuleţe. În fiecare se găsea cîte un obiect ce semăna a armă cu proiectile de calibru mare, mînuită de doi soldaţi. Patru soldaţi înarmaţi străjuiau fiecare parte a intrării. În clipa cînd maşina ajunse în dreptul porţii, aceasta se deschise prin alunecare şi, cu viteză redusă, maşina intră într-o curte de mari proporţii.

Mai multe clădiri mici se aflau în interiorul incintei, însă întinsa suprafaţă îngrădită era dominată de o clădire de beton, cu două etaje, avînd treptele, intrarea şi faţada din marmură sintetică vîrstate cu negru; un stadion vopsit de asemenea în negru se contura undeva, în spate.

Maşina frînă cu un scrîşnet, în faţa clădirii principale, iar Fraden şi Sophia fură îmbrînciţi afară, pe treptele de

marmură sintetică şi apoi prin uşa arcuită de la intrare, straşnic păzită, pe urmă de-a lungul unui labirint de holuri lambrisate, luminate de lămpi fluorescente demodate, şi în sfîrşit fură opriţi în faţa unei uşi cu bogate ornamente din aur. Doi dintre soldaţii înalţi, cu aspect fioros, stăteau de pază în faţa uşii.

– Informează-l pe Profet că Bart Fraden şi sclava lui sînt afară, spuse unul dintre soldaţii care-i însoţeau pe cei doi.

Un paznic rosti, în grila unui microfon abil ascuns printre ornamentele uşii:

– Bart Fraden v-a fost adus, stăpîne.

– Să intre, tună o voce sonoră, dintr-un difuzor la fel de bine ascuns.

Un paznic deschise uşa, aproape că-i împinse înăuntru, apoi o închise după ei.

Fraden observă că se afla într-o încăpere mică, opulent decorată. Podeaua fusese acoperită cu un covor de un negru intens. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn scump, de culoare vişiniu-închis, iar tavanul acoperit cu o foiţă de aur. Al patrulea perete îl constituia, de fapt, un imens ecran de televizor.

În mijlocul camerei, un bărbat gras şi mătăhălos şedea la o masă uriaşă. Pe masă se afla un fel de consolă plină de comenzi şi o imensă tavă de aur, unde o friptură pe jumătate mîncată, de dimensiunile unui purcel mare de lapte, odihnea pe ceva semănînd a orez. Fraden privi cu speranţă friptura – nu era de porc, deşi părea o formă ciu-

dat de familiară, dar, după două săptămîni de raţii S, orice carne adevărată arăta la fel ca ambrozia.

Doi soldaţi îl flancau pe grăsanul îmbrăcat într-o robă simplă, neagră. Deşi trupul îi era obscen de gras, chipul omului părea dur, crud şi inteligent: ochi mici şi strălucitori, închişi la culoare, o gură mare cu buze ciudat de subţiri, păr negru şi slinos, nas mic, coroiat, ascuns aproape în întregime de hălcile imense de carne plină de grăsime...

– Bun venit pe planeta sacră Sangre, spuse grasul. Avea o voce adîncă, puternică şi oarecum sinistră. Eu sînt Moro, Profetul Durerii. Să vorbim despre omnidrina aia, Fraden. Între timp, puţină distracţie...

Umblă la consolă şi imensul ecran prinse viaţă. Imaginea unei hrube cu pămînt pe jos. Înăuntru se aflau două roşcate splendide, care păreau gemene. Erau goale, cu excepţia unor pinteni ascuţiţi de oţel, precum cei ai cocoşilor de luptă, prinşi la încheieturile mîinilor şi la glezne. Cît ai clipi, se repeziră una la cealaltă cu o furie teribilă, sfîşiindu-şi carnea cu pintenii, muşcînd, rupînd cu dinţii, zvîrcolindu-se în noroi, oribilă încîlceală omenească torturată, sîngerîndă, înlăcrimată şi ucigaşă. Din fericire, sonorul era închis.

Fraden rămăsese cu ochii pironiţi la cumplitul spectacol, cuprins de o fascinaţie îngrozită, hipnotizat de acest respingător, incredibil carnagiu. Ce fel de planetă e asta? se întrebă el în gînd. Ce fel de om ar...?

– Da..., zise Moro şuierător. Nu-i un spectacol rău. Nu e rău deloc... Apoi, cu o schimbare bruscă de ton: E un

amuzament menit delectării mele, Fraden. N-are nici o legătură cu tine. Tu îţi vei concentra atenţia doar asupra problemei noastre. Adică a acestui drog, omnidrina. Ai adus o mostră?

Recunoscător, Fraden îşi mută privirea şi atenţia dincolo de oroarea de pe ecran. Căută într-un buzunar şi scoase o punguţă de plastic, plină cu praf alb. Dintre toate drogurile aflate în impresionanta sa rezervă, omnidrina era cel mai potrivit pentru a fi vîndut conducătorilor planetei Sangre. O doză reprezenta cinci ore paradisiace, un extaz dincolo de care nici o neplăcere externă – nici chiar durerea morţii – nu putea pătrunde. Nu crea dependenţă fizică, nici simptome de respingere, dar oricine folosea drogul pe parcursul unei perioade mai îndelungate căpăta o anumită dependenţă psihică, refuzul de a înfrunta vicisitudinile lumii reale; numai că procesul era atît de încet şi de subtil, încît victima nu-şi dădea seama că a ajuns dependentă. O oligarhie dependentă de omnidrină ar fi devenit, în final, egală cu zero.

– Asta e, Moro, spuse Fraden întinzîndu-i săculeţul de plastic. E cel mai puternic narcotic cunoscut. O doză reprezintă cinci ore de paradis, nu creează dependenţă şi nu dă efecte fiziologice secundare. Îl poţi trage pe nări, îl poţi mînca sau injecta – desigur, injecţia acţionează mai rapid şi, dacă vrei să-l încerci acum, am adus o seringă...

Ochii porcini ai lui Moro luciră lacom. Întinse o mînă grasă spre punguliţă, şovăi, apoi o trase înapoi.

– Nu aşa repede, zise privindu-l pe Fraden cu ochii îngustaţi. Tu n-ai avut încredere în mine, aşa că n-am nici

eu vreun motiv să mă încred în tine. Ar putea fi foarte bine otravă.

– Ce-aş cîştiga dacă te-aş otrăvi? întrebă Fraden.

– Nimic, recunoscu Moro. Dar îmi închipui că ideile tale despre plăcere ar putea fi... *neobişnuite*. Ia tu mai întîi din drog!

Fraden înghiţi cu noduri. O simplă doză nu i-ar fi atras obişnuinţa, ştia, dar o negociere sub influenţa omnidrinei era modalitatea cea mai simplă de a te întoarce acasă într-un butoi. Uneori, îşi spuse, cinstea e, într-adevăr, cea mai bună politică.

Zîmbi ca un cunoscător.

– Foarte inteligent. Sîntem pe teritoriul tău şi vrei ca eu să fac afaceri sub influenţa drogului. Cu o doză de omnidrină, orice ofertă de doi bani din partea ta mi-ar părea grozavă. Nu, domnule, dacă vrei să mă determini să mă droghez, trebuie s-o faci şi tu, în acelaşi timp. Atunci, cel puţin, vom fi chit.

Faţa negricioasă a lui Moro se contorsionă într-un spasm de furie care dispăru într-o clipă.

– Îţi dai seama, sper, că te pot forţa să iei drogul, zise el dînd din umeri. Dar de ce să pierdem vremea certîndu-ne, cînd avem la îndemînă o sumedenie de sclavi nefolositori, buni doar de abatorul public? Apăsă pe un buton al consolei. Un sclav! ordonă. Imediat! Unul bătrîn! Cît aşteptăm, ai putea să mănînci, îl îmbie Moro. Arătă neglijent spre animalul fript, aflat pe masă.

– Nu te deranjează dac-o fac, nu? Soph?

– Orice-ar fi, cel puţin nu e porcăria aia din raţiile S. Mor de poftă după o mîncare adevărată, Bart. Taie-mi şi mie o felie...

Fraden ciopli cu cuţitul de lîngă platou două felii zdravene de friptură şi-i întinse una Sophiei. În timp ce tăia, văzu din rînjetul de pe chipul lui Moro că grăsanul se întorsese la oroarea de pe ecranul televizorului. Evită cu grijă să privească masacrul, pe cînd ducea carnea la gură. Avea un miros dulce şi aromat. Luă o îmbucătură. Semăna cu carnea de miel, dar era picantă, ca aceea de porc, deşi cam sărată. Pînă la urmă, nu era rea deloc, îşi zise. Păcat că Ah Ming nu e aici. Ar fi putut face minuni cu asta!

Termină felia şi se pregătea să-şi taie alta, cînd un paznic introduse un bătrîn vlăguit, încovoiat şi ofilit, purtînd doar o legătură în jurul şalelor. Trupul lui era plin de cicatrici. Fraden îşi pierdu pofta de mîncare şi observă că nici Sophia nu mai mînca.

– Dă-i o doză, ordonă Moro.

Fraden dizolvă puţină omnidrină într-o sticluţă cu apă distilată pe care-o scosese dintr-un buzunar, umplu o seringă şi injectă drogul într-o venă proeminentă din braţul stîng al bătrînului indiferent, care nu protestă deloc.

Aproape instantaneu, chipul omului se îndulci, împrumutînd o mască de extaz total. Rînjea prosteşte şi se înmuie atît de tare, încît paznicul fu nevoit să-l susţină. Bătrînul privea la paznici şi la ecranul televizorului, din ce în ce mai radios.

Moro îl studia ca pe o insectă:

– Deci eşti fericit, nu?

Bătrînul izbucni o clipă într-un chicotit lung şi gîlgîit, apoi reuşi în sfîrşit să îngaime:

– Da, Stăpîne... fericit... fericit... fericit...

Începu să chicotească iar, fără noimă.

– Vedem noi, zise Moro. Bateţi-l!

Paznicul care-l ţinea îi legă mîinile la spate. Soldatul din stînga lui Moro făcu un pas înainte şi începu să-l lovească pe bătrîn în stomac, în grumaz, în faţă; pumn după pumn, sălbatic. Buza bătrînului se despică, sîngele îi şiroia pe bărbie, îi curgea din nas. El continua să chicotească şi să rînjească, în timp ce soldatul îl transforma într-o masă de carne sîngerîndă.

Moro zîmbi, evident foarte satisfăcut.

– Destul! spuse după o vreme. Luaţi-l!

Paznicul îl tîrî afară din cameră pe bătrînul plin de sînge şi cu oasele rupte. Chiar în timp ce era tîrît, acel jalnic morman de carne chicotea şi se hlizea, deşi se îneca în propriul lui sînge.

– Deci, făcu Moro, este într-adevăr un drog dătător de plăceri. Puneţi mîna pe el!

Unul dintre soldaţi îl înşfăcă pe Fraden, care nu se zbătu deloc. Se aşteptase la asta.

– Şi pe sclavă!

Celălalt soldat îi răsuci Sophiei mîinile la spate.

– *Sclavă?* ţipă ea. Javră păduchioasă şi scîrboasă ce eşti! Afurisit să fii...

– Gura! tună Fraden.

– Pentru un fost preşedinte, nu eşti prea deştept, Fraden, făcu Moro încîntat. Chiar credeai că n-am de gînd

să-ţi iau acel drog? Cel puternic ucide, iar cel slab moare. Acum vei ordona navei să aterizeze. Dac-o faci repede şi nu ne dai bătaie de cap, îţi promit o moarte relativ rapidă. Dacă nu...

Ridică din umeri şi rînji sălbatic.

– Nici tu nu eşti chiar Einstein, Moro, zise Fraden. Echipajul meu are ordin să bombardeze oraşul într-o oră, dacă nu hotărăsc altfel.

– Vei fi dus la un transmiţător şi vei revoca imediat acel ordin!

– Nici nu mă gîndesc, amice. Nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva!

– Foarte bine, exclamă Moro disprețuitor. După cîteva minute de tortură ca la carte, vei face tot ce-ţi spun eu. Am de gînd să-mi înviorez ziua asta destul de plicticoasă...

– Asta crezi tu! strigă Fraden, deschizînd gura şi atingînd un molar cu limba. În dintele meu se află un emiţător. Întreaga convorbire a fost ascultată pe nava cu care am venit. Procedează cinstit, altfel în cîteva clipe vei fi transformat în praf radioactiv. M-am săturat de jocurile astea prosteşti...

– E o cacialma, rosti Moro imediat. O bombă atomică te-ar omorî şi pe tine!

– Aici ai dreptate, dar clenciul e că eu n-am nimic de pierdut. Voiai să mă ucizi oricum, îţi aminteşti? Pe de altă parte, tu n-ai decît de pierdut. Vrei să încercăm aşa-zisa cacialma? Dă-i drumul! Dacă o să cîştigi, vei fi recompensat cu un splendid cadavru, dar dacă pierzi, eşti un om mort. Am impresia că şansele sînt de o singură parte,

indiferent de miză. Ce să-i faci, nu m-am priceput niciodată la jocuri de noroc...

Ochii lui Moro fulgerară. Își încleștă pumnii, apoi dădu iar din umeri.

– Nici eu, zise el. Noroc că-i vorba de un joc pe care-mi pot permite să-l pierd. Foarte bine! Vreau drogul ăla. Să-ți aud condițiile!

– Așa mai vii de-acasă! Îți voi vinde lunar cîte o cantitate modestă de drog. Stocul va rămîne pe orbită, în nava mea, asta ca să nu-ți vină vreo idee trăsnită între timp. Putem negocia prețul după ce mă lămuresc cît valorează moneda locală...

– Ce monedă? făcu Moro, încruntîndu-se. Ce înseamnă *monedă?*

– Bani, zise Fraden. Începu să rîdă. Ești sigur că ai auzit de bani?

– Bani... A, da, valori simbolice pentru schimburi! Pe Sangre nu avem sistem monetar – nici nu e nevoie. Eu stăpînesc planeta, apoi mai sînt Frații, Țăranii și Ucigașii. Confreria are sclavi și cirezi proprii pentru carne, iar Ucigașii le au pe ale lor. Țăranii posedă Insectele. Cei puternici iau ce le trebuie de la cei mai slabi ca ei. Nu-i nevoie de valori de schimb.

– Poți să-mi spui, în cazul ăsta, cum îmi vei plăti pentru drog?

Moro mustăci o vreme, cu gușa tremurîndă.

– Păi..., mîrîi el. Ei bine, de ce nu? Ești mai bun ca cei mai mulți dintre proștii ăia. Vei fi inițiat în Conferia

Durerii. Atîta timp cît continui să ne furnizezi drogul, vei fi un Frate cu drepturi depline.

– Am destule titluri şi onoruri, zise Fraden. Îmi ajung. Concret, ce drepturi capăt în această postură?

– Păi capeţi, desigur, tot ce-ţi poate oferi planeta Sangre! Propriii Ucigaşi. Orice sclav doreşti să iei dintre Animalele care nu sînt proprietatea altuia. Cireadă proprie de animale pentru carne. Putere absolută pe Sangre, în afară de persoana mea, de ceilalţi Fraţi şi de proprietăţile noastre. Un loc în Pavilion, la Procesiunea din Ziua Durerii, dacă doreşti.

Fraden zîmbi. Era un început mult mai bun decît sperase – în fapt, puţină acţiune.

– Ne-am înţeles, dar renunţ la pămînt. Eu sînt orăşean de felul meu.

– Bun, zise Moro. Mîine are loc Ceremonia de Iniţiere. Acum vei fi condus în locuinţa ta. Du-te. Doresc să urmăresc singur sfîrşitul acestui concurs!

Pe cînd un soldat îi conducea afară, Fraden văzu că atenţia lui Moro se îndreptase iarăşi spre ecranul de televiziune. Avu grijă să nu privească într-acolo. Distrează-te cît mai poţi, sac plin de osînză! îşi zise în gînd. Curînd va veni Revoluţia!

Capitolul 3

– Sclava rămîne în locuinţa ta!

Fusese o noapte lungă pentru Bart Fraden, o noapte cu nenumărate îndoieli şi somn puţin. După ce-şi exploraseră locuinţa destul de somptuoasă, el şi Sophia petrecuseră restul zilei cercetînd zona înconjurată de ziduri şi încercînd să-şi imagineze configuraţia regiunii.

Fraden văzu peste tot soldaţi care păreau să facă de serviciu. Erau sute, poate chiar mii în interiorul complexului, şi toţi aveau acelaşi înveliş de chelie, trupuri subţiri şi vînjoase, bărbii proeminente, ochi mici şi adînciţi în orbite. Dacă oamenii ar constitui o specie asemănătoare cîinilor, soldaţii ar fi o rasă de dobermani. Soldaţii răspundeau doar la întrebări simple, inofensive şi la obiect – erau cunoscuţi sub numele de Ucigaşi, oraşul se numea Sade, băştinaşii de pe Sangre, care nu se vedeau nicăieri, erau cunoscuţi sub numele de Insecte şi formau un fel de organism simi-

lar stupului. Orice întrebare mai tendenţioasă era însă trecută sub tăcere, cu priviri golite de sens.

Tot astfel, celor doi li se permisese să hoinărească după pofta inimii prin curtea vastă, deşi se pare că libertatea le fusese oarecum îngrădită prin nişte limite arbitrare. Cînd Fraden încercase să intre într-o clădire mică şi joasă, în care, la un capăt, intra un şir lung de băieţei graşi şi goi, fără să mai iasă la celălalt capăt, fusese întors din drum şi ameninţat cu arma. Pe de altă parte, nimeni nu-l împiedicase să urmărească un Ucigaş care făcea instrucţie cu o grupă de băieţi mai mari, îmbrăcaţi în uniforme de Ucigaşi în miniatură, purtînd puşti şi buzdugane care păreau adevărate şi semănînd foarte mult cu confraţii din aceeaşi rasă specială, pînă şi la dantura în formă de colţi ascuţiţi. Cînd încercă însă să urmeze un şir de fetiţe – cu înfăţişarea cea mai perfectă din cîte văzuse vreodată – într-o clădire unde zărise, fugar, nişte adolescente, goale şi la fel de perfecte, fusese din nou împins înapoi şi ameninţat cu arma. Iar cei cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi în straie negre îl ignorau pe deplin, ca şi cum ar fi fost un animal.

Mai tîrziu, după ce consumaseră o cină destul de gustoasă, alcătuită din aceeaşi carne iute şi sărată pe care i-o servise Moro, şi se aflau singuri în dormitorul locuinţei lor, Sophia spusese:

– Bart, hai să ne suim în navetă şi să plecăm de-aici. Nu-mi place locul ăsta. Nu-mi place deloc.

Fraden se aşeză lîngă ea pe pat şi o sărută. Buzele fetei erau inerte sub ale lui. Ea se dădu înapoi.

– Nu prea am chef, spuse schimonosindu-şi chipul într-o expresie amară, pe jumătate dezgustată, pe jumătate înspăimîntată. Bulgărele ăsta împuţit de noroi e o casă de nebuni! Porcăria la care se uită babacul ăla scîrbos, care se excită urmărind femeile cum se sfîşie între ele... şi băieţaşii ăia oribili, cu colţi şi cu puşti... Toate fetiţele care seamănă atît de mult una cu alta... Bart, aici oamenii sînt *prăsiţi!* Prăsesc oamenii ca şi cum ar fi animale. E limpede – toţi Ucigaşii arată identic, iar tinerii Ucigaşi sînt ca o specie separată... E monstruos! Noi nu sîntem îngeri, dar nici monştri. Asta-i o mocirlă! Trebuie să ieşim din ea!

– Sigur că-i o mocirlă, Soph, zise Fraden. Dar îţi aminteşti de Noua Africă de Sud? Nici acolo nu era raiul pe pămînt. Această planetă e foarte pregătită pentru revoluţie. Simt asta. Cu cît e mai rău pentru popor, cu atît e mai bine pentru noi. Ştiu eu ce fac. Într-un an, Sangre va fi planeta *noastră*. Atunci voi pune capăt tuturor relelor, promit. Rabdă un an, Soph! Dacă într-un an nu reuşesc să iau puterea în acest cuib al tuturor relelor, înseamnă că a venit vremea să renunţ la toate.

– Bine, bine, sper însă că n-ai de gînd să te duci mîine de unul singur la afurisita de ceremonie de iniţiere! Vin şi eu cu tine.

Îi puse mîinile pe umeri, îl privi în ochi, zîmbind provocator şi zise:

– Poate că eşti un porc, Bart Fraden, dar eşti singurul pe care-l am. Nu vreau să te pierd!

El se uită în jos spre faţă, la părul ei roşu ca flacăra, la maxilarele încordate şi hotărîte.

– Dacă aşa doreşti, vino. Ştiu că n-am gust la femei, dar puteam nimeri şi mai rău. Sub învelişul ăsta atrăgător al tău, simt uneori un suflet de fetiţă...

– Lasă dulcegăriile şi hai în pat, zise ea. Brusc mi-a venit cheful. În afară de asta, nu prea mai e altceva de făcut pe-aici!

Iar acum, Ucigaşul care îi trezise insista:

– Sclava rămîne în locuinţa ta!

– Dar vrea să vadă Ceremonia Iniţierii, spuse Fraden. Cu tot caracterul ei nesocotit, e sclava mea favorită şi îmi face plăcere s-o mulţumesc.

– Numai Fraţii pot fi martori la Iniţiere, zise Ucigaşul pe un ton laconic. Nici chiar Ucigaşii nu pot lua parte. Vino de îndată!

Fraden dădu din umeri.

– L-ai auzit, Soph...

– Nu-mi place să fii singur, insistă Sophia.

Fraden îşi supse dintele.

– Nu voi fi *chiar* singur, murmură el.

– Ai avut drăcia aia toată noaptea? Cap-de-Obuz a auzit tot ce...? Bart Fraden, eşti un împuţit, un idiot, un degenerat...

– N-am cum să-l închid, zise Fraden. Se întoarse spre Ucigaş. Haide, ce mai aşteptăm? Aşa cum cred că ţi-am spus, sclava asta a mea are un temperament imposibil!

Îl precedă pe Ucigaş afară, în hol, luînd-o înaintea unui potop de obscenităţi foarte puţin probabil să se adeverească.

Ucigaşul îl conduse la o uşiţă vopsită în negru mat, o deschise, îl împinse înăuntru şi trînti uşa în spatele lui.

Fraden se trezi într-o cameră ciudată, de mărime mijlocie, care-i dădea sentimentul straniu că e izolat de lume, aruncat înapoi în pîntecul matern. Tavanul şi pereţii erau drapaţi în catifea neagră, dînd încăperii un aer nefiresc de vag. Singura lumină venea de la un foc zdravăn, care ardea în şemineul mare de bronz, aruncînd pe faldurile bogate ale draperiilor umbre fremătătoare şi, în acelaşi timp, ameninţătoare. În faţa şemineului se afla un altar simplu de lemn, înalt pînă la brîu, cu suprafaţa pătată şi scrijelită. Pe altar se odihneau un topor mic şi ascuţit şi o sabie lungă şi subţire. Lui Fraden nu-i plăcu priveliştea. Nu-i plăcu absolut deloc.

Draperiile aflate într-o parte a altarului se despărţiră, şi o siluetă măreaţă şi corpolentă, cu o robă lungă, neagră şi o glugă acoperindu-i capul, intră în cameră – Moro. Alte zece siluete îmbrăcate la fel îl urmară în cameră pe Profetul Durerii, una purtînd în braţe o robă neagră, iar alta – una albă. Ultimul împinse la loc draperia grea.

Moro luă roba albă, îi făcu semn lui Fraden şi i-o întinse spunînd:

– Viitorul Frate va îmbrăca Roba Inocenţei. Vreau ca Viitorul Frate să ştie că vorbitul în timpul Ceremoniei de Iniţiere, în orice împrejurare, atrage moartea instantanee.

Fără prea multă tragere de inimă, Fraden îmbrăcă roba cea albă. Fă-le jocul în idioţenia asta, gîndi. Orice s-ar întîmpla, continuă-ţi jocul. Se întrebă ce înţelegea din aiureala asta Vanderling, care asculta microemiţătorul.

Probabil că îi stimulează supradezvoltatele instincte primitive, îşi spuse cu amărăciune.

Moro păşi în spatele altarului, în dreptul focului, şi-şi puse mîinile-i grele pe suprafaţa scrijelită. Ceilalţi bărbaţi formară cîte un semicerc strîns, de fiecare parte a Profetului, cu glugile trase în jos ca să le acopere feţele.

Moro privea drept spre Fraden, iar faţa lui grăsană, cu ochi porcini şi nasul mic şi cîrn, părea să aibă un fel de demnitate nesănătoasă, care venea de la flăcările portocalii aruncate de foc.

– Universul a murit, intonă Moro solemn. El este un loc cu frig, foc şi moarte neprevăzută. Universul nu are înţeles. Universul nu are voinţă...

– Numai omul are înţeles, incantau Fraţii în contrapunct. Numai omul are voinţă...

– Doar în contrarii există un înţeles, confirmă Moro, pe acelaşi ton. Numai între contrarii poate apărea Alegerea. Numai în Alegere poate exista un Înţeles. Şi numai în Înţeles poate fi Existenţă...

– Iar măsura Existenţei este omul, intonau Confraţii.

Fraden îşi mişcă nervos picioarele. Era ceva ce îl deranja profund în acest ritual idiot şi găunos.

Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Moro şi Confraţii erau cît se poate de serioşi. Ei credeau în fiecare cuvînt! Nu era un simplu truc pentru a-i impresiona pe fraieri; aceşti oameni erau fanatici.

– A trăi fără Existenţă înseamnă a nu trăi deloc. Animalele trăiesc, oamenii Există. Trebuie să alegi. Trebuie să fii animal sau om. Nu există decît o singură

alternativă adevărată: cea a alegerii între a face şi a ţi se face, între a primi Plăcerea sau a primi Durerea. Durerea şi Plăcerea sînt Marile Contrarii. Dăruirea oricăreia dintre ele înseamnă primirea opusului lor. Animalele primesc Durerea şi astfel furnizează Plăcerea. Oamenii aplică Durerea şi astfel primesc Plăcerea. Trebuie să alegi...

– Alege! cîntau Fraţii. Om sau Animal? Alege! Alege!

– Confreria e formată din indivizi care au ales, intonă Moro. Confreria Durerii e o frăţie a fiinţelor umane care au ales să fie oameni. Confreria Durerii constă din oameni care au ales să impună Durerea şi să primească Plăcerea. Fraţii ucid pentru a putea trăi cu adevărat. Aceasta este Ceremonia Marii Alegeri!

– Frate sau Animal? incantau oamenii cu glugi. Plăcere sau Durere? Viaţă sau Moarte? A ucide sau a fi ucis? Alege! Alege!

Ochii porcini, strălucitori, ai lui Moro întîlniră privirea lui Fraden şi o susţinură precum cobra care hipnotizează un şobolan.

– Clipa Marii Alegeri a sosit, Viitor Frate! În această încăpere vin Fraţii şi Animalele, cei care au ales şi cei care urmează să fie aleşi. A participa la această ceremonie înseamnă să alegi între a te alătura Confreriei ca om sau a muri ca animal. Doar cei care au ales să ucidă părăsesc vii această încăpere!

De sub faldurile robelor, Fraţii scoaseră cuţite lungi, ascuţite.

– Marea Alegere! strigă Moro. A ucide sau a fi ucis! Acum e momentul să decizi! Scoateţi la iveală animalul uman!

Unul dintre cei zece Confraţi vîrî cuţitul în teacă şi păşi în spatele draperiei. Apăru peste o clipă, purtînd o povară care îi îngheţă lui Fraden sîngele în vine şi făcu să i se înmoaie genunchii. Nu! Nu! Nu! urla creierul lui, în timp ce pumnii i se strîngeau şi-şi simţea unghiile muşcînd din carnea moale a palmelor.

Obiectul pe care Fratele cu robă neagră îl ducea în braţe era un copilaş gol-goluţ!

Fratele trecu bebeluşul lui Moro, care îl puse cu faţa în sus pe altarul din lemn, plin de pete şi scrijelituri. Acum îşi dădu Fraden seama că zgîrieturile erau urme lăsate de nişte lame tăioase, iar petele închise la culoare erau resturi de sînge omenesc uscat.

Moro interpretă corect expresia de pe faţa lui Fraden. Ridică securea de pe altar şi o îndesă în mînă fără vlagă a lui Fraden, spunînd:

– Clipa alegerii... Nu scoate nici un sunet, altfel mori. Prin moartea acestui Animal, devii Frate; cruţîndu-l, mori. Marea Alegere îţi aparţine, Viitor Frate. Alege acum – sau alţii o vor face în ceea ce te priveşte!

Spunînd acestea, Moro luă paloşul de pe altar şi-i potrivi tăişul în dreptul mărului lui Adam al lui Fraden. Fraţii îl încercuiră cu cuţitele pregătite, cu privirile avide.

Fraden privea cu ochi goi la feţişoara senină şi nemişcată a pruncului aparent drogat. Nu se putea clinti, nu era în stare să vorbească. Securea din mîna lui părea să

tremure ca un lucru însufleţit. Se uită în sus, îi văzu pe Fraţi încordaţi în aşteptare şi pe Moro care îşi poziţiona fiecare părticică a trupului mătăhălos, concentrîndu-şi toată forţa în lama ascuţită de pe grumazul lui, dornic s-o împlînte cît mai degrabă.

Strînse puternic pleoapele ca să nu vadă. Era de-a dreptul stupid să nu te gîndeşti la o alegere atît de monstruoasă. Să ucizi un... Nu! Nu! Era mai bine să moară, să îndepărteze din puterea lui această hotărîre imposibilă, mai bine să...

– Acum! ordonă Moro sălbatic. Alege sau mori acum! Ucide sau fii ucis! Acum!

Cu ochii închişi încă, Fraden simţi tăişul paloşului care înainta încet, presiunea crescîndă de la capătul lui, pielea subţire de pe mărul lui Adam despicîndu-se şi o dîră subţire de sînge umezindu-i gîtul...

Clipa rămase suspendată, extinzîndu-şi ecourile înapoi şi înainte în timp. Bart Fraden, care condusese o revoluţie, luptase împotriva unei contrarevoluţii şi plănuise o altă revoltă sîngeroasă, nu ucisese niciodată cu mîna lui. Bart Fraden încă nu fusese confruntat cu aşa ceva, nu fusese forţat niciodată pînă atunci să-şi cerceteze străfundurile propriei fiinţe. Să ucizi sau să fii ucis. Nu mai era o problemă abstractă de filozofie morală; erau o secure în mînă şi un paloş în grumazul lui. Vizualiză clipa următoare: trupul micuţ însîngerat, capul retezat, sîngele, sîngele, sîngele... Nu putea! *Nu voia!*

Viziunea însă se răsturnă. Se văzu pe sine însuşi cu paloşul străpungîndu-i grumazul, cu fragmente de carne

plină de sînge şi cartilagii atîrnînd de ambele părţi ale rănii, simţi durerea pătrunzătoare şi vălul negru aşternîndu-se ceţos peste creierul muribund însetat de oxigen... În acea clipă îngrozitoare, Bart Fraden se văzu pe sine cum moare şi, din adîncul sufletului, muşchilor, inimii, rărunchilor, izbucni un spasm impresionant de refuz, de respingere. Nu! Nu! *Nu eu!*

Spasmul îi străbătu întreg trupul, i se difuză în sistemul nervos. Muşchii braţului se contractară sălbatic, securea din mînă coborî într-un arc strîns. Se iscă un ţipăt slab şi ascuţit, o lovitură hidoasă fu simţită, nu auzită, şi urmă o lungă clipă de rezistenţă; apoi, un şoc puternic trecu de-a lungul braţului pînă la umeri, în momentul cînd securea se îngropă în lemnul de dincolo de carne.

Fraden se înmuie de tot; numai muşchii pleoapelor îi rămîneau contractaţi, ţinîndu-i ochii strîns închişi. În sumbra tăcere îngrozitoare care urmă, Bart Fraden rămase suspendat de un singur fir care-l ajuta să-şi păstreze sănătatea mintală. Acesta se înmuie, se întinse, apoi se întări ca fierul, o voinţă sălbatică trăgîndu-l pe Bart înapoi de pe marginea prăpastiei. Vor muri! Vor muri cu toţii! Confreria care îl silise să facă acest lucru va pieri într-o baie de sînge. Nu va exista scăpare pentru Moro şi monstruoasa lui Confrerie, odată cîştigată revoluţia. Vor fi exterminaţi precum cîinii turbaţi, ceea ce şi erau. Îi va ucide! Ucide... ucide... ucide...

Un miros de carne arsă şi o palmă zdravănă peste faţă îl forţară să deschidă ochii. Moro îl apucă de bărbie cu o

mînă, iar cu cealaltă îi vîrî în gură o bucăţică de carne friptă.

Aiurit, o mestecă prosteşte, pe cînd Fraţii îl ameninţau cu cuţitele – şi simţi aroma iute şi sărată a cărnii umane – aromă care îl delectase fără să-şi dea seama, cu mai puţin de o zi înainte.

În timp ce-i scoteau roba albă şi-l îmbrăcau în veşmîntul negru al Frăţiei, reuşi să-şi reţină în gît voma, numai datorită furiei ca de oţel a urii. Acum nu mai putea reveni, nu mai era loc de milă, slăbiciune sau dezgust. Nu va mai putea fi împăcat cu sine însuşi decît cînd Confreria Durerii avea să devină o amintire fără nume, pe un mormînt anonim. Vă voi ucide pe toţi! jură. Vă voi extermina fără milă, nimeni nu-şi va mai aminti vreodată de existenţa voastră! Nici de cele ce s-au petrecut în acest loc întunecos...

– Bun venit, Frate, incantau bărbaţii cu glugi. Bine ai venit în cadrul Confreriei Durerii!

Capitolul 4

„Frate sau Animal? Plăcere sau Durere? Viaţă sau Moarte? Să ucizi sau să fii ucis? Alege! Alege!“ Cuvintele umpleau micuţa cabină a navei spaţiale, tari, rezonante, deşi cumva metalice, filtrate, departe de Willem Vanderling care stătea pe locul pilotului, cu faţa palidă, privind fără ţintă, cu întreaga atenţie concentrată în urechi pe cînd asculta, fascinat, evenimentul ce avea loc pe planeta situată undeva departe, dedesubtul lui.

„...În această încăpere vin Fraţii şi Animalele, cei care au ales şi cei care urmează să fie aleşi...“

Ma-*mă!* îşi zise Vanderling. Ce fel de planetă a ales Bart pentru noi? Trăsniţii ăştia sînt total săriţi de pe fix!

Îşi dori să fi putut instala în dintele lui Fraden un transmiţător video. Era foarte clar că Bart era nevoit să îndeplinească un fel de ceremonial aiurit, un soi de prostie cu iz religios. Marea Alegere... Plăcere... Durere... Suna

destul de ciudat. Mă mir cum reuşeşte Bart să nu moară de rîs, gîndea Vanderling.

Vocea din radio deveni un strigăt ascuţit, ameninţător:

„...Ucizi sau te laşi ucis! Clipa hotărîtoare a sosit! Scoateţi la iveală animalul uman!"

– Animal uman! mîrîi Vanderling cu voce tare. Dumnezeule...

„... Prin moartea acestui Animal devii Frate; cruţîndu-l, mori..."

Asta era! Un sacrificiu, un sacrificiu *uman!* Toată revoluţia se duce de rîpă. Bart n-a omorît pe nimeni pînă acum. N-ar avea curaj. Din toate...

„... Alege sau mori acum! Ucizi sau te laşi ucis! Acum!"

– Să fiu al naibii, or să-l omoare! mormăi Vanderling. Şi eu ce dracului fac atunci?

Să te ia naiba Bart! îşi zise. Afurisit să fii, cu toată frica ta! Tu nu poţi să sfîrşeşti prin a fi ucis!

Urmă o tăcere lungă, prevestitoare de rele... Apoi un harşti! şi imediat un ţipăt ascuţit.

– Bart! strigă Vanderling. Doamne, l-au omorît! L-au...

O clipă mai tîrziu, Vanderling auzi incantaţia profundă şi sălbatică:

„Bun venit, Frate! Bun venit în Confreria Durerii!"

Un moment, Vanderling rămase cu gura căscată. După care un surîs ciudat îi apăru pe buze, un rictus de cunoscător, de satisfacţie sardonică.

A făcut-o! gîndi el. Afurisitul, a făcut-o. Bart a ucis! Şi de bună voie! Aceşti locuitori de pe Sangre se dovediseră

ai dracului de tari, pînă la urmă. Ucizi sau te laşi ucis, da, asta era. Pînă la urmă, Bart aflase şi el. Ucizi sau te laşi ucis – nu exista alternativă.

Vanderling izbucni într-un rîs aspru şi lătrat, ca zgomotul unei arme automate. Să-l vedem acum pe Bart cum se mai dă drept sfîntul sfinţilor! îşi zise. Bart Fraden ucigaş! Nu-i o chestie grozavă?

Vanderling simţi un ciudat licăr de satisfacţie. Cîştigase ceva, un fel de culme, dacă se poate spune astfel. Bun venit printre ai noştri, Bart, gîndi el. Bun venit în miezul lucrurilor!

Vanderling stătea lîngă uşa camerei-ecluză cu o expresie anume compusă, imposibil de descifrat, cînd uşa se deschise şi Bart Fraden, urmat de Sophia O'Hara, pătrunse în nava propriu-zisă. Fraden păşea iute, cu o atitudine nepăsătoare. Zîmbea şi dădea din cap cu încredere. Iisuse, îşi zise Vanderling dezamăgit, e acelaşi afurisit de Bart dintotdeauna!

– Ei bine, am reuşit totuşi să încap pe uşă, în ciuda măreţiei mele, spuse Fraden. Ai în faţa ta un membru în toată regula al Confreriei Durerii, guvernul local, clerul, mafia şi partidul democrat, toate împachetate laolaltă ca un cadou.

– Nici un... ăă... *necaz,* Bart? întrebă Vanderling, sperînd aproape într-o doară să scoată ceva de la Fraden, măcar o recunoaştere cît de mică a ceea ce se întîmplase cu-adevărat.

– Un fleac, aruncă Fraden, cu o neglijenţă de-a dreptul enervantă. Dacă era un joc de pocher, prada noastră, Moro, ar fi plecat acasă în pielea goală...

În timp ce vorbea, Fraden se îndreptă spre partea centrală a navei, iar Vanderling îl urmă mohorît. Să-l ia naiba de prefăcut! gîndi el. Şi totuşi, în pofida acestui lucru, încerca un fel de admiraţie plină de invidie. Observă că, momentan cel puţin, Sophia îşi ţinea gura ei afurisită. În fapt, se pare că îl studia pe Bart de la spate, într-un fel ciudat. Oare ei îi spusese?

Cînd ajunseră în cabina centrală, Fraden se prăbuşi într-un scaun, luă un trabuc din cutia de pe masă şi îl aprinse, pe cînd Vanderling şi Sophia se aşezau de o parte şi de alta a lui.

Fraden suflă în aer un nor de fum şi oftă.

– Ultima cutie, zise, şi e pe jumătate goală. Trebuie să văd dacă putem cultiva tutun pe prăpăditul ăsta de bulgăre de noroi...

Să-l ia dracu' ! îşi zise Vanderling. Cu trabucele lui, cu mîncarea şi cu gagica asta cu gură bogată!

– Ce-ai zice să nu te mai gîndeşti o vreme la papilele tale gustative şi să-mi povesteşti şi mie cum stă treaba? ceru el. M-am săturat să zac în cutia asta de sardele. Cînd e rost de puţină acţiune? După trei săptămîni petrecute în drăcia asta, pînă şi-o planetă de rahat ca Sangre e de preferat...

– Încă n-ai văzut micul nostru Paradis, Ogivă-de-Oţel, rosti Sophia. După aceea s-ar putea să nu mai vrei să pleci de pe navă.

– Cînd o să-ţi cer părerea, izbucni Vanderling, o să-ţi trimit o telegramă-laser recomandată, *cu plata la destinaţie*. Ce se întîmplă, Bart? Cînd începem să ne mişcăm?

– Am şi pornit, în ritm alert, zise Fraden. Pentru început, vom practica jocul cu Domnul Dinăuntru şi Domnul din Afară. Eu am fost deja cooptat ca Domn Dinăuntru: Fratele Bart, membru plin al Confreriei Durerii, atîta timp cît pot furniza omnidrina. Se presupune că am urcat aici pentru transportul de marfă necesară primei luni. Iau naveta numărul unu, ca să revin la Sade – apropo, asta e denumirea aşezării celei mai mari, ca a marchizului cu acelaşi nume, ceea ce-ţi poate sugera ce e cu Confreria asta. Pentru moment, voi lucra în interiorul Confreriei, făcîndu-i pe fraţi dependenţi de omnidrină – de fapt, pregătind urmarea. Tu îţi vei asuma rolul de Domnul din Afară şi vei acţiona din umbră. Formează o forţă de gherilă – cred că pot lăsa amănuntele în seama ta. Potenţialul revoluţionar e foarte ridicat aici, mai mare decît am văzut vreodată. Confreria are în stăpînire întreaga planetă, iar ceilalţi deţin toate drepturile unui animal, deci ar trebui să se înghesuie să ţi se alăture.

– Şi armele? mormăi cu amărăciune Vanderling. Cu un asemenea sistem, nu te poţi aştepta de la înapoiaţii ăştia să aibă nici măcar o pocnitoare.

Fraden surîse.

– Tot ce are mai bun opoziţia e material demodat, pe bază de proiectile. Nu cunosc încă arma cu laser. Nu cred că vei întîmpina greutăţi să te descurci cu armele capturate, după ce vei începe operaţiunea.

– Cum ajung să capturez toate armele astea fără alte arme de start? Cu mîinile goale?

– Ai încredere în unchiul Bart, spuse Fraden. În naveta numărul doi, vei găsi, printre alte bunătăţi, două lăzi cu arme-brici. Merge pentru început?

Vanderling clătină din cap, cu o admiraţie plină de ciudă. Bart era iar cu un pas înaintea celorlalţi, lua-l-ar naiba! Arma-brici, proiectorul de interferenţă micronucleară, cunoscut şi sub numele de cuţit fără tăiş sau marea tăietură, era arma *cea mai potrivită* pentru un război de gherilă. Datorită unor dispozitive speciale, pe care le înţelegeau cu-adevărat doar vreo sută de oameni din Galaxie, acesta proiecta o rază de energie transformată, de grosimea unui angstrom, care interfera cu legăturile dintre atomii oricărei materii aflate la circa cincisprezece metri de gura de foc. Efectul era acela al unui cuţit uriaş, infinit de ascuţit, infinit de puternic, invizibil şi fără lamă, un „cuţit" care putea tăia piatră, metal, carne sau orice altceva, ca şi cum ar fi fost brînză topită. Era complet silenţioasă, nu scotea scîntei cînd trăgea şi nu-şi deconspira astfel poziţia; fiind alcătuită în acest mod, era arma de asalt ideală. Cincisprezece puncte pentru Bart Fraden, gîndi Vanderling.

– Ce altceva mi-ai mai adus de Crăciun, Moşule? întrebă Vanderling. Cînd începem?

– Un moment mai potrivit ca acum nici că există. Eu pornesc spre oraş, iar tu spre junglă. Ne putem găsi unul pe celălalt folosind detectorii de direcţie din navete.

– Succes la vînătoare, Cap-de-Obuz, zise Sophia. Am sentimentul că Sangre se va dovedi exact locul de joacă după care tînjeai. Distracţii şi jocuri, bătrînă Ogivă Cromată, distracţii şi jocuri!

Cu năduşeala şiroindu-i pe ţeasta cheală şi udîndu-i sprîncenele, Willem Vanderling îşi făcea loc cu greu prin desişul încîlcit al tufişurilor, printre trunchiurile noduroase şi curbate ale copacilor strîns înmănuncheaţi care acopereau panta lină a deluşorului din apropiere.

Urcă dealul, ieşi din junglă şi privi în jos spre fîşia curbată, de cîmpie pustie, acoperită cu o iarbă înaltă cît un stat de om, cu fire lungi de culoare verde-albăstruie. Un drum pavat, îngust, care şerpuia traversînd cîmpia, trecea pe aproape de poalele dealului. Iarba înaltă îi oferea generalului vizibilitate asupra drumului pînă la cotitură şi totodată îl ferea privirii.

Acesta părea să fie locul.

Vanderling închise ochii, pentru a se apăra de soarele roşu şi fierbinte de pe Sangre, şi rememoră aspectul general al zonei, văzut de sus, din navă. La apus se desfăşura un mare şir de munţi, care despărţea zona locuită a continentului de porţiunea sălbatică şi nefolosită din vest. La răsărit, la distanţă de vreo două sute de mile, se afla oraşul Sade, aşezat în mijlocul unei cîmpii verzi şi întinse.

Cea mai mare parte a regiunii locuite de pe Sangre, dintre cele două extremităţi, era o zonă ca o tablă de şah, acoperită cu dealuri şi văi puţin întinse – ici junglă, colo cîmp deschis... Răspîndite pe tot cuprinsul acestei zone

fertile, se aflau sute de fortăreţe înconjurate de ziduri, centrele unor grupuri răzleţe de cătune, legate de capitală printr-un sistem de drumuri mai mult sau mai puţin radial.

Vanderling aterizase într-un mic luminiş din jungla deasă care acoperea poalele munţilor – un loc potrivit pentru o tabără de gherilă. De acolo exista o cărare lungă şi obositoare pentru mers cu piciorul, care străbătea jungla, traversînd zonele deschise acoperite de iarbă înaltă, în arşiţa dogoritoare a soarelui roşiatic de pe Sangre.

Se pare însă că aici era capătul liniei. La douăzeci, cel mult treizeci de mile în susul drumului, se găsea o fortăreaţă, iar drumul ducea spre Sade, astfel că se putea aştepta, pe bună dreptate, ca în cîteva ore să apară cineva. Şi atunci...

Vanderling dezmierdă arma care-i atîrna neglijent de cureaua de pe umăr, apoi o apucă strîns între degete. Era mică – mai puţin de şaizeci de centimetri de la mîner pînă la minuscula deschidere lenticulară care constituia gura de foc. Deşi nu cîntărea mai mult de un kilogram şi jumătate şi nu avea deloc recul, pentru mai multă precizie armabrici era prevăzută, lîngă gura de foc, cu un mîner auxiliar care aducea cu acela al pistoalelor Tommy de tip vechi.

Vanderling rînji, ridică arma în poziţie de tragere şi se întoarse cu faţa spre jungla din spate. Apăsă pe trăgaci, rotind arma încet şi folosind mînerul auxiliar drept pivot.

Nu se auzi nici un sunet. Nici un pocnet, nici o scînteie la capătul ţevii. O clipă, fu ca şi cum nimic nu se întîmplase. Apoi începură trosnituri, scrîşnete şi bufnituri, în timp ce o ploaie de crengi şi frunze cădeau la pămînt.

Vanderling se uită fix la fîşia îngustă care forma, cu precizia unei săgeţi, un gol prin frunzişul des. De-a lungul tăieturii putea să zărească cioturi de crengi precis secţionate, frunze retezate perfect în jumătate. Totul arăta ca şi cum ar fi izbit puternic cu o macheta uriaşă, ascuţită şi irezistibilă. Arma-brici are acelaşi efect asupra pietrei, metalului... sau cărnii.

Vanderling coborî tîrîş cam trei sferturi din deal, se aşează în capul oaselor la circa treizeci de metri de cotitura drumului, cu arma pe genunchi şi se pregăti să aştepte.

Iarba înaltă care-l ascundea vederii era înviorată de insecte, căpuşe mici, gîndaci, nişte arătări de aproape douăzeci şi cinci de centimetri lungime, cu opt picioare păroase şi doi ochi bulbucaţi, care-l fixau. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi mîrîi. Întreaga afurisită de planetă roia de insecte! De fapt, în lungul său drum, nu văzuse nimic mişcător care să nu fie un soi scîrbos de insectă, vreo două exemplare avînd aproape mărimea unor cîini. Evoluţia, sau cine face planetele, avusese, probabil, numai insecte în creier cînd zămislise acest bulgăre de noroi.

Şi nenorocita de căldură – deşi era aproape de apusul soarelui, temperatura se situa tot în jur de 40° C... Vanderling se controlă. Fusese un marş lung, pe căldură, însă nu *chiar aşa de lung*. Pînă la asfinţit mai rămăseseră cîteva ore bune. Afurisitul de soare roşiatic era de vină; a naibii porcărie, arăta ca şi cum ar fi apus tot timpul. Iarba, copacii, totul era scăldat într-o lumină roşie, strălucitoare, ca şi cum scîrba de planetă, în întregimea ei, ar fi sîngerat...

Nu spusese Mica-Domnişoară-Gură-Spartă că Sangre însemna în spaniola veche „sînge"? Se potrivea.

Se potrivea chiar foarte bine...

Vanderling aşteptă şi aşteptă sub soarele fierbinte, meşterind un splendid blestem la adresa lui Sangre şi a tot ce-o popula. Cam singurul lucru ce se putea spune în favoarea bulgărelui de noroi era că jungla şi iarba înaltă îl transformau într-un teren perfect pentru luptele de gherilă – din punctul de vedere al celor din junglă, firește. Copacii înalţi, noduroşi, cu o puzderie de frunze ca de palmier, în formă de evantai, de culoare albastră-verzuie, mulţimea tufişurilor, iarba înaltă din zonele descoperite – toate constituiau, aproape oriunde, ascunzători perfecte. Şi insectele se aflau aproape oriunde! îşi zise necăjit generalul, gonind cu palma ceva ce-i bîzîia în jurul capului.

Aşteptă, în mijlocul arşiţei şi al plictiselii, în mijlocul roiului de insecte care-i dădeau tîrcoale. Soarele înaintase vizibil pe cer, cînd zări un vehicul apărînd de după o curbă a drumului, la nord de poziţia sa. Vanderling se ghemui lăsîndu-se pe vine şi ochi cu arma-brici spre porţiunea de drum din faţă. Vehiculul venea drept spre el, cu aproximativ şaizeci de kilometri pe oră. Cînd ajunse mai aproape, Willem putu vedea că era un camion, o hardughie demodată, cu cabina închisă şi bena descoperită.

Ştiu că în următoarea clipă trebuie să ia o decizie rapidă.

Camionul se afla la doar cîteva sute de metri distanţă şi avea să ajungă curînd în dreptul lui. Cu mîna dreaptă îşi feri privirea de soare şi se uită la partea din spate a

camionului. Văzu nişte siluete bronzate, aproape despuiate, înghesuite laolaltă în remorcă, zări uniformele negre şi o licărire roşie, a soarelui de pe Sangre, pe metalul cu vopseaua scorojită.

Măi, măi, măi – gîndi el aprobator, soldaţi şi prizonieri de-a valma, cine şi-ar putea dori mai mult?

Se ridică într-un genunchi. Îndreptă arma spre un punct imaginar, situat la aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri de drum, şi aşteptă. Pe cînd camionul se apropia de gura de foc, văzu în cabină doi bărbaţi în uniforme negre, nătărăii pe care cei de pe-aici îi numeau Ucigaşi, şi în remorcă alţi patru oameni înarmaţi, păzindu-i pe cei zece bărbaţi cu aspect jalnic, ce purtau doar o legătură peste şale şi erau înlănţuiţi laolaltă cu inele de metal în jurul gîtului.

În clipa cînd roţile camionului depăşiră linia de ochire, Vanderling apăsă pe trăgaci.

– Bum! zise rînjind.

Pneurile încastrate în genţi metalice intersectară raza armei-brici. Cu un zgomot asurzitor, ambele cauciucuri se sparseră. Apoi se auzi un scrîşnet puternic, de la genţile circulare, ciopîrţite de aceeaşi rază la înălţimea de douăzeci şi cinci de centimetri faţă de drum şi care apoi se izbiră de beton, scoţînd o ploaie de scîntei. Vanderling roti arma spre înapoi şi cauciucurile din spate explodară la rîndu-le, genţile fură şi ele tăiate, iar partea din spate a camionului se prăbuşi ca o tonă de cărămizi, făcînd să se rostogolească prizonierii şi paznicii. Purtat de inerţie, camionul se tîrî cîţiva metri pe burtă, apoi rămase nemişcat, într-o băltoacă mare de ulei.

În clipa în care vehiculul se opri din alunecare, cei patru Ucigaşi din spate săriră peste obloanele laterale ale remorcii şi se postară în drum, fluturîndu-şi puştile, cu ochii plini de ură sălbatică, cu fălcile mişcîndu-li-se convulsiv.

Ascuns încă în iarbă, Vanderling întîrzie destul de multă vreme ca să observe că Ucigaşii erau toţi înalţi, subţiri, cu înfăţişare fioroasă, cu un început de chelie şi fălci proeminente, şi că erau înarmaţi cu bile de oţel pline de lame ascuţite, înfipte la capetele unor vergele de metal prinse în curele tip Sam Browne. Pe urmă, ridică arma la nivelul grumazului Ucigaşilor, apăsă pe trăgaci şi mătură zona în sus şi în jos, ca un grădinar care udă cu furtunul o pajişte.

Porniră ţipete ascuţite, care luară sfîrşit însă înainte de a răsuna cu-adevărat, prefăcîndu-se în nişte gîlgîituri sufocate. Patru capete se bălăbăniră o clipă nebuneşte pe gîturi, apoi se prăbuşiră la pămînt. Trupurile fără cap rămaseră grotesc în picioare, timp de cîteva momente, ca nişte fîntîni arteziene cu sînge viu colorat izbucnind din arterele îngrijit retezate ale gîturilor. După care se prăbuşiră ca nişte păpuşi stricate.

Între timp, cei doi Ucigaşi din cabină coborîseră şi ei. Cum stăteau acolo, privind stupid la trupurile fără capete ale camarazilor, Vanderling îi tăie pe amîndoi în două, în dreptul taliei. Căzură pe drum, cu braţele încleştate cu disperare de trunchiurile retezate, urlară îngrozitor cîteva clipe, apoi amuţiră.

Vanderling dezmierdă aprobator trăgaciul armei-brici, apoi se ridică şi se îndreptă spre camion.

În partea din spate, găsi zece specimene umane cu o înfăţişare jalnică. Erau murdari, iar trupurile aproape goale le erau pline de cicatrici mai vechi, în timp ce coastele le ieşeau în evidenţă prin pielea puternic bronzată. Fiecare capăt al lanţului care lega zgărzile metalice din jurul gîturilor era ancorat de un piron din remorcă.

Cu ochii adînciţi în orbite şi nepăsători, se holbau la el fără să priceapă nimic, foindu-se în tăcere, ca vitele într-un ţarc.

Vanderling sări cu uşurinţă în remorcă, reteză lanţul la ambele capete cu arma brici, raza tăind şi prin lemnul camionului, pînă la betonul drumului şi la pămîntul de dedesubt.

Locuitorii de pe Sangre priveau arma încremeniţi, doar ochii mişcîndu-li-se sălbatic. Altfel însă, nu reacţionară deloc.

– Haideţi o dată, afară, fir-aţi voi să fiţi! ţipă Vanderling. Sînteţi liberi! Vine revoluţia! Mişcaţi-vă fundurile, n-o să pierdem toată ziua aici. Hai să ne cărăm naibii!

Un roşcat înalt şi sfrijit îl privi fix:

– Liberi...? murmură iar, rostogolind cuvîntul pe limbă ca şi cum ar fi fost o bucăţică dintr-o mîncare necunoscută.

– Ce naiba e cu voi, băieţi? mîrîi Vanderling. Vă place cumva să staţi în lanţuri? Mişcaţi! Sînteţi liberi! Eu vă eliberez! *Mişcaţi!*

– Zici că sîntem liberi..., făcu roşcovanul. Oi fi vreun Frate?

– Nu poate fi Frate, zise altul, n-are robă.

– Nici Ucigaş nu e! Precis, rosti un al treilea. Uită-te la dinţii lui. Tre' să fie Animal.

– Are armă, nu se poa' să fie Animal, insistă roşcovanul.

– N-am văzut niciodată aşa o armă...

– Unde vă treziţi, la o împuţită de cafenea, de staţi la taclale? răcni Vanderling. Ieşiţi din camion imediat sau vă ciopîrţesc şi vă dau la cîini!

Flutură ameninţător arma spre ei.

Sangranii dădură cu toţii din umeri şi coborîră încet din camion, cu gîturile încă înlănţuite. Vanderling era cît pe ce să taie lanţul care-i ţinea laolaltă ca pe un şirag de perle tuciurii, cînd avu o idee mai bună. Cei zece erau nişte nătărăi foarte ciudaţi. Poate imbecili, poate pur şi simplu aiuriţi. Nu strica să-i ţină legaţi cu lanţul pînă la părăsirea scenei atacului, pînă ce afla ce naiba se întîmplă cu ei.

– Bun, acum haideţi să adunăm armele care zac aruncate peste tot, ordonă Vanderling, conducîndu-i spre partea din faţă a camionului şi spre trupurile mutilate îngrozitor.

Sangranii scoaseră un vaiet la vederea Ucigaşilor mutilaţi, dar nu dădură semne de nesupunere.

– Adunaţi armele, cretinilor! zise Vanderling. Nici o grijă, vă promit că veţi avea ocazia să le folosiţi pentru mai mulţi ticăloşi de teapa lor. Sînt prietenul vostru. Acum la treabă!

– Nu-i drept, mormăi un sangran.

– E împotriva Legilor Firii...

– Puteţi să vă băgaţi undeva legile astea ale voastre! ţipă Vanderling. Acum...

Deodată auzi un ţipăt slab în spatele lui, un croncănit uscat care aducea cu „Ucide!". Răsucindu-se, văzu că unul dintre Ucigaşii pe care-i tăiase în două zăcea într-o baltă mare de sînge, în spatele lui, cu ochii sticloşi şi fălcile clănţănind slab, ca ale unei ţestoase muribunde. Văzu colţii ascuţiţi ca bricele, mînjiţi cu sînge, încercînd în zadar să-l muşte de picior, auzi croncănitul metalic al creaturii pe moarte şi un fior de repulsie îl străbătu.

Convulsiv, descrise un cerc cu arma şi reteză capul aproape mort, despărţindu-l de trupul muribund. De surpriză, cei zece sangrani scoaseră mici ţipete ascuţite.

– Acum adunaţi armele sau veţi păţi la fel, zise pe un ton ridicat generalul.

Cu multă prudenţă, ca şi cum ar fi atins ceva devenit dintr-o dată murdar şi sfînt, sangranii adunară pînă la urmă puştile şi buzduganele. Vanderling fu nevoit să-i supravegheze tot timpul, ridicînd arma ameninţător.

– N-a fost chiar aşa greu, ce ziceţi?

Băştinaşii tăceau mîlc, stînd cu armele în mîini şi clătinînd uşor din cap.

Vanderling trebui să-i îmboldească, să-i înjure, să-i mîne ca pe o turmă de vite nărăvaşe, încărcate cu poveri neobişnuite pentru ele. Urcară astfel dealul şi traversară jungla spre poalele munţilor unde se afla naveta.

Ce neisprăviţi! îşi zicea Vanderling, în timp ce oamenii stăteau pleoştiţi în micul luminiş din junglă. Nu arătaseră

nici urmă de curiozitate în legătură cu naveta spaţială, care distona în mod vizibil cu tufişurile dimprejur şi era înconjurată, din trei părţi, de un zid de copaci deşi şi mărăciniş, constituind liziera junglei protectoare. Şi totuşi, cu siguranţă că nu mai văzuseră o navetă spaţială în viaţa lor!

Nimic nu avea sens. Uită-te la prăpădiţii ăştia, îşi zicea Vanderling. Plini de vînătăi, uscaţi ca nişte scînduri, legaţi cu lanţuri într-o remorcă de camion, asemenea animalelor. Din ce văzuse şi din ce-i spusese Bart despre felul cum era condusă planeta, flăcăii ăştia ar fi trebuit să mustească de venin şi dorinţă de răzbunare, gata să sfîşie, dacă li se ivea ocazia, orice Frate sau Ucigaş aflat prin preajmă. Ar fi trebuit să tînjească să pună mîna pe nişte arme... Ce era cu ei? Tratat la modul acesta, orice om cu o urmă de bărbăţie în pantaloni ar fi luptat ca un nebun.

Nu era cazul, se pare, cu nenorociţii ăştia, care ţineau armele ca şi cum ar fi fost vorba de nişte găleţi cu miere.

– Gata, băieţi, zise Vanderling, gesticulînd cu arma, puneţi puştile jos şi odihniţi-vă ciolanele. Aici e baza noastră.

Se lăsă pe vine. Oamenii aruncară, pur şi simplu, puştile şi buzduganele în locul unde se aflau, îşi adunară picioarele sub ei şi se prăvăliră la pămînt. Cu amărăciune, Vanderling se trezi că doreşte ca Fraden să fi fost acolo. Treaba cu ţicniţii era mai curînd specialitatea lui. În asemenea cazuri, Bart era un profesionist, iar el doar un amator.

Cu toate acestea, Vanderling se străduia să pară sincer, prietenos şi preocupat.

– Presupun că vă întrebaţi ce se întîmplă, nu-i aşa? zise. Şi eu la fel. Ce căutaţi voi, legaţi cu lanţuri, în camionul ăla? Sînteţi puşcăriaşi cumva?

– Puşcăriaşi? se mira roşcovanul sfrijit. Părea mai vorbăreţ decît ceilalţi – ceea ce nu însemna că spunea prea multe. Ce puşcăriaşi? Noi sîntem Animale: cota, pe luna asta, a Fratelui Boris. Tu ce eşti?

Vanderling se umflă în uniforma sa de general al Statului Liber al Centurii de Asteroizi.

– Eu sînt... hm... mareşalul Willem Vanderling. (O avansare nu strică, nu? îşi spuse.) Fost comandant-şef al forţelor armate din SLCA, actual comandant al... hm... Armatei Populare de pe Sangre. Cum te cheamă?

– Gomez. Lamar Gomez. În satul meu am două nume, spuse el, vădind ceva ce putea fi o urmă de mîndrie.

– Bine, Gomez. Se pare că tu ai fi cel mai bun cap de pe-aici, deci te numesc colonel plin în Armata Populară de pe Sangre şi aghiotantul meu. Restul, puteţi să vă aranjaţi şi voi destul de bine. În fapt, vă fac pe toţi căpitani. De ce nu? Acum, colonele, ce-ar fi să-mi dai raportul? Ce dracu' înţelegeţi prin cota Fratelui Boris?

Gomez îl privi nătîng:

– Sîntem pe domeniul Fratelui Boris, desigur. El are o cotă de zece animale pe lună. Adică, pe luna asta, e vorba de noi. Acum sîntem sclavii Profetului. Pentru arenă, magazia de provizii sau orice spune Profetul. Acum sîntem ai lui.

– Ai lui? Sclavi? Arenă? Magazie de provizii? Ce mama naibii e aia?

– Şi ei, localnicii din Sade, trebuie să mănînce, răspunse Gomez. Crezi însă că au dreptul la Animalele de carne? Pe astea le mănîncă numai Fraţii şi Ucigaşii. Localnicii au parte de carne bătrînă, de-alde noi.

– Vrei să spui că urma să fii *mîncat?* ţipă Vanderling. Aşa, pur şi simplu?

– Toate animalele sînt mîncate, mai devreme sau mai tîrziu, zise Gomez laconic. Noi mai devreme, alţii mai tîrziu...

– Păi dacă aşa stau lucrurile... Oameni buni, nu mai e nevoie să înghiţiţi porcăria asta! Acum aveţi o şansă! O să le arătăm jigodiilor ce se întîmplă cu cei care cred că-i pot trata pe oameni ca pe porci, ce ziceţi? Am arme în naveta spaţială, avem arme şi aici. Sînt destule pentru toţi. Le vom folosi ca să prădăm domeniul, să luăm şi mai multe arme şi să eliberăm şi mai mulţi oameni, ca să prădăm şi mai multe domenii şi să eliberăm şi mai mulţi, şi tot aşa, mai mult şi mai mult, pînă cînd veţi putea spune: „A venit revoluţia, sîntem o armată şi vom şti atunci ce avem de făcut!" Aşa e?

Rînji cu o expresie feroce. Oamenii păreau adînc şocaţi.

– Armele e pen' Ucigaşi, zise unul.

– Eşti diliu? spuse altul.

– Ce tot spui acolo? zise Gomez.

– Cum? mîrîi Vanderling. Măi prăpădiţilor, eu vorbesc de revoluţie! Ne înarmăm şi le dăm un şut în găoază Fraţilor şi Ucigaşilor! Trebuie să vă fac un desen ca să pricepeţi? Ştiu pe de rost jocul cu revoluţia. O să le arătăm

marţafoilor cîteva figuri de care n-au mai auzit, n-aveţi grijă în privinţa asta! Într-un an, îi distrugem pînă la ultimul. Aţi văzut ce le-am făcut Ucigaşilor ăia. Şi eram un singur om cu o singură armă. Gîndiţi-vă ce-ar putea face zece mii de oameni cu zece mii de arme.

– Asta e blasfemie! ţipă unul dintre sangrani. Să-i omori pe Fraţi! Să te lupţi cu Ucigaşii! E împotriva Firii!

Ceilalţi îşi rostogoleau ochii şi păreau indignaţi. Vanderling se simţea ca Alice în vizuina iepurelui. Erau cu toţii nebuni de legat! Sclavi *folosiţi pentru mîncare* – şi să nu vrea naibii să lupte!

Hotărî să schimbe tactica.

– Bine, zise, deci sînt nou-venit aici. Ce făceaţi voi înainte de a ajunge ... cotă?

– Eram sclavii Fratelui Boris, bineînţeles, spuse Gomez. Mînam turmele şi îngrijeam Animalele de carne, ce altceva?

– Animale de carne? Oi? Vaci? Porci?

– Astea ce mai sînt? Pe Sangre e numai un singur fel de animal – cel uman. Restul sînt tot soiul de insecte. Nu se mănîncă, sînt pline de otravă. Noi îngrijim Animalele de carne pînă ajung la vîrsta de zece ani. Apoi le măcelărim, le împănăm, afumăm pentru mai tîrziu ce rămîne; asta e hrana Fratelui Boris şi a Ucigaşilor lui.

– Adică vă măcelăriţi propriii copii? exclamă Vanderling.

Gomez rîse.

– Eşti nebun? Copiii noştri sînt corcituri, au carnea tare, aţoasă. Animalele de carne sînt de rasă pură, grase şi moi. Gîndeşti că Fratele Boris ar putea mînca vreo corcitură?

– Păi, cu toate ororile astea, de ce nu luptaţi, nătărăilor? Vă place să fiţi sclavi? Să fiţi mîncaţi?

– Să ne placă? se miră Gomez. Asta e Ordinea Firii. Fraţii conduc, Ucigaşii ucid, Animalele de carne sînt mîncate, noi, Animalele celelalte, facem ce ni se spune, iar Insectele fac ce le spunem noi. Asta e Legea Firii.

– Insecte? Ce parascovenie mai e şi asta?

– Păi, băştinaşii de pe Sangre. Nişte insecte mari, inteligente. Fiecare sat are un Muşuroi de Insecte. Fraţii ne dau un Creier dresat, Îngrijitorul le spune Insectelor ce să facă, iar ele au grijă de recolte şi, aşa, nu murim de foame. După Legea Firii, fiecare are treaba lui.

– Şi nu s-a gîndit încă nimeni, idioţi ce sînteţi, să vrea să schimbe ceva? urlă Vanderling. Nu v-aţi săturat? Nu vreţi să daţi un şut în bucile dolofane ale Fraţilor şi să conduceţi voi?

– E împotriva Firii! ţipară sangranii, pînă la ultimul. Blasfemie! Eşti nebun!

Vanderling mîrîi înciudat. Nenorociţii erau imbecilizaţi atît de total şi de atît de multă vreme, încît nici măcar Bart nu i-ar fi putut convinge să lupte. Dacă stai mai mult în cocină, începi să te simţi bine cu porcii. Halal planetă! Halal „potenţial revoluţionar ridicat"! Se încruntă, căzînd pe gînduri. Puişorii ăştia fricoşi n-au curaj deloc, aşa că va fi, probabil, nevoit să-i silească să lupte. Dar ce fel de armată ar mai fi şi asta? O adunătură de prăpădiţi pe care nu îndrăzneşti s-o pierzi din ochi o clipă. Ceea ce trebuia pe bulgărele ăsta de noroi era o armată de ucigaşi maniaci îndopaţi cu herogină, şi atunci...

Ia stai! Al naibii să fiu! Păi sigur, ne lăfăim în heroginã! Zeci de kilograme. De ce nu?

Vanderling zîmbi.

– Destul cu pălăvrăgeala, zise. Ce părere aveţi de nişte răcoritoare? Băieţi, voi staţi aici, şi eu vin înapoi cu bunătăţile.

Cu ochii pe sangrani, Vanderling deschise trapa exterioară a ecluzei navetei. Oamenii nu dădeau semne că ar vrea să fugă. Îi urmări prin trapa deschisă, în timp ce scormonea după o sticlă cu pastile mici, albastre.

Făcu semn prizonierilor să lărgească cercul, se lăsă pe vine, numără zece pastile, apoi le oferi.

Băieţii priveau neîncrezători la pastilele mici şi albastre.

– Hai, luaţi-le, ordonă Vanderling. Satisfacţie garantată! Dacă nu mă ascultaţi, vă decapitez cu *asta*.

Agită arma-brici.

Rînjea pe cînd sangranii înghiţeau nepăsători pastilele de heroginã. O armată la minut, asta era! Herogina fusese declarată ilegală pe orice bulgăre de noroi care se intitula planetă civilizată, şi pe bună dreptate. Substanţa începuse să fie folosită în Hegemonia Jupiteriană, în timpul ciocnirilor cu sateliţii îndepărtaţi. O doză de heroginã procura cea mai mare plăcere posibilă, dar după aceea erai prins în plasă pentru totdeauna. Acţiona în permanenţă asupra echilibrului hormonal. Opt ore de paradis, după care începea coborîrea. Zece ore mai tîrziu te aflai într-o stare de profundă recesiune, o maşină ucigaşă sălbatică şi irresponsabilă – atît de sălbatică şi setoasă de sînge, încît nu făceai

doi bani ca soldat. Între aceste limite însă, da, între ele rezulta un soldat fanatic, fără frică, ucigaş şi total supus celui care-i furniza drogul. Rata dezertărilor pe Jupiter fusese zero. Desigur, după terminarea războiului avusese loc Curăţirea Totală, dar...

Vedem noi cînd o să ajungem acolo, îşi spuse Vanderling, privind trupurile sangranilor care se înmuiau, zărindu-le ochii strălucitori şi zîmbetele prosteşti ce li se întipăreau pe buze.

– Asta e, băieţi, simţiţi-vă bine, zise. Mîine avem treabă, dar pînă atunci veţi fi foarte pregătiţi s-o faceţi. Relaxaţi-vă, distraţi-vă. După cîteva stimulente, eu zic că s-ar putea să începeţi să vedeţi lucrurile mai altfel. De fapt, eu sînt sigur că aşa va fi!

În arşiţa soarelui de pe Sangre, două cete de oameni – întruchipînd nişte arce de cerc pe pantele line ale unui mic deal – mărşăluiau, feriţi privirii de iarba înaltă şi unduitoare, spre grupul de clădiri joase situat în valea de dedesubt şi înconjurat de o palisadă înaltă de lemn.

În prima formaţie se aflau zece bărbaţi înarmaţi şi goi – cu excepţia legăturilor verzi din jurul şalelor şi a bentiţelor verzi înnodate pe frunte, contra transpiraţiei; accesorii pe care Vanderling le adoptase drept cel mai practic simulacru de uniformă pentru Armata Populară, în condiţiile date. O formaţiune similară, de ambuscadă, alcătuită din douăzeci de oameni, venea la circa cincisprezece metri în spatele primei, la mijloc cu Vanderling, avînd arma pregătită.

Pînă acum e bine, gîndi Vanderling nervos. Nu-şi prea făcea iluzii în privinţa minusculei sale armate, în respectivele împrejurări tactice. Singurul lucru pe care credea că poate conta era că oamenii lui vor lupta totuşi, mai mult sau mai puţin.

Herogina, măcar, lucrase de minune. Cei zece sangrani de la început zăcuseră cea mai mare parte a nopţii într-o reverie euforică. Apoi, spre dimineaţă, cînd începuse starea de recesiune, porniseră să se vînzolească, să mormăie, să mîrîie, să se ciondănească între ei, să scheaune după încă o doză de heroginâ, cu ochii tot mai roşii, hrăpăreţi şi flămînzi. Atunci Vanderling le pusese problema – vor trebui să lupte pentru următoarea doză, apoi pentru următoarea şi pentru cea care urma. Nu se prea exprimaseră nemulţumiri – la începutul stării de depresie, voiau herogină şi voiau să ucidă; şi dacă una depindea de cealaltă, cu atît mai bine. Neavînd încredere să le dea arme-brici, generalul îi înzestrase cu armele capturate şi aşteptaseră cu toţii lîngă drum, să vadă ce le pică.

Pînă la urmă, apăruse un convoi de trei camioane încărcate cu nişte „cote" din alte regiuni: optsprezece Ucigaşi şi un total de treizeci şi şase de prizonieri sangrani. Ucigaşii nu le dăduseră prea mult de furcă – Vanderling distrusese camioanele şi îi tăiase pe cei mai mulţi, în două, cu arma brici, înainte ca drogaţii sangrani să fie trimişi să termine treaba. În starea lor de furie ucigaşă, acestora din urmă nu le trebuise prea mult ca să-i lichideze pe puţinii supravieţuitori. (Deşi Ucigaşii, chiar aşa decimaţi şi pe moarte, tot luaseră cu ei pe lumea cealaltă patru soldaţi din

gherilă.) Dar sangranii fuseseră puţin cam prea avansaţi în starea lor de depresie cauzată de heroginã, aşa că, după ce prinseseră gustul sîngelui, începuseră să-i masacreze şi pe prizonieri. De aceea, Vanderling se văzuse nevoit să împuşte cu arma-brici trei dintre propriii oameni, pentru a recăpăta controlul asupra situaţiei.

Alte două raiduri asupra escadroanelor de Ucigaşi izolate merseseră mai bine, deoarece luptătorilor de gherilă nu li se ceruse decît să ucidă tot ce mişcă, nu să facă distincţia dintre duşman şi un potenţial prieten.

Acum, cel puţin, avea treizeci de oameni şi suficiente arme de captură pentru toţi, deşi afurisita de muniţie nu era prea multă. În cazul însă în care acest prim raid cu adevărat important ieşea aşa cum îl plănuise, muniţia şi armele nu vor mai fi o problemă multă vreme...

Era domeniul drăgălaşului Frate Boris, grangurele local. Vanderling refuza să se amăgească – condiţiile erau destul de grele.

Din nefericire, existau prea multe necunoscute. După cîte reuşise să se lămurească din spusele sangranilor, care nu păreau să observe astfel de lucruri, fortăreaţa era păzită de treizeci sau patruzeci de Ucigaşi. Nu-i urmărise încă luptînd cu adevărat – cele trei acţiuni precedente nu le dăduseră Ucigaşilor şansa să facă prea mult – dar din puţinul pe care-l văzuse, aceştia erau cît se poate de buni. Iar trupele lui, dacă se puteau numi aşa, umblau pe o pojghiţă subţire de gheaţă. Tot ce spera să poată face cu ele în acest stadiu era să le indice direcţia corectă şi să spună o rugăciune. Îi trebuia o acţiune dintr-o bucată, un plan

care cerea ca soldaţii de gherilă să fie doar nişte perechi de picioare dotate cu puşti şi nimic mai mult. Singurul cuvînt nimerit pentru ei era „glonte".

Şi iată proba hotărîtoare. Să distrugă fortăreaţa şi să scape de Fratele Boris şi compania, astfel ca întregul domeniu să rămînă de izbelişte, iar recrutarea să devină mult mai lesnicioasă. Dacă dădeau greş, totul se ducea de rîpă.

Prima linie de soldaţi se afla la circa cincisprezece metri de zidul construcţiei, aşadar avansase de mult în vale, dar era ascunsă încă de iarba înaltă, tunsă numai în faţa singurei porţi din palisadă.

Vanderling ridică în aer arma-brici şi strigă:

– Stop!

Poticnindu-se, cele două rînduri se opriră, iar generalul reuşi, cu gesturi mînioase, să apropie suficient de mult cele două grupuri încît să le dea ordinele finale fără să-şi trîmbiţeze prezenţa.

– Acum, băieţi, rosti aspru, faceţi ce vi se spune, şi treaba va merge ca pe roate. La primul semnal, linia întîi ocheşte şi trage tot timpul, făcînd cît mai multă zarvă posibil. Ţineţi minte, înaintaţi pînă la zece metri de poartă şi continuaţi să trageţi. Vrem ca ei să iasă la noi; n-avem şanse nici cît negru sub unghie să asaltăm zidul. Linia a doua o urmează pe prima, la cel de-al doilea semnal. Voi fi chiar în spatele vostru cu arma-brici. Nu uitaţi, linia a doua se opreşte la cincizeci de metri de poartă, ocupă poziţii fixe de tragere şi *stă nemişcată,* orice s-ar întîmpla. Ucigaşii ies să atace linia întîi, iar noi îi doborîm înainte ca

ei să le vină de hac. Nu vreau luptă corp la corp. Ţineţi minte, sîntem în inferioritate numerică. Aţi priceput? Acum daţi-i drumul, faceţi-i praf!

Reacţia nu fu prea liniştitoare.

Sangranii stăteau fără o vorbă, cu ochii roşii adînciţi în orbite, strălucitori, cu gurile ca nişte tăieturi încremenite, şi Vanderling n-avea cum să ştie dacă vreunul dintre cuvintele rostite de el pătrunsese prin aburul de herogină sau prin ţestele lor groase.

Dădu din umeri. Asta e! îşi zise. Flutură arma deasupra capului şi strigă oarecum sarcastic:

– Geronimo!

Linia întîi ezită, apoi porni o tropăială care curînd se transformă într-o fugă dezordonată, un atac nesăbuit în care domnea harababura. Începură să tragă la întîmplare şi fără speranţă în aer, în timp ce fugeau, şi porniră să strige, scoţînd ţipete ascuţite, urlete, mugete diavoleşti fără cuvinte, înaintînd rapid, într-o frenezie necontrolată. Vanderling se înfioră – erau mai înnebuniţi decît crezuse...

Prima grupă ajunsese acum la o distanţă de vreo cincizeci de metri, înecînd iarba cea înaltă într-o mare furioasă de bărbaţi care ţipau şi trăgeau cu arma.

Vanderling agită din nou arma, şi al doilea grup porni să înainteze, începînd aproape pe dată să fugă bezmetic, strigînd şi mai tare.

Pînă aici era bine, îşi zise Vanderling încordat, în timp ce se îndepărta la o distanţă sigură, în spatele gălăgioasei linii a doua.

Stupizenia fanatică are părţile ei folositoare, dacă ştii cum s-o manevrezi. Prima linie era momeală; soldaţii ei puteau fi consideraţi deja morţi. Linia a doua urma să tragă prin ei, iar Ucigaşii, la rîndu-le, îi vor doborî cu siguranţă, dacă nu reuşeau s-o facă cei din linia a doua. Din fericire, oamenii de sacrificiu nu erau tocmai genul care gîndeşte.

Că fac destulă gălăgie asta e sigur, îşi zise Vanderling, pe cînd oamenii care urlau şi alergau nebuneşte ajunseseră la circa treizeci de metri de poartă, gloanţele lor muşcînd din palisada de lemn şi din poarta masivă. Acum nu mai rămînea decît ca Ucigaşii să fie drăguţi şi...

Şi iată-i!

Cu linia întîi de gherilă la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de poartă, cu cea de-a doua la alţi cincizeci de metri în spate şi cu Vanderling la douăzeci de metri în urma lor, poarta se deschise brusc. Pe dată, cinci, zece, douăzeci de oameni, în uniformă neagră de Ucigaşi, se îngrămădiră pe suprafaţa fără iarbă, trăgînd drept înainte de îndată ce apăreau, douăzeci şi cinci, treizeci şi încă mai veneau...

Ucigaşii formau o falangă puternică, smulgînd fără teamă armele celor din gherilă, şi Vanderling auzi un sunet nou, cumplit, gutural şi totuşi oarecum ascuţit, o incantaţie ritmică precum urletul unei monstruoase fiare carnivore: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Îngînînd acest oribil sunet animalic, Ucigaşii se năpustiră drept în mijlocul luptătorilor adverşi, acum şovăitori, zvîrlindu-le puştile într-o parte şi-n alta, pe măsură ce aceştia se apropiau şi pregătind buzduganele,

acele amenințătoare bile de metal prevăzute cu lame ascuțite și fixate pe mînere rigide. Ca o haită de lupi turbați, se aruncară asupra sangranilor înnebuniți.

Un timp destul de lung, Vanderling nu fu în stare să gîndească. Văzuse în viața lui o grămadă de lupte neconvenționale, dar nimic nu se compara nici pe departe cu *asta*. Spuma adunată pe buzele Ucigașilor devenea roșu-sîngerie, fiindcă oamenii își sfîșiau propriile buze, într-o furie oarbă. Îi măcelăreau pe cei din gherilă ca niște fierăstraie vii, zdrobeau capete cu buzduganele ca și cum ar fi fost pepeni verzi. Loveau, tropăind puternic cu cizmele grele, țipau ascuțit, ca niște diavoli care și-au ieșit din minți. Iar acolo, de necrezut, un Ucigaș își înfipsese colții ascuțiți într-un grumaz omenesc; sîngele viu colorat îi șiroia pe față și pe umeri, iar mîinile lui rupeau hălci de carne din brațe și trunchi. Alt Ucigaș înșfăcă fața unui om cu amîndouă mîinile și-i smulse fîșii de carne, ștergîndu-i trăsăturile, ca într-o mască însîngerată de Halloween. Dincolo, un luptător de gherilă căzuse la pămînt și un Ucigaș îi smulgea o bucată de gît, în timp ce un altul își înfigea dinții în piciorul lui, iar al treilea îi zdrobea cu buzduganul cutia toracică.

O clipă, Vanderling își pierdu mințile, deoarece încăierarea devenise o învîrtejire dementă de trupuri chinuite, membre smulse, buzdugane fulgerînd, o turmă de animale înnebunite și disperate, care urlau încontinuu, sfîșiindu-se în bucăți sub soarele roșu-sîngeriu de pe Sangre. Avu simțămîntul că îl cheamă ceva în mijlocul acelei orori îngrozitoare, în mijlocul incantației brutale care continua –

„UCIDE! UCIDE! UCIDE!". Era ceva ce-l fascina şi totuşi îi îngheţa sîngele în vine, ceva ce-l ademenea, se întrupa în fiinţa sa lăuntrică, luptînd să se nască...

Brusc, clipa de spaimă îi trecu atunci cînd constată că a doua linie, în loc să se oprească şi să tragă, urla, răcnea şi se înghesuia nebuneşte spre hidoasa şi mortala rîşniţă de carne umană.

– Opriţi-vă, cretinilor! zbieră. Opriţi focul! Staţi pe loc şi trageţi, idioţilor!

Degeaba. Îşi dădu seama că era singurul om rămas cu mintea întreagă de pe tot cîmpul de bătălie. Va fi, pur şi simplu, un dezastru. Dobitocii ăia acţionînd ca nişte lăcuste oi să-i facă oamenii bucăţi de îndată ce vor pune mîna pe ei. N-avea rost, nu mai avea ce...

Sau avea?

Pe cînd a doua linie se repezea, în dezordine, spre anihilare, Vanderling porni într-o goană furioasă, în diagonală, spre flancul stîng al bătăliei. Era o cursă împotriva propriilor oameni. Putea oare ajunge la timp pe poziţie? Luptătorii de gherilă erau la mai puţin de treizeci de metri de locul măcelului, dar iată că acum...

Iată că acum, cu fiecare respiraţie arzîndu-i pieptul, Vanderling ajunsese pe poziţie, ceva mai într-o parte faţă de cîmpul de luptă şi avînd în bătaia puştii zona dintre spatele liniii a doua şi încrîncenarea turbată dintre Ucigaşi şi oamenii lui aflaţi pe moarte.

Gîfîind încă, Vanderling se lăsă într-un genunchi, ridică arma, apăsă pe trăgaci şi nu-şi mai ridică degetul, plimbînd

raza armei în faţă şi în spate, în faţă şi în spate, în faţă şi în spate...

Era ca şi cum ar fi mînuit o sabie gigantică, prin chiar mijlocul cîmpului de bătaie. Capete, braţe, picioare săreau din trupuri, iscînd fîntîni de sînge. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Corpuri tăiate în două în dreptul taliei, al pieptului, al vintrelor. Înainte şi înapoi. Încheieturile i se albiseră pe trăgaciul armei-brici. Precum Sinistrul Secerător, el seceră un cîmp cu spice umane cu ajutorul unei raze infinit de subţiri, dar irezistibile. Ucigaşi şi luptători de gherilă zburau de-a valma, zdrobiţi ca sticla spartă. Înainte şi înapoi...

În cele cîteva momente de dinainte ca luptătorii de gherilă să termine cu ce mai rămăsese din Ucigaşi, bătălia fusese deja decisă. Fără mîini, fără picioare, înjumătăţiţi la propriu, nu se putea spune că mai rămăsese vreun Ucigaş întreg. Dar cînd oamenii lui Vanderling se năpustiră asupra lor, cei rămaşi în viaţă continuară să lupte nebuneşte şi în zadar, fără membre, fără nimic altceva decît viaţa însăşi şi voinţa de a ucide. Era ca şi cum pînă şi capetele retezate şi-ar fi înfipt dinţii în picioarele adversarilor, într-un paroxism final al setei de sînge şi al urii.

Un masacru incredibil. Dacă le lipseau braţele, Ucigaşii mutilaţi loveau cu picioarele, dacă nu aveau picioare apucau cu dinţii, zbătîndu-se convulsiv, ca rechinii muribunzi pe uscat. Părea mai curînd lupta dintre două specii de lacomi peşti piranha, decît dintre nişte oameni. Pămîntul era plin de cadavre, membre, bucăţi oribile de

carne pătate de sînge. Ucigaşii schilodeau în chip incredibil, luptau şi ucideau, luîndu-şi adversarii cu ei în moarte.

Însă arma-brici decisese soarta luptei. Ucigaşii muribunzi, deşi setoşi de sînge pînă în ultima clipă, nu se comparau cu oamenii lui Vanderling; după cinci minute scurte şi oribile, totul luase sfîrşit.

În faţa porţii deschise zăcea o imensă grămadă plină de sînge: resturi sîngerînde de carne moartă, băltoace mari de sînge, trupuri răsucindu-se în ghearele morţii şi absolut nimic rămas în viaţă. Ca o haită de animale turbate, luptătorii de gherilă rămaşi năvăliră în complexul de clădiri, cu Vanderling urmîndu-i, uluit şi năucit.

Întîmplările din următoarea jumătate de oră se contopiră într-o ceaţă roşie, o turbulenţă smintită pe care Vanderling nu şi-o aminti ulterior decît fragmentar. Undeva, cineva găsise o torţă şi palisada, clădirile exterioare şi cea principală fură incendiate. Copilaşi ciudaţi, graşi şi cu privirea goală, fiinţe micuţe, despuiate, care behăiau într-un ţarc, fură împuşcaţi şi rupţi în bucăţi, iar sclavii, femeile şi copiii – tîrîţi afară din clădiri şi măcelăriţi la repezeală.

Vanderling alerga de-a lungul curţii, încercînd să pună capăt masacrului, dar oamenii lui se răzleţiseră în direcţii diferite şi nu-i mai rămase decît să încerce să le vorbească şi să agite arma.

În final se auzi un strigăt şi de peste tot, din încîlceala măcelului şi de prin casele arzînde, luptătorii de gherilă se repeziră spre un mic grup care scosese afară din casa prin-

cipală un bărbat gras, îmbrăcat în robă neagră – Fratele Boris.

Îl tîrîră pe Fratele Boris, care lovea cu picioarele şi urla, în josul scării nu prea înalte. Începu să bolborosească, în timp ce era înghiontit şi împins spre mijlocul adunăturii agitate a luptătorilor de gherilă.

Vanderling îşi stăpîni o convulsie de greaţă, încercînd să privească în altă parte, în timp ce oamenii lui îl trăgeau pe grăsan la pămînt, îl jupuiau cu mîinile goale, smulgeau cu dinţii bucăţi de carne vie din trupul lui... Apoi totul dispăru într-o învălmăşeală de trupuri furioase şi, peste încă o clipă, strigătul grăsanului încetă.

Vanderling alergă spre gloata de luptători de gherilă, făcînd semn cu arma.

– Destul! răcni. Dacă acum mai mişcă vreunul, nu mai primeşte herogină! Gata! Adunaţi armele şi să mergem!

Timp de un moment lung şi apăsător, luptătorii îl priviră drept în faţă, aşa cum erau, acoperiţi de sînge, cu ochi strălucitori, dornici să mai ucidă.

– Cine încearcă ceva, moare pe loc, spuse Vanderling, îndreptînd arma direct spre ei. Vă ucid, dacă voi fi nevoit!

Vocea şi ochii lui arătau că vorbeşte serios. Oamenii o ştiau şi văzuseră ce poate face arma-brici. Aşa că, după o jumătate de oră, Vanderling se pomeni tîrîndu-şi picioarele prin iarba înaltă, în spatele a şaptesprezece rebeli încărcaţi cu arme capturate şi muniţie – tot ce mai rămăsese din măcelul zilei. Departe, în urmă, o coloană tremurătoare de fum era tot ce-i mai amintea de acele scurte clipe de oroare, oroare părînd deja îndepărtată şi ireală.

Şi atunci – văzînd în faţa lui oamenii încărcaţi cu pradă şi, mult în spate, avuţia Fratelui Boris transformată într-o ruină arzîndă – Willem Vanderling zîmbi.

Fiindcă ceea ce se întîmplase fusese, la urma urmelor, o victorie.

Victorie în stil sangran...

Capitolul 5

– Frate Bart, izvor de plăcere infinită, spuse Fratele în robă neagră, scund, subţire şi cu faţa ascuţită. Ia nişte vin, un vin bun, delicios, foarte preţios...

Cu mîna tremurîndă şi pupilele excesiv de dilatate, ridică o carafă plină-ochi de pe masa joasă din faţa lui.

Bart Fraden zîmbi, refuzînd vinul cu un gest neglijent al braţului. Fratele Theodore era, în mod clar, dependent de omnidrină. Treaba mergea de minune: Fraţii lingeau dozele precum o pisică laptele, iar unii dintre ei, ca de pildă bătrînul Teddy, aici de faţă, erau drogaţi practic tot timpul.

Fraden se aşeză pe o pernă joasă în faţa mesei în stil japonez, încărcată cu fructe din partea locului, carafe de vin, pîine şi, în centru, o chestie oribilă – un prunc fript, pe jumătate consumat. Scoase o punguţă de omnidrină dintr-un

buzunar situat în interiorul robei negre de Frate şi o lăsă să cadă pe masă.

– Asta ar trebui să-ţi ajungă o vreme, spuse.

Fratele Theodore înşfăcă punguliţa, o deschise nerăbdător, luă puţin praf alb între degete şi-l vîrî în nara stîngă, inhală, strănută , chicoti ca o şcolăriţă şi zise:

– Doar o vreme, Frate Bart, o foarte, foarte scurtă vreme...

Rostogoli ochii în cap, se lăsă pe spate între perne şi mugi:

– Femeie!

Aproape imediat apăru o roşcată tînără, înaltă şi bine făcută. Era goală. Theodore apucă strîns, cu mîna ca o gheară, o bucă tînără, apoi o trînti pe fată în poala lui.

– Distrează-mă, spuse. Dar mai domol la început!

Ascultătoare, ignorîndu-l total pe Fraden, femeia goală vîrî mîna sub roba lui Theodore. Acesta zîmbi.

– Fata asta e foarte îndemînatică, spuse. Vrei s-o încerci, Frate Bart? Eu tare aş vrea să-ţi încerc sclava aia *a ta*. Pare foarte... exotică. Ştii, prăsitul cu aceste femele după gustul nostru are un neajuns – rareori avem parte de ceva neobişnuit, neprevăzut sau exotic. Sclava ta e ...

– Păi e... o creatură ciudată, spuse Fraden repede. Sînt convins că ţi-ar da mai multă bătaie de cap decît merită.

Chestia asta, îşi zise în gînd, trebuie să fie amăgirea secolului.

– Eu mă pot înţelege cu ea numai fiindcă... să zicem că am condiţionat-o ca să mă asculte.

Iar chestia asta probabil că era minciuna mileniului!

Fratele Theodore rîse.

– *Condiţionarea* fiinţelor înseamnă înjumătăţirea plăcerii, zise cu un rînjet nesuferit. N-aş vrea să-ţi tulbur... programul disciplinar. Înteţeşte ritmul, femeie! ordonă.

Începu să se lingă pe buze şi să se legene ritmic înainte şi înapoi. Fraden simţi un nod în gît, dar ştia că n-o poate arăta. Masturbarea în public, efectuată de sclave, era cel mai neînsemnat viciu al Fraţilor, iar acest stadiu al jocului cerea ca el să fie „unul dintre băieţi".

– Să trimit după o femeie pentru tine? se interesă Theodore. Poate preferi o distracţie? Un concurs, chiar aşa, un concurs! Cu cuţite? Pumni? Bice? Doi masculi? Două femele? O partidă mixtă? Rosteşte-ţi dorinţa, frate Bart! Orice, pentru furnizorul plăcerii... Poate un mic spectacol de tortură? Sigur că da, un spectacol neapărat!

Rîse ca un puşti.

– Mă tem că trebuie să plec, zise repede Fraden. Trebuie să le dau nişte omnidrină Fratelui Leon şi Fratelui Joseph şi... Ocupat, ocupat, ocupat..., zise el, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă, cu o grabă ascunsă.

Însă Fratele Theodore depăşise faza în care ar fi putut observa astfel de subtilităţi. Gîfîia puternic, frămîntînd cu cruzime trupul gol al femeii.

– Prea încet! mîrîi. Mult prea uşor. Mai cu ardoare, femeie!

În timp ce se retrăgea pe uşa din hol, Fraden auzi cîteva plesnituri puternice de carne lovind carnea. Bucură-te cît

mai poţi, ticălos unsuros! îşi zise. N-o s-o poţi face o veşnicie!

Aerul din curte îl răcori puţin, dar ceea ce văzu îl umplu de groază. Nu puteai scăpa de greaţă în nebunia din Palatul Durerii. Curtea era o etalare bogată de scene groteşti. Aici, un Ucigaş conducea spre intrarea în palatul propriu-zis un şir de femei goale, toate tinere, toate la fel de frumoase, toate prăsite pentru plăcere, cu gîturile înlănţuite laolaltă. Lîngă zidul de beton, un alt Ucigaş făcea instrucţie cu o grupă de tineri cadeţi. Băieţaşii purtau cu toţii veşminte miniaturale de Ucigaşi, avînd chiar şi puşti, buzdugane şi dinţi ascuţiţi. Alţi patru Ucigaşi mînau un grup de copii obscen de graşi, semiimbecili, care aici se numeau Animale de Carne, spre ţarcul-abator din spatele palatului. Împins de o pornire bruscă, Fraden chemă la el pe unul dintre Ucigaşi.

Acesta, ca toţi Ucigaşii, era înalt, subţire, cu păr castaniu, început de chelie şi dinţi ascuţiţi. Purta trese de căpitan – rang destul de înalt în ierarhia Ucigaşilor.

Se prezentă în faţa lui Fraden.

– Doreşti vreun serviciu, Frate? zise laconic.

– Doar o informaţie, căpitane. Băieţii ăia care se antrenează acolo – de unde îi luaţi? Îi recrutaţi sau cum?

– Să-i recrutăm? Păi sînt Ucigaşi de rasă pură, special prăsiţi. Şi eu, ca ofiţer, am primit anul trecut permisiunea să am în subordine doi cadeţi. E o mare onoare, a treia onoare supremă posibilă.

– Şi primele două?

Ucigaşul păru uşor scandalizat că un Frate, chiar dacă unul proaspăt făcut, putea să pună o astfel de întrebare – dar era la fel de adevărat că nu mai cunoscuse pe cineva venit din altă lume.

– Cea mai mare onoare este, desigur, să ucizi, spuse el pe un ton neutru. Cea de-a doua este să mori în luptă. A patra este să ţi se permită să te distrezi cu o sclavă femelă. Eu însumi am beneficiat de această plăcere minoră de zece ori în anul care a trecut. Am slujit cum se cuvine Confreria.

Îmi închipuiam eu, îşi zise Fraden amar. O armată complet lipsită de plăcerea sexuală ar trebui să lupte cu furie, dar ar fi cam greu de stăpînit. Însă dacă instituie actul sexual ocazional ca o răsplată pentru serviciu, îi poţi menţine sub control şi le deturnezi pornirile sexuale în fervoare războinică. Logic. Dacă accepţi premisa de bază că oricine nu e Frate nu e nici fiinţă umană, tot ceea ce face Confreria e cît se poate de logic.

– Asta-i tot, căpitane, zise cu voce tare.

Clătină din cap, în timp ce Ucigaşul dispărea în spatele palatului. Confreria era deosebit de nemiloasă şi, pentru a o înfrînge, era nevoie de o lipsă de scrupule cel puţin egală, ceea ce nu prea îi era la îndemînă.

În acest caz însă, murmură ca pentru sine, voi fi fericit să fac excepţie.

Confreria Durerii nu cunoştea mila. N-o va căpăta nici ea din partea lui Bart Fraden.

– Bart Fraden, nu te recunosc, parcă n-ai fi tu, spuse Sophia O'Hara, adunînd din farfurie un morman mare de orez şi pilaf de legume, baza regimului lor pe Sangre.

Neavînd pe planetă animale terestre şi neexistînd nici un fel de vietate locală comestibilă, trecuse multă vreme de cînd nu mai gustaseră carne. Şi nici unul nu era pregătit să încerce, pentru lipsa cronică de proteine, soluţia tradiţională pe Sangre.

Aşezat faţă în faţă, în camera principală a apartamentului lor din palat, Fraden, pentru a fi în stare să înghită acel amestec fără gust, dădu pe gît o înghiţitură din vinul local, destul de fad.

– Deci cine sînt, dacă nu eu?

– Nu mai face cu mine stupide jocuri de cuvinte, zise ea sorbind o gură din vinul dulceag. Eu nu-s nici Cap-de-Obuz, nici nărodul unsuros de Moro şi nici vreun refugiat cu glugă de la ferma aia nenorocită. Eu sînt Sophia O'Hara, îţi aminteşti? Nu încerca să mă duci *pe mine*. Statul Liber al Centurii de Astroizi nu era chiar un model de democraţie socială şi n-ai pus mîna pe el nutrind Gînduri Curate pentru a obţine Puterea. Dar comercializarea de droguri e ceva nou în arsenalul tău de răutăţi, nu-i aşa?

– Omnidrina nu e un „drog", cum o numeşti tu, aşa, hodoronc-tronc, zise el, în defensivă, evitîndu-i privirea.

Psihic vorbind, nu creează dependenţă şi nu are nici un fel de efecte fiziologice adverse.

– Fără îndoială că stimulează şi funcţionarea bilei, vindecă mătreaţa, întăreşte oasele şi trupul şi măreşte potenţa sexuală – ca şi cum porcii ăştia ar avea nevoie de vreun afrodisiac ca să-şi stimuleze poftele perverse. Cu toate acestea, observ că majoritatea aşa-zişilor tăi Fraţi par a-şi petrece mare parte din timp cu îndeletniciri manuale, de impotenţi – ceea ce nu m-ar deranja cîtuşi de puţin dacă asta i-ar ţine în casă. Dar se pare că mînăreala le creşte apetitul pentru plăceri precum luptele pe viaţă şi pe moarte, orgiile cu tortură şi alte distracţii cuviincioase. Bulgărele ăsta de noroi face ca Gaura Neagră din Calcutta să pară o adunare religioasă şi am impresia că tu vrei ca lucrurile să se înrăutăţească.

– Băieţii buni n-au nici o şansă, zise Fraden. Revoluţia e o treabă împuţită şi, cu cît regimul existent e mai ticălos, cu atît poţi să-ţi permiţi mai puţine scrupule. Cu cît vor fi mai dependenţi de drog, cu atît mai puţini vom avea de omorît mai încolo. Lasă-i drogaţi şi fericiţi pînă le va fi prea tîrziu şi astfel multe vieţi vor fi cruţate cu timpul. Mi se pare mie sau simt o oarecare înduioşare din partea ta faţă de porcii ăştia scîrboşi? Gîndeşte-te numai cu ce fel de fiare avem de-a face. În comparaţie cu Moro, Caligula, Hitler şi marchizul de Sade sînt nişte copii nevinovaţi. Deci dacă oamenii inocenţi ajung să sufere din cauza revoluţiei, ţine minte că avantajul va fi al planetei ca întreg. O dată mă aflu şi eu în situaţia neobişnuită de a fi de partea Îngerilor şi să ştii că nu e rău deloc.

– Termină, Bart, zise Sophia. Eşti cît se poate de ridicol în postura de Cavaler în armură strălucitoare. Mai curînd un Cavaler care comercializează droguri. E ceva personal, nu-i aşa? Ce *te-au obligat* să faci la ceremonia de iniţiere?

Fraden dădu pe gît o duşcă mare de vin. Ceea ce... ceea ce fusese silit să facă atunci era ceva ce încerca din răsputeri să uite, însă îl măcina pe dinăuntru şi era hotărît să-i interzică să se interpună între Sophia şi el. Din punctul lui de vedere, cu excepţia poate a lui Willem, plecat în junglă, Sophia era singura fiinţă umană de pe întreaga planetă. Tînjea să împartă calvarul cu ea, dar se temea îngrozitor să n-o piardă. Nu avea de gînd să rişte să-i spună adevărul.

– Ţi-am mai povestit de o mie de ori. O grămadă de tîmpenii...

– Mă minţi, Bart, zise ea calm. Uită-te la mine şi mai spune o dată!

Privi în ochii ei mari, verzi şi neutri şi încercă să ghicească ce se ascundea în spatele lor. Compasiune? O dorinţă de a afla adevărul şi a-l înţelege, oricare ar fi fost el? Sau pur şi simplu o bănuială tipic feminină, o arzătoare nevoie de a condamna?

– Bine, Soph, spuse rar. Eu... ei... M-au forţat să ucid! Cu securea, cu propria mea mînă. Era doar... doar un animal, dar a trebuit să-l omor cu mîinile mele. Eu sau el. L-am ucis, altfel mă omorau ei pe mine.

– Ai fost cauza multor morţi pînă acum, spuse Sophia cinic. Morţi omeneşti. Aşa că de ce...?

– Nu era vorba de un ordin dat altora, trebuia s-o fac *personal!* Eu am auzit ţipetele, eu am văzut sîngele, eu am privit cum se desface carnea sub tăişul securii! se trezi strigînd. N-am mai ucis niciodată. Ăsta n-a fost război, a fost ...

Se opri brusc. Cuvîntul pe care fusese cît pe ce să-l rostească era „crimă".

Chipul femeii se înmuie brusc; Sophia se întinse peste masă şi-i luă gingaş faţa în mîini.

– Iartă-mă, Bart. N-o să mai vorbesc niciodată despre asta. Undeva, ascunsă bine, e o inimă, o simt cum bate, deşi slab. Tu eşti şeful, Conducătorul Nepreţuit.

– Mulţumesc, Soph... Aveam nevoie de asta de la tine. Cînd totul se va termina, o să mă revanşez... o să mă revanşez pentru o mulţime de lucruri...

Simţi deodată înţepătura ascuţită a unei emoţii fără nume.

– Ajunge pentru spovedania de azi, zise cu o asprime exagerată. Binecuvîntează-ne, părinte, fiindcă am păcătuit, trei confedolari pentru colectă şi înapoi la treabă, ca de obicei! E timpul să văd ce face Willem. Pînă acum, trebuie să fi adunat un fel de forţă de gherilă. Ferma care a ars poate a fost un accident, dar se spune că nimeni nu a scăpat cu viaţă, şi asta înseamnă că probabil s-a pornit treaba şi în junglă. E timpul să începem o coordonare. Mîine dimineaţă vreau să dau o raită pe-acolo. Vii cu mine?

– Cred că mai pot supravieţui o vreme fără compania stimulatoare a lui nea Cap-de-Obuz. Spune-i ce dor mi-e

de el. Deocamdată renunț să plec într-acolo. De fapt, locul femeii e acasă...

– Am văzut, în cutiile de jucării, armate mai reușite, zise Fraden măsurînd încă o dată tabăra de gherilă și revenind la chipul cu aspect hărțuit al lui Willem Vanderling. Tabăra îi produsese o imensă dezamăgire. Era mult mai mică decît se așteptase în stadiul ăsta și domnea acolo o harababură totală, cu arme și muniții răspîndite peste tot. Vreo treizeci de bărbați aproape goi zăceau lungiți, care cum putea, prin toată tabăra, iar Willem ar fi trebuit să recruteze pînă acum un număr cel puțin dublu. Mai mult, o navetă spațială necunoscută tocmai aterizase, dar soldații trîndăveau în continuare ca și cum ar fi avut de-a face în fiecare marți cu cîte un străin din alte lumi.

– Ce se întîmplă aici? aruncă tăios Fraden. De ce așa de puțini sangrani? Ce naiba e cu ei că stau de pomană? Unde dracu' îți sînt santinelele? De ce...

– Mai ușor, omule, mai ușor! se tîngui Vanderling. Habar n-ai despre ce e vorba. Rahatul ăsta de planetă e absolut imposibilă! Stau așa, ca oile, fiindcă sînt drogați cu heroginâ.

– *Ce-ai zis?* urlă Fraden. Nu ești întreg la minte? De unde naiba au pus mîna pe heroginâ? Și tu de ce nu faci nimic?

– Fiindcă eu le-am dat-o. Am fost nevoit.

– Tu?...

Fu unul din rarele momente cînd Bart Fraden rămase fără replică. Să dai heroginâ trupelor de partizani era ca și

cum ai face cu un hîrleţ o operaţie pe creier. Drogaţi fiind, nu puteau bate nici măcar o grupă de Cercetaşi Spaţiali, iar dacă ajungeau în stadiul de depresie... Brrr! Trebuia să menţii un echilibru foarte labil şi, dacă greşeai o dată, erai terminat.

– S-ar părea că-mi datorezi nişte explicaţii, zise Fraden răguşit. Şi încă nişte explicaţii foarte valabile. Ce s-a întîmplat cît ai fost singur?

Se aşezară în faţa unei colibe, lîngă naveta lui Vanderling, şi generalul îi povesti tot.

– Nu pot pricepe, Bart, nu pricep deloc. E ca şi cum n-ar mai exista pe întreaga planetă nici un bărbat în toată firea. N-am mai auzit să primească cineva atîtea şuturi în fund ca idioţii aştia şi să nu vrea să lupte. Nici măcar nu le trece prin cap. După ce am nimicit cu gaşca mea de drogaţi coşmelia Fratelui Boris – şi, crede-mă, n-a fost chiar o jucărie – eram convins că mi-a ieşit figura. Adică, fără grangurul local şi Ucigaşii lui, ziceam că toţi neisprăviţii din satele de pe acest domeniu abia aşteaptă să se înroleze. Nici pomeneală. Nu m-am lăsat. M-am dus într-un sat şi am încercat să-i determin să vină cu noi, dar ei nu fac altceva decît să stea pe tîrtiţele lor grase, în faţa colibelor lor împuţite, ba se mai găseşte şi cîte un cretin care să se întrebe cum va fi viitorul Frate şi dacă nu cumva cota are să fie mai mică. Cînd le explic că nu mai există nici un viitor Frate, c-o să-i desfiinţez pe toţi, ei încep să urle că asta e o blasfemie şi e împotriva Firii, şi nici unul nu mi se alătură. Aşa că...

– Deci te-ai gîndit că singurul mod de a aduna o armată este să-i droghezi cu heroginã, da? zise amar Fraden.

– Exact. Cel puţin, în felul ăsta, luptă!

– Willem, o păpuşă de cîrpă are mai multă minte ca tine! Avem nevoie de zece, cincisprezece mii de oameni pentru a cuceri nenorocita asta de planetă. Crezi că, în ritmul ăsta, herogina o să ne ajungă la infinit? Ce se va întîmpla cînd se termină? Şi cum putem folosi pentru războiul politic nişte drogaţi ucigaşi şi dilii?

– Nu m-am gîndit...

– Îmi spui ceva nou? scrîşni Fraden.

– Deci cum vezi tu lucrurile, geniule?

– Vreau să mă întîlnesc cu unul dintre săteni! Vreau să vorbesc cu poporul! Chiar şi nebunii nu se comportă ca atare fără un motiv şi, dacă-l aflu, găsesc şi o cale de rezolvare...

– Acum? Băieţii noştri abia s-au drogat, n-o să te înţelegi cu ei în viitoarele cinci ore.

– Fă un balot din toţi drogaţii tăi şi împăiază-i! mîrîi Fraden. Dă-mi o armă-brici şi hai fără escortă la viitorii noştri susţinători!

Satul sangran era o adunătură de vreo cincizeci de colibe, fără uşi şi acoperite cu paie, înălţîndu-se pe malul unui pîrîu cu ape leneşe. Dincolo de sat, dominîndu-l ca un munte, se afla o imensă grămădă de pămînt roşu uscat, presărată cu găuri mari, ca nişte răsuflători. Grămada avea cam douăzeci de metri înălţime şi, tocmai cînd Fraden

apăru din jungla învecinată, urmînd cursul pîrîului spre marginea satului, cu Vanderling îmbufnat mergînd la un pas în urmă, o imensă insectă verde, de mărimea unui copil mărişor, cu opt picioare chitinoase dintre care primele două erau întinse în faţă, ca nişte braţe, şi cu ochi ciudat de inteligenţi, mici şi negri pe capul mare, ieşea printr-una dintre găuri şi se grăbea spre cîmpurile cultivate de dincolo de sat.

– O Insectă, mormăi Vanderling, pe cînd se apropiau de grupul de colibe. În ceea ce ei numesc Dealul Insectelor trebuie să fie zeci. Să le vezi cum muncesc pe cîmp în echipe... Mă apucă greaţa!

Fraden mîrîi şi strîmbă din nas cînd trecură pe lîngă colibe. Pămîntul gol era presărat cu tot soiul de gunoaie şi mizerii. Cîteva zeci de copii costelivi şi despuiaţi se jucau primprejur, moleşiţi de toropeală. Erau incredibili de murdari. Femei cu feţe trase, lipsite de expresie şi cu sîni atîrnînzi şi flasci, îmbrăcate cu fuste grosolane, puţin mai mari decît legăturile din jurul şalelor, ridicară privirile de la piua unde zdrobeau seminţele sau de la focul unde, cu prea puţin interes faţă de cei doi oameni înarmaţi, coceau pîini cenuşii şi plate, gen tortilla. Arareori din cîte o colibă scotea capul un bătrîn. Copiii, bătrînii, femeile, gunoiul, murdăria – totul puţea îngrozitor, ca un monstruos şi fetid bestiar.

– Unde sînt bărbaţii? îl întrebă Fraden pe Vanderling.

– Am sosit prea devreme, zise acesta. Toţi sînt plecaţi să păzească cirezile de Animale de Carne.

– Credeam că i-ai aranjat şi pe Ucigaşi cînd ai distrus Domeniul...

Vanderling ridică din umeri.

– *Ţi-am spus* că neisprăviţii ăştia sînt tîmpiţi rău. Au plecat să facă pe băieţii cumsecade, pînă la apariţia viitorului Frate.

– Bine, hai să vorbim cu unul dintre caraghioşii ăştia, zise Fraden conducîndu-l pe Vanderling spre o colibă fără uşă şi intrînd.

Înăuntrul cocioabei fără ferestre era întuneric, cald şi umed. Un bătrîn ofilit stătea pe o grămadă de paie, ciugulind indiferent dintr-o bucată de pîine tare şi necrescută. Privea cu ochi înfundaţi în orbite şi lăcrimoşi, dar nu spunea nimic.

– Sînt Bart Fraden. Acesta e mareşalul Vanderling. Sîntem de pe altă planetă. Am venit să aducem libertatea poporului de pe Sangre. Cum te cheamă?

– Oakly, mormăi bătrînul. Ce e libertatea?

Fraden scutură din cap.

– Libertatea e atunci cînd faci ce vrei, nu ce-ţi spun Fraţii. Libertatea e cînd nu mai sînt Ucigaşi şi nici Fraţi să te ţină în sclavie!

– Nici un Frate să conducă? întrebă bătrînul. Nici un Ucigaş să ucidă?

– Voi conduceţi! zise Fraden. Voi înşivă. Şi nimeni nu ucide. Vă cultivaţi hrana pentru voi, munciţi numai pentru voi, vă conduceţi propriile destine. Asta e libertatea!

Bătrînul se încruntă.

– Înţeleg, zise. Libertatea e o blasfemie. Voi aduceţi blasfemie. Noi nu vrem asta. E împotriva Legilor Firii.

– E legea firii ca voi să fiţi sclavi? E legea firii ca Fraţii să vă tortureze pentru plăcerea lor proprie, iar la sfîrşit să vă măcelărească şi să vă dea ca hrană celor din Sade?

– Nu înţelegi, zise bătrînul. Legea Firii. Aşa e şi aşa o să fie totdeauna. Noi aici sîntem Animale bune. Nu ascultăm blasfemii.

– Uită-te la gunoiul ăsta! trînti Fraden. Uite la porcăria pe care-o mănînci! Uită-te şi la tine, eşti uscat ca un ţîr! *Îţi place* să flămînzeşti?

– Nu flămînzesc. Toată lumea mănîncă. Fraţii şi Ucigaşii mănîncă Animalele de Carne. Cei din Sade mănîncă Animalele nefolositoare. Animalele mănîncă hrana de pe cîmp, cultivată de Insecte. Legea Firii...

Îmi pierd vremea de pomană aici, îşi zise Fraden. Poate că şeful local...

– Unde e şeful? întrebă. Bătrînul îl fixă cu o privire goală. Căpetenia? Barosanul? Cel mai important om din sat?

– Da, Îngrijitorul! Coliba lui e dincolo de Dealul Insectelor. A început să îmbătrînească. Dacă moare, eu urmez ca vîrstă. O să fiu Îngrijitorul. Poate moare repede.

Fraden se întoarse, vrînd să iasă.

– Şi tu cîţi ani ai, veteranule?

– Patruzeci şi şapte, zise bătrînul.

Fraden făcu ochii mari. Anul pe Sangre era mai scurt decît cel de pe Pămînt! Prăpăditul n-avea mai mult de patruzeci de ani standard. Şi era al doilea ca vîrstă din sat!

Coliba Îngrijitorului se afla de cealaltă parte a Dealului Insectelor. În faţa ei se întindeau lanuri de cereale şi Fraden văzu zeci de insecte verzi, cu soarele strălucind pe trupurile lor chitinoase, mişcîndu-se metodic, tăind spice înalte cu foarfecii flexibili cu care le erau prevăzute membrele superioare.

Cu Vanderling urmîndu-l mohorît, intră în colibă şi fu aproape doborît de duhoare, un miros fetid de mucegai care venea de la obiectul din mijloc: un sac uriaş, verde şi umflat, atît de voluminos, că cele opt picioruşe scurte nu ajungeau la pămînt. Un omuleţ scofîlcit ţinea o cană cu alcool pur la gura mică a fiinţei, iar creatura îl plescăia cu lăcomie. O grămadă de alte asemenea căni aşteptau pe podeaua goală, de pămînt.

Bătrînul se răsuci şi scăpă cana, vărsînd lichidul peste trupul pulsînd al creaturii verzi.

– Mă deranjezi cînd hrănesc Creierul! se răsti el. Deranjezi Îngrijitorul! Şi totodată recoltatul! Vrei să le apuce năbădăile pe Insecte? Vrei să murim de foame?

Abia atunci le văzu armele îndreptate în jos.

– Sînteţi Ucigaşi, zise. Aveţi arme. Iertaţi-mă, stăpînilor. Nu semănaţi a Ucigaşi. N-am vrut să spun nimic rău.

– Noi sîntem... ăă... veniţi de departe, zise Fraden. Lucrurile stau cu totul altfel în privinţa noastră. Vrem să ştim cum e condus satul ăsta.

– Aţi venit la Animalul care trebuie, zise Bătrînul. Eu sînt Îngrijitorul aici. Dacă n-aş fi eu, tot satul ar muri de foame şi Fraţii n-ar avea pe nimeni să poarte de grijă Animalelor lor de Carne. Eu dau ordine Creierului ăsta, iar el le face pe insecte să lucreze.

– Chestia asta poate să comunice cu Insectele?

Îngrijitorul făcu ochii mari.

– Tre' că sînteţi de hăt departe! Pe domeniul vostru nu aveţi Insecte? Marele Muşuroi e ca un singur Animal. Creierul Animalului vorbeşte braţelor. Marele Muşuroi are şi el un Creier, ăsta de-aici. Eu îi zic ce să facă, iar Insectele aşa fac. Asta cît timp e beat... Altfel, Insectele muncesc numai pentru ele. Fraţii iau Creierul ăsta cînd e numa' un vierme, îl îmbată criţă, îl dau sătenilor şi Îngrijitorul îl ţine tot timpul beat. Deci Îngrijitorul e cel care face de fapt hrana să crească, pentru ca Animalele să poată mînca şi apoi munci pentru Fraţi. Nu ştiţi Legea Firii?

– Deci tu eşti cel mai important om de-aici..., zise rar Fraden. Bun, şi dacă toţi sătenii refuză să mai aibă grijă de Animalele de Carne? Atunci tu vei fi cel care conduce aici cu adevărat...

– Eşti nebun? Vin Ucigaşii şi omoară toţi oamenii din sat!

– Şi dacă aţi avea arme? Dacă aţi lupta cu Ucigaşii?

– Asta-i blasfemie! Ce fel de Ucigaşi sînteţi, de spuneţi aşa ceva?

– Noi...

– Cri? Cri? Ordine? Cri? începu Creierul să croncăne, cu un glas metalic şi scîrţîitor.

– N-am timp acu' de vorbă, spuse Îngrijitorul, ridicînd cana şi ţinînd-o la gura Creierului. Creieru' nu-i prea deştept; tre' să-i repeţi ordinele de mai multe ori, altfel Insectele o iau razna. Aţi aflat ce-aţi vrut, stăpînii mei. Noi sîntem Animale bune aici, nu umblăm cu blasfemii. Spuneţi asta Fratelui nostru. Se întoarse cu spatele, ignorîndu-i, şi începu să vorbească cu Creierul: Terminaţi cîmpul de la sud, începeţi cu cel de la nord, pe urmă...

Fraden se cutremură şi îl conduse pe Vanderling afară.

– Ei bine, geniule, făcu Vanderling superior, uite-ţi afurisitul de „potenţial revoluţionar ridicat"! Cum îţi place?

– Continuu să spun că e foarte ridicat, dar se află încă în stare latentă. Lucrurile durează însă de atîta vreme, că ei au ajuns să le accepte. În clipa în care într-un astfel de decor se produce o schimbare cît de mică, iese cu scîntei.

– Bine, şi cum o să reuşeşti să îmbunătăţeşti situaţia?

– *S-o îmbunătăţesc?* Nu trebuie să îmbunătăţeşti, ci să înrăutăţeşti lucrurile. Din fericire, vom primi şi puţin ajutor.

– Ajutor? De la cine?

Fraden rîse.

– De la Moro, zise. De la cine altcineva?

Hoinărind pe coridoarele Palatului Durerii în direcţia Sălii Tronului, Bart Fraden nu era foarte convins că va fi în stare să facă să meargă lucrurile şi mai rău în ţară.

Adevărul era că lucrurile stăteau cît se poate de rău fără a mai fi nevoie ca el să facă întregul sistem inoperant şi, în plus, cum ar fi fost posibil să-l determine pe Moro să întreprindă *aşa ceva?*

Insectele întreţineau Animalele şi pe ele însele cu suficientă hrană pentru a le face pe cele din urmă capabile să crească Animale de Carne pentru Fraţi şi Ucigaşi şi să rămînă o inepuizabilă sursă de victime şi sclavi. Animalul obişnuit avea doar o mică şansă să sfîrşească în arenă ori ca sclav sau în Depozitul Public de Provizii, la raportul dintre cincisprezece milioane de Animale şi doar cîteva mii de Fraţi de pe planetă. Vechea matematică a tiraniei: dacă mîna grea a conducătorului cădea doar asupra unui procentaj comparativ mic din populaţie, restul stătea liniştit, indiferent ce s-ar mai fi întîmplat.

Şmecheria era să-l determine pe Moro să semene teroare şi să ia zece sangrani pentru o „cotă" la care acum lua doar unul. Dar cum? În momentul de faţă, Confreria îşi satisfăcea orice capriciu oricît de ciudat, luînd drept cotă numai cît avea nevoie. Trebuia cumva să creeze o nouă cerere, foarte mare, o cerere care i-ar fi făcut pe Fraţi să mărească de trei, patru ori aceste cote, sau chiar mai rău. Dar ce se putea concepe ca să...?

Fratele Theodore trecu pe lîngă el, fără măcar să-l observe, pe de-a întregul drogat cu omnidrină. Bine că Bart avea cantităţi mari în navă: sangranii înghiţeau stocul într-un ritm pe care nu l-ar fi crezut niciodată posibil. Iar dacă raţia s-ar micşora vreodată, ei ar fi disperaţi să...

Bang!

Desigur! strigă Fraden în sinea lui. Doamne, era evident! Nimeni nu ştia cîtă omnidrină se află cu adevărat în navă; toţi se bazau doar pe spusele lui. Şi dacă Moro era împins să creadă că drogul se termină? Ce-ar fi să-i spună lui Moro...

Fraden se cutremură. Era o idee îngrozitoare, dar va merge. Doar să aibă el inima s-o facă, să arunce întreaga planetă într-o orgie a torturii şi atunci... Mii de oameni vor suferi, îşi spuse, dar, la sfîrşit, ceilalţi vor fi liberi. Nu asta conta? Fă-o, Bart, ori las-o baltă şi pleacă. Sparge vreo cîteva mii de ouă şi fă o omletă, sau renunţă şi lasă oamenii care... care au făcut din tine un ucigaş, să o ţină tot aşa şi în *următoarele* secole. Asta era de fapt toată tărăşenia cu revoluţia!

Îşi făcu curaj şi grăbi pasul spre Sala Tronului. Situaţiile drastice necesită soluţii drastice, îşi spuse. Un chirurg amputează membre pentru a salva restul organismului; el nu făcea acelaşi lucru? *El nu făcea la fel?*

– Ei? mormăi Moro. Ce e, Frate Bart? Sper să fie ceva important. Nu-mi place să-mi întrerup distracţiile, şi chestia asta se anunţă foarte interesantă.

Moro şi Fraden erau singuri în cameră. Ecranul imens al televizorului, acoperind un întreg perete, arăta un spectacol oribil: zece bărbaţi înlănţuiţi cîte doi, de încheietura mîinii stîngi. În fiecare pereche unul dintre indivizi avea cîte un cuţit lung în dreapta, iar celălalt o torţă aprinsă. Cei cu cuţite aveau arsuri peste tot; cei cu torţe erau acoperiţi de răni sîngerînde. Camera de filmat era îndreptată spre un

fel de groapă unde bărbaţii, în timp ce se luptau, înotau împiedicîndu-se într-o mare de insecte de mărimea unor pisici care, după cîte se părea, alcătuiau pardoseala gropii. Una dintre perechi căzu la pămînt – şi sări în sus ţipînd, acoperită cu o mulţime din acele fiinţe oribile, care li se încleştau de piele cu mandibule ascuţite.

Priveliştea oribilă şi ţipetele oamenilor întăriră voinţa şovăitoare a lui Fraden. *Orice* se justifica dacă putea ajuta la distrugerea monştrilor care aveau asemenea gusturi. *Orice.* Chiar şi ...

Fraden îşi feri privirea de spectacolul îngrozitor, păşi mai aproape de tronul înălţat pe care stătea Moro, cu ochi porcini strălucitori, cu trupul mătăhălos tremurînd de o plăcere amestecată cu iritarea cauzată de întrerupere.

– E foarte important, se referă la omnidrină. Închide sonorul, ca să ne putem înţelege.

Încruntîndu-se, Moro se întinse spre consola din faţa lui, şi ţipetele încetară.

– Ei?

– Fraţii consumă substanţa ca şi cum ar veni sfîrşitul lumii, zise Fraden. N-am mai pomenit să fie administrată în ritmul ăsta. Se îndoapă ca porcii!

– Plăcerile altora nu sînt treaba ta! trînti Moro. Şi tu ţii numai pentru tine sclava asta de două parale, cea cu limba ca un pumnal, şi nu se plînge nimeni, deşi Fratele Theodore... Dar nu e treaba lui, aşa cum nici a ta nu e să ţii cont cîtă omnidrină iau ei. Fiecare cu plăcerile lui!

– Consider că viaţa mea mă priveşte personal, spuse Fraden. Corectează-mă dacă greşesc...

Moro îl privi năuc un moment. Era greu de spus cînd se droga şi cînd nu. Era mai deştept decît alţii – altfel n-ar fi rămas Profet prea multă vreme. Folosea drogul cu economie şi se părea că are un oarecare control în ce priveşte dependenţa. În momentul de faţă, arăta cumva bine dispus, ceea ce era tocmai starea în care îl dorea Fraden.

– Eu rămîn în viaţă atîta timp cît furnizez omnidrină, nu-i aşa? Se termină omnidrina, se termină şi cu Fratele Bart!

– Exact, zise Moro. Dar oricît de amuzant ar fi, poate, să te văd mîncat de viu sau fiert cu bucăţica în ulei, te asigur că prefer de departe omnidrina. Îmi potenţează minunat plăcerile zilnice... Ce vrei să spui cu toată prostia asta?

– Vreau să spun că nu mi-am dat seama că stocul se va termina atît de repede. În ritmul ăsta, nu va dura cît viaţa mea – şi eu unul cred că voi avea o viaţă lungă şi plină. Mai cred şi în planurile de viitor...

Moro se încruntă.

– Dacă nu durează cît viaţa ta, nici cît a mea nu va ţine! bolborosi el nefericit. Aş putea s-o rezolv numai pentru mine... dar aş da naştere la necazuri. Poate fi periculos.

Pînă aici e bine, îşi zise Fraden. L-am îngrijorat. E tocmai bun ca să deschidă drumul pe aleea înflorită.

– Poţi considera că mă ţin de cuvînt în cadrul tîrgului nostru dacă îţi spun cum se fabrică acest drog? întrebă viclean.

– Se poate fabrica aici? sări Moro. Apoi, mai potolit: Sigur că da, sigur că da. Ar merge foarte bine...

Ochii porcini se îngustară; zîmbi cu şiretenie. Şi un tîmpit ar fi putut să-i citească aşa-zisele gînduri, îşi spuse Fraden. O dată ce obţinea o sursă independentă de omnidrină – adio, Frate Bart! Însă, după înghiţirea acestei bucăţele de momeală şi după demararea acţiunii, Fratele Bart va avea răgazul să dispară în peisaj şi să devină Preşedintele Bart Fraden al Republicii Libere Sangre. Era doar o chestiune de cronometrare adecvată.

– Se poate fabrica aici, ca şi oriunde altundeva, spuse Fraden. Adică, dacă pe Sangre aveţi destui schizofrenici.

– Schizofrenici?

Sfinte Sisoe! gîndi Fraden. Cum să-i explic Bătrînului Butoi de Grăsime ce e acela un schizofrenic? Totuşi, dacă trebuie să spui o minciună, spune una simplă.

– Nebuni, zise el. N-aveţi nebuni pe Sangre?

– Nebuni...? Animalele alea care reacţionează ciudat la torturile deosebit de pline de imaginaţie? Ăia care zac ca nişte legume sau bolborosesc limbi fără sens?

Nu era o descriere tocmai ştiinţifică a schizofreniei, îşi zise Fraden, dar din moment ce omnidrina e sintetică, ce importanţă are?

– Aşa. Schizofrenici.

– Se întîmplă din cînd în cînd, spuse Moro. Desigur că astfel de Animale nu sînt bune ca sclavi; nici interesante ca subiecte pentru torturi. Ca fapt divers, să ştii că sînt folosite pentru Depozitul Public de Provizii. La ce pot fi folosiţi nebunii?

– La nimic, într-adevăr. Totuşi, cu *sîngele* lor e altceva. Omnidrina e un extract din sîngele schizofrenicilor. Sînt necesari însă mulţi pentru a scoate din sîngele lor chiar şi o singură doză. Dacă ai avea destui, adică zeci de mii, am putea fabrica drogul. Nu merită însă, deoarece n-ai decît cîţiva, ici şi colo.

– Stai să mă lămuresc..., zise Moro încet. Omnidrina se extrage din sîngele nebunilor? Dacă aduci un om în starea de nebunie, sîngele lui va furniza cantităţi mici de omnidrină?

Oh, zei, cît îi mai trebuie grăsanului să înţeleagă? se întrebă Fraden. Desigur, oricine e destul de tîmpit ca să înghită o astfel de minciună gogonată, trebuie îndrumat în direcţia corectă la fiecare pas. Totuşi, nu era cazul ca lucrul ăsta să devină prea evident.

– Cantităţi *infime*, spuse Fraden. Ar trebui să găseşti mijlocul să înnebuneşti oamenii în masă şi nu văd...

Moro se prăpădea de rîs.

– Asta fiindcă eşti un prost, Frate Bart! N-ai simţ estetic. Ceea ce ne ceri tu e perfect, ilustrează credinţa de bază a Confreriei Durerii: pricinuieşte Durere şi primeşte Plăcere!

– Unde vrei să ajungi? întrebă Fraden, prefăcîndu-se că e foarte încurcat, ca şi cum nu el lansase, de la bun început, ideea. Ai o metodă de a transforma mii de oameni în nebuni?

– În numele lui Hitler şi De Sade! se tăvăli de rîs Moro, chiar nu înţelegi? E atît de frumos, atît de evident! Vom institui o campanie de tortură cum nu s-a mai văzut

încă pe Sangre! Ce provocare pentru artă! Să inventezi torturi suficient de subtile ca să înnebunească Animalele fără să iroseşti un strop din sîngele lor!

Moro se legăna înainte şi înapoi pe tronul său, ca un copil care suge o acadea.

– Vom înnebuni întreaga planetă! croncăni el. *Întreaga planetă!*

Momeală, undiţă, şi prada-i gata! gîndi Fraden. Torturează întreaga planetă pînă la nebunie, apoi ia sîngele tuturor ca să obţii omnidrină pentru plăcerile tale! Nici chiar sangranii nu vor îndura *asta*. Soseşte Revoluţia, Grăsane, soseşte Revoluţia!

Fraden zîmbi cu o admiraţie sardonică.

– Moro, spuse el pe un ton egal, trebuie să recunosc că n-am mai întîlnit niciodată o minte ca a ta!

Stînd despuiat pe marginea patului, în noaptea evident mai răcoroasă de pe Sangre, Bart Fraden simţi cum transpiră, o sudoare umedă, care se datora căldurii. Îşi aminti o zicătoare foarte veche, atît de veche încît toţi îi uitaseră de mult originea: „Nu privi niciodată înapoi; s-ar putea să te ajungă din urmă *ceva*." Simţi în ceafă răsuflarea acelui ceva.

Ai de trezit la viaţă o planetă, Bart? Ai nevoie de ceva ca să distrugi pasivitatea socială, să stîrneşti cum trebuie Animalele? De ce să nu laşi opoziţia să intre în bucluc, încercînd să tortureze întreaga populaţie pînă la nebunie? De fapt, asta ar trebui să fie destul ca să stîrnească pe

oricine la luptă. Bine gîndit, Bart, o mişcare foarte inteligentă.

Şi chiar *era* inteligentă, fir-ar să fie! Avea să meargă. Ar fi trebuit să fie mulţumit de ceea ce realizase. De ce, atunci, acea transpiraţie rece, de ce nodul din stomac? De ce avea simţămîntul că un ceva nenumit îi suflă în ceafă, şi ce era acel ceva? Nu putea fi *conştiinţa,* ăsta e doar un cuvînt, o falsă scuză folosită de oameni ca să nu acţioneze. Nu cumva era...? Sophia apăru din baie. Era goală, părul lung şi roşcat îi cădea pe umeri, iar sînii îi erau tari şi frumoşi, picioarele netede şi moi; era cea mai grozavă şi dată dracului tipă din Galaxie, calitatea întîi în toate privinţele, şi era *a lui.* Zîmbi cu gura deschisă, iar ochii îi străluciră. Cunoştea acea privire.

– Conducătorule nepreţuit..., zise cuibărindu-i-se în poală; cuvintele ei erau, în mod ciudat, lipsite de sarcasm. Cunoştea acel ton. Era cealaltă Sophia, care apărea din cînd în cînd, fetiţa din faţa fotbalistului-vedetă, fata din cavernă în faţa Marelui Vînător. Această Sophie îi tulbura viscerele, în schimb el n-o înţelegea deloc.

Îl sărută lung şi pasionat.

– Conduci şi stăpîneşti, îi şopti ea, neînfricat conducător şi stăpîn. Omul *meu. Numero uno.* Mai mare ca viaţa însăşi şi de două ori mai afurisit...

Îl sărută iarăşi şi Fraden simţi cum sîngele începe să-i pulseze, răsuflarea îngheţată a *acelui lucru* retrăgîndu-se, ofilindu-se, murind. Era mai mult decît simpla căldură animală, era ceva mai profund ca atingerea trupului ei care se mişca lîngă al lui. Căci invitaţia femeii spunea: te vreau, te

vreau pe tine. Te vreau fiindcă eşti învingătorul, fiindcă eşti cel mai bun. Era mîndria din ea care îşi găsea ecou în mîndria din el.

Atinge-mă, simte-mă, ia-mă – îi spunea trupul ei. Eu sînt cea mai bună, m-ai cîştigat. Sînt cea mai bună şi sînt a ta, atîta vreme cît şi tu eşti cel mai bun, cît te menţii în frunte, cît eşti Conducătorul meu Nepreţuit!

Nimic mai mult, gîndi el pe cînd fata îl trăgea spre dînsa. Asta era. Merita să lupţi, să plănuieşti, să omori pentru asta, dacă era nevoie. Merita zece mii de vieţi. Să fii cel mai bun, Numărul Unu, Centrul universului şi să ai cea mai grozavă femeie în braţele tale, ştiind că e a ta fiindcă eşti cel mai bun, fiindcă ai cîştigat-o zi de zi, clipă de clipă, luptînd cu universul, în arenă, împotriva tuturor!

Îşi întinse trupul peste al ei şi asta îl făcu să se simtă cu douăzeci de centimetri mai înalt. Îl învălui. Îl trase spre ea ca pe un premiu cu totul special, iar el o luă fiindcă i se oferea toată.

Şi strigătele ei slabe şi mişcările lente sub el fură un omagiu adus bărbăţiei sale, eului său înfometat.

Iar extazul îi alungă îndoielile şi zdrenţele nebuneşti ale vinovăţiei, alungă răsuflarea îngheţată, neplăcută, a conştiinţei.

Învingătorului, toate onorurile! Învinsului, neantul!

Capitolul 6

– Ce se întîmplă în cocina perverşilor ăştia? întrebă Sophia O'Hara, întorcîndu-se de la fereastră, pe cînd Fraden intra din nou în baie.

Fereastra dădea spre terenul viran din spatele palatului, spre fiorosul stadion negru, iar în cursul ultimei ore venise camion după camion, toate încărcate cu femei şi bărbaţi înlănţuiţi, păziţi de grupuri de Ucigaşi laconici.

– Şi ce voia Ucigaşul ăla?

– Se pare că se pregătesc pentru ceva neplăcut, zise Fraden. Ucigaşul ne-a transmis o invitaţie – un ordin, de fapt – că mi se reclamă prezenţa în loja lui Moro, în pavilion, pentru spectacolul de azi.

– *Spectacol?* întrebă Sophia încruntîndu-se neîncrezător. Ce înţelege Moş Osînză prin *spectacol?*

– Am bănuiala că nu e vorba de un dans nevinovat, spuse Fraden. Încercasem să ţin o numărătoare sumară a oamenilor pe care i-au adunat în stadion. Ajunsesem la

vreo două sute, cînd m-a întrerupt Ucigaşul şi văd că încă mai sosesc. Mă întreb ce-o mai fi inventat...

De fapt, Fraden ştia foarte bine ce urma să se întîmple. În ultimele cinci zile, toţi Fraţii din palat se îndopaseră cu omnidrină, ajungînd cu toţii într-un stadiu de anticipare, cu ochii înroşiţi şi bălmăjind tot timpul despre spectacolul pe care Moro urma să-l pregătească. Moro însuşi nu spunea nimic, iar tăcerea lui semăna a glumă de şcolar care pregăteşte o păcăleală oribilă. Pe de altă parte, Profetul Durerii era foarte dornic să discute despre marele program de tortură pe care îl pregătea, program ce ar fi dus mii de oameni în stare de nebunie şi ar fi asigurat, credea el, o cantitate inepuizabilă de omnidrină. În ultimele două zile, se auziseră zgomote care trădau ridicarea unor construcţii pe stadion, iar acum se cărau în camioane sute de sangrani. Şi apoi invitaţia asta...

Ideea cu pogromul nebuniei i se păruse strălucită, cînd i-o vînduse lui Moro. Fără dureri, îndepărtată, un lucru care nu-l privea. La punerea ei în aplicare, el şi Sophia vor pleca spre tabăra lui Vanderling, de unde el va proclama Republica Liberă Sangre şi va pune în circulaţie un zvon, un zvon adeverit de fapte, că Frăţia urma să tortureze întreaga populaţie pînă la nebunie, apoi să-i ia sîngele, puţin cîte puţin, pînă la moarte, pentru a produce omnidrină. Revoluţia va mătura, ca o furtună de flăcări, întregul ţinut.

Dar atunci cînd „jocul" se concretiză în cloncănitul Fraţilor, ca al unor fetiţe de zece ani care se bucură anticipînd o viitoare distracţie, în sute de victime în carne

şi oase aduse în camioane la stadion pentru Dumnezeu-ştie-ce, nu mai fu doar o şmecherie deşteaptă. Era vorba de irosirea unor vieţi omeneşti, de durere, de nebunie – şi totul căzînd pe capul lui. Programul *va porni* flacăra Revoluţiei, o ştia, *trebuia*... Iasca ce se va consuma însă va fi o iască umană care gîndeşte, care suferă, sîngerează şi apoi moare.

Şi doar în momentul cînd Ucigaşul îi adusese grotesca „invitaţie", îşi dăduse seama că urma să fie nevoit să *vadă* ceea ce urzise, să miroasă, să audă, să guste...

Dar cum nu exista cale de întoarcere, nu avea rost să-i spună lui Soph despre rolul lui în această afacere sordidă. Deci *exista* un rău, unul foarte real şi, după cum îşi zise sie însuşi, unul esenţial, iar vina, dacă tot ceea ce simţea se chema vină, era ceva personal, ceva ce nu putea fi împărtăşit nimănui.

– Invitarea ta include şi familia? întrebă Sophia. Trebuie să recunosc că simt o anumită curiozitate morbidă faţă de excentricele obiceiuri populare de pe feuda noastră!

Fraden şovăia între dorinţa de a o scuti de ororile care aveau să urmeze, fără doar şi poate, şi îngrozitoarea singurătate ce-l aştepta dacă îi făcea faţă singur. După un lung răgaz, alese varianta mai puţin egoistă.

– Mă tem că nu, minţi el, vin numai Fraţii înstăriţi.

– Bun aşa, o petrecere de bărbaţi! Stropită cu bere şi filme porcoase, nici vorbă!

– N-am mai văzut un pahar cu bere de cînd am aterizat, numai sucul ăla amar de struguri, căruia ei îi spun vin,

aruncă Fraden cu o zeflemea acră. Am sentimentul că distracţia de azi va fi pe viu.

Cel puţin pentru cei de la început, îşi zise el la repezeală.

Cea mai mare parte a stadionului – băncile grosolane, fără spătar, care formau tribunele marii arene descoperite – era goală. O porţiune comparativ mică din locurile situate în celălalt capăt era prevăzută cu un acoperiş pentru a o feri de soarele fierbinte şi roşu de pe Sangre, ce arunca umbre adînci, sîngerii, pe locurile goale şi în arena cu nisip pe jos. Acest pavilion acoperit părea ticsit de trupuri, ca şi cum toţi spectatorii de pe stadion se înghesuiseră acolo, aşteptînd să treacă aversa de ploaie. Amănuntul îl făcu pe Fraden să se simtă neplăcut de singur şi expus privirilor, pe cînd se îndrepta, de-a lungul lojei laterale, spre pavilion.

Privi spre podeaua arenei şi văzu că o structură lungă şi ciudată, din lemn, fusese montată la capătul îndepărtat, imediat dedesubt şi paralel cu pavilionul. Era o platformă lungă şi înaltă, neplăcut de asemănătoare cu o spîn zurătoare în masă, lată de vreo cinci metri şi lungă de o sută. Un rînd de picioare de oţel se găsea la fiecare margine a platformei şi, de unde stătea Fraden, partea din spate, neacoperită, a instalaţiei lăsa să se vadă dedesubt o îngrămădire de sîrme. Un cablu gros ieşea de sub platformă, şerpuia de-a lungul arenei şi dispărea în interiorul stadionului, printr-o poartă mare.

Ce dracu' mai e şi aia? se întrebă Fraden. Apoi, tot plimbîndu-se, ridică privirea spre pavilionul acum apropiat, şi uită complet de enigma de pe podeaua arenei.

Cel puţin nouă sute de Fraţi în robe stăteau răsturnaţi pe canapele tapisate, iar pentru fiecare canapea ocupată erau altele cinci goale. În faţa fiecărei canapele ocupate se afla o masă joasă, iar pe mese stăteau carafe cu vin, vase cu fructe şi... prunci întregi fripţi. Femei goale, trei, patru, cinci pentru fiecare Frate, le întindeau carafe cu vin, bucăţi din oribilele fripturi, fructe, pachetele cu omnidrină, tot ce le cereau stăpînii lor. Mulţi dintre Fraţi se hîrjoneau cu femeile care le stăteau în poală. Alţii erau obiectul hîrjonelii femeilor. Ucigaşi înarmaţi înconjurau marginile pavilionului. Zîmbeau – zîmbete de hîrci. Fraden nu mai văzuse niciodată un Ucigaş zîmbind. Pavilionul respira un aer fetid, de mascaradă; se rîdea, se ţipa, se bea, se înghiţea, cu lăcomie, prea multă mîncare. Roma, pe vremea lui Caligula, îşi zise Fraden, ar fi fost o imitaţie palidă a ceea ce se petrecea aici.

Moro stătea pe un tron mai înalt, în partea din faţă şi centrală a pavilionului. Îl văzu pe Fraden şi-i făcu semn să i se alăture.

Fraden îşi făcu loc prin mulţimea zgomotoasă şi forfotitoare a Fraţilor şi servitorilor, cu mîinile pline de grăsime umană, cu buzele şi feţele înroşite de stropi de vin, cu ochii de mistreţi înnebuniţi. Simţi un nod în gît, căci, pe cînd îl salutau, îi făceau semne, îi atingeau roba cu degetele murdare. Era palid şi tremura de scîrbă şi furie cînd ajunse, în sfîrşit, la picioarele tronului lui Moro, unde o masă uriaşă gemea de carafe pîntecoase de vin, iar un taler mare era încărcat cu braţe omeneşti, rumenite şi crocante.

Cu un braţ pe jumătate mîncat, pe care-l flutura ca pe un sceptru, Moro îi făcu semn spre o canapea de lîngă tron. Împietrit, Fraden se aşeză pe marginea canapelei, în timp ce o femeie ridica o cană cu vin în dreptul buzelor groase ale lui Moro.

Acesta se şterse la gură cu dosul unui braţ gros.

– Ah, Frate Bart, gînguri el, izvor al acestei mari provocări! Bine ai venit, bine ai venit la modesta noastră serbare! Luă un pic de omnidrină, o puse în dreptul nărilor, o trase pe nas, strănută, rîse şi spuse: Gîndeşte-te – să torturezi pînă la nebunie, fără să verşi o picătură de sînge! Sper ca prima mea încercare timidă spre acest nobil ideal să reuşească. Totuşi, dacă nu-mi iese, nu contează. Voi încerca din nou, aşa-i?

Fraden nu putu scoate un sunet. Era sigur că dacă deschide gura, vomită.

Dar Moro părea să vorbească mai ales ca să-şi audă sunetul propriei voci. Luă un alt braţ de pe farfurie, muşcă din el, ca şi din cel de dinainte, apoi vorbi.

– Observă, observă, zise arătînd cu ciozvîrta pe jumătate mîncată, spre platforma de dedesubt. Vezi cum am introdus firele electrice în lanţuri? Sarcina a fost calculată cu atenţie, ca să provoace suferinţă maximă fără a cauza o deteriorare permanentă a organismului.

În timp ce vorbea, două şiruri de oameni, unul de bărbaţi iar celălalt de femei, erau conduse de grupe de Ucigaşi, în arenă prin nisip, apoi sus pe platformă.

– Uite colo, strigă ascuţit Moro. Vezi butoanele alea?

Fraden văzu două linii paralele de butoane, care ajungeau pînă în centrul platformei. Cînd Ucigaşii începură să lege cu lanţuri victimele de platformă, bărbaţii în faţa femeilor, îşi dădu seama că butoanele erau aşezate astfel încît să se afle la îndemîna celor înlănţuiţi.

– Asta e lovitura de geniu! croncăni Moro. Butoanele controlează curentul. Subiecţii pot deschide sau închide curentul, după dorinţă.

– Nu pricep, mormăi Fraden răguşit. De ce...?

– Păi, butoanele sînt conectate invers! Uite cum sînt împerecheate. Fiecare subiect poate controla curentul din lanţurile celui *din faţa sa,* dar nu şi pe ale sale proprii. Cînd curentul la partener e pornit, al lui e oprit. Însă, aici e o altă lovitură de maestru: dacă *ambele* butoane sînt apăsate, curentul circulă la amîndoi partenerii, iar dacă nici un buton nu e apăsat, ambii primesc de asemenea şocuri. Pentru a mări interesul, toţi au fost instruiţi cum funcţionează echipamentul. Şi *în plus,* ca *piesă de rezistenţă, Animalele puse cîte două sînt toate soţ şi soţie! Pentru a obţine nebunia, e mai bine să torturezi mintea la fel ca şi trupul, nu?*

Între timp, victimele fuseseră aşezate la locul lor, peste o sută de bărbaţi înfricoşaţi, întinşi pe lemnul gol, avînd în faţă un număr egal de femei despuiate şi îngrozite. Moro înălţă braţul grăsuliu, un Ucigaş apăsă pe butonul principal de sub platformă şi...

Un vaiet animalic, ascuţit, despică aerul pe cînd curentul se făcea simţit în lanţuri, un sunet monstruos şi chinuit, ca al unei imense fiare în agonie. Trupurile de pe platformă

devenirâ rigide şi începurâ să se zbată convulsiv. Mîinile se întindeau spre butoane, şi nu se punea deloc problema galanteriei masculine. În unele perechi bărbatul era mai iute, în altele femeia. Jumătate dintre victime continuau să se răsucească şi să ţipe, jumătate zăceau întinse, gîfîind, şi urmăreau agonia perechilor lor.

În spate, Fraden auzi un oribil sunet lichid şi gîlgîit, un rîs, scurte chicoteli de bucurie, vinul gîlgîind în jos pe gîtlejuri. Nu îndrăznea să se întoarcă, putea doar să urmărească obscenităţile din arena de dedesubt, incapabil să dea ochii cu Fraţii încîntaţi dinapoia lui.

– Priveşte! Priveşte, strigă Moro, bătîndu-l pe spate cu o mînă care mai ţinea încă un braţ micuţ de om.

Fraden simţi voma crescînd şi ridicîndu-i-se în gît. Acum *toate* victimele ţipau în agonie, toate butoanele erau apăsate, feţele schimonosindu-se în chip de măşti diavoleşti pline de hotărîre, fiecare victimă fiind decisă să trăiască mai mult decît partenerul, să-l facă să-i dea un scurt răgaz în schimbul unei promisiuni nerostite de autosacrificiu reciproc.

Ici şi colo, vreun bărbat sau vreo femeie se lăsa, în final, în voia promisiunii nerostite, dădea drumul butonului, continua să se răsucească în chinuri, în timp ce trupul din faţă se înmuia, într-o uşurare binecuvîntată, după durerea sfîşietoare. Dar odată eliberat de agonie, cine se întoarce de bunăvoie la suferinţă? Cei care nu se zvîrcoleau în chinuri ţineau degetul tot timpul pe butoane, fiindcă uşurarea lor însemna să abată suferinţa agoniei spre cel din cealaltă parte a platformei. Într-un univers al

suferinţei, nu existau onoare, dragoste sau milă, ci numai hotărîrea cruntă de a-şi cumpăra o clipă de odihnă.

Cei înşelaţi se întindeau după butoane, împărţiţi între ură şi chinuri. Cîţiva dintre cei care fuseseră aruncaţi înapoi în ghearele durerii, dădură drumul butoanelor *lor*, sperînd încă într-un moment de viitoare milă. Alţii scrîşneau doar mai puternic din dinţi, apăsînd butoanele într-un spasm de ură...

Spectacolul continua mereu, fără sfîrşit, o mie de variaţiuni ale aceluiaşi înfiorător concurs de durere şi implorare, de ură şi speranţă.

Fiecare fărîmiţă din acea agonie în masă, fiecare amper de curent părea să se canalizeze în mintea lui Fraden, în străfundurile fiinţei sale. *El* era responsabil pentru toate astea, personal, imediat, fără scăpare, responsabil în ultimă instanţă. Nu putea suporta. Ar fi vrut să se eviscereze singur, pe loc, să-şi strige în gura mare îngrozitoarea vină în faţa întregii lumi, să se sfîşie singur în bucăţi pline de sînge.

Se răsucea pe locul său, incapabil să mai suporte privelişte, fie şi o clipă. Atunci îi văzu pe Fraţi, aşezaţi în rînduri suprapuse, ca o piramidă de carne obscenă şi fleşcăită, înălţată în spatele lui.

Rîsul lor suna sinistru şi dogit, ca şi al hienelor la ospăţ. Bucăţi de carne omenească le căzeau din guri pe robele negre. Cei mai mulţi frămîntau trupurile sclavelor ca şi cum ar fost vorba de obiecte neînsufleţite; arătau ca nişte desagi burduşiţi, făcînd să ţîşnească sîngele cu unghiile, lăsînd, în frenezia lor sadică, vînătăi mari şi vineţii. Alţii

erau chiar ei frămîntaţi pe sub robe, pe cînd rostogoleau ochii, devorau carne omenească şi rîdeau veseli de agonia din arenă.

Fraden simţi o vomă acidă care-i urca în gît, un junghi adînc care-i sfîşia stomacul. Trebuia să iasă, chiar dacă îl omorau pentru asta, chiar dacă îl rupeau în bucăţi, trebuia să iasă de acolo!

Sări de pe canapea, cu mîna la gură, reţinîndu-şi voma cu un efort puternic al voinţei şi al muşchilor gîtului.

Moro, cu faţa împurpurată de plăcere, cu o fîşie de carne atîrnînd de un dinte galben, îl privi cum se ridică din lojă şi mîrîi:

– Frate Bart... o să pierzi partea cea mai interesantă. Unde te ...?

– La closet..., murmură Fraden printre degete, cu spatele la Profetul Durerii. Trebuie să merg la WC! Moro se pregăti să spună ceva, dar Fraden ajunsese deja la jumătatea drumului şi o luase la fugă.

Profetul dădu din umeri, se întoarse la plăcerile lui, uitînd de tot ce-l înconjura, în afară de spectacol.

Fraden alergă nebuneşte, părăsi pavilionul printr-un pasaj întunecos şi, în sfîrşit, ieşi din stadion.

Sunetele, înăbuşite, ajungeau încă pînă la el şi-l loveau ca un ciocan pneumatic. Se sprijini de zidul stadionului, icni, mai vomită o dată, icni şi tot icni, pînă îşi simţi stomacul dureros în cuşca coastelor, pînă ce imagini trecute îi reveniră pe retină, pînă ce se simţi ca şi cum vomitase acea întreagă planetă scîrboasă.

Iar sunetele de pe stadion continuau mereu, distrugîndu-i în cele din urmă, ca un incendiu, greaţa abisală şi umplîndu-l de o binecuvîntată ură arzătoare.

O măsură a evoluţiei ororilor de rutină, la zece zile după începerea programului nebuniei, era şirul de camioane pe care Bart Fraden îl putea vedea bubuind la trecerea prin poarta principală a palatului, spre celulele veşnic pline, de dedesubtul stadionului. Simţea oarece regrete de formă, un junghi trecător de ură împotriva propriei persoane, pe cînd oamenii erau îngrămădiţi, goi şi îngroziţi, în camioane şi se întîmpla ca vreunul să-i arunce o privire lungă şi semnificativă, la trecerea maşinii pe lîngă el.

Fraden privea prin curtea întinsă. Ucigaşii mînau sclavele şi Animalele de Carne. Un detaşament de Ucigaşi cadeţi făcea instrucţie lîngă zid. De la abator se auzeau ţipete înăbuşite. Pe ici pe colo, apărea cîte un Frate înconjurat de suita personală, care se strecura pe lîngă el, puternic drogat cu omnidrină. Nimeni nu părea să dea prea multă atenţie lungului şir de camioane ce-şi transportau încărcătura umană la stadion; devenise deja o treabă ca oricare alta. Cîteva sute de Fraţi păreau să urmărească de obicei programul zilei la stadion, însă torturile nebuneşti, desfăşurate cu mare atenţie pentru a se evita vărsarea de sînge, nu mai aveau loc într-o atmosferă de carnaval grotesc. Se instaurase un simţămînt ciudat, de bandă rulantă – pe măsură ce victimele veneau cu camioanele pe stadion, într-un flux constant, erau torturate, apoi mînate

de-a lungul curții în vastul sistem de temnițe din pîntecele stadionului. O bandă rulantă pentru producția de nebuni...

Fraden reuși să evite vederea celor mai multe dintre torturi, mai ales că acum deveniseră o rutină. Reușise, de asemenea, să evite temnițele de sub stadion, nebunia generală conținută acolo. Cînd Moro îi ordonase să supravegheze începerea extragerii sîngelui nebunilor și apoi a omnidrinei din acesta, el reușise să-l refuze spunîndu-i că n-avea rost să înceapă înainte de a dispune de cel puțin trei mii de schizofrenici.

Iar atunci Fratele Bart avea să fie de mult plecat. Deoarece treaba lui la palat era terminată. Programul nebuniei devenise o rutină. Confreria era dependentă de omnidrină. Cînd Fratele Bart și rezerva de omnidrină vor fi dispărut, una o va completa pe cealaltă. În disperarea lor după o nouă cantitate de omnidrină, Frații vor continua și vor intensifica torturile, întreținînd astfel focul revoluției. Și, chiar în acel moment, pogromul producea un dividend neașteptat: obsedat de torturi, Moro părea să ignore aproape cu desăvîrșire poveștile despre atacarea unui domeniu, despre ambuscadele împotriva Ucigașilor și multe alte incidente izolate și, probabil, exagerate.

Da, era în sfîrșit momentul să părăsească această vizuină a ororilor. Bazele revoluței fuseseră consolidate. Îl informase deja pe Moro că e timpul să facă un drum la navă ca să mai aducă omnidrină, Sophia își aduna lucrurile și peste o oră...

– Frate Bart, Profetul îți reclamă prezența imediat, se auzi o voce albă, laconică, în spatele lui.

Fraden se întoarse şi îl văzu pe inevitabilul Ucigaş subţire, cu dinţii ascuţiţi.

– Vii cu mine, rosti Ucigaşul. Prezenţa ta e necesară la temniţe.

Fraden se încordă, apoi se mai destinse puţin văzînd puşca Ucigaşului atîrnîndu-i de umăr şi buzduganul prins la cingătoare.

Ucigaşul îl conduse la o uşiţă laterală, apoi de-a lungul unui pasaj scurt şi, în final, coborîră un lung şir de trepte prost luminate, care se sfîrşeau într-o cămăruţă.

Din ea se despărţeau trei holuri şi, în lumina crudă a becurilor incandescente fără abajur, Fraden văzu că era vorba de nenumărate blocuri de celule. Ucigaşul îl conduse pe coridorul dinspre blocul central.

O trecere prin balamuc. De fiecare parte a holului pavat cu piatră se aflau celule cu gratii de fier. Cam jumătate dintre ele erau pline – cinci sau zece bărbaţi şi femei în cîte o singură încăpere mică, pătrată. Unii, pe podeaua rece de piatră, zăceau într-o stare catatonică, întinşi în propriile excremente. Alţii scoteau ţipete stridente şi stupide, pe cînd Fraden trecea în goană pe lîngă ei, cu ochii plecaţi. Bărbaţii îşi înfigeau ghearele în propriile trupuri pline de cicatrici. Femeile se legănau repetînd mereu aceeaşi silabă, ca o incantaţie. Ucigaşii măsurau coridorul în sus şi în jos, cu o privire rece şi ·crutătoare, punînd capăt, din loc în loc, unor lupte, vîrînd printre gratii ţeava puştii, lătrînd ordine laconice, irezistibile.

Cu mintea amorţită, încercînd să se controleze şi dorind să ignore nebunia care îl înconjura, Fraden îl urma pe Ucigaş prin blocul de celule; coborîră un coridor pustiu, trecură de un culoar bifurcat de unde se auzea ecoul unor ţipete în depărtare şi ajunseră, în sfîrşit, într-o cămăruţă luminată de un singur bec atîrnat de tavan.

Un bărbat era legat de perete, cu lanţuri în jurul gleznelor şi încheieturilor. Trupul îi era o masă de arsuri mici şi urîte – şi un Ucigaş îi făcu alta cu un fier electric, în timp ce Moro stătea de-o parte, aprobînd cînd omul ţipa.

Fraden se încordă, cu mintea lucrîndu-i furioasă la auzul ţipătului, fiindcă acesta nu era atît de durere, cît de ură nesfîrşită şi de turbare. Ochii omului erau ca nişte găuri adînci şi roşii. Trăgea nebuneşte de legăturile de metal, cu unghiile rupte şi pline de sînge. Cînd Ucigaşul retrase arzătorul electric, ţipătul deveni doar un vaiet de neînţeles:

– Uciiideee...

Omul se afla într-o stare de depresiune acută, cauzată de herogină. Legătura din jurul şalelor îi era verde. Era unul dintre luptătorii lui Willem!

Moro se întoarse, deschise gura să vorbească, dar Fraden i-o luă înainte:

– Sper că n-o să dureze prea mult, indiferent despre ce e vorba. Nu mai există nici un pic de omnidrină şi trebuie să mă duc la navă imediat ce...

– Da, sigur că da, trebuie să te ocupi de asta imediat ce terminăm aici, zise Moro neatent. Fiind însă... hm... *cel mai experimentat* dintre Fraţi, vreau părerea ta referitor la această creatură. În ultima vreme, s-au întîmplat multe

ciudăţenii la noi... Ucigaşi atacaţi, două domenii incendiate. Din cînd în cînd, cîte un sat de Animale îşi iese din minţi cînd îi moare Creierul şi îşi pierde controlul asupra Insectelor, iar noi nu reuşim să-i aducem destul de repede un alt Creier. A rezultat că aşa s-a întîmplat. Din curiozitate însă, am dat ordin ca la următorul atac Ucigaşii să ia un prizonier şi să se retragă – ceva ce, desigur, ei urăsc să facă. Ieri, un grup de Ucigaşi a fost atacat de vreo treizeci de oameni înarmaţi; au ucis mulţi, bineînţeles, dar, nefiind decît şase, au fost nimiciţi – în afară de un Ucigaş care a reuşit să execute ordinele şi să fugă cu acest prizonier deosebit. Uită-te la el!

Moro îl dădu la o parte, cu o mînă grăsulie, pe Ucigaşul cu fierul electric şi se apropie de prizonierul care se contorsionă şi clănţăni furios din dinţi la vederea Profetului Durerii, ţipînd slab:

– Ucide... ucide... ucide...

– Eu sînt Profetul Durerii! mugi Moro. Ascultă-mă şi supune-te, Animalule! Îmi vei spune cine eşti şi de ce comiţi blasfemii şi ucizi. În numele Confreriei Durerii şi al Legii Firii, *vorbeşte!*

Ochii luptătorului de gherilă deveniră tăciuni sclipitori de ură. Omul se zvîrcoli în lanţuri. Făcea spume la gură şi se înroşea tot mai tare, muşcîndu-şi buzele cu dinţii.

– Moarte! strigă el, părînd să-şi tragă puterea dintr-un rezervor plin de ură. Ucide! Distruge! Moarte Frăţiei! Moarte Ucigaşilor! Moarte Profetului! Moarte lui Moro! Moarte! Moarte! Vorbele i se prefăcură într-un răget de animal furios. Moro plesni faţa omului cu dosul mîinii

grele, trîntindu-l cu capul de zidul de piatră. Prizonierul se prăbuşi, dar Fraden văzu că încă respira uşor. Moro nu-i făcuse favoarea să-l ucidă.

– Vezi...? zise Moro pe un ton ca de conversaţie. Nici un Animal n-ar putea reacţiona astfel, atît de pornit faţă de Legea Firii. Animalele se supun. Moro se încruntă. E aproape ca şi cum...

– Ca şi cum ar fi Ucigaş, completă Fraden repede, fără să se piardă.

Era o gogoaşă la fel de bună ca oricare alta. Avea nevoie doar de timp suficient ca să iasă din încăpere, s-o ia pe Sophia şi să ajungă la naveta din curte. Cam douăzeci de minute. Cîtă vreme luptătorul de gherilă se mai afla în acest stadiu de depresie provocată de lipsa heroginei, puteau să-l mănînce de viu şi tot n-ar fi scos de la el ceva inteligibil. Dar se pare că era pe cale să iasă din acest stadiu şi să treacă în acela în care furia devenea un fel de moleşeală, apoi... N-ar fi durat prea mult ca să se afle că făcea parte dintr-o armată de gherilă condusă de un om venit din alte lumi. Şi doar o singură navă din altă lume apăruse pe Sangre în ultimele secole. Moro ar putea trage concluziile cît de curînd...

– Ca şi cum ar fi Ucigaş? repetă Moro, gînditor.

– Uită-te la el! spuse Fraden. Se comportă aşa cum ar face-o un Ucigaş sadea...

– Imposibil! trînti Moro. Un Ucigaş este educat de mic să asculte. Supunerea Ucigaşului e absolută.

– Dar dacă... hm... într-un anume fel, un grup de tineri Ucigaşi ar acţiona cumva după capul lor? Băieţi foarte

tineri, crescuţi ca Ucigaşi, dar neinstruiţi îndeajuns. Să zicem că erau transportaţi cu un camion dintr-un loc în altul, camionul a fost distrus, toţi Ucigaşii adulţi omorîţi, iar cadeţii lăsaţi să se descurce singuri. Aproape zece ani de trai în junglă, hrănindu-se cu roadele pămîntului, fără o condiţionare completă şi ...

– Pare improbabil, spuse cu neîncredere Moro. N-am auzit de o astfel de pierdere. Totuşi... trebuie să admit că nu găsesc o explicaţie mai plauzibilă. Nici un Animal n-ar...

– N-ar strica să verifici, zise Fraden. Cît ar dura să cauţi prin evidenţe, cam o oră, nu?

Moro rîse şi-i aruncă o privire printre gene.

– N-ar fi sportiv, zise. Mult mai estetic ar fi să adoptăm imediat metode de tortură mai avansate, torturi la care nici măcar un Ucigaş să nu poată rezista. Vom afla cît de curînd. N-are nici un rost să ne pierdem vremea cu jumătăţi de măsură, nu? spuse cu ochişorii porcini strălucindu-i. N-are rost deloc...

– Păi... cred... c-aş face mai bine să mă duc după omnidrină, zise Fraden pornind spre uşă. Aici am făcut ce-am putut...

– Da... desigur..., mormăi Moro, întorcîndu-se spre Ucigaşul cu fierul electric, şi uitînd complet de Fraden. Fă-l să-şi revină în simţiri! ordonă, în timp ce Fraden se furişa afară pe coridor.

Pe cînd mergea grăbit prin subsolurile Palatului Durerii, cronometrînd fiecare minut, auzi ţipete care răsunau ca un ecou în spatele lui. Avea puţin timp, chiar foarte puţin, fir-ar să fie!

– Haide, Soph, mişcă-te o dată! zise Bart Fraden, aproape tîrînd-o pe Sophia O'Hara, în pas alert, de-a lungul curţii, spre naveta care aştepta lîngă un zid. Dacă îl dovedesc pe omul din gherilă înainte ca noi să decolăm, am încurcat-o!

Îi luase aproape cincisprezece minute ca să revină, prin labirintul de temniţe, la locuinţa lor – refuzase un Ucigaş ca ghid – şi încă cinci ca s-o pună pe Sophia în mişcare. În vremea asta, Moro ar fi putut foarte bine să-l dea gata pe prizonier...

– Vin! Vin! mormăi Sophia, pe cînd treceau pe lîngă un grup de Ucigaşi care mărşăluiau spre palat. Dar s-o facem să pară o retragere strategică, nu fugă dezordonată! Dacă ne văd alergînd ca nişte hoţi prinşi asupra faptului, le-ar putea veni idei periculoase. În afară de asta, sprintul *nu* e sportul meu preferat!

Are dreptate, desigur, îşi zise Fraden, silindu-se să adopte un ritm mai puţin dubios. Merseră iute, dar calm, spre navă, trecură pe lîngă o altă grupă de Ucigaşi care salutară în treacăt roba de Frate a lui Fraden.

Mai aveau doar vreo douăzeci de metri pînă la navetă, cînd Bart auzi un strigăt din direcţia palatului. Se opri, se întoarse şi văzu, la vreo douăzeci de metri în urmă, zece-cincisprezece Ucigaşi care veneau în fugă spre ei.

– Hai, Soph, c-am pus-o de mămăligă! strigă, împingînd-o pe fată înainte şi rupînd-o la fugă. Mişcă-te!

Pe cînd alergau spre navetă, Ucigaşii din spatele lor începură să tragă. Dac-ar fi stat pe loc şi ar fi ochit cu grijă, i-ar fi doborît lesne, ca pe nişte ţinte, dar gîndirea calmă şi rece nu era tocmai punctul forte al Ucigaşilor. Aceştia continuară să fugă în timp ce trăgeau, iar gloanţele şuierară mult deasupra capetelor celor urmăriţi, ridicînd norişori de praf în locul unde cădeau ori ciupind aşchii neînsemnate din carcasa navetei.

Gîfîind, tîrînd-o de braţ pe Sophia care se împiedica mereu, Fraden ajunse la naveta spaţială cînd Ucigaşii erau la nu mai mult de zece metri în spatele lor.

Apăsă pe butonul care deschidea trapa exterioară a ecluzei şi urmară cîteva secunde de aşteptare îngrozită, pînă ce servomotorul uşii o făcu să alunece lin şi fără zgomot în sus, în timp ce Ucigaşii care aruncaseră puştile şi-şi pregătiseră buzduganele se repezeau spre ei, cu ochii în flăcări, cu spume la gură, învîrtind armele deasupra capetelor şi urlîndu-şi strident cîntecul de bătălie: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Cel mai apropiat Ucigaş ajunsese la mică distanţă, cînd uşa alunecă în sfîrşit în sus, lăsînd să coboare pasarela. Fraden sări pe pasarelă, trăgînd-o pe Sophia după el, se aplecă pentru a intra şi-i dădu drumul la mînă.

– Să porim imediat! strigă şi ţîşni pe lîngă ea prin uşa interioară. Intrînd în micuţa cabină, se aşeză pe marginea scaunului de pilotaj şi activă circuitul pilotului-computer automat.

Pe măsură ce luminile tabloului de bord deveneau verzi, una cîte una, întoarse scaunul, privi prin uşa interioară şi văzu...

Sophia apăsase pe butonul care închidea ecluza. Pasarela alunecase deja înăuntru, iar uşa din exterior era pe cale să se închidă. Însă nu cobora destul de repede. Un Ucigaş reuşise să-şi salte un picior peste marginea interioară a pragului şi, cu o mînă, îşi împingea trupul cît putea prin uşa ecluzei, cu cealaltă învîrtind ameninţător buzduganul. Înţelese că Ucigaşul va reuşi, prin forţa umerilor, să ţină uşa deschisă, făcînd ca pilotul automat să contramandeze decolarea. Iar el nu putea face nimic în mai puţin de o secundă...

Deodată, Sophia se năpusti, cu mîinile larg desfăcute, spre rama uşii şi se ridică pe vîrful piciorului stîng. Ucigaşul ajunsese cu ambele braţe în interior şi se ridica, pregătindu-se să sară dincoace de prag.

Sophia făcu o grimasă, îşi luă avînt cu piciorul drept şi repezi un şut drept la ţintă, cu graţie şi cu toată greutatea corpului.

Vîrful pantofului ei îl pocni pe Ucigaş drept în falcă; acesta ţipă, căzu cu zgomot dincolo de prag şi în urma lui uşa se închise prin alunecare. Gloanţele începură să ţiuie pe deasupra carcasei. Ultima lumină de pe tabloul de bord se făcu verde.

Sophia se împletici şi se prăbuşi pe un scaun lîngă Bart, în timp ce naveta se ridica. După ce vehiculul accelera, pornind brusc în sus, Fraden zîmbi spre fată. Ea se strîmbă, apoi îi răspunse la zîmbet.

– Ţi-am spus că nu sînt bună la sprint, zise. Poate mai curînd la fotbal...

Capitolul 7

Cînd reuşi să scape din hăţişurile junglei şi ieşi pe coama unui deluşor care-i oferea priveliştea următorului sat, cuibărit pe fundul unei văi înguste şi pline de iarbă, Bart Fraden îşi tamponă din nou, cu dosul mînecii, năduşeala unsuroasă de pe frunte.

Cei patru luptători de gherilă mărşăluiau cîte doi în faţa lui şi dădeau la o parte, cu patul puştilor, iarba înaltă, iar aceasta revenea la loc, plesnindu-l, pe cînd îi urma coborînd coasta dealului. Era zăpuşeală; ţeasta îi ardea ca şi cum ar fi fost plină cu o fiertură fierbinte. Privi la cei patru partizani care formau ariergarda: legături verzi în jurul şalelor, bentiţe împotriva transpiraţiei pe frunte, puşti capturate, ochi injectaţi şi înfundaţi în orbite, degete încordate pe trăgaciuri. Aiuriţi de herogină, se supuneau în primul rînd drogului. În al doilea rînd – lui Willem, care dispunea de el, deci nu mai rămînea mare lucru pentru noul Preşedinte autoproclamat al încă gestantei Republici

Libere Sangre. Totuşi, se prezentau mai bine decît cînd venise el prima dată în junglă, acum o săptămînă. Toată şmecheria era să le dea doze infime de drog în cursul zilei şi să-i drogheze ca lumea numai înaintea unei bătălii. Asta reprezenta o adevărată belea, dar cel puţin îi menţinea destul de alerţi şi de lucizi, în cea mai mare parte din timp. Totuşi n-o să mai dureze mult, îşi spuse.

Soarele dogorîtor şi roşu părea să-i izbească precum un obiect fizic, cînd ajunseră la poalele dealului şi porniră să traverseze valea spre grupul de colibe, dominat de lutul roşu al Dealului Insectelor şi înconjurat de cîmpurile cultivate. În mod curios, în ciuda căldurii şi a oboselii, precum şi a prezenţei, zămislind încordarea, a celor opt drogaţi cu care fusese silit să stea în ultima săptămînă, ba chiar şi în ciuda rezultatelor destul de slabe obţinute la sate în săptămîna precedentă, acele zile în care vizitase zecile de cătune din zonă, le vorbise oamenilor şi proclamase Republica, încercînd să adune o armată adevărată, se pare că-l înviorase, îl umpluseră de speranţă şi de un sentiment al puterii generat de farmecul personal. Nu mai era Fratele Bart, cel care făcea planuri şi se infiltra în tabăra inamicului. Acum, la bine şi la rău, era Preşedintele Bart Fraden al Republicii Libere Sangre, proclamat singur, ca să ştie toată lumea. Deşi recruţii veneau cu ţîrîita în tabăra de gherilă, doar cîte unul sau doi, deşi drogaţii pe care Willem îi forţa să constituie corpul de ofiţeri reprezentau încă majoritatea în Armata Poporului, simplul fapt că bătea drumurile de ţară îl umplea de vigoare şi-i dădea un sentiment de plenitudine.

Acum se apropiau de marginea satului şi Fraden ordonă revoluţionarilor să rupă rîndurile. Formau în jurul lui un grup dezordonat, care părea foarte puţin ameninţător, dar era în fapt o gardă armată eficientă. Într-un sat în care campania primitivă de lansat zvonuri nu i-o luase, ca de obicei, înainte, avuseseră loc mai multe aşa-zise revolte.

În acest stadiu era tot ce putea aştepta, înainte să instituie o fabrică de zvonuri organizată. Fără un sistem de agenţi permanenţi, nu putea decît să trimită cîţiva „drogaţi" la sate ca să împrăştie cele trei zvonuri, în speranţa că ele îşi vor păstra forma iniţială în timp ce se răspîndeau spontan. Cele trei zvonuri trebuiau să fie generale şi vagi, formă cerută în cazul răspîndirii haotice, necontrolate: Confreria mărise de zece ori cota obişnuită pe Sangre; Ucigaşii erau foarte interesaţi de nebuni; jungla se umplea de luptători de gherilă înarmaţi.

Era momentul propice să le vorbească sătenilor, să facă legătura dintre aceste zvonuri aparent spontane, să ofere o explicaţie plauzibilă şi să transforme starea de agitaţie în revoluţie.

Şi iată-i trecînd printre cîmpurile cultivate care înconjurau satul propriu-zis. Era tîrziu, spre sfîrşitul zilei, dar Insectele verzi cu opt picioare se aflau încă pe cîmp, tăind spicele cu cleştii, aranjîndu-le în rînduri ordonate, adunînd căpiţele, cărîndu-le la Marele Muşuroi unde urmau să fie treierate şi transformate în cereale pentru săteni. Indiferent cît de des vedea Bart uriaşele artropode lucrînd în echipe organizate, priveliştea îl enerva de fiecare dată, îl umplea de un sentiment de nedreptate şi, în acelaşi timp, de

altceva – un simţământ de potenţialitate pe care nu-l putea defini exact.

Pe cînd treceau, printre colibele dispuse în cerc, spre zona centrală, o mulţime de copii despuiaţi şi femei îi urmau; iar mai multe zeci de bărbaţi, veniţi de la cirezile de Animale de Carne pe care le îngrijeau, stăteau în centrul luminişului, după toate aparenţele, în aşteptarea lor. Semn bun, gîndi Fraden. Înseamnă că s-a dus vorba. Cercetă chipurile oamenilor: morocănoase, flegmatice, dar şi oarecum curioase şi dornice de speranţe. Păreau să ştie că *ceva* se întîmplă, ceva cumva legat de acest străin şi de grupul lui de oameni înarmaţi...

Cînd se opri în faţa sătenilor, Fraden făcu un semn oamenilor lui şi aceştia se răsfirară, formînd un semicerc pentru a-l flanca pe Bart din ambele părţi. Femei, copii, bătrîni şi cîţiva bărbaţi mai tineri se opriră la marginea semicercului, îngroşînd mulţimea care-l privea. Fraden rămase tăcut cîteva clipe, numărînd în gînd vreo optzeci de partizani potenţiali plus încă vreo sută de femei, copii şi bătrîni, şi aşteptînd ca mormăielile, foşnetele, intensitatea crescîndă a privirii oamenilor care-l studiau să-i indice culmea curiozităţii sangranilor, ajunsă la nivelul ei obişnuit, mediocru.

– Numele meu e Bart, Bart Fraden, rosti el în sfîrşit, obişnuindu-se repede cu modul laconic de a se exprima al localnicilor. Nu mă cunoaşteţi, eu însă vă cunosc. Ştiu ce întrebări aveţi. Ştiu ce aţi auzit. Că Ucigaşii sînt foarte interesaţi de Animalele care se poartă ca nebunii, nu? Aţi mai auzit că toate cotele voastre au crescut pe întreaga planetă...

Un murmur gutural trecu prin mulţime. Bărbaţii dădeau din cap, femeile şi copiii păreau să devină tot mai încordaţi, chiar furioşi.

– Bărbatul meu, ţipă o femeie tînără. Mi-au luat bărbatul!

– Şi pe-al meu!

– Luna asta au plecat zece din satul nostru, zise un om voinic. Cu opt peste cotă!

– Deci Ucigaşii au trecut deja pe-aici, constată Fraden. Şi se vor întoarce, puteţi fi siguri. Fraţilor nu le mai pasă de respectarea cotelor. Şi ştiţi de ce?

Urmă o tăcere mohorîtă, rău prevestitoare.

– Avem o grămadă de întrebări, omule, mormăi cineva. Ai vreun răspuns?

– Am un om care vă poate răspunde, replică Fraden.

Cu replica pregătită, Lamar Gomez, unul dintre primii „drogaţi" ai lui Willem, ieşi în faţă.

– Dă-i drumul, Gomez, făcu Fraden, spune-le ce mi-ai spus şi mie!

După ce repetase de nenumărate ori în săptămîna trecută, Gomez reuşise în sfîrşit să-şi pună la punct cuvîntarea. Îi dădu drumul ca unei poezii.

– Mă cheamă Gomez, zise. Ucigaşii au venit la mine în sat acum două săptămîni, au luat zece dintre noi – cu nouă peste cotă. Ne-au dus la Sade. Ne-au băgat în nişte hîrdaie mari cu apă şi au dat drumul la curent. Am crezut c-o să mor de durere. Ne-au ţinut aşa ore întregi. N-am murit, n-a murit nimeni. Dar jumătate dintre noi au înnebunit după acest tratament. Pînă la urmă, au oprit curentul,

ne-au scos, au dus nebunii în beciurile de sub palat, ne-au luat pe mine şi pe ceilalţi care încă nu eram nebuni şi ne-au îngrămădit în ţarcuri, în curtea palatului. Atunci am auzit doi Ucigaşi vorbind între ei. Ziceau c-or să ne torture pînă înnebunim, pe urmă or să ne ia sîngele pentru ceva ce rîvnesc Fraţii. Ucigaşii se distrau. Ziceau c-or să tortureze *toată planeta,* pînă înnebunim cu toţii, apoi or să ia tot sîngele Animalelor. A doua zi ne duceau undeva, camionul s-a lovit de o stîncă, s-a răsturnat cu Ucigaşi cu tot, cele mai multe dintre Animale au murit, dar eu am scăpat. M-am ascuns în junglă, l-am întîlnit pe Bart, aici de faţă, i-am spus ce s-a întîmplat şi el mi-a zis că vine de pe o altă planetă şi că ştie ce se întîmplă şi de ce fac ei asta.

– Chiar ştiu! strigă Fraden. Nu poate fi decît un singur lucru: drogul numit omnidrină – cel mai puternic din Galaxie. Ştiţi cum se face? Fierbînd sîngele nebunilor, aşa să ştiţi! Ştiţi de cîţi nebuni are nevoie Confreria ca să le ia sîngele şi să fabrice suficientă omnidrină? Cam de cinşpe milioane. Ştiţi ce populaţie are Sangre? *Tot cam cinşpe milioane!* Închipuiţi-vă! S-au pornit să vă înnebunească pe toţi, pînă la unul! Şi cînd o să fiţi cu toţii nebuni de legat, vă vor lua şi ultima picătură de sînge, dar cu încetul. Veţi muri cu toţii, dar nu prea repede. Veţi muri cu cîte juma'de litru de sînge extras o dată. Veţi avea destul timp să reflectaţi cum e cînd ai murit. Doar că n-o să prea gîndiţi, fiind cu toţii nebuni. Pînă la ultimul afurisit dintr-ai voştri. Vă place? Vă place acum Confreria?

Sangranii rămaseră într-o tăcere mohorîtă. Se auziră cîteva strigăte slabe de „Blasfemie", dar privirile grele şi

mînioase ale celor mai mulţi făcură să amuţească iute minoritatea din cale afară de ortodoxă.

Fraden privi feţele încruntate şi încurcate. Oriunde altundeva în Galaxie, ele ar fi răcnit după o răzbunare sîngeroasă. Dar aici, să nu uităm, era Sangre.

– Ce aveţi de gînd să faceţi? urlă el . Staţi ca nişte momîi pe fundurile voastre grase şi aşteptaţi să vă încarce în camioane şi să vă ia sîngele? Aşteptaţi în linişte să vă aducă la nebunie, să vă tortureze, să vă omoare? Oameni sînteţi voi?

– Sîntem Animale, asta sîntem, ţipă un bătrîn sfrijit şi gîrbovit. Fraţii conduc, Ucigaşii ucid, iar Animalele fac ce li se spune. Asta-i legea Firii! spuse el, convins.

– Legea Firii? pufni Fraden. Legea Firii spune să se ia de zece ori peste cota obişnuită? E Legea Firii să vă ia sîngele? De cînd e asta Legea Firii? *Confreriei* nu-i mai pasă acum de Legea Firii! Vouă de ce v-ar păsa?

Sangranii se foiau, mîrîiau şi nu-l priveau în ochi. Îi nimerise în punctul slab!

– Ce pot face Animalele? întrebă un bărbat, pe ton de scuză.

– N-are importanţă ce pot face Animalele, spuse Fraden, părăsind argoul local. Vă voi spune însă ce pot face *oamenii*. Iar voi *sînteţi* oameni. Dezbrăcaţi un Ucigaş sau un Frate şi veţi vedea că nu se deosebeşte cu nimic de oricare dintre voi. Ştiţi asta cu toţii! Acum o să vă spun ce pot face oamenii.

Trase dintr-un buzunar o bucată mototolită de hîrtie şi o flutură deasupra capului, ca pe un stindard. Hîrtia era albă.

– Oamenii vor asculta ce scrie aici şi vor *lupta* pentru asta! Ei vor lupta împotriva Confreriei şi-i vor ucide pe Ucigaşi şi vor înceta lupta doar atunci cînd duşmanii lor vor fi morţi, iar ei vor fi liberi. Ascultaţi! Ascultaţi! Ascultaţi ceea ce ascultă deja oamenii de pe tot cuprinsul planetei Sangre! Ascultaţi de ce jungla se umple de oameni înarmaţi! Ascultaţi pentru ce luptă poporul de pe Sangre!

Fraden se făcea că citeşte de pe petecul murdar de hîrtie.

– În ultimele trei secole, poporul de pe Sangre a fost torturat, mîncat, posedat ca o cireadă de vite de nişte exploatatori necruţători şi sadici, Confreria Durerii. Poporul de pe Sangre a fost sclav pe propriile pămînturi.

În consecinţă, poporul de pe Sangre declară prin prezenta că domnia acestei dictaturi inumane a luat sfîrşit. Poporul de pe Sangre declară că de azi înainte nu mai recunoaşte dreptul Fraţilor să conducă pe Sangre, să măcelărească populaţia, să omoare, să înrobească, să ia sîngele oamenilor. Timpul revoluţiei a venit. Pentru a conduce această luptă eroică împotriva crimei şi a dictaturii, poporul de pe Sangre proclamă prin prezenta Republica Liberă Sangre, cu Bart Fraden preşedinte provizoriu, pînă la cîştigarea luptei şi desfăşurarea de alegeri libere. Republica Liberă Sangre este acum unicul guvern recunoscut de poporul sangran. Ucigaşii, Confreria şi toţi cei care îi sprijină sînt declaraţi criminali faţă de poporul de pe Sangre şi vor fi condamnaţi la pedeapsa capitală.

Instrumentul Revoluţiei de pe Sangre este Armata Populară de pe Sangre. Toţi sangranii apţi la trup se pot înrola în Armata Populară pentru a lupta, sub o conducere adecvată, contra Fraţilor şi a călăilor lor şi pot primi arme. Arme pentru toţi! Republica Liberă îi cheamă pe toţi sangranii să se ridice la luptă şi să distrugă Confreria şi pe Ucigaşi! Trăiască Republica Liberă!

După ce rostise, de vreo treizeci de ori în ultima săptămînă, acelaşi discurs inventat de el, Fraden nu mai era surprins de inevitabilele priviri apatice, de fîţîielile şi tăcerea cu care îl întîmpinau ascultătorii. Pînă la urmă, dacă aceşti caraghioşi înţelegeau măcar o zecime din ce spusese el, era mare lucru. Cel mai important era ca proclamaţia să sune mai oficial decît tot ce auziseră pînă atunci şi ca pînă şi tembelii ăştia să poată pricepe partea cu armele şi cu omorîtul Fraţilor şi al Ucigaşilor. Halal Nobil Popor de pe Sangre!

– Ei bine, asta puteţi face, prieteni, zise el. Gîndiţi-vă la ce v-am spus. Şi dacă v-aţi gîndit bine, veniţi în junglă, în apropierea munţilor. Nu vă faceţi griji că nu găsiţi Armata Populară – vă va găsi *ea* pe *voi!*

Sangranii priviră tăcuţi cum îşi aranja oamenii în formaţie, în jurul lui, şi cum părăsea satul în pas de marş.

Aşa era întotdeauna. Aveau nevoie de timp ca să conştientizeze spusele lui. Dar poate că peste cîteva zile, cînd Ucigaşii vor reveni să ia mai mulţi oameni la Sade, doi, trei dintre ei vor vedea lumina şi vor apărea în tabără.

Fraden oftă cînd trecură pe lîngă un grup de Insecte care adunau cerealele de pe cîmp. O săptămînă în care

mi-am rupt oasele, îşi zise, şi în schimb vor veni doar vreo patruzeci de voluntari. Dar situaţia nu era lipsită de speranţă, aşa ceva nu era posibil. Toate ingredientele necesare unei revoluţii se aflau acolo. Aveau nevoie, în final, doar de ceva care să le stîrnească.

Bart Fraden avea sentimentul neplăcut că acel ceva se găseşte pe undeva, chiar sub nasul lui. Dădu din umeri. Ştia că odată şi-odată îl va găsi.

În fond, îşi zise el filozofic, nici Roma n-a fost prădată într-o singură zi...

Tabăra cel puţin, gîndi Fraden, începea să arate aşa cum trebuie. Ieşi din coliba sa, construită lîngă carcasa navetei, cu care forma un perete, iar trapa acesteia, aflată chiar în interiorul colibei, îi conferea acces secret la navetă. Coliba fusese ridicată într-o singură zi şi se putea construi cu uşurinţă alta, în cazul cînd trebuia să folosească dispozitivele de comandă. Coliba lui Willem, în partea opusă a luminişului, lîngă cea de-a doua navetă, nu beneficia de acelaşi aranjament. Era un amănunt minor al poziţiei sociale, pentru care Fraden insistase. Nu putea fi decît un singur conducător, iar relaţiile dubioase dintre Willem şi drogaţi tindeau să întunece acest fapt. Colibele erau menite să-l marcheze în mod clar.

Restul taberei se grupa în jurul celor două navete: o parte dintre colibe lîngă cea a lui Willem, în care locuiau drogaţii, iar alta mai departe, spre coliba lui Fraden, pentru voluntari; în centrul taberei, patru colibe cu deschideri mari la intrare, etalau o cantitate însemnată de arme captu-

rate şi muniţie (mai mult de trei arme pentru fiecare luptător de gherilă) şi focuri mici pentru gătit, răspîndite la intîmplare prin tabără. Hrana era o problemă dureroasă pentru Fraden. El nu tolera canibalismul în tabără, dar aceasta era o măsură foarte nepopulară, iar ce mîncau revoluţionarii în campaniile de pradă, nu voia cu nici un chip să-şi imagineze.

Fraden se îndreptă spre colibele voluntarilor, unde vreo şaptezeci de oameni se deşteptaseră şi ieşeau sub soarele dogoritor al dimineţii. Dintr-o colibă separată, patru oameni care fuseseră găsiţi de patrule în junglă erau duşi în grabă, de către gărzile voluntare cu priviri compătimitoare dar inflexibile, spre terenul de paradă format lîngă semicercul de colibe. Aceasta era o altă mică particularitate: recruţii şi potenţialii recruţi era conduşi numai de către alţi voluntari, la fel cum decurgeau şi contactele cu sătenii. „Drogaţii" lui Willem nu puteau fi folosiţi la nimic în afară de omoruri şi, cu vremea, va deveni limpede că izolarea lor e binevenită. Lasă-l pe Willem să şi-i păstreze, îşi zise Fraden. Era destul de periculos, dar existau şi avantaje. Astfel Willem rămînea o figură tenebroasă şi oarecum sinistră, la periferia revoluţiei, în timp ce Bart Fraden era numele răspîndit datorită propagandei orale, prin contactele dintre voluntari şi satele lor de baştină, Fraden Preşedintele, Eliberatorul, Eroul Revoluţiei, Omul care... Nu era niciodată prematur să-ţi protejezi ariegarda, Fraden o ştia dintr-o îndelungată experienţă.

– Bună dimineaţa, oameni buni, le spuse în timp ce se aliniau în formaţie în faţa lui.

– Bună dimineaţa, Bart, răspunseră într-un glas. Alt amănunt subtil – Willem se dădea în vînt după titluri şi onoruri, îi plăcea grozav să-şi spună „mareşal", aşa că Fraden era pentru toţi, „Bart", omul poporului.

– Trăiască Republica Liberă! zise Fraden.

– Trăiască Republica Liberă..., intonară ei, cam fără vlagă. Un tînăr vînos, cu o claie de păr blond, îi prezentă pe cei patru nou-veniţi. Era „colonelul" Olnay, individul care se apropia cel mai mult de noţiunea de sangran inteli gent, aşa cum o concepea Fraden, şi pentru care avea pla-nuri mari. Era nevoie de cineva care să conducă secţia de propagandă şi spionaj, iar Olnay, în lipsă de altceva, urma să fie acest om.

– Cei patru oameni noi, Bart, zise Olnay oficial.

– Trăiască Republica Liberă! intonară din toată inima cei patru.

Era evident că Olnay îi instruise. Încă două puncte pentru colonelul Olnay.

– Trăiască Republica Liberă, răspunse moale Fraden. Acum, înainte de a vă înrola oficial în Armata Populară, vreau să fiu sigur că ştiţi de ce vă aflaţi aici şi ce se aşteaptă de la voi. Ce-ar fi să-mi spuneţi de ce v-aţi părăsit satele ca să vă alăturaţi revoluţiei?

– Ca să-i ucidem pe Ucigaşi! strigă unul.

– Ca să-i ucidem pe Fraţi!

– Ca să-mi scap pielea, zise cel scund şi voinic. Ucigaşii au luat săptămîna trecută jumătate din sat. Mi-am dat seama că urmez eu la rînd...

Fraden surîse. Iată un om care ar putea avea ceva în cap.

– Cum te numeşti? îl întrebă el.

– Guilder, preşedinte Bart Fraden.

– Spune-mi pur şi simplu Bart, Guilder. Eu sînt conducător aici doar fiindcă ştiu cum se conduce. Nu sînt vreo fiinţă superioară din cadrul Legii Firii, aşa cum pretind Fraţii. Ţineţi minte asta cu toţii! Aici toţi sîntem egali, e unul dintre lucrurile pentru care luptăm. Se întîmplă ca Guilder să aibă oarecare dreptate. Noi luptăm ca să ne salvăm propria piele, *a noastră,* adică a poporului de pe Sangre. Asta înseamnă revoluţie. Confreria vrea să ne distrugă, aşa că ne-am pornit să-i distrugem noi mai întîi. Nu confundaţi însă mijloacele cu scopul. Noi luptăm pentru libertate. Libertatea înseamnă moarte pentru toţi Fraţii şi pentru toţi Ucigaşii, dar nu luptăm doar ca să ucidem duşmanul, ci să *cîştigăm.* Nu-i întotdeauna acelaşi lucru. Veţi avea destule ocazii să ucideţi Ucigaşii, dar veţi fi supuşi ordinelor tot timpul. Asta înseamnă să faceţi ce vi se ordonă, chiar dacă pare o nebunie, chiar dacă înseamnă să spuneţi minciuni propriului popor. Dacă v-aţi înrolat, sînteţi *implicaţi.* Nu mai puteţi da înapoi. Pedeapsa pentru trădare sau nesupunere este moartea. Prin urmare, sînteţi cu noi sau nu?

– Trăiască Republica Liberă! strigară cei patru, cu un entuziasm mai puţin înfocat decît înainte.

Asta era ideea – băieţii lui Willem erau numai ucigaşi, şi cu cît gîndeau mai puţin, cu atît mai bine, însă aceşti oameni trebuiau să fie partizani perfect lucizi. O armată de gherilă care jefuia, viola şi ucidea fără discriminări era la fel de eficientă ca un pilot spaţial olog şi ciung.

– Ei bine, oameni buni, spuse Fraden. Acum sînteţi soldaţi ai Armatei Populare a Republicii Libere Sangre. Colonelul Olnay vă va da arme şi vi se cere să aveţi cît mai mare grijă de ele. Colonele, cînd termini aici, vreau să vii în coliba mareşălului Vanderling. Am nişte planuri pentru tine şi am putea foarte bine să începem chiar de-acum!

Olnay rînji cu lăcomie în timp ce mărşăluia cu cei patru, şi Fraden îi urmări atitudinea cu sentimente amestecate.

La o rată de recrutare atît de împuţit de scăzută, era clar că trebuia să folosească rebelii cu motivaţia cea mai ridicată, precum Olnay şi Guilder. Era foarte bine că lua crema – e drept că recolta nu se dovedise prea grozavă pentru început, dar cînd lucrurile aveau să se pună pe roate, ce fel de sangrani vor avea atunci? Unii dornici de pradă şi alţii ucigaşi fanatici? Păi, îşi zise Fraden cu amărăciune, trebuie să fie şi ei folosiţi...

Fraden se îndreptă agale în direcţia colibei lui Vanderling. Se încruntă văzînd că Willem şi cei doi drogaţi ai lui, Gomez şi Jonson, îl aşteptau afară. Ăsta era încă un lucru care începuse să-l roadă – Willem îi ţinea tot timpul pe lîngă el pe cei doi drogaţi, ca pe o pereche de dobermani. Îi numea „coloneii" Gomez şi Jonson, şefi de personal! Willem începuse să ia prea în serios prostia cu mareşalul. Un mareşal care are în subordine mai puţin de două sute de oameni... Cum de nu-şi dădea seama cît e de ridicol? În curînd, îşi va face şi un baston de mareşal – deşi, dacă stai să te gîndeşti, îşi poartă peste tot arma-brici ca şi cum *ar fi* aşa ceva. Fraden rîse în sinea lui, amar.

Dacă începe să poarte şi monoclu, îşi zise, va trebui să-l aduc cu picioarele pe pămînt!

– Cum merge cu recrutarea de carne de tun, Bart? se interesă Willem Vanderling cînd el, cei doi colonei ai săi, plus Fraden şi Olnay, care tocmai venise, se aşezară la masa de lemn negeluit din faţa colibei lui.

Gomez şi Jonson rînjeau ca o pereche de lingăi. Fraden îl văzu pe Olnay cum se încruntă, măsurîndu-i pe cei doi drogaţi cu ochii lui albaştri, îngustaţi, în care se citea şi teamă, şi dispreţ.

– Să nu ne obişnuim să vorbim aşa nici măcar în particular, spuse Fraden. Chestiunea ar putea deveni publică la momentul cel mai nepotrivit. Cînd am numărat ultima dată, aveam şaptezeci şi cinci de voluntari. Apar cam cîte trei pe zi.

– Ce porcărie! izbucni Vanderling. Avem mai mulţi ofiţeri decît nătîngi... adică *oameni*.

– Hai să luăm cîte un sat întreg, zise Gomez, cu ochii mici lucindu-i lacom sub chica roşcată. Animalele n-au arme. E o nimica toată. Putem lua o sută de oameni, pe urmă mergem în alte sate. Putem avea aşa sute de soldaţi, chiar mii.

– Vrei să spui sute de *prizonieri*, făcu Fraden. Cui îi trebuie prizonieri?

– Le obligăm pe Animale să lupte! declară Jonson vehement. Luptă sau îi omorîm. Ucidem *cîţiva*, ceilalţi or să lupte...

– Are el ceva în minte, spuse Vanderling, poate puţin prea repede ca să fie o reacţie spontană. Procedînd ca tine, nu ajungem nicăieri.

– Tot ce-o fi avut el în minte i-a plecat de mult, trînti Fraden. Asta e o revoluţie, vă amintiţi? Pentru a cîştiga o revoluţie, trebuie să ai poporul de partea ta. Ceea ce nu se poate transformîndu-i pe toţi în sclavi. Nici să bagi frica în ei nu poţi – mai ales că sînt mult prea speriaţi de Ucigaşi ca să se mai teamă şi de noi. Cum ţi-ar plăcea să mărşăluieşti în faţa unui astfel de grup înarmat? Cît crezi că poţi rămîne în viaţă? Lasă recrutarea pe seama mea. Tu vezi-ţi de necazurile tale, iar eu îmi văd de ale mele. Eu nu te învăţ cum să lupţi în bătăliile tale, nu-i aşa?

– Pe dracu', dar îmi spui mereu unde şi cînd să mă bat, scînci Vanderling. Au vreo sută de Ucigaşi care trec prin sate la vreo douăzeci de mile de aici, adunînd Animale. Am putea da lovitura diseară, să capturăm vreo cincizeci, şaizeci. Modul tău de lucru e total lipsit de sens. Nu poţi organiza doar ambuscade împotriva a cinci, zece Ucigaşi, şi, cîteodată, incursiuni împotriva conacelor Fraţilor. Ce fel de război e ăsta? Dacă-i atacăm pe Ucigaşii ăia la noapte, omorîm într-o oră mai mulţi decît într-o săptămînă întreagă.

– Tot ce spui e anapoda, Willem. Dispunem de mai puţin de două sute de oameni, nu? Pentru a avea o şansă cît de mică în faţa Ucigaşilor, trebuie să-i îndoctrinezi pe ai noştri în aşa fel, încît să rişte să fie ucişi cu toţii. În acest stadiu incipient, noi atacăm pentru un singur motiv – să punem mîna pe arme şi s-o întindem cu ele. Pentru asta,

trebuie să-i anihilăm complet pe cei atacaţi, iar în cazul Ucigaşilor asta înseamnă că avem nevoie de un avantaj de cel puţin trei la unu, plus surpriza ambuscadei. Copilaşii ăia pot *lupta;* o ştiţi mai bine decît mine. Cu mai puţin de două sute de oameni n-avem decît un infim punct de sprijin; vrei să riscăm să-l pierdem, şi încă pentru ce? Omor fără rost!

– Atunci ce facem? Stăm şi căscăm gura de pomană?

Fraden oftă. Ce era cu Willem? Fusese oare influenţat de afurisita asta de planetă? Mintea militarului: ucide inamicul şi dă-le naibii de subminări! Nu-şi dă seama că, dacă Frăţia devine cu adevărat agitată, poate trimite aici vreo două mii de Ucigaşi, care să termine cu noi cît ai clipi? Dacă Fraţii n-ar fi fost atît de dornici să adune victime pentru pogromul nebuniei, dacă n-ar fi fost obsedaţi să obţină o nouă sursă de omnidrină, probabil că ar fi făcut-o deja. Mai tîrziu, cînd vom avea mii de partizani în loc de două sute, ne vom putea ocupa şi de asta. Acum însă... să părem ceva mai mult decît o simplă bătaie de cap ar însemna curată sinucidere!

– Îţi spun eu ce să faci, rosti cu glas tare. Se vor despărţi în grupuri ca să transporte Animalele, în camioane, spre tabăra principală, aşa e? Deci ia vreo treizeci de oameni şi organizează o ambuscadă pe unul dintre drumuri, departe de punctul de concentrare maximă. Răstorni două, trei, patru camioane, unul cîte unul, şi-o ştergi înainte ca forţa principală să afle ce se întîmplă. Astfel, te alegi cu cîteva zeci de arme, pierzi doar cîţiva oameni, omori mai multe zeci de Ucigaşi... Pe deasupra,

eliberezi douăzeci-treizeci de sangrani care vor fugi înapoi în satele lor şi vor răspîndi poveşti despre irezistibilii partizani din junglă.

– Ştiu şi eu, Bart? zise Vanderling. Ăştia... ofiţerii mei... devin nerăbdători să facă ceva concret.

Gomez şi Jonson aprobară şi scrîşniră din dinţi. Se apropiau de starea de depresie cauzată de lipsa heroginei.

– Lasă că ştiu *eu,* zise Fraden. Nu-ţi face griji, în curînd va fi treabă berechet. Iar dacă devin prea agitaţi, dă-le un pic mai multă heroină. „Şefii de personal" ai lui Vanderling aprobară din nou, de data asta fiind de acord cu Fraden. Ar trebui să porneşti acum, dacă vrei să fii acolo pe la asfinţit, şi nu lua ca însoţitori mai mult de zece dintre... *ofiţerii* tăi, restul grupului trebuie să fie alcătuit din voluntari. Vreau ca nici un sangran eliberat să nu cadă rănit sau ucis. Numele planului ăsta e Robin Hood. Bagă bine la cap!

Pe cînd Vanderling şi cei doi drogaţi ai lui plecau să pregătească ambuscada, Fraden îl reţinu pe Olnay.

– Am nişte planuri cu tine, colonele. E nevoie de un om care să organizeze şi să conducă o fabrică de zvonuri şi o reţea de spionaj, şi cred că tu eşti cel care-mi trebuie. Te interesează?

– Să dau ordine? întrebă Olnay, cu privirea luminată de o anticipare prost ascunsă. Să le spun Animalelor ce să facă, precum un Frate? Mă interesează! Dar ce-i aia o fabrică de zvonuri?

Fraden se strîmbă în sinea lui. Olnay, omul lui cel mai bun, nu voia decît s-o facă pe Fratele! Bine că măcar avea o ambiţie *oarecare*. Aceasta putea fi folosită.

– Nu e mare lucru, oftă Fraden. Îţi alegi nişte recruţi în care crezi că poţi avea încredere. Îi trimiţi în satele lor de baştină, să facă tot ce fac ceilalţi. Animalele nici nu trebuie să ştie că ei sînt din gherilă. Respectivii îţi raportează ce se întîmplă, iar tu îmi spui mie. Uneori, voi avea o poveste sau o minciună de răspîndit. Ţi-o voi spune ţie, tu o spui agenţilor tăi cînd vin la raport, iar ei o răspîndesc printre săteni. Nu-i aşa că e foarte simplu? Asta însă ne va permite să răspîndim în toate satele propaganda noastră, iar sătenii nici nu vor şti de unde vin poveştile. Crezi că poţi organiza o astfel de reţea?

– Bineînţeles, zise Olnay fără să şovăie. Numai să le spun ce să facă, ce să zică... Uşor. Dar de ce? De ce-ţi pierzi vremea spunîndu-le Animalelor minciuni şi poveşti?

Fraden scutură din cap. Încearcă să explici unui sangran teoria şi practica războiului politic! îşi spuse în gînd. Totuşi, nu strica să încerce puţin ...

– Uite, zise, de ce te-ai înrolat tu, întîi şi-ntîi?

– Te-am auzit vorbind în satul meu despre omorîrea Ucigaşilor şi a Fraţilor şi luarea conducerii în mîinile noastre, zise Olnay. După cîteva zile, au venit Ucigaşii şi au luat zece Animale, asta la doar două săptămîni după ridicarea cotei. Mi-am amintit ce-ai spus despre Fraţii care s-au hotărît să ne înnebunească şi să ne ia tot sîngele. Mi-am închipuit că asta n-are nimic de-a face cu Legea Firii şi m-am gîndit că, dacă Fraţii nu ţin cont de ea, de ce aş mai ţine eu? E mai bine să ucizi, decît să fii omorît. Aşa că m-am alăturat Armatei Populare.

Un exemplu ca la carte, îşi spuse Fraden.

– Deci dacă nu auzeai ce se întîmplă, acum ai fi tot în satul tău sau, mai curînd, nebun în Sade. Eu nu pot ajunge peste tot – dar agenţii pot. Spune oamenilor *ce* doreşti să audă şi-i vei determina să facă ce vrei tu.

– Fără să omorîm pe nimeni? întrebă Olnay neîncrezător. Numai cu poveşti? *Asta* e propaganda?

– Da, spuse Fraden.

– Deci tu îmi spui mie, eu agenţilor, ei Animalelor, şi Animalele fac ce vrem noi? Ca şi cum tu ai fi Moro şi eu Ucigaşii?

E şi ăsta un fel de a privi problema, îşi zise Fraden amar. *Modul sangran.*

– Bine, o poţi lua şi aşa. Ce zici?

– Să faci Animalele să te asculte ca şi cum ai fi Frate..., murmură Olnay pentru sine, cu expresia hămesită a unui pustnic de-o viaţă, care tocmai a descoperit relaţiile sexuale. Tu spui şi ei fac, exact ca şi cum ai conduce. Eşti ca

un Frate în loc de Animal, schimbi ierarhiile în cadrul Legii Firii. Sună bine, chiar foarte bine. Eu sînt Animal...

Privi la Fraden şi zîmbi.

– Dar pot spune că sînt şi om, zise el, savurîndu-şi cuvintele. Da, Bart, sînt *om!*

Bart Fraden zăcea treaz în miez de noapte, dar nu salteaua gloduroasă de paie îl împiedica să adoarmă la loc, aşa cum făcuse Sophia, fierbinte şi goală lîngă el. Ceva îl deranja, răzbătînd din străfundurile subconştientului, cerînd insistent să pătrundă în camera de zi a minţii.

Cunoştea bine acest sentiment. Pîntecul încerca să-i vorbească. Dispunea de suficientă putere de introspecţie în propria fiinţă şi în propriile fărădelegi ca să fi învăţat demult, în Statul Liber al Centurii de Asteroizi, şi chiar mai demult, în Marele New York, că pentru unele lucruri trebuie să ai răbdare, să aştepţi ca pîntecul să le rezolve. O puteai numi inspiraţie sau capacitatea subconştientului de a integra mai multe date decît conştientul – sau pur şi simplu pîntecul care îţi vorbeşte.

Era diferenţa dintre un tehnician şi un artist, dintre un făuritor detaşat de planuri politice şi o figură charismatică, iar Fraden se considera în principal ca făcînd parte din a doua categorie. Puteai urzi cele mai complicate şi inteligente comploturi posibile, dar dacă pîntecul nu-ţi vorbea în acel moment de inspiraţie, nu ajungeai nicăieri.

Iar momentul inspiraţiei era *acum*. Sangre ar fi trebuit să fiarbă cu spume, dar nu era aşa. Toate ingredientele revoluţiei erau acolo – oligarhia nemiloasă şi despotică,

poporul torturat şi brutalizat, perspectiva unui *altceva*, ceva mai bun, adus pe planetă de Republica Liberă – şi totuşi nu se întîmpla nimic. Era un sistem strîns şi închis, ferecat în adormire. Ca în toate sistemele de acest fel însă, amănuntul bine folosit, mica inspiraţie potrivită l-ar întoarce cu fundul în sus.

Îşi simţi pîntecul lucrînd la acea inspiraţie, dar ştia că nu are cum să-l forţeze să se exprime conştient înainte de vreme. Totuşi, ştia şi că orice – un cuvînt, un sunet, un miros – poate atrage după sine o revelaţie.

Era însă al naibii de greu de suportat, ca un ou aflat în interiorul tău şi care abia aşteaptă să iasă la lumină...

O simţi pe Sophia mişcîndu-se lîngă el.

– Eşti trează? şopti.

– Hm..., mormăi ea, cuibărindu-se şi mai aproape, frecîndu-şi faţa de pieptul lui. *Acuma* da, zise nervoasă. Ce-i cu tine? De ce nu dormi şi nu mă laşi nici pe mine s-o fac? Stai acolo şi faci valuri, gîndeşti atît de intens că rotiţele din capul tău scîrţîie prea tare şi mă ţin trează.

– Ai să crezi dacă-ţi spun că simpla prezenţă a trupului tău apetisant mă umple de o poftă care nu mă lasă ...

Ea îl înghionti uşor în stomac.

– Bine, bine, m-ai dat de gol. Serios, mă simt pe marginea...

– Pe marginea *a ce?* mormăi ea obosită.

– Asta, oftă el, e ceea ce mă ţine treaz.

– Cum?

– Soph, planeta asta e un butoi cu pulbere. Pînă acum, toate satele din zonă ştiu de revoluţie, de Armata Populară

şi de pogromul nebuniei. Ar trebui să se înroleze cu grămada, dar n-o fac. Există un factor, un arculeţ care abia aşteaptă să fie tras, dar încă nu reuşesc să-i găsească şmecheria...

– De ce nu-l întrebi pe moş Cap-de-Obuz? sugeră Sophia.

– Pe *Willem?*

– Sigur! Să nu-mi spui că n-ai observat: Ogivă-de-Oţel începe să se simtă bine pe bulgărele ăsta de noroi. În sfîrşit, a găsit oameni de teapa *lui:* ucigaşi setoşi de sînge, sadici şi canibali. Pe Sangre e ca la el acasă. Dacă vrei să ştii cum gîndesc mocofanii ăştia – presupunînd, de dragul teoriei, că *gîndesc* – întreabă-l pe el. Le seamănă tot mai mult, pe zi ce trece.

– Soph, mă plîng fiindcă...

O simţi că se sprijină în coate şi văzu forma neclară a capului ei clătinîndu-se în întuneric.

– Bart, Bart, dragostea vieţii mele, zise, ce naiba fac eu acum cu tine? Eşti fiinţa cea mai asemănătoare unui bărbat din cîte am cunoscut. Aş putea chiar extinde noţiunea şi-aş spune că ai şi creier. Faci tot felul de lucruri, îi poţi manipula pe porcul de Moro şi pe restul de creaturi împuţite de pe acest scîrbos bulgăre de noroi, pentru scopurile tale mai mult sau mai puţin rezonabile, fără să devii unul dintre ei. De aceea nu-ţi intră în căpăţîna aia că majoritatea bărbaţilor nu sînt ca tine, mai ales un neisprăvit ca Ogivă-de-Oţel! Am cunoscut o grămadă de Ăia pe care i-ai putea numi bărbaţi puternici, dar n-am avut de-a face

cu nici unul, cît timp am fost cu tine. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

– Credeam că, pur şi simplu, mă placi pentru trupul meu...

– La dracu'! Bart, eu vorbesc serios! Am gusturi costisitoare, deci îmi trebuie un bărbat care să-mi poată da diverse lucruri, care să domine – ca să vorbesc pe şleau –, un bărbat care îi poate folosi pe alţii în folosul lui. Pe scurt, tu. Sînt o tipă clasa întîi şi am nevoie de un bărbat clasa întîi. Nenorocirea e că majoritatea bărbaţilor care fac rău, folosindu-se de alţii, sfîrşesc prin a ajunge ca ei. Nu vezi asta, fiindcă tu *nu* eşti aşa. Dar cei ca Willem Vanderling, *da*. Iată-l în fruntea unei găşti de drogaţi maniaci şi ucigaşi, luptînd împotriva Ucigaşilor şi mai setoşi de sînge. Cum poate să *nu* ajungă asemeni celor pe care-i conduce şi a celor împotriva cărora luptă – mai ales că întotdeauna a tins către asta? Tu eşti politician şi hedonist – foloseşti astfel de situaţii ca să faci viaţa confortabilă pentru Numărul Unu. Ai o mulţime de vicii simpatice şi sănătoase. Cap-de-Obuz însă e soldat şi singurul lui viciu este *să ucidă*. Ce e de fapt războiul, dacă nu un lung şir de crime individuale? Iar Ogivă o savurează pe fiecare în parte. Pentru tine războiul este un mijloc, pentru el e un scop. Acum şi-a găsit o gaşcă de tovarăşi de joacă ce simt la fel. Nu mai trebuie să se amăgească. Poate fi un ucigaş sîngeros, simţindu-se chiar mîndru de asta.

– Mulţumesc, doctor Freud, zise Fraden. Iartă-mi prostia, dar n-ai înţeles nimic. În ce priveşte războiul, care e un mijloc pentru mine şi un scop pentru el, îl ţin pe Willem

sub control. Fiecare cu plăcerile lui, cum ar zice Moro. Nu cu Willem am eu probleme; ceea ce mă deranjează...

– Atunci ce naiba ai în noaptea asta? Parcă te-ar pişca mii de insecte...

– Cum? Cum? Ce-ai spus? bolborosi Fraden excitat.

– Ce e cu tine? Am întrebat doar ce ai...

– Asta e! Asta e! Ce e cu mine? De ce n-am înţeles mai de mult?

– Ce naiba tot spui acolo?

O trase spre el, o sărută pe ochi, pe buze, pe sfîrcurile sînilor, rîzînd tot timpul ca un nebun.

– Insectele! strigă. Insectele! Eşti nemaipomenită! Eşti un geniu! Insectele! Sigur că da, Insectele sînt cheia!

– Te-ai ţăcănit complet?

Îi închise gura cu un sărut lung, lung de tot, şi-i mîngîie fericit trupul. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, murmurînd: „Trăiască nebunia!" în timp ce el o cuprindea într-o îmbrăţişare pasionată.

Amorul le fu intens, de scurtă durată, fără cuvinte, dar plin de satisfacţii.

Şi numai cînd se termină, iar ei rămaseră unul în braţele celuilalt, pătrunse pînă la ei lumea exterioară. Abia atunci Fraden deveni conştient de agitaţia de afară, din tabără.

Trăgîndu-şi pantalonii, se ridică şi se duse pînă la intrarea deschisă a colibei. Sophia puse ceva pe ea şi i se alătură, cuprinzîndu-l cu braţul pe după talie.

În lumina portocalie, pîlpîitoare, a mai multor focuri mici, Fraden văzu că Willem şi oamenii lui se întorseseră

în tabără. Divizarea din micul grup al nou-sosiţilor era cît se poate de evidentă. Cei mai mulţi, voluntarii, mărşăluiau în frunte, osteniţi, cocoşaţi de puştile şi buzduganele capturate şi de ranițele pline cu muniţii. Depozitară prada în colibele cu arme, apoi se retraseră repede la locurile de odihnă.

Pe cînd Fraden privea totul încurcat, cei zece drogaţi ai lui Willem păşeau ţanţoş, rîzînd gros şi răsucindu-se convulsiv în depresia specifică lipsei de heroginã, îngrămădiţi în jurul colibei lui Willem, cu ochii strălucind lacom în lumina focului, cu buzele strîmbate în rînjete încordate, largi pînă la urechi, dar pline de speranţă.

Vanderling ieşi din colibă, cu o mînă plină de pastile albastre. Fraden era dezgustat de felul lui de-a fi. Vanderling rînjea animalic, iar ochii lui – sau era doar un joc amăgitor al flăcărilor? – luceau cu o satisfacţie neomenească. Cînd împărţea pilulele îi bătea pe drogaţi pe spate, rîdea, primind la rîndu-i alte bătăi pe spate.

Drogaţii hăpăiră pastilele şi se prăvăliră pe pămîntul umed, bolborosind unul spre altul, ca un cîrd de babuini după un jaf copios.

Iar Willem stătea printre ei, aprobînd, rînjind precum un stăpîn, un lup bătrîn supraveghind împărţeala prăzii de către haită. Stătea cu ei, în timp ce herogina le era absorbită de circuitul sanguin şi se liniştea unul cîte unul, cu ochii devenindu-le sticloşi pe măsură ce începeau să cadă în amorţeală, cu privirile stinse şi fălcile atîrnînde. Numai după ce-l văzu şi pe ultimul dintre drogaţi întins pe pămînt, fără somn, visînd fantasme de heroginã,

Vanderling le aruncă o ultimă privire aprobatoare, rînjind ca un crocodil şi se retrase.

Bart Fraden se întoarse spre Sophia. Aceasta deschise gura să spună ceva, îi văzu ochii şi-i întoarse privirea, cu ochii ei verzi maliţioşi şi cu un licăr de zîmbet mult mai grăitor decît cuvintele: „Ţi-am spus doar..."

Izbucni în rîs, risipind tensiunea momentului.

– Zău, Bart! Arăţi ca şi cum cineva ţi-ar fi spus că nu există Moş Crăciun. Băieţii sînt băieţi! Distracţie şi jocuri! Distracţie şi jocuri!

Îl luă de mînă şi-l duse înapoi în pat.

Şi doar după minute lungi, cînd tabloul i se şterse din minte şi era pe cale să adoarmă, Bart îşi aminti că acum deţinea *răspunsul,* motorul care va pune în mişcare ţărănimea amorţită de pe Sangre şi va porni fluxul revoluţionar, un flux care va mătura şi va arunca în uitare Confreria, iar pe el îl va conduce la victorie.

Capitolul 8

Willem Vanderling ridică ochii şi-l privi critic pe Fraden.

– *Uniforme de Ucigaşi?* Sigur, putem lua cîte uniforme vrem. Omorîm cîte cincizeci, şaizeci, optzeci de Ucigaşi pe săptămînă. Nu-i nici o problemă să adunăm uniforme. Dar de ce? Ce naiba vrei să faci cu ele?

Fraden surîse, sprijinindu-se de un copac în timp ce stătea în faţa colibei lui Vanderling, îmbrăţişînd cu privirea micuţa tabără de gherilă şi închipuindu-şi cum va arăta ea peste cîteva luni – mii de oameni unde acum erau doar zeci, o armată unde acum erau mai mult vagabonzi. Nu putea să nu reuşească; izbînda era în firea lucrurilor:

– Nu *eu* vreau, zise, ci *tu*, Willem. Tu, împreună cu vreo douăzeci dintre cei mai de încredere 0 scuză-mi expresia – drogaţi ai tăi veţi face, o vreme, pe Ucigaşii...

Vanderling rînji.

– Hai că e bună! Ne îmbrăcăm în uniforme de Ucigaşi şi ne infiltrăm printre cei mulţi de care ţi-am povestit, îi lovim din interior şi din exterior în acelaşi timp, şi ...

– Nici pomeneală, spuse Fraden. Veţi ucide Insecte.

– *Cum?*

– Ai auzit bine. Veţi ucide Insecte – mai precis Creierele pe care le folosesc sătenii pentru a comanda Insectele.

– Nu pricep, Bart, făcu Vanderling. O să omorîm Creiere... La ce ne foloseşte asta? Mi se pare o mare pierdere de timp...

Fraden oftă.

– Va folosi, Willem, va folosi. Uite, lasă-mă să-ţi explic. Muşuroaiele Insectelor sînt organisme de tipul stupului, nu? E ca şi cum toate Insectele dintr-un muşuroi ar fi braţele unui singur trup, iar Creierul e capul. Ce se întîmplă deci, dacă retezi capul unui animal?

– Păi... moare. Dar Insectele nu vor muri, nu-i aşa? Cred c-or s-o ia razna ca o grămadă de gîndaci trăsniţi...

– Foarte bine, Willem, foarte bine. Fără Creier, un Muşuroi al Insectelor e doar o adunătură de creaturi nefolositoare şi lipsite de minte. Acum ţine-te de nas şi gîndeşte-te la ţăranii de pe Sangre. Toţi bărbaţii sănătoşi din sat muncesc ziua întreagă ca să întreţină Animalele de Carne, producînd hrană pentru *altcineva*. Muncesc toată ziua şi nu produc nici un pic de hrană pentru ei înşişi. Singurul motiv pentru care sătenii nu flămînzesc este că Frăţia a stabilit foarte clar: Animalele robotesc pentru ei, iar Insectele robotesc pentru Animale. Un bătrîn dă

indicaţii Creierului care coordonează Muşuroiul satului şi astfel hrăneşte întreaga aşezare, eliberîndu-i pe bărbaţi ca să crească Animalele de Carne pentru Fraţi. Deci, ce se întîmplă cu sătenii, dacă dintr-o dată Insectele lor devin inutile?

– Ura! Nu mai fac nici cît o ceapă degerată! Ćontinuă să muncească pentru Fratele local şi mor de foame. Încearcă s-o şteargă şi să-şi lucreze propriile cîmpuri – dacă mai ţin minte cum se face asta – iar mahărul local îşi trimite Ucigaşii să-i încercuiască şi să-i facă să lucreze. Orice-ar face, au dat de dracu' ! Dar tot nu pricep, Bart. Tu îmi spui mereu că trebuie să-i atragem pe nerozi de partea noastră. Aşa or să ajungă să ne urască de moarte...

– Pe noi, care *noi?,* aruncă Fraden cu o inocenţă simulată. Ţine minte că pe *Ucigaşi* îi vor vedea omorîndu-le Creierele. Iar fabrica de zvonuri va răspîndi ideea că aceasta face parte din pogromul nebuniei. Moro vrea să-i înfometeze pentru a-i face să cedeze mai uşor. Te-ai prins?

Vanderling clătină din cap, cu o admiraţie nesfîrşită:

– M-am prins. Ai o minte ca un şarpe cu clopoţei! Dar nu poate Confreria să aducă alte Creiere, condiţionate? Chiar şi sangranilor le va puţi ceva văzîndu-i pe Fraţi că înlocuiesc Creierele pe care se presupune că le-au ucis în prima fază...

– De asta ne concentrăm mai întîi asupra celor mai apropiate şase domenii, explică Fraden. Punem pază permanentă pe toate drumurile dinspre Sade. Interceptăm şi omorîm orice Creier pe care încearcă ei să-l aducă. Şase domenii, vreo două sute de sate, cam zece mii de potenţiali

luptători de gherilă. Dacă omorîm toate Creierele din zonă, o să avem atîţia oameni încît Ucigaşilor le-ar trebui o armată să poată pătrunde aici. Apoi ne deplasăm în regiunea următoare, şi în următoarea... Pînă atunci, Confreria va fi aşa de prinsă cu războiul că va uita complet să mai aducă vreun Creier.

– Aha..., murmură Vanderling. Păi da, ar trebui să meargă!

– Dacă nu facem prea multă vîlvă. Nu vrem să se ducă vestea. Deci folosim doar douăzeci şi cinci de oameni, cinci echipe de cîte cinci. Ajung în sat, omoară Creierul, poc-poc şi gata – iar asta noaptea, cînd Animalele n-or să observe că cei în uniforme nu seamănă cu Ucigaşii. Fiecare echipă trebuie să fie pregătită să dea lovitura în patru sau cinci sate pe noapte. Şi bineînţeles, foloseşte numai drogaţi – voluntarii s-ar putea... hm... să nu înţeleagă necesităţile strategice. Alege cinci comandanţi de grup, călăuzeşte-i tu însuţi în primele cîteva nopţi, să vadă ce au de făcut, apoi îşi pot conduce fiecare grupul propriu.

– Bine, aprobă Vanderling. Mă apuc imediat de treabă.

– Şi, pentru Dumnezeu, nu-ţi lua arma-brici! Vezi că eşti un presupus Ucigaş... Poartă-te ca atare!

– *Bine!* strigă Vanderling, cu un entuziasm mult prea mare, după cum i se păru lui Fraden.

Willem Vanderling studie cele cinci siluete în uniforme negre, ghemuite în mijlocul pîlcului de copaci şi tufişuri dese. Satul era o înmănunchere întunecată de forme

neclare, în noaptea fără lună de pe Sangre. Dominînd colibele, se ridica măreţul Muşuroi negru al Insectelor locale. La lumina stelelor, Vanderling citi expresiile de pe feţele celor cinci comandanţi de grup: Gomez, Jonson, McPhee, Ryder, Lander. Începeau să se sălbăticească; aveau ochii injectaţi şi adînciţi în orbite, muşchii braţelor ca nişte frînghii încordate, strîngînd la piept armele, şi uneori îşi mîngîiau buzduganele agăţate ameninţător la şold. Ajunge pentru seara asta, îşi spuse. În ultimul sat făcuseră urît de tot, omorînd Creierul şi vrînd să se ia apoi de oricine apărea. Cînd ajungeau la acel stadiu al recesiunii, erau greu de controlat fără arma-brici, de care se temeau şi pe care-o respectau. Acesta era al cincilea sat – apoi fuga în tabără, cu doze ţepene de herogină ca să-i potolească...

– Bine, băieţi, şopti, haideţi să intrăm. Ultimul în noaptea asta, apoi pastiluţe albastre pentru toţi, da?

Rînjiră spre el şi-şi linseră buzele uscate.

– Băgaţi la cap, faceţi cît mai multă gălăgie, omorîţi Creierul şi plecaţi, fără alte isprăvi. Ăsta e modelul, şi de data asta hai să ne ţinem dracului de el! Să mergem...

Năvăliră zgomotoşi şi aroganţi în satul adormit. Vanderling îi conducea pe lîngă colibe, de unde puteau auzi slab, în goana lor cu bocancii răsunînd greu pe pămîntul gol, zgomotele sătenilor care se trezeau. Îi conduse drept la coliba izolată din capătul cel mai îndepărtat al Muşuroiului.

Şi iată-l – puteai simţi peste tot duhoarea împuţită de Insectă, precum şi mirosul de alcool pur cu care amorţeau Creierele.

– Aşa, rosti Vanderling, oprindu-se o clipă în faţa colibei duhnitoare. Ţineţi minte, folosiţi *arme de foc,* nu buzdugane. Vrem s-o facem repede şi cu mult tămbălău!

Năvăliră în colibă. Într-un colţ, un bătrîn prăpădit dormea pe o grămadă de paie. Lîngă el erau îngrămădite vreo douăzeci de carafe de lut cu gura largă, pline cu alcool pur. Dar izul alcoolului era biruit de departe de duhoarea rîncedă a fiinţei din mijlocul colibei.

Creierul zăcea pe burtă, pulsînd, cu trupul atît de umflat, încît cele opt picioare ca nişte biete lăbuţe atrofiate nu atingeau pămîntul. Capul îi era micşorat de proporţiile corpului grotesc, în formă de sac, iar faţa îi era aproape invizibilă, cu un chip hidos ca de păpuşă, ochii mici şi negri şi o gură minusculă, înconjurată de cili, aproape îngropată în carnea verde, plină de încreţituri.

– Cri? Cri? Ordine, Cri? începu Creierul să ciripească aiurit.

„Ce duhoare dezgustătoare!" îşi zise Vanderling. Ridică arma, ţinti spre Creier şi-i descărcă cinci gloanţe în faţă, unul după altul. Oamenii lui începură să tragă ca apucaţii, lovind Creierul în faţă, în picioare, în trup. Cînd zecile de gloanţe pătrunseră stratul de chitină, din găurile formate ţîşni un lichid vîscos, verde-închis, şi încăperea se umplu de putoarea sufocantă a prafului de puşcă.

Vanderling continuă să tragă.

– Cri? Cri?... Ordine? croncănea abia auzit Creierul muribund.

Apoi se bălăbăni şi căzu pe o parte, cu cele opt picioruşe tresărind uşor...

– *Ce?* ...

Trosc!

Un strigăt lichid, bolborosit, mai multe văicăreli...

Vanderling se răsuci şi văzu că bătrînul, care se ridicase de pe grămada de paie, fusese lovit în faţă cu un buzdugan, şi avea acum trăsăturile ca o mască hidoasă, de carne sfîrtecată şi sîngerîndă, acolo unde îl pocnise bila de fier cu lame de oţel. Bătrînul căzu pe spate, chiar pe locul unde se afla. Gomez, Jonson şi ceilalţi se adunară în jurul trupului prăbuşit, zdrobindu-l necugetat cu buzduganele, lovindu-l sălbatic cu cizmele, scoţînd sunete guturale, animalice.

Vanderling înjură, lovindu-şi oamenii cu patul puştii şi cu bocancii.

– Terminaţi! Terminaţi! Destul! Hai să ne cărăm naibii de-aici! Afară! Afară! Afară!

Cu împuşcături, înjurături şi şuturi, reuşi să-i mîne pe uşă afară, în întunericul nopţii. Pe cînd alergau prin sat spre adăpostul junglei, siluete negre, ţipînd şi gesticulînd, irupseră din colibe, lovindu-i, cărîndu-le la pumni în întuneric.

Luptătorii de gherilă începură să ţipe, să-şi bălăngăne buzduganele, folosindu-le ca să-şi croiască drum printre săteni, cu nepăsare, ca şi cum şi-ar fi tăiat o cărare prin junglă, cu o maceta. Urlete de durere umplură întunericul, izbucniră strigăte, blesteme, se auzi sunetul îngrozitor de metal lovind carnea.

Vanderling simţea nenumărate mîini înghiontindu-l, zgîriindu-l. Înjurînd, scoase buzduganul şi începu să-l

învîrtă la întîmplare, în cercuri largi. Simţi un fior urcîndu-i în braţ, apoi altul şi altul, pe cînd lovea în carne şi oase.

Ceva în el părea să cedeze pe cînd se lupta să ajungă în codru, în întunecime, în bezna anonimă unde nu-l urmărea ochiul nimănui, nu-l zărea nimeni. Pe cînd Animalele îl apucau orbeşte cu ghearele şi le simţea carnea cum se sfîşie sub loviturile buzduganului, o perdea părea să-i despartă raţiunea în două, dezvăluind o ceaţă fierbinte, roşiatică, o căldură animalică arzătoare care îl copleşea, îi inflăcăra sîngele în vine, făcea ca fiinţa lui să se supună cu totul momentului.

Urla ca un Animal, flutura arma cu un abandon sălbatic şi nechibzuit, rîdea gutural cînd o simţea lovind în plin, mereu şi mereu. Învîrtea braţul liber ca pe o bîtă, simţea carnea sub pumni, izbea cu piciorul în părţile moi, şi marea de ţipete umplînd întunericul îl îndemna să zdrobească, să lovească, să izbească şi să ucidă...

– Ticălos nenorocit! repeta el cu voce ascuţită, în timp ce hăcuia în dreapta şi în stînga, croindu-şi loc prin hăţişul uman, în drum spre pădure.

Într-un tîrziu, satul, ţipetele şi vaietele celor schilodiţi sau pe moarte rămaseră în urmă, iar el stătea gîfîind în pădurea tăcută şi întunecată. Începu să numere capetele, pe măsură ce siluete nedeslușite se adunau împrejurul lui. Unu...trei...cinci... Scăpaseră cu toţii!

Drogaţii rîdeau, gîfîiau în noapte. Vanderling se trezi rizînd şi gîfîind alături de ei, ca unul de-al lor.

– Gata, băieţi, foarte bine! le spuse. Aţi făcut treabă bună în noaptea asta; acum înapoi, în tabără, să căpătaţi premiul!

În mijlocul grupului de oameni fericiţi, rînjind şi bătîndu-se pe spate, Willem Vanderling străbătea jungla spre tabără, consecinţele plăcute ale luptelor scăldîndu-l în încîntare.

O nimica toată! îşi zise. Fără nici cea mai mică bătaie de cap! Iar distracţia, ştia, era doar la început...

– Arată bine, chiar al dracului de bine, constată Bart Fraden.

Olnay aprobă, întoarse privirile peste umăr spre tabăra care acum se liniştea în amurg. Fraden îl urmări pe Olnay cum inspectează tabăra din priviri, se lăsă pe spate în scaun şi surîse cu înţeles.

Cu toată campania de distrugere a Creierelor pornită atît de bine încît Willem putea să nu mai participe personal la ea, cu zecile de Creiere deja moarte, cu rata de recrutare aproape triplată în ultima săptămînă, venise acum timpul să testeze fabrica de zvonuri organizată de Olnay.

– Bine, Colonele, ţi-ai găsit agenţii. Să vedem ce pot să facă.

Olnay se întoarse cu spatele spre centrul taberei, unde vreo două sute de voluntari stăteau pe vine în jurul focurilor, îmbucînd ultimele bucăţele din pîinea uscată şi necrescută de pe Sangre şi privindu-l pe Fraden cu nedisimulată speranţă.

– Vom vedea acum cît de buni sînt baieţii tăi la realizarea propagandei, spuse Fraden. Ucigaşii distrug Creierele, închipuindu-şi că înfometarea Animalelor va duce mai repede la prăbuşirea lor morală. Vreau ca toţi sătenii din regiune să afle asta pînă săptămîna viitoare. Vreau ca povestea să se termine cu „numai Bart Fraden ne poate salva". Ce zici?

– Ucigaşii omoară Creierele? făcu Olnay, neîncrezător.

Fraden şovăi. Trebuia spus ceva pentru ca Olnay să ştie adevărul... Ar fi fost foarte rău să afle că fusese mințit. Pe de altă parte, prima lege a conspirativităţii este să nu-i spui nimănui despre treaba lui mai mult decît trebuie să ştie...

– Nu asta e important. Vreau ca lumea să creadă faptul, indiferent dacă e adevărat sau nu. Ceea ce *cred* ei că se întîmplă contează, nu ceea ce se petrece cu adevărat!

Olnay dădu din cap.

– Propaganda asta nu e nici adevăr, dar nici minciună. Sau, poate, şi una şi alta...

Părea să se lupte cu acest concept.

– Lasă, adăugă Fraden. Prea multă gîndire face rău la digestie! Hai să zicem că orice poate fi adevărat, dacă sună a adevăr. Oamenii au controlul asupra adevărului, nu invers. Acum, apucaţi-vă de treabă, bine?

Olnay păru mulţumit de această definiţie pragmatică – sau măcar destul de nelămurit încît să nu se mai gîndească la problemă, medită Fraden, pe cînd sangranii treceau la treabă.

Se ridică, se întinse şi rîse. De mulţi, foarte mulţi ani, renunţase să-şi mai facă probleme cu privire la naivitatea

şi egoismul rasei umane. Cele mai urîte trăsături de caracter ale oamenilor – lăcomia, ura, prostia – pot fi utile dacă eşti hotărît să le *foloseşti* şi nu încerci să reformezi nătărăii. Mai tîrziu, după cîştigarea războiului, poate va găsi timpul să elimine cele mai mari porcării. Dar acum, îşi spuse, relaxează-te! Pentru prima dată, de cînd pusese piciorul pe Sangre, se simţea în întregime stăpîn pe situaţie. Simţea cum revoluţia începe să prindă forţă, percepea faptele, oamenii, întreaga schemă a acţiunii, forma şi simţul revoluţiei înseşi, ca parte din propriul trup.

Intră în colibă. Sophia era întinsă pe pat, fără vlagă, poate plictisită. Se duse lîngă ea şi o privi. Un fior îl străbătu. Ce bine se simţea în calitate de centru al întregii revoluţii, percepînd oamenii şi faptele, întreaga planetă, grăbind ritmul după voia lui, alcătuind, unul cîte unul, modele care nu erau decît prelungiri ale propriului eu, un întreg univers orientat în jurul propriei fiinţe! Să fii responsabil, Numărul Unu, Conducătorul, Omul *care...*, şi să poţi privi la propria femeie ştiind că în curînd, dacă te ajută spiritul, vei reuşi să-i aşterni întreaga planetă la picioare!

Ea îl privi. Ochii i se lărgiră şi zîmbi, cu un surîs cît se poate de sălbatic.

– *Bart...*, murmură. Nu te-am mai văzut aşa... Arăţi ca un taur, un taur mare şi viril, Zeus pe cale s-o violeze pe Europa.

Fraden rîse. Da, chiar mă simt ca un zeu! Zeus avea planeta lui, eu o am pe-a mea! îşi zise, ascultîndu-şi sîngele care-i pulsa în tîmple. Mîndrie, da, mîndrie! Ce e greşit în

a avea mîndrie? Cine nu are mîndrie n-are personalitate. Cine nu e mîndru merită să aibă pe cineva care să-l conducă. La naiba cu umilinţa! Eşti cine spui că eşti, atîta vreme cît o poţi dovedi!

Se aşează pe pat, o privi, anticipă atingerea ei, totuşi nu făcu nici o mişcare.

– Mă *simt* ca un taur, rosti. Şi de ce nu? Sînt Bart Fraden şi asta e planeta mea, *a mea!* Orice om ar trebui să simtă asta, înainte de a se numi om. Dacă eu aş fi Tarzan şi tu Jane, i-aş da un şut maimuţei, m-aş bate cu pumnii în piept şi...

– Nu te-am mai văzut niciodată aşa, ticălos afurisit, aruncă ea rîzînd şi cu ochii strălucitori.

– Nu m-ai văzut la pămînt, încercînd să mă ridic... Te-am speriat?

– A speriat-o Tarzan pe Jane? răspunse ea, atingîndu-i uşor braţul. Simţi că ceva îi uneşte, simţi cum se umflă, se măreşte, simţi cum sentimentul de putere îi potenţează bărbăţia, iar bărbăţia îi potenţează puterea. Văzu în ochii ei că şi ea simte la fel, văzu că virilitatea brută, animalică din el stîrnea focul feminităţii din ea. Căldura emanată de Sophia o hrănea pe-a lui, şi încăperea părea centrul unui vulcan pe cale să explodeze.

– Numai cimpanzeul din ei ştie precis..., adăugă el.

Aceste vorbe fără sens, acţionînd ca un catalizator, aprinseră focul exploziei. Fata se ridică şi îl trase în jos peste ea, cu o forţă sălbatică, surprinzătoare, scoţînd ţipete mici, pătrunzătoare, rugîndu-l, implorîndu-l, pretinzîndu-i. Era în întregime peste dînsa, în vreme ce hainele zburară

undeva, oriunde, şi ameţeala cauzată de femeie, de sine însuşi şi de întreg universul îi mătură toate gîndurile. Întreaga fiinţă se concentrase în trupul şi în pielea lui, trecînd într-a ei, pătrunzînd-o, învăluind-o. O simţi cum i se dă ca o ofrandă, totuşi agresivă şi mîndră ca un monarh care primeşte omagii, cu mîndrie şi graţie; o primi şi, prin puterea pătrunderii şi învăluirea ofrandei, se produse un crescendo care îi uni timp de un moment nesfîrşit, donator şi primitor, femeie şi bărbat, ca un întreg atotcuprinzător.

Mai tîrziu, după lungi momente de tăcere, ea îl privi cu ochii înceţoşaţi şi strălucitori.

– Trăiască... trăiască..., încercă să spună şi izbucni în chicoteli de fetiţă.

– Trăiască *ce?*

– *Trăiască Republica Liberă!* urlă ea şi slobozi cascade de rîs necontrolat.

Trăiască Republica Liberă! îşi spunea Bart Fraden, pe jumătate sardonic, privind noul steag al Republicii Libere Sangre – un cerc roşu pe un pătrat de pînză verde – fluturînd pe un stîlp atît de proaspăt tăiat, încît încă se lua coaja de pe el.

Iar steagul era pe zi ce trecea mai puţin ascuns. Acum era purtat fără frică pe drumuri, la lumina zilei. În faţa steagului, Fraden mergea singur. În spate, mărşăluiau o sută de luptători de gherilă înarmaţi, în formaţie ordonată – toţi voluntari –, iar în spatele lor veneau alţi o sută de oameni, care se înrolaseră pe loc din ultimele două sate. Bart

Fraden păşea deci în fruntea a două sute de oameni, sub soarele fierbinte de pe Sangre, dar lui i se părea că întrece în strălucire astrul, că acea căldură emanată de el face ca mingea de plasmă fierbinte să pară o bucată de gheaţă roşie. Bătea pasul şi simţea cum puterea îl însoţeşte.

Ce sentiment! Ca şi cum s-ar mai fi născut o dată, ieşind din tufişurile prin care se furişase în junglă, ca să strălucească în lumină. Pentru prima dată de cînd pierduse Statul Liber al Centurii de Asteroizi, Fraden simţea, în sfîrşit, că lumea îl priveşte ca pe omul care ştia el că este. Trupele mărşăluind în spate, steagul fluturînd în soare, sangranii conformîndu-se ca băieţaşii la paradă, iar *el* era centrul, Roma spre care duceau toate drumurile – Fraden Preşedintele, Fraden Eliberatorul, Fraden Eroul Poporului. Ce importanţă avea că legenda era creaţia conştientă a propriei lui fabrici de zvonuri? Eroul e un om care îşi creează singur propriul mit, intră tîrîş în el, apoi trage întregul după sine. Mai e minciuna minciună, după ce a fost transformată în adevăr?

Iar mitul era pe cale de a deveni realitate. Toate Creierele din zonă erau moarte. În mod surprinzător, Confreria nu încercase să aducă unele noi – poate că şi ei transformau propaganda în realitate, folosindu-se de disperarea nou-creată a sătenilor pentru a potenţa pogromul nebuniei.

Campania de propagandă care dădea vina pe Ucigaşi pentru omorîrea Creierelor fusese atît de iscusit pusă la cale, încît orice Ucigaş găsit hoinărind prin sate era rupt în bucăţi. Pogromul nebuniei făcuse să se prăbuşească cerul

peste țărănimea de pe Sangre, iar acum moartea Creierelor le trăgea și pămîntul de sub picioare. Nu mai aveau ce pierde. Le rămînea un singur lucru de făcut, și îl făceau. Ploua cu recruți, cei din tabără abia mai reușeau să-i numere. Acum voiau arme, voiau să lupte. Voiau să ucidă...

Acest tur al satelor era mai puțin o campanie de recrutare, cît o tiflă dată, în public, Confreriei, o paradă a steagului, o paradă de forță.

Acum drumul trecea pe lîngă cîmpurile ce mărgineau satul următor. Pe ogorul din vecinătatea drumului, cîteva zeci de oameni cu priviri înnebunite încercau în van să ucidă treizeci sau patruzeci de Insecte, care alergau aiurea pe cîmp, zdrobind grînele sub picioare, mărunțindu-le cu cleștii, flecărind fără sens.

La vederea Insectelor turbate, un puternic urlet de ură irupse din mijlocul gloatei aflate în urma trupelor. Fraden le comandă să se oprească și făcu semn oamenilor de pe cîmpul învecinat. Aceștia se apropiară de drum, tropăind, în timp ce luptătorii de gherilă luau poziție în stînga, formînd de-a lungul drumului un șir de trăgători.

– Omorîți Insectele! Omorîți Insectele! începură sătenii să intoneze, iar gloata de recruți preluă cuvintele, iscînd un imens urlet poruncitor.

Fraden lăsă brusc în jos brațul drept. Luptătorii de gherilă începură să tragă în Insecte; salvă după salvă copleșeau uriașele artropode verzi, în timp ce sătenii aclamau.

– Omorîți Insectele! Omorîți Ucigașii! Omorîți-i pe Frați! Trăiască Republica Liberă!

Insectele cădeau, îşi agitau picioarele în aer, apoi rămîneau nemişcate. În cîteva clipe, totul se sfîrşi, iar cîmpul rămase presărat cu carcase verzi, sparte, umede de un lichid vîscos, de culoare verde închis. Oamenii care luptaseră cu Insectele se alăturară procesiunii care înainta spre inima satului, răcnind: „Trăiască Republica Liberă! Moarte Confreriei! Trăiască Bart!"

Pe cînd soldaţii treceau prin cercul de colibe, bărbaţi, femei şi copii, costelivi şi cu burţile supte, cu privirile pline de ură, se alăturară paradei, iar cînd luptătorii ajunseră în centrul satului, întreaga populaţie umplea locul, urlînd: „Omorîţi-i pe Fraţi! Omorîţi-i pe Ucigaşi! Trăiască Republica Liberă!"

Delectîndu-se cu căldura animală brută, Fraden se sui pe o ladă veche, scoasă la iveală de cineva, nu se ştie de unde. Lăsă mulţimea să urle în jurul lui cîteva clipe, apoi flutură braţul, cerînd linişte.

Obţinu linişte şi ştiu că sătenii erau în sfîrşit gata să dea mai mult, să dea totul. O putea vedea în ochii lor adînciţi în orbite, tiviţi cu roşu, în rictusurile lor amare. Aproape că le simţea mirosul năduşelii. Erau acum de partea lui, aşteptîndu-l să rostească ceea ce voiau să audă. Dornici să lupte, dornici să ucidă. Mai văzuse acest tip de gloată, dar niciodată atît de sălbatică, de furibundă, niciodată atît de dornică să-i urmeze paşii... Legăturile se sfărîmaseră. Zăgazul se rupsese. Rahatul ajunsese la apogeu!

– Trăiască Republica Liberă! strigă Bart Fraden.

– TRĂIASCĂ REPUBLICA LIBERĂ! răcniră ascultătorii.

– Ei vă numesc Animale, ţipă el. Vă omoară, vă torturează, vă mănîncă! Acum şi-au pus în gînd să tortureze şi să omoare *toate* Animalele de pe planetă. Dar voi nu sînteţi Animale, sînteţi oameni! Oameni! *Oameni!* Sînteţi, acum, cetăţeni ai Republicii Libere, iar aceasta protejează ce-i aparţine. Ce facem atunci cînd Ucigaşii încearcă să ne transforme în sclavi pentru Confrerie, în timp ce ne înfometează straşnic?

– MOARTE UCIGAŞILOR! urlă poporul sangran. OMORÎŢI FRĂŢIA!

– Aşa e, moarte Ucigaşilor! proclamă Fraden. Dar neînarmaţi, neinstruiţi, fără conducător, nu puteţi învinge soldaţii înarmaţi! Încercaţi să luptaţi voi înşivă, cu mîinile goale, şi ei vă vor doborî, vă vor mînca de vii! Aveţi însă Armata Populară să lupte pentru voi. Cei care vor să lupte, să ucidă Ucigaşi, să se înroleze în Armata Populară. Restul rămîneţi în satele voastre şi cultivaţi cereale pentru voi şi armata voastră. Dar, în timp ce-o faceţi, ţineţi minte, nu-i ajutaţi în nici un fel pe Ucigaşi sau pe Fraţi! Cînd vor veni Ucigaşii, Armata Populară nu va fi departe, şi vom şti ce să le facem Ucigaşilor – la fel şi trădătorilor! Curînd, va fi nevoie de o armată întreagă de Ucigaşi ca să se aventureze în această regiune – dar ei nu vor dispune niciodată de o armată întreagă într-un singur loc, fiindcă noi îi vom lovi ici şi colo şi peste tot, pe întreaga planetă. Îi vom omorî şi-i vom înfometa, şi-apoi, cînd regiunea va fi a noastră, vom intra în Sade cu o armată mare, îi vom învinge pe Fraţi şi chiar pe profetul însuşi, şi vom...

– MOARTE PROFETULUI ŞI FRAŢILOR! MOARTE UCIGAŞILOR! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Sangranii începură să îngîne, să strige, să hăulească nebuneşte, cerînd sînge. Lui Fraden îi fu imposibil să-i oprească sau să se facă auzit în tumultul general. Acum nu se mai puteau controla, voiau să ucidă şi doar gustul de sînge i-ar fi putut domoli, o ştia. Bine, îşi spuse. Le voi face pe plac, omorînd doi iepuri dintr-o lovitură, asigurîndu-mă că nu vor mai avea niciodată Insectele ca să le slugărească.

Îşi făcu mîinile pîlnie şi strigă cît putu de tare:

– Insectele lucrează pentru Confrerie! Omoriţi Insectele! *Omoriţi Insectele!*

Făcu semn trupelor, coborî de pe ladă şi călăuzi gloata de săteni, care urla, spre poalele marelui dîmb de lut uscat de soare care era Muşuroiul local. Din loc în loc, cîte o Insectă apărea în faţa vreuneia dintre găurile care împînzeau Muşuroiul. Soldaţii trăgeau în Insecte de îndată ce acestea apăreau în dreptul găurilor. Cîteva, lovite, se rostogoliră dezordonat în josul Muşuroiului, dar restul se ascunseră înăuntru şi rămaseră acolo.

Fraden îşi aranjă oamenii într-un cerc în jurul Muşuroiului.

– Foc! strigă el spre mulţimea din spate. Aduceţi torţe, paie şi lemn. Le afumăm, să iasă afară!

Cîteva minute mai tîrziu, se aduseră torţe care fură puse în dreptul răsuflătorilor Muşuroiului şi se aprinseră grămezi de lemne şi paie care fură aruncate în dreptul fiecărei deschizături. Timp de aproape cinci minute, focul

fumegă în faţa găurilor, în vreme ce mulţimea urla, ţipa, înşfăca torţe, cuţite, bîte de lemn...

Apoi, dintr-o dată, ca furnicile care gonesc nebune dintr-un muşuroi distrus, Insectele începură să năvălească afară. Mulţimea răcnea, blestema şi împingea cercul soldaţilor, împiedicîndu-i să atace Muşuroiul. Aceştia începură să tragă şi insectele verzi, uriaşe, împroşcînd lichid vîscos şi verde prin găurile din carapacea chitinoasă, începură să se zvîrcolească lovite de moarte, pe panta abruptă a Muşuroiului. Cădeau una după alta, şi tot mai ieşeau, zeci, sute, din fiecare gaură, împingînd la o parte, cu trupurile lor lucioase şi verzi, surcelele fumegînde şi paiele care le stăteau în cale.

Soldaţii continuau să tragă, dar Insectele erau prea numeroase şi ieşeau prea repede. Chiar şi în timp ce cadavrele chitinoase se prăbuşeau cu zecile în josul dealului, lăsînd în urmă dîre ca nişte rîuleţe de substanţă vîscoasă şi verde, unele dintre Insecte, cîte două, cîte trei, reuşeau să treacă de cercul soldaţilor spre gloata de sangrani de la poalele Muşuroiului. Deşi îşi dădea seama, cu tristeţe, că acesta era singurul mod de a rezolva situaţia, lui Fraden i se întorcea stomacul pe dos văzîndu-i pe sangrani cum se reped la Insectele fugare. În lipsă de Fraţi de ucis, în lipsă de Ucigaşi, mulţimea îşi vărsa furia disperată asupra nenorocitelor de artropode înnebunite. Puţinele Insecte care reuşiseră să treacă de cercul de soldaţi dispăruseră din vedere în tumultul clocotitor al gloatei, ca nişte ramuri într-un fierăstrău. Tot ceea ce mai văzu Bart după aceea, se rezumă la frînturi de imagini şi bucăţi de

trupuri rupte. Cîte o insectă era ridicată o clipă deasupra mulţimii de zeci de mîini pătate cu verde, în timp ce şi mai multe mîini rupeau fragmente din trupul încă viu, îl sfîşiau în bucăţi. Cîte un cap verde, rupt de trup şi împroşcînd lichid vîscos, sălta din cînd în cînd deasupra ţestelor sangranilor, ca o grotescă minge de volei...

Membre, capete, fîşii vîscoase de carapace chitinoase sparte păreau să umple aerul... O Insectă care reuşise să scape o clipă din mulţime fu trasă înapoi de unul dintre cele cinci membre intacte, călcată în picioare de zecile de labe desculţe, spărgîndu-se în sfîrşit şi lăsînd să se scurgă organele striate şi vibrînde...

Întorcîndu-se cu spatele la priveliştea măcelului, Fraden luă cinci oameni, urcă panta abruptă a Muşuroiului, se opri în vîrf şi privi în jos la oroarea care clocotea dedesubtul lui.

Dumnezeule, îşi zise înmărmurit, privind la sangrani cum omorau ultimele Insecte, dezmembrau trupuri, sfîşiau în bucăţele, cu o furie oarbă, fiecare membru disparat, nu sînt decît *Insecte!* Dar dacă erau Ucigaşi? Dacă erau *Fraţi?*

În sfîrşit, şi ultima Insectă fu ucisă, iar ultimele cadavre verzi rupte în bucăţi. Sangranii se învîrtiră prin jur, sperînd să mai iasă Insecte ca să le omoare, şi cînd nu apăru nici una şi-l văzură pe Fraden stînd în picioare deasupra lor, îşi indreptară ochii spre el şi începură să psalmodieze:

– BART! BART! TRĂIASCĂ BART! BART! BART! BART! BART!

Strigătele sacadate răsunau în ecou pe Muşuroiul Insectelor, ca focurile de mitralieră. Fraden privi în jos la sangranii care repetau refrenul monoton şi plin de furie, la

pămîntul gol, acoperit cu lichid vîscos provenit de la Insecte şi cu mii de fărîme de chitină verde-lucioasă, privi la flăcările fumegînde ale zecilor de torţe aruncate cît colo, la trupurile verzi sfărîmate, la ceea ce reuşise să înfăptuiască sunetul vocii sale...

– BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Simţea cum urcă spre el, în valuri fierbinţi şi pulsînde, seteá de sînge, dorinţa de a ucide, voinţa de a lupta, de a-l urma. Trei secole de tortură, de crimă, de energii nebănuite şi frustrări, descătuşate în sfîrşit şi izbucnind ca un puţ de petrol străpuns după mii de ani de adormire în pîntecele întunecat şi tăcut al pămîntului. Iar el era torţa care va stîrni acel torent de întunecime, transformîndu-l într-o lance de foc ce va şterge Confreria de pe faţa planetei Sangre.

În sfîrşit, slobozise demonul din sticlă, iar acum va stăpîni acea creatură puternică, îi va domina voinţa şi o va conduce spre culme.

– BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Simţi puterea copleşindu-l, umplîndu-i mintea, încălzîndu-i muşchii, semănînd foc în întreaga-i fiinţă. *Condu-ne,* păreau să ceară sangranii în incantaţia lor, *condu-ne şi te vom urma.*

Bart Fraden ridică mîinile deasupra capului.

Începu să vorbească poporului său.

Capitolul 9

De pe vîrful dealului unde se ghemuise Bart Fraden, coloana lungă de Ucigaşi care înainta, în rînduri de cîte cinci, pe drumul şerpuind prin iarba înaltă şi porţiunile intermitente de junglă din valea îngustă de dedesubt, părea un şir de furnici negre, războinice.

Şi, la fel ca pe nişte furnici în marş, îşi zise Fraden, nu le poţi număra doar privindu-le – deşi, din rapoartele cercetaşilor, aflase că erau vreo trei sute cincizeci de Ucigaşi înaintînd spre fîşia de junglă deasă unde Willem, cu două sute de oameni, organizase o ambuscadă. Erau ca nişte furnici războinice, din mai multe puncte de vedere. Ca şi furnicile războinice, Ucigaşii erau soldaţi prin naştere, condiţionare şi educaţie. Ca şi furnicile războinice în marş, erau nevoiţi să trăiască de pe urma trădătorilor şi, întocmai ca la furnicile războinice, metabolismul lor, eminamente carnivor, necesita carne, şi încă multă.

Iar carnea – în acest caz Animalele de Carne – îşi spunea Fraden, era ceva ce aceşti Ucigaşi nu prea gustaseră în ultimele două săptămîni. Ei veniseră să lupte şi să se aprovizioneze, făcînd ca fiecare dintre aceste două lucruri să devină preţios.

Era începutul clasic al celui de-al doilea stadiu al războiului de gherilă. Partea mai greu perceptibilă a primului stadiu, îşi zise Fraden, o constituia faptul că cei implicaţi nu-şi dădeau seama că au de-a face cu un război, decît după ce aceasta se termina. Dacă Moro ar fi trimis cîteva sute de Ucigaşi înainte ca toate Insectele din regiune să fie omorîte, atunci cînd „Armata Populară" era formată din maximum o sută de drogaţi pe care nu se putea conta şi un număr aproximativ egal de voluntari nesiguri, ar fi putut să ne zdrobească foarte uşor. Dar desigur că Moro fusese prea prins de pogromul nebuniei şi prea autosatisfăcut, în general, ca să-şi mai bată capul cu prostii de soiul unor ambuscade izolate sau al cîtorva domenii devastate. Chiar şi cu şase săptămîni în urmă, după ce revoluţia luase amploare în rîndul populaţiei, dar înainte ca aceasta să adune o armată de trei mii de oameni şi să ocupe o regiune formată din şase foste domenii, făţiş şi permanent ostile Confreriei, o mie de Ucigaşi – sau poate nici atît – încă ar fi putut distruge mişcarea revoluţionară, sau măcar ar fi reuşit s-o reducă la o simplă neplăcere cronică.

Acum însă, forţa invadatoare a două mii de Ucigaşi era deja prea mică şi venea prea tîrziu. Ironia era că singurul lucru care-l urnise pe Moro de pe şezutu-i gras era acelaşi care-i transforma invazia în eşec: faptul că, în acest stadiu,

cei o mie de Ucigaşi care, acum două săptămîni, intraseră în regiune mărşăluind pe trei coloane, *erau* invadatori, nu poliţişti. De peste o lună, acest mic district devenise, *de facto,* teritoriul Republicii Libere. Patrulele de Ucigaşi care se nimeriseră pe-acolo fuseseră anihilate.

Din această zonă, cu cele şase domenii ale ei devastate, cu Fraţii din partea locului şi Ucigaşii lor – morţi, Moro nu mai primea nici victime, nici Animale de Carne. Moro pierduse acest teritoriu – în favoarea Republicii Libere – pe bucăţele, pe parcursul a sute de ambuscade, treptat, astfel că de-abia cînd regiunea fusese deja pierdută, realizase Profetul Durerii faptul că e vorba de o revoluţie.

Deci, mai înainte de sosirea expediţiei, stadiul unu fusese terminat – Armata Populară deţinea controlul efectiv asupra regiunii, avea sprijinul poporului şi dispunea de o grămadă de arme şi muniţii capturate. Ucigaşii sosiseră exact la timp pentru stadiul doi: începutul distrugerii armatei lor.

Fraden observă că avangarda coloanei Ucigaşilor intra in codru. Se încordă: cînd jumătate din aceasta va fi în pădure, Willem şi băieţii lui vor deschide focul, vor doborî cîţiva inamici, se vor retrage; vor organiza altă ambuscadă, vor mai doborî cîţiva, se vor retrage iar; organizăm ambuscada, lovim şi fugim – aşa procedaseră mereu în ultimele două săptămîni.

Acum două săptămîni, o armată de două mii de Ucigaşi sosise la marginea zonei, stabilise o tabără şi lăsase jumătate din efectiv să stea de pază. Apoi, ceilalţi o mie de Ucigaşi se împărţiseră în trei coloane şi intraseră

mărşăluind în teritoriul rebel, aşezaţi pe trei linii aproximativ paralele. Strategia lor îi păruse fundamental potrivită chiar şi lui Willem, care se văicărise şi făcuse mult tapaj pe ideea că o mie de Ucigaşi puteau înfrînge uşor trei sute de luptători de gherilă, că orice bătălie mai serioasă ar fi fost un dezastru pentru Armata Populară.

Nu era mare lucru să-şi dea seama de strategia din mintea lui Moro – Profetul îşi închipuia că astfel îi adusese într-un impas de neînvins. Din pricina munţilor care mărgineau la vest zona rebelă, nu putea fi vorba de vreo retragere. Cele trei coloane de Ucigaşi urmau să avanseze spre munţi, înconjurînd în drum cît mai multe Animale şi Animale de Carne, trăind din roadele cîmpului şi expediind surplusul la tabăra-bază, cea imposibil de cucerit. Forţele de gherilă nu mai puteau decît să se retragă pînă la marginea zonei, apoi să se oprească şi să se lase distruse, ori să încerce să spargă încercuirea, deci să atace una dintre coloane, bazîndu-se pe superioritatea lor locală şi dîndu-le astfel Ucigaşilor ocazia să le nimicească. În momentul atacului, celelalte două coloane aveau să se unească cu cea ameninţată şi, împreună, să distrugă Armata Populară. În oricare dintre cazuri, forţa de gherilă era neîndoielnic condamnată.

Moro nu văzuse însă şi cea de-a treia posibilitate...

Acum, circa o sută de Ucigaşi se angajaseră pe cărarea din junglă, intrînd drept în mijlocul ambuscadei... Din inima junglei se auziră deodată mai multe ţipete ascuţite. De pe vîrful dealului unde se afla, Fraden văzu trei sau patru copaci, aflaţi în linie, prăbuşindu-se greoi la pămînt

şi trăgînd după ei o ploaie de frunze şi crengi. Willem îşi deschisese drum cu arma-brici, tăind în lemn şi carne, la întîmplare. Începură să răsune împuşcături – salvele puternice şi dense ale revoluţionarilor, care-i loveau pe Ucigaşi distrugîndu-le ascunzişul inexpugnabil, şi cele furibunde şi haotice ale Ucigaşilor, care răspundeau ineficient, încercînd să lovească nişte oameni nevăzuţi.

Ucigaşii aflaţi în ariergarda coloanei, ajunşi la marginea junglei rupseră rîndurile, îşi desprinseră de la brîu buzduganele şi începură să alerge urlînd prin pădure, ca o haită de lupi înnebuniţi.

Răsunară mai multe salve cu adresă şi focuri răzleţe. Alt şir de copaci se prăbuşiră la pămînt. Înăbuşit de frunzişul gros şi de distanţă, ca un bocet îndepărtat, strigătul de luptă al Ucigaşilor ajunse pînă la Fraden: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Se stinse apoi, aproape la fel de repede cum începuse. Fraden îi mai auzea pe Ucigaşi trăgînd din cînd în cînd, irosind şi mai multă muniţie, însă partizanii se topiseră în junglă, ca să pregătească următoarea ambuscadă din seria de hărţuieli nesfîrşite.

Celelalte două coloane de Ucigaşi „beneficiau" de acelaşi tratament. Timp de două săptămîni avansaseră prin tinut luptîndu-se cu fantome. Luaseră prizonieri şi-i expediaseră la tabăra de bază – dar fără ca aceştia să ajungă vreodată, Ucigaşii care-i păzeau fiind anihilaţi într-o serie de ambuscade. Ucigaşii se văzuseră nevoiţi să lupte zilnic, într-o seamă de încăierări minore, cu sute de Animale nesupuse. Curînd încetară să mai ia prizonieri.

O politică nefericită strică însă restul campaniei – Animalele adunau turmele de Animale de Carne şi fie le puneau în faţa Ucigaşilor care înaintau, fie le măcelăreau şi le mîncau pe loc. Aceasta fu singura parte a afacerii care îl determină pe Fraden să ia o pauză – sangranii nu cedau Ucigaşilor Animalele de Carne dacă le puteau mînca ei înşişi. Planul lui Fraden de a aboli canibalismul trebuia amînat pentru moment.

Pauza le aduse însă foloase. Ucigaşii fură siliţi să ceară hrană şi muniţii de la bază – iar convoaiele erau o pradă uşoară în timp ce se deplasau prin ţinut. Morţi de foame, în criză de muniţie, cu nervii la pămînt din cauza ambuscadelor fără de număr, pierzînd zeci de oameni de fiecare dată, fără o ameninţare concretă împotriva căreia să lupte, Ucigaşii deveneau din ce în ce mai disperaţi.

Fraden se ridică, se întinse şi-şi începu lungul drum înapoi, spre tabără. Era timpul ca Ucigaşii să acţioneze. Nu puteau trăi din roadele pămîntului, nu puteau primi provizii de la bază şi le rămăseseră prea puţină hrană şi muniţie ca să supravieţuiască unui lung marş forţat pînă la bază. Trebuia să se petreacă ceva...

– Nu te înţeleg, Bart Fraden, mărturisi Sophia O'Hara. Nu te înţeleg deloc. Recunosc că nu sînt chiar o ignorantă, pricep, deşi nu foarte clar, de ce vreţi ca toţi Ucigaşii să ajungă pe un nenorocit de deal şi să rămînă acolo. Înţeleg chiar şi de ce Cap-de-Obuz nu trebuie să-i atace – ei sînt sortiţi să rămînă acolo şi să moară de foame. Admit că există în asta o anumită socoteală sinistră – deşi se pare că

nu ţi-a prea păsat de vieţile adepţilor noştri loiali, cînd i-ai lăsat pe Ucigaşi să-şi facă de cap în timp ce ai noştri fugeau, se ascundeau şi sufereau de foame. Pot înţelege chiar şi asta, ştiind cum funcţionează mintea ta sucită. Dar acum, după atîta bătaie de cap, după atîtea vieţi irosite ca să-i poţi prinde în capcană pe dealul ăla, fără hrană şi muniţii, ai lăsat sute de Ucigaşi încărcaţi cu mîncare şi Dumnezeu mai ştie ce să ajungă aproape de locul unde se află camarazii lor setoşi de sînge. De ce? De ce? De ce?

Bart Fraden privi prin tabăra de gherilă, spre locul unde Willem şi cei douăzeci de drogaţi, înarmaţi pentru prima dată cu arme-brici, dispăreau în junglă. Faptul că le dăduse aceste arme fusese un risc, dar scopul îl compensa din plin.

– Regulile lui Fraden referitor la Revoluţie, explică el. Regula unu: fii porc dacă poţi, nu te hotărî să ucizi o mie de inamici, dacă poţi s-o faci cu o mie şase sute. Regula doi: nu lăsa să-ţi scape nici o ocazie să capturezi muniţie. Regula trei: o mie şase sute de oameni înfometaţi şi fără muniţie sau cu muniţie puţină sînt mai slabi decît o mie de oameni cu aceleaşi provizii doar pe sfîrşite...

– Mă bucur că mi-ai explicat, spuse Sophia. E clar ca lumina zilei.

– Ascultă, Soph, ideea e să lăsăm *oamenii* din coloana de rezervă să ajungă la ai lor, adică la cei prinşi în capcană, dar nu şi *proviziile*. Atunci rezultă şi mai mulţi inşi care încearcă să străbată o sută de mile pentru a ajunge în siguranţă, iar cu cît sînt mai mulţi cei care-şi împart hrana şi muniţia, cu atît mai uşor pot fi prinşi. *Comprende?*

– La modul abstract, desigur, acceptă ea. Nu sînt tîmpită. Dar cîţi oameni de-ai noştri or să ne coste toate fineţurile astea? Ai spus chiar tu că în condiţii foarte bune nu ne putem aştepta să omorîm mai mulţi Ucigaşi decît numărul de oameni pierduţi. Asta înseamnă, fără să fie nevoie să mă descalţ ca să socotesc pe degete, că te aştepţi să pierzi o mie şase sute dintr-ai noştri. Pur şi simplu, o mie şase sute – *clar!*

Fraden oftă.

– Avem cincisprezece milioane de sangrani şi mai puţin de treizeci de mii de Ucigaşi, spuse el.

– *Deci?*

– Deci ne putem permite să pierdem oameni, de azi şi pînă la anul, cîte cinci mii pe *săptămînă,* dacă e nevoie. Atîta vreme cît cîştigăm, atîta timp cît avem controlul asupra teritoriului, dacă omorîm Ucigaşi, avem o rezervă inepuizabilă de carne de tun. Nimic mai simplu!

– Nimic mai... Fata îl privi fix şi clătină din cap cu uimire. Dumnezeule! exclamă. Vorbim de oameni, Bart, de *oameni!* De fiinţe umane care mor, nu de cifre pe un afurisit de răboj. E vorba de suferinţă umană, de oameni care *mor!* Oameni, Bart, *oameni!*

Ce-i cu ea? îşi spuse Bart enervat. Cum de nu poate înţelege un fapt de viaţă atît de simplu?

– Eu vorbesc de *război,* replică el. Ai impresia că războiul e un joc de şah nevinovat? E vorba de omoruri, Soph. Crezi că toate armele alea sînt de frumuseţe? Războiul înseamnă a ucide, asta-i situaţia. Cineva care nu suportă ideea, n-are ce căuta dintru început în afacerea

asta. Cineva care simte nevoia să se mintă ca *de fapt* nu ucide oameni cînd trimite soldaţi în luptă, e un fricos şi un laş.

– Mă aşteptam la aşa ceva de la Ogivă-de-Oţel, nu de la tine, spuse ea calm.

Asta îl răni, îi provocă o rană într-un loc pe care nu îndrăznea să-l cerceteze prea îndeaproape. De teamă să nu cadă în introspecţie, izbucni:

– „Mă aşteptam la aşa ceva de la Ogivă-de-Oţel, nu de la tine", o maimuţări el cu asprime. Cine te crezi? De cînd ai devenit aşa o sfîntă? M-am întors, acum cîteva săptămîni, direct dintr-o campanie de stîrnire a Animalelor pentru a le face să *ucidă* şi am reuşit de minune, iar tu ai simţit la mine acest miros. Un miros de luptător... Ţi-a făcut greaţă atunci? Ştii răspunsul, Soph – pot spune că m-ai violat. Asta te-a excitat de-a binelea... Ce te-a apucat acum? Te-ai transformat în Fecioara Maria?

Fata se făcu mică, se încruntă, apoi se scutură cu un zîmbet uşor:

– Bănuiesc că asta face din noi o pereche potrivită, rosti ea, cu o voce abia auzită. O pereche potrivită de... Punct lovit, Conducător Nepreţuit, m-ai atins!

– Ia uite la ei! zise Vanderling, privind de la liziera junglei spre fîşia de cîmp deschis care ducea spre micul deal pe care se ridicau fortificaţiile Ucigaşilor asediaţi. Ca şobolanii în cursă! Se cred tare deştepţi!

Ucigaşii aleseseră o porţiune de teren aparent ideală ca poziţie. Vreo şapte sute de indivizi – tot ce mai rămăsese

din cele trei coloane acum unificate – erau masaţi în vîrful deluşorului. Acesta era înconjurat de o porţiune joasă, plină de iarbă şi descoperită pe o distanţă de cel puţin trei sute de metri de jur împrejur. Armele-brici din ascunzişul junglei nu băteau pînă la tranşeele Ucigaşilor, care erau săpate în aşa fel încît să nu fie atinse de puştile cu bătaie lungă. Atacarea fortificaţiilor, implicînd traversarea a trei sute de metri de cîmp deschis, ar fi fost sinucidere curată. Iar coloana de ajutorare, alcătuită din şase sute de Ucigaşi – de fapt nu chiar şase sute, după zece zile de ambuscade – se apropia în viteză dinspre est, încărcată cu alimente şi muniţie. Ucigaşii asediaţi mai aveau de aşteptat doar cîteva minute pînă să scape cu bine...

Cel puţin aşa credeau ei.

– Oamenii tăi sînt gata? îl întrebă mareşalul pe Gomez, care stătea lîngă el, cu ochii adînciţi în orbite, mîngîindu-şi nou-primita armă-brici.

– Gata să ucidă, spuse Gomez. Să ucidă douăzeci, cincizeci, două sute. Să-i ucidă pe toţi. Să ucidă...

– Bine, bine. Numai vezi să nu dea cu mucii-n fasole, repezindu-se afară din adăpost şi trăgînd ca nebunii. Lăsaţi-i să se apropie, menţineţi-vă poziţiile şi rotiţi întruna armele-brici. Acum întoarce-te la poziţiile din luminiş şi fiţi pe faţă.

Gomez salută şi traversă tropăind spaţiul deschis, îngust şi strîmt, spre porţiunea de junglă din partea opusă faţă de poziţia lui Vanderling. Ştiind că sînt acolo, Willem nu distingea decît siluetele a zece oameni ghemuiţi în spatele copacilor care împînzeau locul. Privi la cei zece

oameni ai săi care-l înconjurau, el însuşi fiind ghemuit în spatele unui copac, şi-şi pipăi patul armei-brici. Un aranjament pe cinste!

Dinspre est nu ajungea încoace decît o singură cărare, lungă cît să-i cuprindă pe toţi cei şase sute de Ucigaşi, şi se termina în luminişul de aici unde zona descoperită forma în trupul junglei un pseudopod de circa cincizeci de metri lungime şi tot atîţia lăţime. Cărarea se sfîrşea la capătul proiecţiei zonei descoperite, iar Ucigaşii ar fi trebuit să treacă printre cei doi pereţi ai junglei. Culoarul descoperit nu era mai lat de cincizeci de metri, iar bătaia unei arme-brici era tot de cincizeci de metri. Vanderling poziţionase de o parte a culoarului zece drogaţi înarmaţi cu arme-brici şi alţi zece de celaltă parte. Coloana de ajutoare ar fi trebuit să treacă prin centru, deci prin focul încrucişat al armelor-brici care străjuiau culoarul.

Vanderling rîse, privindu-şi arma-brici. Cel mai bine pentru Ucigaşi ar fi să ştie să alerge, şi încă repede!, îşi zise.

Trecură zece, treizeci, patruzeci de minute, apoi Vanderling auzi zgomotul mai multor oameni care-şi croiau drum prin hăţişuri. Făcu semn oamenilor săi. Armele-brici fură îndreptate spre luminiş.

Încă cinci minute de aşteptare şi şase Ucigaşi, cărînd pachete grele, pline cu mîncare şi muniţie, ieşiră din junglă, reliefîndu-se pe fundalul soarelui roşu şi fierbinte care bătea direct în zona coridorului descoperit.

Alţi şase îi urmau, apoi alţi şase, şi alţii, şi alţii, iar după cîteva minute capătul coridorului învecinat cu jungla era

plin cu Ucigaşi încărcaţi cu poveri. Vanderling ridică braţul, în timp ce coloana de Ucigaşi pătrunsese mărşăluind spre mijlocul culoarului, în formaţie compactă. Aşteptă pînă cînd cel puţin o sută de Ucigaşi ajunseră aproape de centrul ambuscadei.

– Acum! strigă. Coborî mîna pe armă, apăsă pe trăgaci şi începu să legene arma înainte şi înapoi, ritmic, ca un ţăran care coseşte.

Deodată, izbucniră cutremurătoare urlete de durere, iar cinci Ucigaşi fură retezaţi în dreptul mijlocului şi căzură la pămînt, zbătîndu-se, împroşcînd cu sînge de un roşu violent. Din ambele capete ale luminişului, drogaţii ascunşi deschiseră focul cu armele lor brici, retezînd gîturi, capete, trunchiuri, membre. Ucigaşii păreau să se dezumfle ca nişte saci sparţi, plini cu lichid, se răsuceau pe loc înnebuniţi, încercînd să-i găsească pe torţionari, să scape. Dar presiunea celor aproape o sută de oameni, în formaţie strînsă, care mărşăluiau în spate, îi împingea înainte, drept în capcana mortală. Ucigaşii se învîrteau pradă unei imense confuzii, aruncînd de-o parte poverile, trăgînd fără ţintă înspre junglă, o monstruoasă aglomerare de oameni, cu membre retezate, cu trupuri decapitate, mutilaţi, furioşi, morţi sau muribunzi. Iar fluxul negru al coloanei continua să umple culoarul morţii...

Era ca şi cum ar fi vînat, orbeşte, nişte peşti zbătîndu-se într-un butoi!

Armele-brici erau absolut silenţioase şi nici nu se vedea vreo scînteie cînd trăgeau. Singurele sunete audibile pentru Ucigaşi erau propriile ţipete de agonie, iar singura

privelişte – cea a membrelor, a capetelor care se despărţeau de trup, a camarazilor lor transformaţi în carne sîngerîndă, de nişte asasini invizibili. Părea o explozie într-o măcelărie, un vîrtej convulsionat de sînge, carne crudă şi moarte...

Lui Vanderling i se albiseră încheieturile de cît trăsese. Ochii îi rîdeau şi străluceau ca nişte cărbuni aprinşi, iar gura-i era o cicatrice plină de cruzime, pe cînd îi reteza în fîşii pe oamenii îmbrăcaţi în negru. A dracului de bună arma asta! Uită-te la împuţiţii ăia cum se desfac în bucăţi! Braţele îi deveniseră părţi componente ale unei maşini ucigaşe care mergea minunat, măturînd înainte şi înapoi prin gloata urlătoare de Ucigaşi chinuiţi.

Ca nişte maniaci obsedaţi de o singură idee, Ucigaşii continuau să pătrundă în luminiş, blocînd orice ieşire, aruncînd cît colo pachetele, trăgînd nebuneşte, de cum intrau, în aer, în desişul junglei, înspre rîndurile compacte formate de propriii camarazi loviţi. Cu încăpăţînare prostească, încercau să-şi menţină poziţia împotriva inamicului invizibil, se învîrteau în cerc formînd un ghem imens, un ghem de oameni muribunzi, sîngerînd, urlînd, un amestec oribil de membre, capete, trupuri şi băltoace mari de sînge închegat, care se ridica de la sol pînă la înălţimea gleznelor...

Vanderling izbucni într-un rîs răguşit şi sălbatic – apoi se aruncă dintr-o dată pe burtă, pe cînd o grindină de gloanţe distrugătoare irupse în jungla dimprejur. Văzu că trei dintre oamenii săi fuseseră deja loviţi; privi spre fortificaţiile de pe deal şi văzu că sute de Ucigaşi avansaseră

pînă la o distanţă potrivită pentru a trage fără efort şi împroşcau acum jungla cu salve furioase şi fără ţintă, oferind astfel acoperire coloanei de salvare.

Şirul nesfîrşit de Ucigaşi se ţinea, în mod inteligent, în afara razei de acţiune a armelor-brici; continua ploaia de salve înspre junglă, irosind şi mai mult muniţia şi aşa pe terminate. Rămăşiţele coloanei de salvare începură să alerge nebuneşte către ei, uitînd, în cursa spre siguranţă, de pachetele vitale cu hrană şi muniţie, uitîndu-şi camarazii morţi sau pe moarte.

La adăpostul focului de acoperire, supravieţuitorii se îndreptară spre deal, lăsînd în urmă sute de cadavre şi de răniţi mutilaţi îngrozitor, pe un cîmp de bătălie care devenise o grămadă de gunoi omenesc.

Cînd şi ultimii dintre Ucigaşi, fugarii şi salvatorii lor, se retraseseră în siguranţa îndepărtată a dealului, Willem Vanderling ieşi din ascunzătoare pentru a număra morţii şi a evalua prada.

Efectivul! îşi spuse. Şapte dintre oamenii lui fuseseră ucişi de focurile trase la întîmplare, dar să nu uităm drăgălaşa de muniţie care nu aştepta decît să fie luată! În timp ce drogaţii, cu ochii lor înfundaţi lucind încă de setea de sînge, umblau printre morţi şi muribunzi, pentru a termina cu Ucigaşii răniţi, Vanderling estimă că aproape jumătate din coloana de salvare fusese ştearsă de pe faţa pămîntului, în cîteva minute, de masacrul de neînchipuit, şi că Armata Populară, nu băieţii lor, era cea care se alesese cu hrana şi muniţia pe care le cărau.

Privind la grămada imensă de cadavre, membre, capete retezate, cu chipuri împietrite în rînjetul morţii, urmărind dezmembratele epave umane plutind pe o mare de sînge care se coagula rapid, Vanderling schiţă un zîmbet larg, satisfăcut.

– Ia te uită, mormăi el cu voce tare, sînt tari de tot afurisitele astea de arme-brici!

– Bart zice că în două zile, tre' să răspîndim vestea în toată regiunea, aşa că staţi cu urechile căscate să pricepeţi ca lumea, recomandă Olnay, vorbind către vreo treizeci de sangrani care nu purtau banda verde pe frunte şi legătura peste şale, ca semn distinctiv al Armatei Populare şi se adunaseră în semicerc în faţa colibei lui Fraden. Acesta stătea chiar în uşă, pe jumătate ascuns vederii, urmărindu-l pe Olnay, asigurîndu-se că era bine să-i lase pe agenţii înşişi s-o afle mai întîi din gura unui localnic. Înăuntru, Sophia privea batjocoritor cum îl urmăreşte pe Olnay.

– Spuneţi Animalelor ce auziţi acum, repetă Olnay rar. Spuneţi-le că Armata Populară i-a nimicit pe toţi Ucigaşii care mărşăluiau pe cîmpurile voastre, pregătiţi să ucidă. Ziceţi că Bart spune că Ucigaşii or să moară în Valea Întreită, de acu' în două zile. Dacă vor să vadă cum omoară Armata Populară o mie de Ucigaşi, să vină la Valea Întreită, peste două zile, da' să stea mai la o parte, în văile alea două, şi valea din mijloc s-o lase în pace, şi să nu se bage şi să-şi ţină gura. Valea din mijloc, aia e pentru panaramă. Ziceţi-le Animalelor că dacă vor să vadă o bătaie cum n-a mai fost niciodată pe Sangre, cu o mie de

Ucigaşi omorîţi în faţa lor, să se adune peste două zile în văile din margini de la Valea Întreită, şi să nu încurce drumul Armatei Populare. E clar?

Oamenii adunaţi făcură semn c-au înţeles.

– Bun, încheie Olnay, acu' mişcaţi-vă!

Agenţii se răspîndiră, urmînd să se îndrepte spre satele lor şi să alimenteze cu ultima poveste fabrica de zvonuri. Olnay îi făcu semn cu mîna lui Fraden, apoi se îndreptă agale spre cel mai apropiat foc.

– Mă-ntreb ce-ar fi zis Nero despre metodele tale, îl tachină Sophia. Cam puţină pîine, dar circ cît cuprinde. Auzi, o mie, cică să vezi o mie de Ucigaşi rupţi în bucăţi! O mie, numără-i! Veniţi să vedeţi în direct bătălia secolului, de culoarea sîngelui! Păcat că n-ai şi nişte creştini să-i faci martiri. Nici lei nu prea avem...

Fraden se întoarse, oftă şi-i spuse cu răbdare:

– Ai înţeles complet anapoda. Bătălia care urmează, o, tu, Conştiinţă a Lumii Întregi, nu e concepută ca spectacol de circ roman, ci ca mijloc de propagandă. Propaganda e foarte problematică aici. În Statul Centurii de Asteroizi, foloseam un radio şi un televizor clandestine şi un manifest tras la un copiator ascuns. Aici nu pot face asta – sangranii n-au radiouri, nici televizoare, iar cei mai mulţi nici măcar nu ştiu să citească. Totul trebuie să fie spus pe gură. Fabrica de zvonuri merge destul de bine, dar nu poate face altceva decît să *spună*. Iar cea mai bună propagandă este aceea care *arată*. Asta pun acum la cale. Dacă vreo cîteva mii de sangrani văd Armata Populară omorînd, chiar în faţa lor, o mie de Ucigaşi, în circa o săptămînă întreaga

planetă va afla că Armata Populară poate distruge Ucigaşii.

– Şi de ce nu-i poţi omorî pur şi simplu, răspîndind mai apoi zvonul, în loc să transformi totul într-un spectacol public? întrebă Sophia, bănuitoare.

– Fiindcă arma supremă a Ucigaşilor e mitul lor, răspunse Fraden. Timp de trei secole, ei au reprezentat pentru sagrani o legendă a spaimei şi a invincibilităţii. Distruge acea legendă şi întreaga planetă va începe să-şi pună întrebări privitor la aşa-zisa Lege a Firii! Numai că o asemenea legendă nu se distruge spunînd oamenilor că e vorba de o minciună. Trebuie să *le arăţi*, să le dai o contralegendă... Cu asta se ocupă propaganda. Iar dacă nu ai mass-media cu care să lucrezi, eşti nevoit să le oferi puţină acţiune *în direct*.

Sophia se cutremură.

– Cine ştie? Dacă Nero ar fi citit o carte bună despre reclamă, poate că mai toţi am fi vorbit încă şi acum latina!

Valea Întreită consta din patru coame aproape paralele, care alcătuiau trei trecători poziţionate est-vest. Bart Fraden stătea pe cea mai sudică dintre coamele interne, cu perspectivă asupra văii celei mai înguste. Pe cînd celelalte două străpungeri din sistemul Văii Întreite erau străbătute de pîrîiaşe şi, de aceea, năpădite de hăţişuri dese, cea din mijloc era uscată, cu rare pîlcuri de copaci şi iarbă înaltă. Nu mult spre est, două sute de luptători de gherilă se retrăgeau din faţa celor o mie de Ucigaşi – tot ce mai rămăsese din forţa expediţionară. Ei se mişcau spre vest cu

pas măsurat, asigurîndu-se că Ucigaşii nu le pierd nici o clipă urma. Misiunea lor era să-i aducă în această vale centrală, unde acoperirea era aproape inexistentă...

Fraden aruncă o privire în spate, dincolo de creastă, înspre povîrnişul ascuns vederii. O mie de luptători de gherilă aşteptau acolo, nevăzuţi. Încă o mie aşteptau pe povîrnişul ascuns al coamei opuse. Tot ce putea vedea Fraden din restul forţelor sale era Willem Vanderling, căţărat pe coama de vizavi.

În spatele trupelor, pe coastele coborîtoare ale crestelor, pînă în părţile împădurite ale văilor, se adunaseră ziua întreagă sangranii: bărbaţi, femei, chiar şi copii. Erau cu miile. Fraden trecuse printre ei în drumul spre vîrful crestei şi constatase că atmosfera evoca un amestec ciudat de carnaval şi scepticism. Era limpede că toţi aşteptau cu nerăbdare să vadă distrugerea Ucigaşilor, dar la fel de clar era că se îndoiau de rezultatul bătăliei în pregătire.

Fraden le înţelegea neîncrederea. În sfîrşit, Ucigaşii vor avea bătălia înverşunată pe care o aşteptau de săptămîni întregi. O mie de Ucigaşi împotriva a două mii de partizani – în condiţii să le zicem obişnuite sorţii erau mult favorabili Ucigaşilor.

Acum însă condiţiile nu erau deloc obişnuite. Ucigaşii fuseseră slăbiţi din cauza regimului de flămînzire. Probabil că le mai rămăseseră doar cîteva gustări pe cap de om. Şi erau conduşi spre o capcană monstruoasă. Imediat ce grupul-momeală termina să-i atragă pe Ucigaşi în vale, o mie de oameni urmau să treacă în marş crestele fiecărei înălţimi şi să coboare peste Ucigaşi, trăgînd pe măsură ce

se apropiau. Ucigaşii aveau să fie prinşi în capcana unui masiv foc încrucişat; vor fi în întregime decimaţi înainte ca luptătorii de gherilă să se apropie şi apoi să ajungă la lupta corp la corp – punctul forte al inamicului.

Fraden ştia că toată tevatura urma să fie dezordonată şi costisitoare, că mulţi dintr-ai lui aveau să moară. Din punctul de vedere al vieţilor, ar fi costat mai puţin să-i pună pe partizani să tragă de pe coamele dealurilor şi să-i distrugă pe Ucigaşi fără ca măcar să se apropie de ei.

Însă aspectele propagandistice ale bătăliei erau la fel de importante ca şi cele militare. Sangranilor li se promisese un circ, deci circ vor căpăta. Ei vor vedea ceva stabilit dinainte, o nestemată, inexprimabilă în cuvinte, a propagandei perfecte, Armata Populară distrugînd Ucigaşi chiar pe terenul acestora – lupta corp la corp. Faptul că Ucigaşii în discuţie erau pe jumătate morţi de foame, aproape lipsiţi de muniţie, decimaţi înainte să aibă şansa să lupte în felul ştiut cel mai bine de ei, nu avea nici o importanţă. Mitul Ucigaşilor se va sfîrşi, iar mitul Armatei Populare abia va începe.

Trecură cam douăzeci de minute, şi Fraden auzi pocnetele unor focuri răzleţe dinspre capătul estic al văii... Acum putea vedea o grupă de partizani, apoi alta şi alta, intrînd prin partea estică a văii, înaintînd cu uşurinţă, trăgînd cîteodată peste umăr, stîrnindu-i pe Ucigaşi. Luptătorii de gherilă intrară în vale, străbătînd o sută de metri, apoi o sută cincizeci. Ucigaşii, nicăieri. Două sute de metri – şi partizanii începură să se răsfire, urcînd pantele în grupuri de cîte doi sau trei.

Deodată, în capătul estic al văii apăru un grup de siluete negre alergînd, iar acesta deveni o coloană de Ucigaşi care gesticula cu armele, trăgînd sporadic, pe cînd avangarda lor pătrundea în capcană. Fraden ridică mîna dreaptă şi o flutură deasupra capului spre Vanderling, care era pe versantul opus; Vanderling ridică şi el mîna, în aşteptarea semnalului de tragere al lui Fraden.

Fraden şi Vanderling stăteau tăcuţi, cu braţele ridicate într-o poziţie rigidă, în timp ce Ucigaşii se revărsau în vale, stîrnind un nor de praf. Fraden ţinea braţul ridicat imobil, iar valea se acoperea cu un covor negru de Ucigaşi. În sfîrşit, văzu cum coloana de Ucigaşi din estul văii începe să se subţieze. Deveni un fir subţire, după care se sfîrşi. Ajunseseră cu toţii acolo. Toţi erau prinşi în capcană!

Fraden coborî braţul. Vanderling văzu semnalul şi lăsă şi el braţul în jos. Cîte o mie de luptători de gherilă apărură de dincolo de fiecare creastă, coborînd pantele spre vale, în şiruri convergente de cîte unul, fără să alerge, ci mergînd încet, metodic, trăgînd salvă după salvă, în timp ce coborau închizînd fălcile unei imense şi mortale menghine.

Prinşi între fălcile menghinei, zeci de Ucigaşi căzură din prima clipă, înainte chiar de a-şi da seama de unde vin focurile de puşcă ce-i rupeau rapid în bucăţi. Şi mai mulţi căzură pe cînd partizanii continuau să mărşăluiască în josul pantelor, cu pas încet, măsurat, trăgînd foc după foc în timp ce mergeau. Doar cîţiva Ucigaşi răspunseseră cu focuri – aveau chiar mai puţină muniţie decît îndrăznise Fraden să spere. Uimiţi, Ucigaşii prinşi în capcana văii

cădeau la pămînt, încercînd să găsească o acoperire acolo unde nu exista deloc aşa ceva. Gloanţele ridicau mii de coloane subţiri de praf în juru-le. Aerul răsuna de ţipetele celor loviţi.

Fraden stătea pe creastă, urmărind cum se închid fălcile menghinei. Făcuse bine că nu-i lăsase pe drogaţi să ia parte la atac. Mai mult ca sigur că aceştia s-ar fi năpustit, ca nişte smintiţi, drept spre Ucigaşi şi ar fi fost hăcuiţi de buzdugane înainte să poată cauza vreo pierdere serioasă. Voluntarii sangrani nu erau chiar atît de dornici de lupta corp la corp cu Ucigaşii, în consecinţă respectau ordinele şi mărşăluiau coborînd încet dealul şi distrugîndu-i pe Ucigaşi cu nimicitoarele lor focuri încrucişate. Dacă Ucigaşii ar fi avut suficientă muniţie, desigur că această tactică ar fi însemnat sinucidere curată, dar, în situaţia dată, Ucigaşii nu puteau decît să se ţină cît mai aproape de pămînt şi să aştepte ca luptătorii de gherilă să termine cu ei. Să atace fiecare şir de gherilă ar fi însemnat să-şi lase spatele descoperit, iar divizarea forţelor ar fi fost la fel de inutilă...

Şirurile de gherilă care trăgeau coborîseră acum două treimi din pantă. O pîclă albastru-cenuşie, cu iz acru, acoperea întreaga vale. Urechile lui Fraden erau pline de un sunet metalic, din cauza bubuitului neîncetat al focurilor de armă. Prin ceaţă, putu vedea că un mare număr de Ucigaşi fuseseră deja nimiciţi şi zăceau grămezi pe iarbă – vreo trei sute sau chiar mai mulţi. Din loc în loc, vedea cîte o fulgerare aproape patetică de armă, fiindcă

Ucigaşii îşi cheltuiau ultimele muniţii doborînd cîte un luptător de gherilă pe ici, pe colo, dar fără spor.

Fraden ridică privirea spre Vanderling, pe marginea opusă a văii. Văzu că acesta coborîse pînă la jumătatea pantei – idiotul avea de gînd să se bage în porcăria asta? Privi şi mai sus şi văzu că dealul opus se umplea de sangrani, bărbaţi, femei, copii, care urmăreau în tăcere lupta.

Se întoarse şi constată că şi dealul din spatele lui era plin pînă la refuz de sangrani curioşi. Stăteau strîmb, cu fălcile căscate, dar ochii lor începuseră să se aprindă văzînd cum Ucigaşii se prăbuşesc unul după altul. Cîte o faţă fără expresie prindea viaţă cu un ritcus, fiindcă sangranii descopereau că Armata Populară, armata pe care începeau s-o considere *a lor,* mărşăluia aproape neatinsă, coborînd panta văii. În acei ochi şi-n acele surîsuri enigmatice era ceva ce Franden nu putea surprinde prea bine, ceva ce aproape că-l făcea să se teamă şi-i întorcea stomacul pe dos – o privire păgînă, flămîndă, care semăna ciudat de tare cu pofta nestăpînită, o lucire umedă a ochilor, ceva întunecat şi sinistru care se furişa pe figurile tuturor...

Aproape uşurat, Fraden îşi concentră din nou atenţia asupra celor ce se petreceau în vale. Luptătorii de gherilă ajunseseră la poalele pantelor. Şovăiră şi rămaseră pe loc, trăgînd salvă după salvă în Ucigaşii înghesuiţi acolo, Ucigaşi care foloseau trupurile camarazilor lor căzuţi drept baricade umane. Clipa părea c-a rămas suspendată în aer. Luptătorii de gherilă, fără să se mişte din loc, slobozeau focuri nimicitoare asupra a ceea ce mai rămăsese din Ucigaşii care se ghemuiau şi mureau în spatele bas-

tioanelor umane, refuzînd să se lase învinşi şi neştiind ce să mai facă. Apoi...

Ucigaşii rămaşi hotărîră în locul atacatorilor.

Nu departe de mijlocul văii, cîteva zeci de Ucigaşi săriră deodată în sus, nemaiţinînd seama de gloanţele care zburau de jur împrejur şi se repeziră furioşi la şirul cel mai sudic al partizanilor şovăitori, agitînd buzduganele ameninţătoare şi pătate de sînge, răcnindu-şi strigătul de luptă printre buzele pline de spume: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Cuprins de panică, segmentul de luptători de gherilă se retrase cîţiva metri, apoi deschise focul. Ucigaşii în atac fură zdrobiţi de pămînt, ca loviţi de un imens pumn metalic.

Dar îşi stîrniseră camarazii. Pe jumătate morţi de inaniţie, înnebuniţi din cauza frustrării, cu o mare parte din ei zăcînd morţi de jur împrejur, Ucigaşii se dezlănţuiră în sfîrşit. Se ridicară, cîţi mai erau în viaţă, aruncînd de-o parte cadavrele celor căzuţi şi se repeziră ca un singur om, urlînd, ţipînd, agitînd buzduganele, cu spume însîngerate curgîndu-le de pe buzele muşcate de ei înşişi, spre armele luptătorilor de gherilă din partea sudică, într-o frenezie neînfricată şi fanatică. Cei răniţi prea grav ca să poată fugi, se apropiau şchiopătînd. Alţii se tîrau. Cei care nu puteau înainta loveau nebuneşte în dreapta şi-n stînga, îşi sfîşiau propria carne, se alăturau strigătului de luptă care devenise în acel moment un urlet îngrozitor: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Cam cinci sute de Ucigaşi atacară o mie de partizani, dar se loviră de un zid de plumb fiindcă aceştia din urmă trăgeau salvă după salvă, disperaţi, vizibil înfricoşaţi în ciuda avantajului copleşitor. Cel de-al doilea val de luptători de gherilă înaintă tropăind, pînă ajunse în spatele Ucigaşilor dezlănţuiţi şi slobozi un foc concentrat în arier-garda lor lipsită de apărare. Douăzeci, cincizeci, o sută, o sută cincizeci de Ucigaşi căzură în acel moment de nebu-nie, dar restul continuau să se apropie, drept prin ploaia de gloanţe, depăşind-o, şi cei două sau trei sute de supravieţuitori se năpustiră asupra a o mie de adversari.

Nu mai era luptă, ci haos. În inferioritate numerică, unu la trei sau chiar mai puţin, Ucigaşii îi sfîşiau pe parti-zani cu o frenezie care aducea a exaltare. Învîrtindu-şi buz-duganele ca pe nişte rachete de tenis, zdrobeau ţestele ca pe nişte harbuzi. Săreau peste luptătorii de gherilă, îşi înfigeau dinţii ascuţiţi în grumazurile lor, îi zgîriau pe faţă cu ghearele, îi loveau cu genunchii în vintre, îi călcau în picioare, rupeau hălci de carne din trupurile vii. Împietriţi de spaimă timp de o clipă, partizanii începură în sfîrşit să riposteze, folosind armele drept bîte, făcînd uz de picioare, mîini şi dinţi.

Trei, patru, cinci luptători de gherilă se năpusteau către fiecare Ucigaş, îl pocneau cu ţevile de metal ale armelor, cu pumnii, cu picioarele. Nemaiţinînd seama de durere şi de rănile mortale primite, fiecare Ucigaş îşi înfigea dinţii în gîtlejul unuia dintre atacanţi, pocnea pe un altul cu buz-duganul plin de sînge, lovea cu piciorul în vintrele altuia, sfîşia un chip, transformîndu-l într-o masă însîngerată.

Unul cîte unul, micile gheme de oameni încăieraţi se prăbuşiră la pămînt, într-un amestec de trupuri învrăjbite, membre şi arme îngrămădite ca-ntr-un vîrtej, capete hidoase cu dinţii rînjiţi... Nepăsîndu-le de propriile vieţi, Ucigaşii făceau ceea ce fuseseră crescuţi, condiţionaţi şi instruiţi să facă – ucideau.

Fraden simţi cum – la vederea masacrului – stomacul i se preschimbă într-un nod spasmodic. Din locul unde stătea, bătălia era ca imaginea de coşmar a unui imens organism cu o mie de trupuri şi mii de membre, care se sfîşia singur în bucăţi sîngerînde, într-un inimaginabil paroxism al urii nemărginite.

Era de-a dreptul incredibil şi greu de conceput felul în care aceşti Ucigaşi nu se lăsau şi continuau să lupte, să sfîşie, să omoare şi să moară, cu o turbare sălbatică, de-a dreptul supraomenească...

În sfîrşit, a doua linie de partizani, formată din o mie de oameni, intră în luptă. Acum erau opt sau nouă la unu. Totuşi, Ucigaşii continuau să lupte pînă la capăt, înainte de a se transforma în nişte fîşii de foste trupuri încă vibrînde, atacaţi de o gloată de oameni obişnuiţi, înnebuniţi de frică.

Fluxul însă era pe sfîrşite. Fiecare Ucigaş ajunsese în centrul unei sălbatice gloate de partizani care îl rupea în bucăţi, îl lovea cu picioarele, îl ciomăgea dacă dobora pe vreunul sau zdrobea ţeasta altuia. Încă patru, cinci, şase se repezeau la el cu mîinile, cu picioarele, îl loveau cu buzduganele capturate, îl făceau bucăţi numai prin greutatea corpurilor lor. Ucigaşii erau învinşi, dar nu se lăsau.

Răniţii, oribil mutilaţi, luptau înainte, cu membrele zdrobite, cu dinţii ascuţiţi ca briciul, cu unghiile...

Deodată...

Deodată, Fraden auzi un strigăt îngrozitor, ca urletul unui imens animal carnivor, un sunet atît de oribil şi de puternic, încît acoperi zgomotele bătăliei, ca o uriaşă sirenă răguşită.

Pe panta din faţa lui, Willem Vanderling cobora spre cîmpul de luptă. În spatele lui, întregul deal părea acoperit de sangrani care ţipau şi gesticulau nebuneşte, bărbaţi, femei, chiar şi copii, rostogolindu-se în josul pantei, urmînd silueta lui Vanderling care alerga.

– Tîmpitule! răcni Fraden. Cretin lacom de sînge ce eşti!

Apoi un răget venit din spate fu cît pe ce să-l doboare; fu înghiţit de o revărsare de sangrani cu ochii injectaţi şi gurile urlînd, bărbaţi cu feţe ca de fiare, femei cu chipuri contorsionate ca nişte măşti de harpii, copii sălbatici precum puii de lup, toate Animalele de pe acel deal repezindu-se nebuneşte spre locul bătăliei. Fraden fu doborît la pămînt, înghiontit, lovit cu picioarele şi nu reuşi să se ridice decît după ce cazanul omenesc, clocotitor, trecu de el.

Năucit, plin de vînătăi şi de zgîrieturi, dar fără alte răni, se ridică pe picioarele tremurînde şi văzu...

Două ziduri uriaşe de sangrani se pregăteau să cuprindă cîmpul dedesubt.

Apoi, revărsarea umană cotropi totul, Ucigaşi, revoluţionari, răniţi, morţi şi muribunzi, pierzîndu-se într-o masă enormă şi chinuită de Animale puse pe ciomăgeală

şi omor. Auzi un sunet ca al mării pe un ţărm stîncos, un sunet format din strigăte şi ţipete, mii de picioare şi pumni care sfărîmau sute de trupuri.

Fraden se uita la sangranii care, năvălind peste cîteva sute de Ucigaşi morţi sau pe moarte, răzbunau generaţii întregi chinuite de teamă, ură şi frustrare, vedea membrele smulse şi ridicate mult în sus, ca nişte totemuri însîngerate, sau pe post de bîte confecţionate ad-hoc. Privi şi privi şi privi, dorindu-şi să poată vomita, privi pînă ce nu mai putu să suporte şi se prăbuşi în genunchi; îşi acoperi ochii cu braţele, auzi sunetul agonizant, pătrunzător, sfîşiindu-l ca un cuţit, o durere acută huruindu-i în urechi, un scrîşnet care părea să nu se mai sfîrşească niciodată...

Într-un tîrziu, sunetul păru să ia altă tonalitate, devenind, printr-o transformare grotescă, un zgomot aproape vesel, sălbatic, de carnaval, care părea să se amplifice, să se apropie...

Fraden se ridică în picioare, îşi descoperi ochii şi văzu că mulţimea se căţăra acum înapoi pe deal, venind spre el, mii de chipuri care rînjeau, rîdeau, urlau, cu pielea dezgolită pătată de sînge.

Văzu un personaj ridicat pe umerii acestei gloate păgîne. Era Willem Vanderling, cu hainele rupte ca nişte zdrenţe, cu ţeasta cheală stropită cu sînge închegat...

O clipă, Fraden apucă să arunce o privire dincolo de mulţime, să zărească valea hidoasă de atîtea trupuri sfîrtecate, carne sfîşiată şi sînge închegat, după care gloata îl înghiţi.

Se auziră urale prelungite şi zeci de mîini pline de sînge îl ridicară, îl împinseră în sus, pe umerii fără de

număr ai mulţimii înghesuite. Fraden stătea cocoţat pe umerii poporului său ca un dop plutind pe apă – Preşedintele, Conducătorul, Eroul Revoluţiei...

Mai departe, pe marea de oameni, cățărat pe alţi umeri, la circa zece metri de el, îl vedea pe Vanderling, acoperit de sîngele victimelor sale, cu soarele de pe Sangre aruncîndu-i raze roşu-sîngerii pe ţeasta dezgolită, ochii larg deschişi şi strălucitori, gura cu un rînjet răutăcios şi satisfăcut, dînd uitării totul, în afară de gloria acelui moment, de victoria hidoasă, de setea de sînge satisfăcută...

Apoi crîmpeiele de strigăte şi urale ale sangranilor se uniră zămislind un ritm regulat şi gutural. Îi repetau, intonînd, numele:

– BART! BART! BART! BART! BART!

Iar şi iar, un cîntec al victoriei, al trezirii la realitate şi un imn de adulaţie.

– BART! BART! BART! BART! BART!

În ciuda lui însuşi, a scîrbei, a faptelor oribile care generaseră acest monoton cîntec de slavă, Fraden îşi dădu seama că nu poate rezista chemării sale. Simţea cum domină oceanul de adulaţie sălbatică, pătruns de gloria pură şi obscenă care prevala asupra restului, i se infiltra în măduva oaselor, distrugea prin foc ororile văzute, într-o orbitoare vîlvătaie de căldură animală. O voce mică, rătăcită prin hăurile minţii, protesta îndepărtat, dar nu putea face să înceteze incantaţiile poporului, ale poporului *său,* care îl purta pe umeri ca pe un talisman. El era Bart Fraden, Eroul Revoluţiei, pierdut în gloria animalică a

clipei, cuprins de braţele acelui iubit puternic căruia nimeni nu-i poate rezista multă vreme.

Observă – doar timp de o clipă, care-i licări în minte trecător, ca o lumînare în uragan – cînd ochii îi căzură pe Vanderling, că faţa lui Willem devenise o mască desfigurată de o invidie pură şi furibundă.

Pe cînd Bart Fraden stătea în faţa intrării colibei sale, cu zgomotele taberei drept fundal, rîsetele, sunetele victorioase pe cale să se stingă, murmurele unei armate învingătoare care se pregătea de culcare, toate acestea îl învăluiau ca o mantie fluturată de vînt, îl încălzeau, îl mîngîiau, amestecate cu amintirile altor sunete, cele care-i scandau numele izbucnind din mii de piepturi, pe cînd era purtat pe umerii poporului său prin junglă şi peste întinderi de iarbă, prin zeci de sate aflate în sărbătoare sălbatică, împins în sus de imensa maree umană, ca o bucată de lemn plutitor, adus, la apusul soarelui, pînă în tabără.

Dar zgomotele taberei din spatele lui semănau cu urletul nu prea îndepărtat al aceluiaşi ocean de sangrani care-l purtaseră prin ţinut în chip de erou al lor, iar Fraden văzu că exaltarea, gloria imorală, sentimentul că e foarte înalt nu rămăseseră uitate o dată cu sangranii, ci părea să-l învăluie încă, să-l înconjoare cu o aură de farmec mai vastă decît viaţa însăşi.

Fraden intră, rămase în mijlocul colibei, îşi simţi propria-i putere, farmecul şi bărbăţia luminîndu-i universul subiectiv, potenţîndu-i fiinţa pînă la proporţii imposibile, iar Sophia, cu spatele cînd el intrase, se întoarse, începu să

spună ceva, apoi încremeni cu gura căscată, cu ochii larg deschişi de o uimire care aducea cu adoraţia.

Cum amurgul roşu care-i contura silueta în cadrul uşii îl înconjura cu o coroană de un auriu puternic, subliniindu-i trăsăturile şi scoţîndu-le în relief, în roşu şi negru, pe fondul clarobscur, în acea clipă atemporală ştiu că jocul de lumină şi căldură animală emanînd din el se combinaseră într-o alchimie ciudată, care o făcea pe femeie să-l vadă aşa cum se vedea şi el – triumfător, devorator, atotcuprinzător, mai mare decît viaţa însăşi, un zeu, aproape un zeu...

Fără un cuvînt, fata se apropie de el, îi puse mîinile pe umeri, îl mîngîie uşor pe piept, se lăsă în genunchi, iar mîinile ei îi desfăcură cureaua, îi lăsară veşmintele să alunece încet, senzual, la pămînt, îi atinseră pielea dezgolită ca şi cum ar fi fost o substanţă ciudată, pe care n-o simţise niciodată înainte. Apoi scoase un oftat de uimire, de total abandon, un suspin de capitulare care era în acelaşi timp un geamăt mîndru, de posesiune a omului care o clipă păruse să stea deasupra întregului univers. Apoi, în genunchi, cu braţele în jurul taliei lui şi cu ochii precum nişte lacuri adînci şi verzi aţintiţi spre el, îl lăsă s-o pătrundă, înghiţind explozia bărbăţiei lui şi desfătîndu-se cu splendoarea nebunească ce izbucnea din el şi trecea în ea, se adăpă cu lăcomie din izvorul fără fund al eului său devorat de triumf.

După ce clipa trecu şi se despărţiră, Fraden se simţi dintr-o dată rece şi complet lucid, ca şi cum magia dementă a întregii zile, marşul triumfal pe umerii poporului său, glo-

ria nesocotită se scurseseră din el în ea şi se epuizaseră în sfîrşit. Privi înapoi spre acel Bart Fraden care intrase în colibă mai devreme şi un fior prelungit îi scutură trupul.

– Soph..., murmură tremurător şi confuz.

Încă în genunchi, ea se uita în sus spre el şi chiar în timp ce o privea, el văzu cum adoraţia i se stinge, lăsînd în loc un surîs strîmb:

– Ştiu, Bart, ştiu... Cînd te-am văzut acolo... *aşa cum erai,* am simţit şi eu acelaşi lucru. Regele muntelui. Regele meu, muntele meu. M-a făcut să mă simt ca şi cum... aş fi fost regina muntelui, a aceluiaşi munte, numai fiindcă era al tău. Şi fiindcă tu îmi aparţii!

Fraden privi în jos spre ea şi îşi dădu seama că nu poate vorbi. Sophia fusese întotdeauna un fel de trofeu pentru el, cea mai frumoasă, cea mai dură şi cea mai atîţătoare femeie din cîte cunoscuse. Cea mai bună femeie pentru cel mai bun bărbat. Ca şi alimentele şi trabucurile de trei confedolari şi băutura de import, ea constituia dovada că Bart Fraden era cel mai bun, cel mai grozav, regele muntelui, centrul universului. Nu era greu să-şi dea seama că şi ea simţea la fel în ceea ce-l privea. Asta fiindcă el avea nevoie să fie ceea ce era, iar ea avea nevoie de un bărbat care să fie ceea ce avea el nevoie să fie.

– Soph, murmură într-un tîrziu. Doamne, ce mult semănăm noi doi! Sîntem atît de asemănători, că mă îngrozesc!

Ea se ridică, cu ochii încă fixaţi într-ai lui, ochi ce acum rîdeau cu înţeles:

– Sîntem legaţi indestructibil unul de altul. Regele şi regina muntelui. Iar dacă muntele se prăbuşeşte, ne prăvălim amîndoi. Oriîncotro te îndrepţi... Cel mai bun bărbat şi femeia lui cea mai bună. Rîse scurt, cu răceală. Iar noi sîntem cei mai buni, Bart, nu-i aşa? De altfel, chiar tu mi-ai spus-o, Conducător Nepreţuit!

Fraden rîse împreună cu ea.

– Căţea încrezută! rînji el. Monomană psihopată şi obsedată sexual!

Ea îi ciufuli părul des şi negru şi-l sărută uşor pe nas.

– Numai cineva pe potrivă poate trăi cu unul ca tine, remarcă pe un ton sec.

Capitolul 10

Bart Fraden nu putu să nu zîmbească la vederea celor trei voluntari din Armata Populară, înghesuiţi lîngă el, în cabina navetei. Cu fălcile încleştate, cu spatele strîns lipit de perete, cu ochii rătăcindu-le peste tot în afară de monitoare, pentru a nu fi obligaţi să-şi aducă aminte că zboară cu viteză ameţitoare şi la o altitudine considerabilă deasupra planetei Sangre, arătau groaznic. Asta îl amuza, dar faptul că, după cinci zile, sangranii încă nu erau în stare să se adapteze realităţii zborului, îl deranja.

Totul era simptomatic pentru calitatea inferioară a materialului cu care era nevoit să lucreze. Ca revoluţionari, ca soldaţi şi chiar ca fiinţe umane, sangranii lăsau mult de dorit. Nu aveau noţiunile de justiţie, libertate, bun comun, democraţie sau orice ar fi putut fi considerat în vreun fel drept obiectiv politic sau ideal. Pînă nu de mult, ascultaseră orbeşte de orice capriciu al Ucigaşilor. Acum luptau de partea Armatei Populare împotriva aceloraşi Ucigaşi,

fiindcă fuseseră convinşi, prin forţa exemplului, că Ucigaşii pot fi ucişi, fiindcă îndată ce Insectele deveniseră inutile pe teritoriul Republicii Libere, supunerea faţă de Confrerie şi de Ucigaşi ar fi însemnat inaniţie, fiindcă Fraden reuşise să devină o personalitate mai puternică decît însuşi Profetul Durerii – şi în sfîrşit fiindcă, pe moment, se temeau mai tare de armele-brici şi de drogaţii lui Willem, decît de Ucigaşi sau de Confrerie. *Nobilul Popor Sangran...*

Ţinutul se întindea dedesubt ca o hartă, ca o tablă de şah formată din pete de junglă de un verde închis, terenuri acoperite cu iarbă de culoare mai deschisă şi zone cultivate, sate din loc în loc, domenii la distanţe mai mari, legate printr-o reţea de drumuri de Sade, care şedea în centru, ca o văduvă în doliu. Se putea obţine o imagine mult mai estetică şi mai optimistă a războiului dacă nu se ţinea seama de caracterul sangranilor şi dacă revoluţia era privită schematic, precum un complicat joc de şah. Sangranii fiind, în esenţă, nişte idioţi miopi, puteau fi manipulaţi ca atare, cu condiţia să se ia în consideraţie şi să se folosească lipsa lor de iniţiativă, identitatea de grup, idealismul şi toate celelalte calităţi.

Aşa se întîmplă în cazul acţiunii de faţă.

Era un exerciţiu, premeditat la rece, în domeniul logicii militare, economice şi psihologice. Republica Liberă avea cu adevărat în stăpînire o singură regiune întreagă şi dispunea acum de o armată de circa opt mii de oameni care, prin recrutare din zonele învecinate, ar fi putut ajunge la zece mii, dar nu mai mult, în condiţiile respective.

Confreria poseda tot restul.

Ceea ce însemna un mare număr de astfel de regiuni, numărînd cincisprezece milioane de oameni care puteau fi uşor făcuţi să-şi verse sîngele pentru a deveni hrană din belşug, sclavi şi... victime, pentru a îndeplini cerinţele doar cîtorva mii de Fraţi şi ale anturajului lor, fără ca eficienţa sau controlul strict să fie vreodată luate în consideraţie. Aceiaşi Fraţi aveau la dispoziţie aproape treizeci de mii de Ucigaşi, de trei ori mai mult decît forţele Republicii Libere.

Dar toate acestea, reprezentînd puterea lor, erau totodată şi punctul lor slab.

Treizeci de mii de Ucigaşi constituiau o uriaşă *forţă poliţienească,* însă *o armată* mică.

După trei secole de condiţionare menită să-i facă pe sangrani să reacţioneze faţă de Ucigaşi ca poliţie, cam jumătate din forţa Ucigaşilor era suficientă ca să păzească domeniile – cu grupuri de cîteva zeci de Ucigaşi pentru fiecare – să adune cotele şi în general să ţină lucrurile sub control, disponibilizînd restul trupelor pentru a se ocupa de orice insurecţie întîmplătoare – inclusiv de Armata Populară.

Dar în cazul în care Ucigaşii acţionau în chip de *armată* de ocupaţie într-un ţinut ostil, şi nu ca forţă poliţienească, numărul lor devenea deodată insuficient. Orice Ucigaş ocupat cu acţiunile de pacificare însemna unul mai puţin care să lupte cu Armata Populară. Problema de bază era cum să obligi întreaga forţă a Ucigaşilor să păzească domeniile răspîndite în toată zona locuită a planetei.

Iar soluţia era chiar venalitatea Animalelor de pe Sangre...

Fraden ieşi din navetă, cu un pas înaintea celor trei gărzi de corp, şi se opri în centrul satului, unde asolizase cu atîta aroganţă. Ca toate satele pe care le vizitase în ultimele cinci zile, şi acesta era situat la o distanţă destul de mare de conacul local, deci chiar dacă Bart ar fi fost reperat la coborîre, ar fi putut pleca liniştit, cu mult înainte să ajungă Ucigaşii acolo.

Şi, ca şi în alte zeci de sate, cînd coborî, nătării erau deja adunaţi în faţa navetei, într-o gloată curioasă şi nerăbdătoare.

Fabrica de zvonuri răspîndise pe toată planeta, cu mult timp înainte, povestea că preşedintele urma să viziteze satele teritoriului inamic şi mai răspîndise şi rela tarea Bătăliei de la Valea Întreită, unde fuseseră atîţia martori ai acelui măcel revoltător, şi, desigur, cine altul decît Bart Fraden, Eliberatorul, Eroul Revoluţiei, puternicul străin din alte lumi, putea pica din cer în chiar inima satului lor?

Fraden studie mulţimea din faţa lui. Procentul de femei şi copii îl depăşea cu mult pe cel al bărbaţilor, ceea ce însemna, probabil, că Ucigaşii dăduseră mai multe lovituri în haita asta de cîini ca să adune victime pentru pogromul nebuniei. Erau subţiratici şi ciolănoşi, dar nu păreau să fi ajuns la limita inaniţiei, deoarece campania de omorîre a Creierelor încă nu ajunsese pînă aici. Însă zvonul despre ea se răspîndise şi Bart văzu că sînt îngrijoraţi de o asemenea idee, ca şi de pogromul nebuniei. În ochii lor lucea o

scînteie de lăcomie care mărturisea că localnicii ştiau totul despre Revoluţie şi despre felul în care Armata Populară îi trata pe Ucigaşi. Pe scurt, erau tocmai buni.

– Ştiţi cine sînt eu, începu nou-venitul. Sînt Bart Fraden, Preşedintele Republicii Libere Sangre. Aţi auzit de marea victorie a poporului sangran în Bătălia de la Valea Întreită – întreaga planetă ştie *asta*. Nu caut să recrutez de aici soldaţi pentru Armata Populară – *nu încă*. Sînteţi prea departe de teritoriul pe care-l deţinem acum, dar nu vă faceţi griji, ne extindem în direcţia voastră. Nu trebuie să vă spun eu că Ucigaşii iau mult peste cotă – se pare că au şi trecut pe aici. Probabil ştiţi că au început să omoare Creiere pe toată planeta şi pariez că ştiţi deja că o fac pentru a vă înfometa, ca să vă aducă la nebunie, iar Confreria să ia sînge de la toţi locuitorii de pe planetă pentru a produce omnidrină pentru plăcerile lor. Nu, nu pierd timpul meu şi pe al vostru, riscîndu-mi viaţa să vin aici, doar ca să vă spun ceea ce ştiţi deja foarte bine...

Se opri şi studie feţele apatice ale răbdătorilor şi tăcuţilor sangrani; doar ochii lor trădau o nerăbdare curioasă. Aşteptau să audă ceva nou, ceva ce voiau să audă şi, să fie al naibii, vor auzi!

– Sînt aici ca să vă spun ce se întîmplă deja în alte sate ca al vostru – pe toată planeta! E lucrul cel mai simplu şi mai evident din lume: poporul sangran a început să-şi dea seama că, dacă vrea ceva, nu are decît să întindă mîna şi *să ia*. Aceasta e planeta *voastră*. Nu vreţi să munciţi avînd grijă de cirezile de Animale de Carne ale Fraţilor? *Păi n-o faceţi!* Ce se poate întîmpla? Ucigaşii locali vin în sat şi vă

obligă să munciţi, da? Deci a doua zi, cînd ei au plecat spre alte sate să le oblige să muncească, *voi* nu mai ieşiţi la muncă. Lucrurile se înrăutăţesc o vreme? Vă refugiaţi în junglă pînă ce totul revine la normal. Trăiţi din roadele pămîntului! Iar asta înseamnă să trăiţi din avutul Fratelui local. Ucigaşii au plecat să silească alt sat să muncească? Voi furaţi cirezile de Animale de Carne. Jefuiţi magaziile. Jefuiţi tot ce nu e păzit pentru moment şi ce nu e bătut în cuie. *Luaţi* ce vreţi. De ce să munciţi pentru asta? Cîţi Ucigaşi sînt pe domeniul ăsta? Patruzeci, cincizeci, şaizeci poate? Şi cîţi oameni sînt în sat? Ucigaşii nu pot opri sute, mii de oameni care jefuiesc şi apoi se ascund în junglă. Loviţi tot ce nu e protejat şi, cînd ei se reped într-acolo, voi daţi lovitura în altă parte. Aşa veţi reuşi. Ucigaşii nu vă pot opri să luaţi ce vreţi!

Bărbaţii din mulţime huiduiau şi rîdeau cu amărăciune.

– Sigur! strigă sarcastic cineva. Facem aşa şi Fratele ţipă imediat să vină mai mulţi Ucigaşi şi încarcă imediat în camioane tot satul, pentru a-l trimite la Sade. Murim repede, în loc să murim încet, asta-i tot!

– Nu, omule, ţipă Fraden. *Fiindcă nu mai sînt Ucigaşi care să vină imediat!* Fiindcă fiecare Frate de pe planetă ţipă deja după mai mulţi Ucigaşi care să oprească jafurile de pe domeniul *lui,* jafuri care au loc pe toată planeta! Nici un Frate nu-şi mai poate permite să trimită Ucigaşi la alte domenii. Cît despre restul de Ucigaşi – cei pe care îi are Moro în rezervă – nu vă faceţi griji din pricina lor! Amintiţi-vă de Bătălia de la Valea Întreită! Fratele local poate să ţipe după mai mulţi Ucigaşi pînă i se face rău – n-o să se

aleagă decît cu o răguşeală. Asta înseamnă pentru *voi* revoluţia sangrană, chiar aici şi chiar acum! Acum puteţi lua ce doriţi, fiindcă nu există suficienţi Ucigaşi pe planetă ca să vă oprească! Luaţi ce vreţi. Totul e al vostru, trebuie doar să-l înşfăcaţi, prin bunăvoinţa Republicii Libere Sangre!

Acum sangranii mormăiau între ei, dezbătînd subiectul. I-am lovit exact unde trebuie, îşi zise Fraden. Ticăloşi lacomi! Cînd pisica nu-i acasă... Oricum, asta înseamnă revoluţia pentru nătărăii de nivel mediu – o ocazie să jefuiască şi să prade. Spune-le tolomacilor de soiul lor să facă în primul rînd ceea ce-şi doresc ei înşişi, şi-or s-o facă – dacă nu sînt totalmente laşi. Nici un sat, din cîte vizitase pînă acum, n-avea tăria să înceapă primul. Dacă încercau doar cîteva sate, nu mergea; dar dacă o făceau toţi laolaltă, i-ar fi adus la disperare pe Ucigaşi. Ceea ce le trebuia era dovada că o făcea toată lumea. Laşii vînează numai în haite mari. Problema asta era însă în curs de rezolvare... da, domnule, era în curs de rezolvare!

Grupul care trecea, peste cîmpurile necultivate, spre satul sangran era într-adevăr pestriţ. Douăzeci şi cinci de oameni, înarmaţi doar cu bîte şi ţepuşe, purtînd obişnuita legătură pentru şale, înconjurau din trei părţi vreo treizeci de copilaşi goi, graşi şi cu mutre imbecile, cu sexul ascuns de cute mari de carne flască, mînîndu-i în chip de Animale de Carne. Imediat în spatele Animalelor de Carne, veneau cinci bărbaţi cu legături verzi pe şale şi benzi pe frunte, aparţinînd Armatei Populare, înarmaţi cu puşti şi înghion-

tind un Ucigaş legat fedeleş, care tîrîia un picior plin de sînge, în vreme ce braţul drept îi atîrna moale în bandaj. În ariergardă mergea Willem Vanderling, echipat în vechea sa uniformă de general al Statului Liber al Centurii de Asteroizi şi purtînd nelipsita armă-brici.

Contrar aparenţelor, toţi – în afară de Ucigaşi şi de Animalele de Carne – erau soldaţi ai Armatei Populare din Republica Liberă Sangre.

Vanderling privea atent colibele soioase din care năvăleau sangrani jegoşi, cu feţe înfometate. Nu cumva era vorba de...

Vanderling rîse. Sigur că da! Ce nătărău! Am omorît Creierul din mizeria asta de aşezare acum o săptămînă! Iar acum le aducem păpică şi şuturi în fund. Armata Populară a dat, Armata Populară a luat...

De mai multe săptămîni, Armata Populară, sau cel puţin un sfert din ea, exact asta făcea: dădea şi lua. Sute de astfel de grupuleţe bîntuiau prin teritoriile Confreriei. Umblau de capul lor, jefuind şi trăind din roadele pămîntului. Fiecare bandă era condusă de cîţiva drogaţi, care nu se sinchiseau deloc că făceau parte din Armata Populară. Restul, voluntarii, jucau rolul ţăranilor sangrani obişnuiţi, care operau în junglă în chip de bandiţi.

Pe timp de zi, pentru a se hrăni, jefuiau depozitele de provizii şi, contrar ordinelor nerostite ale lui Fraden, cirezile de Animale de Carne, ducînd surplusul de pradă în satele de prin partea locului, ca să le arate nerozilor ce-ar fi putut înhăţa chiar ei, dacă ar fi avut un pic de curaj.

Pe timp de noapte, drogaţii îmbrăcaţi în uniforme capturate de la Ucigaşi, jefuiau aceleaşi sate şi omorau Creierele locale.

Distracţie şi jocuri! îşi zicea Vanderling, fără să-şi aducă aminte de la cine auzise expresia. Pe cinstea mea, aşa trebuia purtat un război! – pradă, distracţii şi petreceri cu nerozii. Drogaţii erau fericiţi – aveau herogină din belşug şi activitate aşijderea.

Nătîngii erau şi ei fericiţi – nu riscau nimic cu treizeci de oameni înarmaţi contra doi Ucigaşi, care-ar fi putut eventual să păzească vreo cireadă sau vreo magazie de provizii, şi pentru prima dată în viaţă aveau carne din belşug pentru hrană.

Vanderling rînji, gîndindu-se la asta, şi gîndul îl duse la Bart – bietul mofturos! Bart ştia foarte bine că nu obţine nimic dacă luptătorii de gherilă nu mănîncă Animalele de Carne capturate – de altfel, ce altceva ar fi putut mînca, dacă trăiau din roadele pămîntului? Şi, în afară de asta, nu şi-ar mai da nici o osteneală dacă în final n-ar putea mînca acele creaturi. Încearcă să-i opreşti – şi te alegi cu o revoltă cît ai clipi. Bart ştia asta, fără discuţie, dar n-avea, pur şi simplu, curajul s-o spună pe faţă – în loc de asta, zicea doar: „Trăiţi din roadele pămîntului, băieţi!"

Ce mai gălușcă înghiţise Bart – el, care, în Statul Centurii, nu se mai sătura de mîncăruri sofisticate şi de Ah Ming al lui, gîndi Vanderling. Acum se îndoapă numai cu orez, grîu şi verdeţuri, ca un nenorocit de iepure, în timp ce eu o duc împărăteşte cu osînza Animalelor de Carne. Nu era deloc rea, poate un pic cam sărată, dar dacă dădeai

de duşcă destul vin autohton, n-aveai treabă. Ce schimbare! Bart, negustorul de mîncăruri fine, se hrăneşte cu porcării, iar eu capăt carne!

Sătenii sangrani încercuiseră cireada de Animale de Carne. Vanderling vedea coastele ascuţite care li se ghiceau pe sub piéle, lăcomia în privirile lor flămînde. Rînji.

– Gata, oameni buni, zise vesel. Noi am adus mîncarea, ce-ar fi să ieşiţi voi cu băutura? Aşa-i cinstit, nu? Acum o să facem un picnic cum se cuvine. Băieţii ăştia – arătă spre voluntarii în haine civile – sînt de pe moşia vecină, s-au adunat într-un grupuleţ care trăieşte din bunătăţile pămîntului. Băieţii mei şi cu mine umblăm prin ţinut, căutînd niscaiva Ucigaşi să le facem felul şi am dat de drăguţii ăştia de prieteni. Aveau cu ei aceste Animale de Carne pe care le-au... ăă... *confiscat* şi ne-au invitat la masă. Le-am sugerat să vă invite şi pe voi la petrecere, căci văd că încă nu v-a venit mintea la cap, să vă luaţi singuri tot ce vă trebuie. Aşa că scoateţi vinul, flăcăi, şi hai să punem Animalele astea la frigare. Mai mult ca sigur că aveţi poftă de mîncare cît cuprinde, nu?

Sătenii îl aclamară cu tot entuziasmul la care te puteai aştepta de la nişte oameni flămînzi, invitaţi la un festin. Femeile începură să aţîţe focurile şi să agite frigările. Bărbaţii mînară turma docilă de Animale de Carne. Bătrînii scoaseră din colibe carafe de lut, pline cu vinul acru de pe Sangre.

Vanderling îşi conduse oamenii, precum şi pe Ucigaşul captiv, în mijlocul satului, aproape de focuri. Se prăvăliră la pămînt şi începură cu toţii, în afară de drogaţi, să bea

vinul local, prost dar tare, urmărindu-i pe săteni cum măcelăresc, cu securi şi coase, Animalele de Carne. Acestea, crescute să fie docile, nesimţitoare şi de o stupizenie aproape animală, stăteau liniştite în timp ce sătenii le măcelăreau tovarăşii, care mugeau şi se zbuciumau puţin doar cînd propriile capete le ajungeau sub secure.

Vanderling se lăsă pe spate şi trase o duşcă zdravănă de vin. Zeama aia era tare, dar avea un gust de spălătură de şosete vechi. Trebuia să ai tehnică – să înghiţi pe negustate, cît mai iute; iar după ce te umflai bine, gustul nu mai părea chiar aşa de rău...

Privea, continuînd să bea, cum sangranii începuseră să pună în frigări Animalele de Carne măcelărite şi agăţau acum frigările deasupra focurilor care duduiau. După o vreme, grăsimea începu să sfîrîie, împroaşcînd buştenii în flăcări, iar aerul căpătă un iz îmbătător, de carne friptă. Gura lui Vanderling, uşor îngălată de vin, începu să saliveze. Mamă Doamne, carne friptă la foc! Mmmmm! Şi ce dacă Animalele de Carne erau oarecum oameni? Nu erau *chiar aşa* de umane! Adevăraţii oameni nu sînt atît de afurisit de graşi sau de idioţi... Iar ăştia erau imbecili, nu-i aşa? Fuseseră crescuţi astfel... În cel mai bun caz, nu erau mai deştepţi decît un cimpanzeu mai acătării. Şi nimeni nu are pretenţia că cimpanzeii sînt oameni...

La vremea cînd mîncarea fu gata, toată lumea implicată era destul de turmentată, inclusiv Vanderling. O femeie sangrană îi aduse acestuia o halcă bine rumenită. Vanderling muşcă o bucată mare de carne fierbinte, o dădu pe gît cu o gură de vin, muşcă o altă bucată zdravănă... În

timp ce hăpăia carnea sărată şi bea şi mai mult vin, îi privea pe săteni şi pe partizani laolaltă, la fel de implicaţi, rîzînd, bînd, devorînd lacom, cu degete unsuroase, carnea. Nimic nu se compară cu un picnic în aer liber, cînd trebuie stimulat apetitul! îşi zise el, lingîndu-şi degetele.

Mai tîrziu, din halca de carne rămăsese doar un os, cana de vin era aproape goală, pîntecul îi era greu şi umflat... Rîgîi. Pe legea mea, îşi zise toropit, mă simt îmbuibat! Privi spre soldaţii de gherilă. Cei mai mulţi nu mai erau în stare acum decît să ciugulească, sorbind din vin, tolăniţi pe spate ca şi el. Nătăfleţii, în schimb, se ţineau încă bine. Fiecare foc era înconjurat de un grup de sangrani care smulgeau membrele rumenite ale Animalelor de Carne gata fripte, tăiau apoi restul cu cuţitele, umplîndu-şi gurile pînă la refuz, ca şi cum venea sfîrşitul lumii. Cum se golea o frigare, altă carcasă era agăţată deasupra focului. Cred că aştia au de gînd să halească astăzi tot! gîndi Vanderling.

Şi de ce nu? Înseamnă că n-or să mai aibă rămăşiţe, şi atunci vor trebui să-şi ia inima în dinţi şi să plece ei înşişi la furat. Ia uite cum bagă la maţ! Rîse, ameţit de băutură. Precis că n-au mai mîncat aşa de bine de cînd le-am distrus Creierul, cugetă el.

Ei, dar... Ceva se iţea la suprafaţă din mintea înceţoşată de băutură a lui Vanderling. Unde era Ucigaşul ăla? Ah, uite-l!

Ucigaşul capturat, legat fedeleş şi sîngerînd din cauza rănii de la picior, fusese rezemat de o colibă aflată în preajma focurilor, păzit chipurile de doi drogaţi.

Vanderling îl vedea ca prin ceaţă. N-am avut eu oare un motiv să-l iau prizonier pe ăsta? Ceva ce...? A, sigur că da! Întîi mîncarea, apoi distracţia!

Vanderling se ridică greoi pe picioare, împleticindu-se pînă în dreptul Ucigaşului care se zvîrcoli în legăturile lui, scrîşni din dinţi, cu tot căluşul din gură, şi-l fixă pe Vanderling cu ochi aprinşi de ură.

Vanderling strigă să se facă linişte şi în cîteva clipe sangranii, încă înfulecînd hălci de Animale de Carne, îl priveau sfios.

– Ia fiţi atenţi! Uite ce avem aici, un împuţit de Ucigaş! Am auzit eu că unii Ucigaşi v-au omorît Creierul nu de mult... N-a fost prea frumos din partea lor, nu?

Privi spre Ucigaş, cu o mirare prefăcută.

– *Ia spuneţi...*, făcu el cu o încetineală exagerată, nu cumva drăgălaşul ăsta era unul dintre...?

Sangranii scoaseră un urlet teribil, pe jumătate rîs, pe jumătate mîrîit. O căutătură dementă şi sălbatică se citea în ochii tuturor sătenilor petrecăreţi.

Apoi, vreo douăzeci dintre ei, cu privirile fulgerînd de o ură sălbatică, cu gurile pline de grăsime omenească şi rînjind cu cruzime, aruncară deoparte carafele şi bucăţile de carne, se repeziră la Ucigaş, îl traseră de la pămînt şi, în timp ce acesta se zbătea în legături şi mîrîia prin căluş, îl tîrîră după ei spre focul unde un Animal de Carne aproape fript era întors în frigare de către o femeie sangrană.

Se pare că *asta* au de gînd! îşi spuse Vanderling cherchelit, gata să se prăbuşească lîngă colibă. Ori asta, ori

nici nu le pasă... Mă întreb ce distracţii şi ce jocuri au inventat pentru bietul nenorocit...?

Spre oroarea şi incredibila sa fascinaţie, Vanderling află foarte curînd. În vreme ce el bea o gură zdravănă de vin, dintr-o cană rătăcită lîngă colibă, doi sangrani scoteau de pe frigare carcasa friptă, iar ceilalţi smulgeau îmbrăcămintea de pe trupul Ucigaşului, în aclamaţiile întregului sat adunat în jurul focului.

Vanderling mai luă o înghiţitură de vin şi alunecă într-o indiferenţă toropită, în timp ce sătenii îl legau zdravăn pe Ucigaş, ai cărui muşchi tresăreau, pe rînd, de groază; ochii îi rămăseseră holbaţi spre lunga ţepuşă de lemn...

Vanderling mai luă încă o gură de vin şi era aproape anesteziat, cînd Ucigaşul tras în ţeapă fu ridicat pe cele două suporturi bifurcate care ţineau frigarea deasupra focului viu.

Ucigaşul începu să se zvîrcolească îngrozitor la atingerea flăcărilor care-i lingeau, zbîrcindu-i, pielea de pe trupul dezgolit. Scrîşnete înăbuşite şi pline de spaimă răzbăteau prin căluş, iar lumina ochilor începu să i se stingă. Femeia sfrijită se apucă să învîrtă frigarea, astfel că flăcările îi atingeau Ucigaşului ba spinarea, ba pieptul, iar părul lins i se transformă deodată într-o coroană de foc...

Apoi, cineva îi smulse Ucigaşului căluşul; din gura lui ţîşni un strigăt lung şi ascuţit, ce străpunse aerul înconjurător, înecînd urletele şi rîsetele smintite ale sangranilor adunaţi în jurul frigării şi care, cu resturi de carne căzute neglijent pe piepturile goale, se delectau cu agonia inamicului.

După un timp, strigătul se transformă într-un vaier gros şi continuu... După cîteva minute, cum focul începuse să scoată scîntei şi să sfîrîie, vaierul deveni un suspin abia perceptibil, care se stinse într-un tîrziu.

Dar sangranii continuară să-l frigă pe Ucigaşul acum mort...

Vanderling reuşi să-şi clatine o dată capul ca de plumb. Or să-l mănînce, îşi spuse el încet în gînd, cu o dezaprobare aproape profesională.

– Nu poate fi bine..., reuşi să bălmăjească în beţia lui. Ticăloşi ţicniţi... Trebuie să-ţi ţii firea...

Apoi căzu într-un somn adînc.

Bart Fraden îndesă în gură, posomorît, încă o înghiţitură din aşa-zisa mîncare – un amestec insipid de orez, legume şi buruienile uscate care treceau drept condimente în partea locului. În faţa lui, farfuria lui Vanderling era neatinsă, însă Sophia continua să se îndoape. Se pare că nimic nu-i putea stăvili prea multă vreme pofta de mîncare. După ce vom reuşi să stăpînim acest bulgăre de noroi, îşi zise el, *trebuie* să găsim o cale de a importa animale terestre, deşi ceea ce vom folosi pentru schimburi la export...

– Ce tot rîzi, Ogivă-de-Oţel? întrebă Sophia, şi Fraden văzu că Vanderling se hlizea de-a dreptul enervant, cu un rînjet satisfăcut. Hotărît lucru, Willem se purtase ciudat în ultima vizită în tabără – rînjind, cînd nu era cazul, la tot soiul de lucruri de neînţeles, la drogaţii lui, la ceilalţi partizani care se întorceau din raidurile întreprinse pe post de bandiţi, şi arătînd înfloritor, bine hrănit, chiar gras... Iar

acum se hlizea aiurea, deşi ăsta nu era decît un prînz în coliba lui, a lui Bart. Ce dracu' era aşa de caraghios? La naiba, avem treabă!

– E timpul să începem stadiul al treilea, Willem, spuse.

– Cum...? murmură absent Vanderling.

– Stadiul trei al revoluţiei clasice în patru stadii, precizã Fraden. Primul stadiu este să cucereşti şi să menţii posesiunea asupra unei regiuni – şi l-am îndeplinit cu mai multe luni în urmă. Stadiul al doilea este să paralizezi opoziţia, generînd jafuri, prădăciuni şi banditism, pe tot cuprinsul planetei. Asta ai făcut tu, în ultimele două luni, nu? Bun, deci sîntem gata pentru stadiul trei. Am reuşit să-i fixăm pe Ucigaşi în mii de grupuri de ocupaţie, şi acum îi putem ataca pe tot cuprinsul planetei, cu forţe locale superioare, îi putem distruge total, le putem stoarce tot sîngele, şi în final îl putem obliga pe Moro să-şi adune jucăriile rămase şi să se retragă, cu toată gaşca, într-o enclavă din Sade. În stadiul patru, distrugem enclava şi vom fi singura forţă rămasă pe planetă; desfiinţăm terorismul, ne potolim şi ne autofelicităm.

– Da, sigur..., făcu Vanderling. Numai că stadiul ăsta, al doilea, necesită mai multă muncă. Mult mai multă muncă... Ochii săi păreau că strălucesc. Oare ce se petrecea în căpşorul lui luminat?

– Nu înţeleg, rosti iritat Fraden. Rapoartele lui Olnay şi ale băieţilor lui spun că jumătate din satele de pe planetă au pornit lupta. Codrii sînt plini de bandiţi. Ucigaşii aleargă aiurea, ca nişte găini cu capetele tăiate. Toţi Fraţii de pe planetă cer mai mulţi Ucigaşi, iar noi *ştim* că nu-i

primesc, fiindcă, de cînd Moro şi-a risipit rezervele, n-au mai avut loc importante mişcări de trupe. Ucigaşii sînt răspîndiţi cum nu se mai poate. E timpul să începem să-i atacăm serios!

– Păi n-avem decît două mii dintre băieţii noştri în expediţiile de jaf, scînci Vanderling. Mai avem încă şase mii şi mai bine pe care tu îi poţi folosi împotriva Ucigaşilor.

– *Eu?* izbucni Fraden. Ce dracu' vrei să spui cu *mine?* Nu eşti tu tacticianul? Conducerea armatei în luptă e treaba ta, nu a mea. Crezi că de pomană te-am luat cu mine cînd am plecat de pe Centură? Ce-i cu tine, Willem? Ce-i cu toată porcăria asta?

– Nu pricepi, omule? Sigur că i-am blocat pe Ucigaşi. Sigur că sînt jafuri peste tot. Dar, la naiba, băieţii noştri sînt autorii a jumătate din ele. Lovim şi fugim, apoi iar lovim, poate de două sau trei ori pe zi, în timp ce sătenii ăia idioţi jefuiesc o dată, fac un festin, se îndoapă pînă nu mai pot şi nu se mai mişcă pînă nu încep să le ghiorăie maţele. *Se pare* că lucrurile se văd într-un fel de pe poziţia ta, dar eu îţi spun că băieţii noştri sînt încă motorul acţiunii.

– Ce rahat încerci să-mi bagi pe gît? se răţoi Fraden. Nu ştii să *socoteşti?* Rapoartele spun că se produc circa zece mii de incidente pe zi pe întreaga planetă. Vrei să te cred că un grup de vreo sută de oameni e responsabil pentru jumătate din ele? Termină cu tîmpeniile astea!

Vanderling se încruntă, părînd a cădea serios pe gînduri – Fraden îşi închipui, cu ciudă, că simţea mirosul lemnului arzînd.

– Păi... am exagerat puţin..., spuse Vanderling în sfîrşit. Dar e... hm, concurenţa... da, aşa poţi să-i spui, *concurenţă*. Uite cum e, eu merg de la un grup la altul şi aud de o regiune unde e prea multă linişte. Tembelii locali au făcut rost de o pradă serioasă şi acum stau şi se uită ca boii şi nu mai fac nimic, aşa e? Atunci eu îi pun pe băieţii mei să dea patru, cinci, şase lovituri în aceeaşi zonă, foarte repede – pac! pac! pac! Te-ai prins? Atunci talentele locale ajung să-şi închipuie că, dacă nu încep să se mişte ei, altcineva va cuceri toate obiectivele uşoare. Noi îi ţinem în priză. Sigur că nătărăii execută majoritatea jafurilor, dar noi îi ţinem pe linia de plutire. Dacă-i laşi de capul lor, se puturoşesc...

Fraden îl studie neîncrezător. Toată treaba mirosea a *ex post facto*, cai verzi pe pereţi. Toate rapoartele arătau că sangranii deveniseră într-adevăr furioşi, prădînd tot ce le stătea în cale, irosind mîncarea ca şi cum venea prăpădul. Planeta era plină de Animale de Carne înnebunite, de cadavre pe jumătate mîncate sau chiar de Animale de Carne moarte, pe care banditii le lăsau acolo unde căzuseră. Deci, care era *adevăratul* motiv al lui Willem?

– Bine..., aprobă rar Fraden. Să presupunem că ai dreptate. Da' asta nu înseamnă că şi *tu* eşti blocat. Jefuitorii noştri se pot descurca foarte bine şi singuri. Între timp, noi pornim stadiul trei. Te concentrezi să organizezi ambuscade, să pui lucrurile pe roate. Aşa cum ai spus chiar tu, putem să lăsăm două mii de oameni în campania de jafuri, şi tot mai avem şase mii cu care să lucrăm.

Vanderling se încruntă, îşi scărpină ţeasta cheală.

– Ascultă, rosti. Îţi spun că expediţiile de jaf sînt cele care contează acum. Eu trebuie să mă ţin de asta, trebuie să-mi fac mîna. Numai aşa pot conduce o astfel de operaţiune. Îţi închipui că drogaţii ăia îşi mai păstrează capul, dacă nu le fac eu cîte o vizită inopinată? Copilaşilor ăstora nu le pasă nici un pic de revoluţie, de tactică sau de orice altceva, în afară de omoruri şi heroginâ. Le dau o doză mare de heroginâ cînd termină, şi rămîn drogaţi tot timpul. Dacă nu le dai heroginâ *deloc,* o iau razna de-a binelea. În felul ăsta, vizitez fiecare grup de două ori pe lună şi le ofer destul ca să le ajungă pînă data viitoare. Am eu grijă de ei şi, pe legea mea, ei *o ştiu.* E singurul mod de a-i ţine sub control.

– Bine, atunci îi scoatem pe drogaţi din expediţiile de jaf. Noi...

– Ce dracu', Bart, asta e treaba *mea,* nu? îl repezi Vanderling. *Eu* sînt tacticianul; chiar tu ai spus-o. Eu nu-ţi explic cum e cu strategia totală, dar nici tu să nu mă înveţi cum să procedez pe cîmpul de bătălie. Îţi spun că trebuie să mă ţin de programul de jafuri, iar tu trebuie să mă crezi pe cuvînt. Sau poate vrei să încerci să conduci *totul* singur? Încearcă, te rog! Te invit! Să vedem ce brînză faci...

Fraden fu luat prin surprindere de vehemenţa lui Vanderling. În plus, Willem spusese cîteva adevăruri. Părea să ştie întotdeauna ce are de făcut în privinţa conducerii unei armate în luptă. N-avea nici un rost să stîrnească un scandal dacă-l putea evita...

– Bine, acceptă Fraden. Facem un compromis. Mai rămîi încă trei săptămîni cu expediţiile de jaf şi aranjezi

excluderea drogaţilor. După aceea, indiferent de părerea ta despre situaţia tactică, preiei în totalitate conducerea forţei principale. Ţine minte că strategia dictează tactica şi nu invers. Clar?

– Clar..., aprobă morocănos Vanderling.

Se ridică în picioare şi o luă spre uşă.

– Ei, n-ai mîncat nimic! strigă Fraden.

Vanderling se întoarse şi, deodată, surîse. Părea că se abţine să rîdă pe înfundate.

– Cred că nu prea am chef de haleală pentru rozătoare, zise şi plecă.

Privind fix cadrul gol al uşii, Fraden simţi în ceafă ochii Sophiei. Se întoarse şi văzu că fata se uita drept la el, cu o veselie sarcastică în ochii verzi şi cu un zîmbet strîmb, aproape indulgent, pe buze. Bart îi întoarse întrebător privirea. Ea continuă să-l privească precum o pisică nervoasă.

– Bine, bine, izbucni el. Deci ce vrei?

– Departe de mine dorinţa să mă amestec în grelele şi complexele afaceri de stat...

– Cristoase, Soph, scoate o dată ce ai în tine! Gata cu misterele pe ziua de azi!

– Vrei să zici că nu vezi? făcu ea neîncrezătoare. Chiar nu vezi? Nu mă duci de nas?

– *Ce* să văd, mama ei de treabă?

– Pe nea Cap-de-Obuz, ce altceva? Ce l-a apucat de moare să se întoarcă în codri, lîngă amicii lui de şutit, în loc să rămînă aici, să facă pe generalul?

Fraden oftă. Oricum avea să urmeze o nouă tiradă despre Willem. N-avea încotro, trebuia s-o suporte.

– Bine, Sherlock, dă-i înainte cu deducţiile tale inteligente.

– Doamne, Bart, ce-i cu tine? Eşti aşa de absorbit de rolul de erou că nu vezi ce se întîmplă cu Ogivă-de-Oţel? *Se delectează!* Îi place grozav; are propria cocină, mare cît o planetă, în care se poate tăvăli după plac – şi nu vrea să renunţe...

– Cu *ce* se delectează?

– Cu ce? ţipă Sophia. Cu ce? Cu *amocul de toate zilele,* cu asta! Doamne, Bart, i-ai încredinţat lui Cap-deObuz o misiune specială – iar el se ţine de omoruri şi de jafuri şi în general se poartă ca un porc, ceea ce şi e. Îi place să se tăvălească în noroi, să ucidă, să prade şi Dumnezeu mai ştie ce... Tu chiar *ştii* ce fac ei? Ştii ce face Cap-de-Obuz, împreună cu amicii lui?

– Li s-a ordonat să jefuiască posturi de Ucigaşi, magazii de provizii şi cirezi de Animale de Carne şi să distribuie sătenilor aproape tot, în afară de ceea ce au ei înşişi nevoie, pentru a le servi de exemplu. Nu cred că...

– Li s-a ordonat un rahat! Ştii precis că ţi-au executat ordinele? Ai vreo asigurare în afară de *cuvîntul* lui Vanderling? Ai fost prea ocupat cu altele ca să verifici cu ce se îndeletnicesc ei de fapt. Îmi dau seama ce se întîmplă. Îmi dau seama foarte bine! Distracţii şi jocuri! Observă că Ogivă-de-Oţel arată destul de gras şi înfloritor. Chiar îţi închipui că mănîncă aceeaşi hrană pentru iepuri, cu care ne chinuim noi? Ai impresia că el şi ai lui o duc cu

legume şi cereale, cînd tu nu eşti în preajmă şi mai ales cînd au la dispoziţie toţi acei grăsuţi, drăgălaşi...

– Nu *Willem!* exclamă Fraden. Sangranii... mă rog, sînt *sangrani,* trebuie să mai faci compromisuri, cînd şi cînd, în asemenea război, dar *Willem*...

– A, sigur, drăguţul de Cap-de-Obuz! Nu chicotea el ca un moş libidinos, uitîndu-se la noi cum mîncăm mizeria asta? Nu te-ai întrebat cam ce-i trece prin căpşor?

– Acuma, că-mi spui...

– Acuma, că-ţi spun – ascultaţi la el! ţipă Sophia. Draci bălţaţi! Să-ţi zic eu ce l-a atins la lingurică şi l-a distrat: Bart Fraden înecîndu-se cu orez şi legume, în timp ce el mănîncă de două luni carne bună şi zemoasă şi nu-i pasă că e carne de om. Sînt sigură că în momentul ăsta a şi depăşit nuanţele subtile ale artei culinare...

– Te repezi la concluzii, Soph..., murmură Bart, fără prea multă convingere.

Willem părea *într-adevăr* mai gras şi toate prostiile lui despre clipa propice şi concurenţă sunau *într-adevăr* fals...

– Deci mă reped la concluzii, acceptă Sophia deodată, cu un calm plin de şiretenie. Bine, domnule... Atunci ce-ar fi să te sui în navetă şi să vezi cu ochii tăi? Nu te grăbi. Pune întrebări. Animalele îţi vor spune adevărul, nu-i aşa? Tu eşti Marele Erou, nu?

– Poate că ai dreptate, admise Fraden, mohorît. Noi sîntem cu eliberarea, nu trebuia să ajungem copiile Fraţilor. Dacă Willem o ia razna...

Fraden scrîşni din dinţi. Dacă Willem îşi făcea de cap în spatele lui, acum era timpul să-l oprească, înainte ca

lucrurile să ajungă prea departe. E foarte bine dacă scapi de sensibilităţi cînd lupţi în revoluţie – în război nu e timp de scrupule excesive. Dar, la naiba, îşi spuse, dacă reuşim să cîştigăm, trebuie să şi *conducem* acest bulgăre de noroi. Nu ne putem permite să înnebunim cu toţii, mai ales propriile noastre trupe. Dacă Willem...

– Bine, Soph, oftă el. Plec mîine dimineaţă. Vom vedea foarte curînd dacă există ceva adevăr în toate astea...

Sophia dădu din umeri şi reîncepu să-şi mănînce orezul şi legumele.

– Numai să nu începi să răcneşti la mine cînd o să-ţi spun că am avut dreptate, aruncă ea, cu gura plină.

Cu un ochi pe ecranul navetei, căutînd un al treilea sat sangran de vizitat, iar cu celălalt atent la manevre, Bart Fraden simţea în el o tulburare crescîndă. Pînă acum fusese în două sate alese la întîmplare şi, la suprafaţă, totul părea să meargă conform planului. Cîmpurile ambelor sate erau pustii, deoarece Creierele locale fuseseră ucise de obişnuiţii revoluţionari îmbrăcaţi în Ucigaşi, iar satele erau pe jumătate goale – bărbaţii plecaseră în junglă după jafuri. În general, totul se desfăşura conform planului...

Ceea ce-l deranja erau însă amănuntele. Femeile şi copiii din ambele sate păreau mai graşi şi mai sănătoşi decît orice sangran întîlnit pînă atunci, iar oasele Animalelor de Carne zăceau, în ambele sate, pe lîngă focurile stinse. Păi, la ce altceva te puteai aştepta, dacă încurajai să se revolte o populaţie în criză de proteine? După încheierea revoluţiei şi introducerea mai multor

Animale de Carne, convenţionale, din afara planetei, va fi posibilă o abordare mai severă a canibalismului devastator. Dar adevărata problemă nu era asta, ci povestea pe care i-o înşiraseră, în primul sat, despre Ucigaşii care le omorîseră Creierul şi mai uciseseră apoi şi şapte săteni... Şi *celelalte* oase omeneşti din al doilea sat, oase de *adult,* oase omeneşti, cranii cu dinţii în formă de colţi – oase de *Ucigaşi!* Îi luaseră prizonieri şi îi... mîncaseră pe Ucigaşii capturaţi! Era destul de rău şi aşa, dar povestea pe care-o spuseseră despre cum se întîmplase să dea peste doi Ucigaşi răniţi şi cum tocmai în clipa aceea le era foarte foame... Nu prea părea să fie adevărul...

Acum Fraden văzu pe ecran un alt sat. Ei... dar ce se întîmpla acolo?

În mijlocul satului era o mare aglomeraţie... se zăreau oameni învîrtindu-se prin jur, fumul ridicîndu-se din aproape douăzeci de focuri...

Fraden scrîşni din dinţi, în timp ce-şi îndrepta naveta, în spirală, către sat. Se pare că era pe cale să constate cu propriii lui ochi ce făceau ei după o expediţie de jaf, în chiar momentul potrivit, şi curiozitatea aproape că-i depăşea temerile.

Ateriză în centrul satului şi, aşa Erou al Revoluţiei cum era, luă cu el o armă-brici, înainte de a păşi în mijlocul carnavalului grotesc.

Era o privelişte pe cinste. Zece focuri mari ardeau puternic în mijlocul satului, şi frigările cu Animale de Carne erau rotite deasupra fiecărui foc de cîte o femeie sangrană. Alte carcase măcelărite şi puse deja în frigări îşi

aşteptau rîndul în grămezile de lîngă focuri. Mirosul pătrunzător de carne friptă îl chinuia, îl făcea să saliveze, în ciuda grozăviei situaţiei de fapt. Trecuse atîta timp de cînd nu mai gustase carne gătită... Vreo două sute de bărbaţi, femei şi copii stăteau în picioare sau pe jos lîngă focuri, ţinînd în mîini hălci, pulpe întregi de Animale de Carne, bînd vin din cănile de lut şi privind curioşi în direcţia de unde apăruse naveta.

Văzîndu-l, începură să-l aclame, fluturînd oase pe jumătate dezgolite sau bucăţi grase de carne. Cei care stăteau jos săriră în picioare şi întreaga mulţime începu să-i scandeze numele:

– BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Fraden se simţea atras în mai multe părţi deodată. Mirosul cărnii îi stimula sucurile gastrice, dar gîndul la provenienţa ei şi vederea carcaselor cu aspect mult prea uman îi întorceau stomacul pe dos.

Aclamaţiile mulţimii care-i scanda numele stîrneau în el ecouri de mult apuse, îl înviorau, însă... *obiectele* pe care le fluturau sătenii, în timp ce strigau, atrăgeau un dezgust care-i umbrea sentimentul. Şi totuşi *ştiuse* că se întîmpla ceva; totul era conform propriului său plan. Dar pînă acum nu văzuse şi nu simţise mirosul, iar noua experienţă îi provoca o greaţă viscerală.

Sangranii formau o gloată care-l ovaţiona, în semn de bun venit, pe cînd se îndrepta cu inima îndoită spre ei:

– BART! BART! BART! BART! BART!

– Trăiască Republica Liberă! strigă Fraden, încercînd să oprească ovaţiile care, clipă de clipă, îi păreau tot mai batjocoritoare.

Sangranii se adunau în jurul lui, îi scuturau mîinile, îl băteau pe spate cu mîinile mînjite de grăsime umană, bolboroseau, rîdeau, murmurau, trepidau de o voioşie păgînă...

Femei şi bărbaţi care strigau şi gesticulau îi ofereau căni cu vin, aruncau sub nasul lui bucăţi calde de carne rumenă şi crocantă. Fu dezgustat, apoi tentat, apoi din nou dezgustat, de data asta de sine însuşi, de stomacul său care-i cerea cu lăcomie să ia parte la acest festin oribil.

Ei sînt poporul tău, îşi tot repeta, iar tu eşti afurisitul lor de *Erou!* Dar avea nevoie de nervi de oţel ca să se abţină să-i împingă cît colo, urlîndu-şi cît putea de tare scîrba şi dezgustul, în timp ce arma-brici părea că devine caldă şi prinde viaţă în mîinile lui.

Însă ei erau poporul lui, erau cetăţenii propriei Republici Libere Sangre. Erau singurul lui popor. Nu le putea arăta ce simte. Nu putea părea nici măcar necăjit...

Se forţă să zîmbească binevoitor, să strîngă mîini obscen de pline de grăsime, să murmure glume stupide, în timp ce-şi reţinea disperat greaţa şi furia.

Dădu la o parte carnea şi vinul, mormăind:

– Abia am mîncat în ultimele două sate... Sînt sătul pînă în gît... Frumoasă pradă, ţineţi-o tot aşa! Luaţi ce vreţi! Aţi prins ca lumea ideea...

Doamne, ce coşmar!

Nu dură însă mult, şi sătenii începură să se îndepărteze de el, revenind la treburile lor. Curînd se trezi singur, urmărind ospăţul şi băutura, din fericire ignorat total.

Sangranii zăceau tolăniţi pe pămînt, într-o amorţeală de beţivi, devorînd hălci uriaşe de carne umană arsă sau rozînd ameţiţi oase pe jumătate curăţate. Rîsete, chiorăituri de maţe... sunetul obscen de grăsime, grăsime omenească, picurînd şi sfîrîind pe foc...

Fraden stătea în picioare şi privea totul năucit. Oricît de îngrozitor, de scîrbos şi dezgustător ar fi fost tabloul din faţa ochilor lui, nu putea da vina pe Willem. Totul se desfăşura conform planului, conform planului *său*. Expresia îi stăruia în minte, îl batjocorea iar şi iar: totul conform planului... *totul conform planului*...

Atunci se întîmplă ceva ce *nu* era deloc conform planului.

Din capătul îndepărtat al luminişului izbucni un ţipăt puternic. Ca nişte copii auzind de un incendiu, sangranii alergară spre şirul de colibe din margine, rîzînd, răcnind, rotindu-şi braţele. În cîteva clipe, deveniră un ghem strîns de trupuri agitate care rîd, înjură şi... şi, după cît se părea, lovesc ceva sau pe cineva aflat în mijloc.

Şovăind, Fraden se apropie de gloata furioasă şi distrugătoare. Sătenii se despărţiră un moment, şi atunci Fraden văzu...

Ceva care fusese odată om, şi care abia mai semăna a om sau a ceea ce mai rămăsese din el. Ca un vierme alb şi monstruos, o siluetă umană dezbrăcată se tîra pe burtă, încercînd zadarnic să scape de loviturile sangranilor. Toate membrele îi erau moi şi răsucite în mod grotesc – rupte în

zeci de locuri. Gura îi era o gaură roşie, sîngerîndă: dinţii îi fuseseră cu toţii smulşi. Iar cînd Fraden văzu faţa omului torturat, chipul neted, cu trăsături dure, ochii demenţi şi sălbatici, părul rărit, fu conştient şi de ce – creatura atît de îngrozitor mutilată era un Ucigaş, cu membrele zdrobite şi cu dinţii smulşi, pentru a-l face inofensiv pentru gloata batjocoritoare, care-l chinuia şi-l călca în picioare.

Asemenea unor cîini puşi pe hărţuială, sangranii îl împinseră pe Ucigaş spre focuri, lovindu-l cu picioarele, împungîndu-l cu ciomege grosolane şi cu securi, pînă ce trupul i se umplu de sînge. Tîrîndu-se aproape imperceptibil pe burtă, zvîrcolindu-se ca un şarpe decapitat, Ucigaşul făcea faţă agoniei în singurul fel cunoscut lui, care-i fusese imprimat în gene chiar dinainte de naştere – blestemînd printre gingiile însîngerate şi ştirbe, mormăind cîntecul de bătălie care devenise grotesc şi patetic în acele clipe:

– UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Sangranii huiduiau şi rîdeau. Apoi cineva îl înşfăcă pe Ucigaşul neputincios, după care i se alătură un altul, şi altul, tîrîndu-l lîngă un foc liber, legîndu-l de o ţepuşă şi ridicîndu-l tot mai sus deasupra flăcărilor, pe măsură ce acesta ţipa şi urla, mai mult de ură decît de frică.

Fraden îşi feri privirea cînd limbile flăcărilor începură să lingă trupul Ucigaşului, iar strigătul „UCIDE! UCIDE! UCIDE!" deveni un oribil scrîşnet de durere.

Cu sălbăticie, Fraden blestemă şi înşfăcă primul sangran care-i veni la îndemînă – o femeie bătrînă şi uscată, cu privire înnebunită, setoasă de sînge, cu buze subţiri şi

umede de salivă. O ţinu strîns de braţ, proptindu-i gura de foc a armei în dreptul feţei surprinse.

– Ucigaşul ăla! începu să răcnească. Cine v-a spus...? Cine v-a lăsat...? Unde...? Cum...? DE UNDE AŢI LUAT UCIGAŞUL ĂLA?

– Armata Poporului, ţipă înspăimîntată femeia. A fost pe-aici – mareşalul ni l-a dat nouă. Prietenul ăla al tău, venit din alte lumi...

Strînsoarea lui Fraden slăbi şi bătrîna se trase înapoi, cu o smucitură sălbatică.

Fraden simţea cum furia îi pulsează în artere. Furia, dezgustul şi ura, toate plutind într-un ocean de adrenalină, pe cînd se îndrepta ca o furtună spre navă. Să-l ia naiba pe Willem, să-l ia naiba! O să...

Un sunet strident şi îngrozitor, mai pătrunzător decît toate celelalte, îl făcu să întoarcă fără voie capul spre foc.

Un om slăbănog şi cu părul roşu apropia o torţă de faţa Ucigaşului. Părul, sprîncenele şi genele acestuia se aprinseră.

Dar nu asta observase Fraden, ci altceva, care-l făcu să-şi strîngă pumnii atît de tare, că-i dădu sîngele. Fraden îl văzu pe călăul cu torţa, nu pe victimă.

Fiindcă roşcovanul cu ochii scăpărători şi gura strîmbată într-un rînjet era drogatul protejat al lui Vanderling, colonelul Lamar Gomez!

– Zău, Bart, ce dracu' e cu chestia asta? întrebă Willem Vanderling, pe cînd Olnay îl conducea în coliba lui Fraden. Eram şi eu într-un loc anume şi unul din nătă... pardon,

agenții tăi apare și zice că vrei să mă vezi imediat. Păi, ca să dai de mine trebuie c-ai avut zeci de...

Fraden făcu un gest către Olnay, ignorîndu-l total, pentru moment, pe Vanderling, care stătea în picioare în fața mesei.

– Mulțumesc, colonel Olnay. Ai grijă ca mareșalul Vanderling și cu mine să nu fim deranjați. Indiferent de motiv. Să fie clar, *indiferent* de motiv, ai înțeles?

Olnay făcu semn că da și, simțind tensiunea din cameră, pe care Vanderling n-o sesizase pînă atunci, se retrase stînjenit.

– Bun, deci acum sîntem singuri, făcu Vanderling bine dispus. Care-i treaba?

– *Stai jos!* tună Fraden.

Îl fulgeră cu privirea, urmărindu-l cum se trîntește pe scaunul din fața mesei, și se ridică în picioare.

Acum chipul lui Vanderling devenise încordat, întrebător. Ordinul lătrat, furia de pe fața lui Fraden și neașteptata schimbare de poziții transformase ședința de strategie într-un interogatoriu.

Fraden începu să măsoare încăperea în lung și în lat, cu privirea fixată pe Vanderling, care îl urmărea și el, ca o cobră cu ochii pe o mangustă. Fraden ar fi vrut să-i spună ceva de la obraz, ceva care să-l usture, dar nu găsea nimic.

În sfîrșit, rosti ca și cum ar fi continuat o tiradă lungă:

– Brutalitatea o mai înțeleg. La fel și prostia. Perversiunea, sadismul, cruzimea, canibalismul, crima, tortura – se exersează pe Sangre de prea mult timp ca să mă mai surprindă vreuna dintre ele. Dar... dar... pentru Dumnezeu, omule, cum mama naibii ai reușit să le aduni *pe toate* la un

loc? Te droghezi şi tu cu heroginã? Ai uitat de ce sîntem aici? CE NAIBA SE ÎNTÎMPLĂ CU TINE?

– Ei! susură Vanderling. Ce ţi-a căşunat, Bart?

– Lasă familiarismele *cu mine,* Willem! Ştiu totul, jocul s-a terminat de-a binelea, gata, kaput. Am făcut o inspecţie. Torturaţi Ucigaşii din plăcere, îi predaţi Animalelor, îi lăsaţi *pe aceştia* să-i tortureze din plăcere... *Mîncaţi* Ucigaşii, Dumnezeule mare! Nici nu-mi mai pierd vremea să întreb ce *altceva* aţi făcut, tu şi haita ta de lupi, în spatele meu. Nu te mai întreb de ce te-ai îngrăşat, nici ce-ai mîncat în ultima vreme. Ştiu, Willem, ştiu! Nu te întreb decît *de ce,* de ce, fir-ar să fie, de ce, Willem, de ce?

Expresia lui Vanderling trecu de la uluire stupidă la un surîs batjocoritor, de un cinism nevinovat.

– Deci asta era!? Numai fiindcă tu mănînci hrană pentru iepuraşi, trebuie să fac şi eu la fel? La ce dracu' te aşteptai? Crezi că are un gust aşa de rău carnea de om? E, poate, puţin cam sărată, dar te obişnuieşti mult mai uşor cu ea decît cu oricare alta.

– Dobitocule! Cretinule! urlă Fraden. Din partea mea, poţi mînca şi rahat! Dar tortura? De sadism ce zici? Dar de nebunia generală? De ce îi încurajezi pe săteni să procedeze ca nişte... nişte... afurisiţi de Fraţi?

– Ce te-a apucat, Bart? întrebă Vanderling, vădit mirat. *Totul* a fost ideea ta, ai uitat? Agită-i, fă-i să se apuce de jafuri, să se înfurie, să-i facă praf pe Ucigaşi! Nu vezi că treaba a ţinut? Tot rahatul ăsta împuţit de planetă spumegă de furie. Ucigaşii *au fost* anihilaţi şi aşa vor rămîne. Nu asta voiai de la început? N-am făcut decît să-ţi îndeplinesc ordinele.

– Mulţumesc, Adolf Eichmann! lătră Fraden. Îndeplineai ordinele mele şi atît, da? Eu ţi-am ordonat să mănînci Animalele de Carne? Eu ţi-am ordonat să-i torturezi pe Ucigaşi? Eu ţi-am ordonat să încurajezi canibalismul şi tortura în rîndurile Animalelor? Şi presupun că tot eu ţi-am ordonat să mă scoţi din sărite. „Nu sînt în stare s-o facă singuri." „Trebuie să fiu pe fază, că altfel pierd momentul prielnic." *Prostii!* Avea dreptate Sophia în privinţa ta, a avut dreptate de la început. Nu mai încerca să mă aiureşti, Willem; ai făcut-o de plăcere. *Îţi place* să torturezi Ucigaşi, *îţi place* să mănînci carne de om, şi nu neapărat fiindcă ţi-e foame. Îţi place *să ucizi*, mai mult decît să cîştigi, să conduci acest bulgăre de noroi plin de bogăţii. Ţi-a trecut vreodată prin cap că într-o zi va trebui să *conducem* planeta? Te-ai gîndit că, după terminarea războiului, vom avea de-a face cu Animalele, că va trebui să curăţăm gunoaiele, că va trebui să restabilim respectul pentru ordine, fiindcă *noi* vom fi băieţii din fruntea grămezii? Dă-le sangranilor un an de torturi şi canibalism şi Dumnezeu mai ştie ce, şi reprimarea terorismului va face ca revoluţia să semene cu o întrunire religioasă. Nu numai că eşti un sadic setos de sînge, dar eşti şi idiot, orb, călău obsedat de omoruri!

– Foarte frumos, rosti Vanderling rece, calm, detaşat. Evanghelia după Sfîntul Fraden! Iar mînuţele tale sînt, desigur, albe ca zăpada, nu-i aşa? Nici usturoi n-ai mîncat, nici gura nu-ţi miroase, nu-i aşa? Altcineva a dat omnidrină Fraţilor, a omorît Creierele pentru ca Animalele să flămînzească, i-a dat lui Moro ideea să tortureze întreaga

planetă şi să ia tot sîngele Animalelor, nu? Nici pomeneală de Bart Fraden. Bart Fraden e un îngeraş, nu-i aşa?

Fraden roşi puternic. Ce spunea Willem era adevărat, dar felul în care o spunea transforma totul în minciună. În gura lui suna ca şi cum ar fi făcut-o de plăcere, ca şi cum n-ar fi avut un scop, adică... adică... adică...

Vanderling rîse răguşit.

– Pe cine crezi că duci tu cu zăhărelul?

Puse arătătorul mîinii drepte la ureche, iar pe stîngul la un dinte.

Fraden îngheţă.

– Păi da, făcu Vanderling, ai o memorie foarte scurtă. „Scoate în evidenţă animalul uman!" TRANC! Coborî mîna dreaptă în chip de secure.

– Cum te simţi cînd omori... ce-a fost, un copil, un sclav, sau poate... poate un sugar? Rînji şi clătină din cap, pe cînd chipul lui Fraden se contorsiona de spaimă la ultimul cuvînt.

– Deci sugar era... Măiculiţă! Hai să vedem cum stăm, Bart. Lasă-le încolo de înjurături, bine? În doi putem organiza jocul. Bine, Mare Boss, tu eşti încă şeful; ştii mai multe despre revoluţie decît mine, aşa că o să jucăm după regulile tale. N-or să mai fie expediţii de jaf, iar eu mă concentrez asupra anihilării Ucigaşilor. Buun... Dar nu care cumva să-ţi vină vreo idee mai fistichie – nu uita că toţi drogaţii, pînă la unul, îmi sînt credincioşi *mie,* nu ţie!

– Să nu mă ameninţi! ripostă Fraden, bucuros că poate răspunde la o ameninţare cu o alta, bucuros că are de ce se agăţa, de ce se ocupa pentru a-şi lua gîndul de la... de la... Tu

eşti invizibil, omule. Eu sînt eroul, mai ţii minte? Tu ai două sute de drogaţi, iar eu am întreaga planetă. Sangranii nu prea te deosebesc de Adam. Am nevoie de tine, fie că-mi place sau nu, şi din partea mea să nu te temi de vreo înşelăciune. Dar nu te întinde mai mult decît ţi-e plapuma! Un singur cuvînt de-al meu, *unul singur,* către Olnay şi fabrica de zvonuri – şi eşti un om mort. Pot transforma planeta în cincisprezece milioane de călăi. Tu ce-ai să faci atunci, te dai cu Moro? Ce primire crezi că ţi se va face acolo? Eşti legat de mine, Willem. Eu sînt numărul unu, iar tu eşti numărul doi, să nu uiţi asta niciodată. *Aşa* stau lucrurile!!!

Vanderling îl privi cu răceală, iar Fraden putea să jure că aude cum i se învîrtesc rotiţele creierului în timp ce căuta un răspuns onorabil.

– Ne înţelegem unul cu altul, zise Vanderling cu voce egală. Ne înţelegem chiar foarte bine...

Fraden îl studie, simţi nimicnicia care căsca între ei zidul de ură, prăpastia de invidie care îi despărţea tot mai mult...

Şi se simţi foarte singur. Îşi dădea seama acum, abia acum, cînd totul aproape trecuse, că omul ăsta, aşa cum era, fusese prietenul lui, singurul prieten pe care-l avusese pe zeci de ani-lumină. Iar acum... acum va trebui să fie mereu cu ochii în patru.

Fraden oftă, se prăvăli în scaunul din faţa lui Vanderling.

– Ai dreptate, Willem, spuse el dintr-o dată, peste măsură de ostenit. Ce-ar fi să trecem la treabă? Avem un război de cîştigat, îţi aminteşti?

Capitolul 11

Privind la tabăra de gherilă forfotind, la trei dintre companiile – acum standardizate la un număr de o sută de oameni fiecare – reaprovizionîndu-se cu muniţie şi soldaţi din şuvoiul nesecat de înlocuitori care veneau puhoi în Armata Populară (într-o proporţie la fel de mare ca şi cea a pierderilor), la agenţii care intrau şi ieşeau din coliba lui Olnay, la noile colibe, la şirul de barăci cu muniţie, la întregul complex plin de viaţă alcătuit din oameni, clădiri şi provizii, Bart Fraden se amuza amar, ştiind că totul funcţiona datorită unui soi de echilibru, atent calculat, al disperării.

Disperarea sălăşluia dincolo de suprafaţă, amorţită, gata să se trezească la momentul potrivit. Ucigaşii, deşi probabil nu-şi dădeau seama – şi, în mod sigur, nici chiar Moro nu înţelegea însemnătatea propriilor ordine – , în fapt se dăduseră bătuţi. Deşi Fraden era, probabil, singurul om de pe Sangre capabil încă să descifreze scrisul de

pe perete, Confreria pierduse războiul. Armata Populară avea deja cincisprezece mii de oameni şi putea ajunge în scurtă vreme la douăzeci de mii. Procentul de pierderi ale trupelor de gherilă era, evident, înfiorător de ridicat, dar satele de pe Sangre deveniseră un nesecat izvor de rezerve, create în parte, printr-o ironie a soartei, chiar de Ucigaşi.

De patru luni încheiate, Ucigaşii erau secătuiţi de haosul care domnea pe întreaga planetă, de tîlhării, banditisme şi jaf; de dezastruoasele ambuscade organizate de forţele regulate de gherilă împotriva expediţiilor pentru pedepsirea banditilor, de imposibilitatea păstrării reţelei de drumuri care lega Sade cu restul domeniilor, de necesitatea de a lupta în două războaie deodată, unul împotriva Armatei Populare, celălalt împotriva populaţiei în general. Era greu de spus exact cîţi Ucigaşi mai rămăseseră, avînd în vedere şi anihilarea lor în grupuri restrînse pe toată planeta, însă numărarea armelor capturate şi extrapolarea ei la cifra pierderilor forţelor de gherilă ducea fără îndoială la concluzia că Ucigaşii ajunseseră, în ultimele patru luni, să aibă cam zece mii de oameni mai puţin. Întrucît era nevoie de aproape douăzeci de ani, de la concepţie, pentru a forma un Ucigaş bun de luptă, procentul de înlocuitori era, pentru scopurile practice, neglijabil, iar cei aproximativ douăzeci de mii de Ucigaşi cedaţi de Moro urmau să fie curînd depăşiţi numeric, în cazul menţinerii procentului de uzură actual. În circa un an, Ucigaşii ar fi fost complet nimiciţi.

Moro însă dovedise că nu era chiar aşa de stupid; avusese atîta minte încît să-i scoată pe Ucigaşi din ofensivă. Acum, cei atribuiţi fiecărui district erau adunaţi pe un

singur domeniu – mai multe sute de oameni puternici şi bine înarmaţi. Înconjuraseră Animalele de Carne rămase şi le închiseseră în ţarcuri mari, în incinta domeniilor locale fortificate, unde o încercare de a pune mîna pe ele ar fi fost pentru bandiţi sinucidere curată. Sătenii erau la mare strîmtoare – bandiţii nu mai aveau prăzi uşoare la îndemînă, ceea ce lăsaseră Insectele era de nefolosit, ţăranii n-aveau experienţă în cultivarea propriei hrane.

Era un joc al răbdării, cu miză mortală. Ucigaşii, fortificaţi pe poziţiile lor puternice şi defensive, dispuneau de rezerve de hrană mari, dar nu nelimitate, iar pierderile inamicului pentru distrugerea acestor poziţii ar fi fost enorme. Ţărănimea era pe punctul de a muri de inaniţie. Era limpede că Moro adoptase strategia de a aştepta pînă ce Animalele disperate vor apela, pentru ajutoare, la Republica Liberă. Dacă ţăranii încercau să obţină singuri recolte, Ucigaşii puteau ataca imediat, arzîndu-le. Era un joc al unor pisici disperate împotriva unor şoareci la fel de disperaţi...

Însă disperarea reprezenta o unealtă pe care Bart Fraden ştia s-o folosească. Era doar o problemă de timp...

Dar *asta* ce mai e?

Olnay, împreună cu doi oameni înarmaţi, înghionteau pe cineva înspre el, o siluetă ciudat de slăbănoagă şi de scundă, îmbrăcată în uniformă de Ucigaş. Cînd se apropiară, Fraden văzu că Ucigaşul, legat strîns cu mîinile la spate, era doar un copil care nu depăşea vîrsta de cincisprezece ani.

– Am prins un pui de Ucigaş, raportă Olnay, împingîndu-l pe băiat în faţa lui Fraden.

Acesta îl studie. Avea silueta subţire a unui Ucigaş adult, iar părul lui lins şi castaniu părea să se răărească pe frunte, după modelul caracteristic al Ucigaşilor. Dinţii îi erau ca nişte colţi ascuţiţi. Ochii pătrunzători, care aruncau flăcări, păreau nelalocul lor pe faţa netedă, fără barbă.

– Unde l-aţi găsit? întrebă Fraden.

– Era două camioane pline cu de-alde ăştia, la vreo şaptezeci de mile de-aici, preciză Olnay. O mînă de oameni de-ai noştri i-a distrus, da' a luat totuşi prizoneru' ăsta. Mă-ntreb ce caută puii de Ucigaş aşa departe de Sade...?

– Poate ne răspunde prietenul nostru, zise Fraden. Deşi avea nevoie mai mult de o confirmare decît de o informare: se părea că se petrecuse ceea ce aştepta de mult... Privi cu amabilitate spre băiat: Dacă vrei să cooperezi, o să-ţi fie bine, băiete. Noi nu omorîm copii. Ce-ar fi să ne spui de ce-aţi fost trimişi aici?

Băiatul răspunse cu o privire flegmatică şi neînfricată:

– Un Ucigaş nu dă informaţii inamicului!

– N-ar strica să faci o excepţie, dacă vrei să mai trăieşti pînă mîine, rosti Fraden calm.

– Un Ucigaş nu se teme de moarte! Moartea în mîinile inamicului înseamnă moarte în luptă! A muri în luptă înseamnă a muri glorios!

Fraden încercă altă metodă.

– E foarte bine pentru un Ucigaş *adevărat,* zise el batjocoritor. Dar tu nu eşti decît un mucos! De cînd puştii ca tine se pricep la luptă?

Fălcile tînărului începură să se mişte nervos. Obrazul i se înroşi.

– Ucigaşul e născut Ucigaş, preciză apăsat. Ucigaşului i se permite onoarea de a lupta, ori de cîte ori Profetul decide astfel. Păstrează-ţi deci suflul ca să urli cînd o să te distrugem noi, Animalule!

– Vrei să-mi spui că adunătura voastră de ţînci nu era în plimbare, să se uite la cei mari cum luptă? Nu-ţi bate joc de mine – Moro n-ar lăsa mucoşi ca voi să lupte cu adevărat!

Ceva păru să cedeze în sufletul Ucigaşului cadet. Calmul lui se evaporă, pîrjolit de o furie fără margini. Începu să smucească de legături şi să-şi muşte crunt buzele.

– Cadeţii au făcut deja multe omoruri pe Sangre! răcni, cu ochii scăpărînd de furie. Ucidem ca toţi ceilalţi Ucigaşi! A ucide înseamnă glorie! Vă vom ucide pe toţi, Animalelor! Ucide! Ucide! Ucide! Ucide!

Se întinse spre Fraden, lovind cu picioarele şi folosindu-şi capul drept berbece. Fraden păşi într-o parte, iar unul dintre partizani îl păli puternic în ţeastă pe băiat, cu patul puştii. Tînărul Ucigaş se prăbuşi. Luptătorul de gherilă îl prinse în cădere de un braţ, al doilea paznic îl apucă de celălalt şi amîndoi îl cărară de-acolo pe cadetul inconştient.

– Bine, Olnay, zise Fraden. Asta am aşteptat. Moro a ajuns atît de mult la strîmtoare, încît aruncă în luptă cadeţii. Asta înseamnă că nu mai au nici o rezervă, că au încurcat-o. E momentul marii acţiuni. Trimite agenţi în toate districtele. De azi într-o săptămînă, vreau să-mi aduci aici cît mai mulţi capi ai bandiţilor. Spune-le că-i aşteaptă veşti importante, spune-le cé vrei, dar adu-i! Ucigaşii au ajuns exact unde vrem noi, acum avem nevoie de toată carnea de... adică de toate *trupele* disponibile, şi mai las-o încolo de disciplină!

Olnay aprobă.

– Şi puiul de Ucigaş? Tre' să-l păzim zi şi noapte, şi nici mîncare n-avem prea multă...

Fraden studie figura plină de speranţă a lui Olnay şi rictusurile sinistre ale celor doi paznici. Oftă necăjit, dîndu-şi seama că, deşi îi controla pe sangrani, acest control îşi avea limitele lui, că îl vor urma numai în măsura în care îi conducea în direcţia dorită de ei. În concepţia lor, mila ar fi reprezentat slăbiciune. Ei nu înţelegeau sentimentul de milă; înţelegeau doar sentimentul de putere. În acest stadiu însă, nu-şi putea permite să nu fie înţeles.

– Împuşcaţi-l!

Olnay dădu din cap, făcu semn paznicilor şi aceştia începură să-l tîrască pe băiat.

– Vreau s-o faceţi iute şi cu acurateţe, strigă Fraden după ei, simţind cum îl apucă greaţa.

Fraden auzi şoapte în mulţime, cînd Vanderling apăru din colibă. Făcu o pauză de o clipă, pentru efect, apoi păşi

el însuşi afară, sub dogoarea purpurie a soarelui. Un urlet se ridică în văzduh, un urlet care deveni curînd familiarul strigăt „BART! BART! BART!". Fraden îi lăsă să continue o vreme, pe cînd el aştepta, cu steagul roşu cu verde al Republicii Libere fluturînd pe coliba din spate, străjuit din ambele părţi de cîte un semicerc de ofiţeri care stăteau tăcuţi în faţa grupului pestriţ, format din mai multe sute de oameni, care scandau în faţa colibei. Nu încăpea îndoială că aceşti conducători ai bandiţilor arătau destul de jalnic. Slăbănogi, cu feţele supte – şi probabil că erau mult mai bine hrăniţi decît cei pe care-i conduceau – , cei mai mulţi înarmaţi cu puşti şi buzdugane capturate – deşi oamenii lor probabil că se descurcau cu furci, bîte şi pari. Erau oameni disperaţi, poate chiar mai disperaţi decît subordonaţii lor, deoarece, Animalele de Carne fiind concentrate sub pază straşnică, bandele lor mureau de foame şi, mai curînd sau mai tîrziu (probabil mai curînd), oamenii înfometaţi aveau să se întoarcă împotriva propriilor conducători. Da, erau pregătiţi cum se cuvine, suficient de disperaţi ca să-şi lase oamenii să fie folosiţi în chip de kamikaze sau s-o facă ei înşişi...

– Trăiască Republica Liberă! urlă Fraden.

Capii bandiţilor îi răspunseră fără prea mare tragere de inimă, apoi tăcură.

– Deci aveţi necazuri, făcu Fraden. Trăiaţi din jaf şi deodată au dispărut prăzile uşoare. Oamenii voştri sînt tare supăraţi. Poate au început chiar să creadă că nu sînteţi nişte conducători prea grozavi, aşa e?

Banditii începură să şuşotească între ei. Bart spusese ceea ce se temeau să recunoască pînă şi faţă de ei înşişi, şi nu le plăcea să-şi audă rostite cu voce tare spaimele ascunse.

– De ce nu jefuiţi ţarcurile? Sînt acolo destule Animale de Carne...

În ciuda drogaţilor dotaţi cu arme-brici, banditii începură să huiduie, să cîrtească şi să mormăie.

– Păi am putea la fel de bine să ne tăiem gîturile şi în felul ăsta să scăpăm de belea! strigă un bandit.

– Am fi morţi înainte să ne apucăm, cu două sute de Ucigaşi pe cap! ţipă altul.

– Aşa e, recunoscu Fraden. Se opri şi rînji. Adică, dacă aţi fi *singuri*, zise. Desigur însă că, dac-aţi avea cu voi trupe bine înarmate... dac-aţi face parte din Armata Populară...

Banditii tăcură. Nici nu se gîndeau să lupte pentru Republica Liberă sau altceva, îi interesa doar prada, dar acum fuseseră încolţiţi. Luptaţi pentru Republica Populară – sau nu faceţi nimic şi veţi fi omorîţi, în final, de propriii voştri oameni!

– Vă propun un tîrg! sări Fraden, nemailăsîndu-le timp să vadă ciomagul pe care-l ţinea deasupra capetelor lor. Treceţi împreună cu oamenii voştri sub comanda Armatei Populare. Veţi fi conduşi de ofiţeri cu experienţă, iar trupele bine înarmate vă vor sprijini. Dacă sîntem uniţi, nici un Ucigaş nu ne poate opri. Planul nostru e lesnicios şi de scurtă durată. Cu oamenii voştri luptînd de partea noastră, putem ataca domeniile acelea, cîte zece, douăzeci sau

cincizeci o dată, pe întreaga planetă. Putem arunca în luptă, de fiecare dată, cîte o mie de oameni, împotriva cîtorva sute de Ucigaşi. Cinci sau şase la unu e bine, chiar şi dacă e vorba de Ucigaşi. Însă trebuie să vă supuneţi ordinelor, fără întrebări. Ce ziceţi?

– Nouă ce ne iese de aici? strigă cineva. Răsunară destule mormăieli aprobatoare, dar deja resemnate în faţa inevitabilului.

– Tot ce doriţi! strigă Fraden. Haideţi să nu ne enervăm... Armata Populară are ca scop să omoare Ucigaşii, iar voi – să prădaţi şi să jefuiţi. Foarte bine, ajutaţi-ne să facem ce vrem noi, iar noi vă ajutăm să obţineţi ce vreţi *voi*. Ne ajutaţi să-i omorîm pe Ucigaşi, treceţi în subordinea noastră – luaţi tot ce vreţi! Tot ce capturăm de pe domenii, în afară de arme şi muniţie – Animale de Carne, rezervele de grîne, *absolut tot!* Tot ce se poate lua! *Acum* ce spuneţi?

Urmă un lung moment de tăcere. Le arătase băţul, adică perspectiva inaniţiei şi a unei eventuale revolte printre cei conduşi de ei, iar acum le aruncase morcovul. N-aveau de ales; nu le mai rămînea decît să se plece în faţa inevitabilului.

– Trăiască Republica Liberă! strigă cineva.

Strigătul întîmpină o oarecare rezervă la început, apoi prinse vlagă şi cu toţii începură să strige. Voiau să se înroleze pînă nu era prea tîrziu. Fără doar şi poate, îşi spuneau deja că *ei* vor folosi Armata Populară în scopurile lor murdare, şi nu invers. Iar pentru cei care rămîneau în viaţă, aşa va fi...

Pentru cei care rămîneau în viaţă... Dar aceştia vor fi extrem de puţini. După victoria revoluţiei, bandiţii vor fi nimiciţi. Pe un Sangre condus de Bart Fraden nu va mai exista loc pentru jafuri şi tîlhării. Agricultura va trebui pusă pe baze noi, apoi industria. Acum era timpul distrugerilor; după revoluţia victorioasă va fi timpul reconstrucţiei – iar un guvern cum se cuvine nu avea cîtuşi de puţin nevoie de o hoardă de bandiţi care să-i ştirbească proprietăţile. Era chiar *mai bine* decît doborîrea a doi iepuri dintr-o lovitură – iepurii, adică bandiţii şi Ucigaşii, urmau să sfîrşească prin a se ucide reciproc.

– Mareşalul Vanderling vă va repartiza la unităţile respective. Veţi primi ordinele şi în zece zile începeţi prădarea domeniilor. Vînătoare plăcută!

Fraden se retrase în coliba lui, lăsîndu-i lui Vanderling pe căpeteniile bandiţilor. Nu mai pot sta liniştit cu Willem în spate, îşi zise, dar încă mai pot avea încredere în el pentru un singur lucru – să folosească această carne de tun în locul cel mai potrivit!

Fraden se cuibări mai aproape de Sophia, care dormea uşor lîngă el. Trecuseră peste trei săptămîni de cînd înrolase bandiţii în Armata Populară şi zeci de domenii fortificate fuseseră deja prădate. Mergea bine, chiar foarte bine. Victoria nu mai era un scop vag şi îndepărtat – era culminarea unui şir de evenimente care se puseseră deja în mişcare, o succesiune pe care o putea reface foarte bine în minte, de la început la sfîrşit. Sangre va fi al lui. Revoluţia va fi cîştigată, şi asta chiar în viitorul uşor de prevăzut...

De aceea, se întreba de ce se simte inconfortabil, încordat, nesigur. Nesigur de *ce?* Din ce motiv? Nu putea fi vorba de victoria finală. Era la fel de sigur că va avea planeta Sangre, pe cît de conştient era de faptul că femeia care dormea acum lîngă el era a lui. Femeia lui, planeta lui... De ce altceva să fie nesigur? *Ce altceva mai apăruse?*

Fără să vrea, mîngîia spatele Sophiei, uşor, ca şi cum ar fi fost un talisman ce trebuia ascuns... la naiba, ce trebuia ascuns?

Ea se mişcă, se întoarse, clipi şi-l privi de-a curmezişul patului grosolan.

– Ce e? mormăi ea.

– Cum? bălmăji el deodată, dîndu-şi seama că o trezeşte. Iartă-mă... n-am vrut... mă gîndeam...

– Cu *mîinile?*

– N-am vrut...

Îi privi chipul, o văzu cum se încruntă în întuneric, şi deodată îşi dădu seama. Ea era tot ce avea. Nu exista fiinţă umană pe acea planetă care să-i poată fi considerată prietenă. Mai rău, nu era nici o fiinţă pe Sangre pe care ar fi *vrut* s-o considere prietenă. Exceptînd-o de Sophia, era complet singur. Avea nevoie de altcineva, un altcineva anume, şi asta îl speria. Depindea de o altă fiinţă umană pentru *ceva*. Iată un lucru nou, care nu-i plăcea!

– Soph..., mormăi. Soph... sînt...

Ea întinse mîna, îi atinse obrazul.

– Ştiu... Eşti singur şi nu-ţi place. Ai văzut ce zace în Cap-de-Obuz, şi iată-te singur pe o planetă de sălbatici.

Doar tu şi cu mine, nimeni altcineva, pe o rază de o sută de ani lumină...

– De unde ai ştiut că eu...?

– Fiindcă e povestea vieţii mele. Ce sînt eu? Femeia lui Bart Fraden, iar înainte eram femeia altcuiva. Ce sînt eu fără un bărbat, ce-aş fi fără tine? Pe o astfel de planetă... într-un astfel de univers? Fără un bărbat ca tine, o femeie ca mine e o sclavă, un lucru, un nimenea. Am atîta nevoie de tine... am nevoie de tine ca să rămîn *eu însămi!* Şi, pe o planetă ca Sangre, îţi dai seama că poate şi tu ai nevoie de mine ca să rămîi *tu însuţi*. Să rămîi întreg la minte. Aşa stau lucrurile, Bart – nu-i aşa? – indiferent dacă ne place sau nu – tu şi cu mine, împotriva a tot restul. Sîntem uniţi, legaţi unul de altul prin ceva mult mai puternic decît dragostea. Noi doi aici, iar *acolo* lupii care urlă.

– Soph... încerci să-mi spui că mă iubeşti?

Fata rîse, poate cam cu prea mult cinism.

– Dacă vrei să numeşti parazitismul reciproc dragoste... Mi se pare că sună mai curat...

– De ce... de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

Îl îmbrăţişă.

– Fiindcă pînă acum n-ai fi înţeles nimic, Conducător Neînfricat. N-ai fi înţeles, fiindcă nu aveai nevoie.

– Soph, eu...

– Nu spune nimic. Nu-mi trebuie nişte dulcegării idioate, în care nu crezi nici tu. Nu mă iubeşti, ai doar *nevoie* de mine. Ai doar nevoie de mine, atîta timp cît şi eu am nevoie de tine. Facem tîrgul?

– Da, răspunse el, strîngînd-o în braţe. Fii liniştită – unde aş putea găsi, pe nenorocitul ăsta de bulgăre de noroi, o tînără inocentă ca tine?

O simţi cum rîde ghemuită la pieptul lui, un spasm reţinut, poate forţat, şi se simţi obligat – de nişte reguli nerostite, ale unui joc fără nume – să rîdă şi el. Cu toate acestea, rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme.

– Primul val – înainte! strigă puternic Vanderling, coborîndu-şi arma pînă în dreptul mijlocului.

O clipă, nu se întîmplă nimic, şi Vanderling privi nervos în spate, spre defileul îngust, întinzîndu-se puţin mai jos de cîmpia largă pe care se afla el, şi spre domeniul situat la aproximativ două sute de metri spre vest. Ascunse în această depresiune erau trei grupuri concentrice, de circa trei sute de oameni fiecare, iar grupul compact de bandiţi de lîngă el, primul val, înarmaţi cu pari, ciomege, cuţite, coase, cîteva zeci de puşti şi buzdugane, se foiau pe loc, nemulţumiţi, în loc să înainteze.

– Faceţi-i să se mişte! urlă Vanderling, şi trei drogaţi înarmaţi cu arme-brici, înghesuiţi între primul şi cel de-al doilea grup de bandiţi, începură să-şi fluture ameninţător armele spre propriile trupe. Acum, rîndurile din spate ale primului val de bandiţi se repeziră înainte, împingîndu-şi camarazii, şi întreaga adunătură zdrenţăroasă se năpusti spre complex, traversînd defileul şi apoi cîmpia.

Vanderling îi urmărea cu un ochi pe bandiţii care alergau fără convingere, împinşi de cei trei drogaţi, iar cu celălalt pe restul oamenilor lui – alte trei sute de bandiţi

slab înarmaţi şi nedisciplinaţi, plus încă vreo cîţiva drogaţi ca să fie sigur că primii execută ordinele, iar în spatele lor trei sute de soldaţi din trupele regulate, bine înarmate, ale Armatei Populare.

Primul val de bandiţi se mişca acum cum trebuie, înspre zidul complexului. Acesta se afla între bandiţi şi marile ţarcuri pline cu Animale de Carne, chiar în spate – asta era bine, fiindcă bandiţii nu erau decît o turmă de oi mînată înainte de drogaţi şi nu se ştie ce s-ar fi întîmplat dacă ajungeau mai întîi la Animalele de Carne. Bandiţii erau cele mai stupide şi cele mai nesigure trupe din cîte comandase Vanderling vreodată.

Cu toate acestea, în ultimele două luni de luptă, el pusese la punct o tactică simplă şi directă de a ataca domeniile, care nu le cerea bandiţilor nimic mai mult decît să fie nişte perechi de picioare care să se îndrepte aproximativ în direcţia indicată – asta însemnînd oricum maximum de efort de care erau în stare. El însuşi jefuise deja, cu succes, zeci de domenii şi redusese metoda la o formulă atît de simplă, încît pînă şi imbecilii lui de ofiţeri drogaţi fuseseră capabili s-o folosească singuri. Pînă la urmă, îşi zise, la o superioritate de cinci sau zece la unu, cine are nevoie de finețuri?

Acum Vanderling văzu că gloata zdrenţăroasă de bandiţi ajunsese cam la o sută de metri de poarta complexului. Vor încerca oare Ucigaşii să se baricadeze după poartă împotriva a numai trei sute de inşi?... Nici pomeneală, uite-i că vin!

Poarta din palisadă se deschise şi Ucigaşii în negru se revărsară, cincizeci, optzeci, o sută, poate două sute, asta părea să fie aproape întreaga forţă masată acolo.

Vanderling observă, cu un fel de aprobare profesională, că Ucigaşii păreau să fi învăţat, în sfîrşit, cîte ceva. În loc de obişnuitul atac puternic şi orb împotriva năvălitorilor, ca o capcană de prins atacanţii, rămaseră pe loc şi deschiseră focul cu puştile. O variaţie interesantă, deşi nefolositoare...

La şaptezeci de metri de Ucigaşi, banditii se repezeau într-un zid solid de plumb. Primul val se prăbuşi ca la jocul de popice. Îndată, masa de bandiţi începu să se dezmembreze şi să întoarcă spatele – apoi se repezi înapoi, drept într-un fierăstrău mortal, deoarece drogaţii retezau cu armele-brici zeci de fugari dintre propriii oameni.

Era o panică generală, dar controlată, fiindcă drogaţii îi forţau fără milă pe bandiţi să înainteze direct spre focul comasat al puştilor. Cincizeci, patruzeci, treizeci de metri pînă la capăt... Trebuia să cronometreze corect. Acum!

– Al doilea val – înainte! strigă Vanderling, şi se dădu la o parte, pe cînd drogaţii împingeau spre complex cel de-al doilea val de bandiţi.

Cînd al doilea val porni la atac, străbătînd cîmpia, Vanderling văzu că tot ceea ce mai rămăsese din primul val – nu mai mult de o sută cincizeci de oameni – ajunsese în dreptul Ucigaşilor.

Bineînţeles că era, pur şi simplu, un măcel. Semicercul de Ucigaşi se strînsese în jurul banditilor cuprinşi de panică. Aceştia se treziră stîlciţi cu buzduganele, cu

cizmele, cu patul armelor, sfîşiaţi cu dinţii. Tot ce putea zări Vanderling, de unde se afla el, era o grămadă compactă şi tălăzuită, de oameni încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ia te uită la Ucigaşii ăştia, ce meserie ştiu! îşi zise. Încă vreo cîteva clipe şi nu va mai rămîne în mijlocul cercului nimic altceva decît carne de dat la cîini!

Dar planul mergea de minune. Cel de-al doilea val de kamikaze era la jumătarea drumului spre locul de bătaie, iar pentru fiecare patru sau cinci bandiţi doborîţi de Ucigaşi, aceştia pierdeau pe cîte unul dintr-ai lor. Şi uite că ascultau de ordine! Cei trei drogaţi care mînaseră bandiţii înainte stăteau mai la o parte, cam la patruzeci de metri, şi sfîrtecau cu armele-brici amestecul de trupuri, doborînd Ucigaşi şi bandiţi, la grămadă.

Frumuseţea este, gîndea Vanderling, că asta n-are nici o importanţă. Ambele valuri, şase sute de bandiţi în total, erau oameni morţi încă de la pornire. Codrii erau plini de carne de tun. Şase sute de bandiţi, care altfel nu erau de folos nimănui, reprezentau un preţ mic pentru cei vreo sută de Ucigaşi pe care urmau să-i ia cu ei în moarte.

Acum, al doilea val de bandiţi se repezea, nesocotit, în toiul bătăliei care scădea în intensitate. Un moment, impactul puternic al trupurilor cu ciomege şi ţepe împinse Ucigaşii înapoi, îi dezechilibră.

Dar în scurtă vreme, cum era de aşteptat, Ucigaşii îşi revenirăm din zăpăceala de o clipă şi, la fel de brusc, cursul bătăliei se schimbă iar. Se repeziră la noul val de victime cu o frenezie războinică fără seamăn, sfărîmînd ţeste, smulgînd membre – buzdugane împotriva ciomegelor şi

bîtelor, neînfricate şi sîngeroase maşini umane de ucis, împotriva bandiţilor înnebuniţi de spaimă.

Acoperind urletele celor loviţi, Vanderling auzea înfiorătorul strigăt de luptă al Ucigaşilor: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Aproape că se poate cronometra totul după sunet! îşi zise Vanderling. Cînd strigătul devine puternic şi clar, mai puternic decît ţipetele, înseamnă că treaba e pe terminate, că e timpul să...

Vanderling făcu un semn drogaţilor care-i conduceau pe cei trei sute de soldaţi. Aceştia poziţionară trupele chiar în spatele lui. Aruncă o ultimă privire spre bătălie. Bandiţii erau aproape terminaţi. Ucigaşii scormoneau în grămada de trupuri ca nişte pisici în gunoaie, zdrobind ţestele trupurilor moi şi fără apărare, călcîndu-i în picioare, sfârîmînd totul în cale, dînd răniţilor lovitura de graţie... Era greu să faci o numărătoare a cadavrelor, dar se pare că Ucigaşii plătiseră conform planului – zeci de trupuri îmbrăcate în negru zăceau printre bandiţii morţi, zeci de Ucigaşi aveau braţe sau picioare lipsă, sau chiar ambele, deoarece drogaţii întinşi cu faţa în jos în iarba înaltă continuau să tragă focuri răzleţe cu armele-brici...

Venise timpul pentru *la pièce de rèsistance.*[1]

Vanderling îşi croi drum spre ariergarda şirului lung şi subţire de trăgători care se întindea de-a lungul depresiunii, aidoma unui gard din tăruşi.

– Înainte! răcni.

---

[1] *la pièce de rèsistance* (în franceză, în original) = (aici) lovitura de graţie (*n. tr.*).

Trupele înaintară repede spre bătălia care din nou își pierduse din intensitate. Vanderling tropăia în spatele trăgătorilor, cu mîna încleștată pe armă. Pești într-un butoi afurisit, își zise. Exact ca peștii într-un butoi...

Șirul de trăgători, care devenise acum un semicerc, ajunse la poziția, situată la aproximativ patruzeci de metri de ceea ce mai rămăsese din bătălie, unde șase drogați ghemuiți în iarbă trăgeau cu arma-brici. Șirul de oameni mai avansă încă cinci metri, iar drogații se adăpostiră în spatele lor, spre partea unde se afla Vanderling.

– În genunchi și trageți! urlă Vanderling.

Oamenii așezați în semicerc se lăsară într-un genunchi și deschiseră focul cu puștile. Vanderling și zece drogați, înarmați cu toții cu arme-brici, se chiriciră în spatele lor, formînd un grup compact în centru.

Prima salvă îi luă total prin surprindere pe Ucigașii obsedați de luptă și preocupați. Zeci dintre ei căzură. Restul însă se năpustiră drept spre zona focului comasat.

Urmară cîteva clipe de confuzie, schimburi rapide de focuri și moarte. Ucigașii rămași, vreo nouăzeci sau o sută, trăgeau pe măsură ce înaintau, hotărîți să se apropie de revoluționari cu orice preț, încredințați pe deplin de superioritatea lor în lupta corp la corp, indiferent de sorții de izbîndă. Oamenii cădeau pe burtă de-a lungul întregii linii de gherilă, doborîți de gloanțele care îi ajungeau. Vanderling se întinse cît era de lung, ascunzîndu-se în spatele unui cadavru...

Iar Ucigașii atacau chiar centrul focului încrucișat, devenit tot mai rar și mai obosit. La douăzeci de metri mai

încolo, la cincisprezece, la doisprezece, Vanderling îi zări, de după baricada sa umană, pe Ucigaşii care urlau, cu gurile pline de spume însîngerate, şi cădeau ca muştele, pe măsură ce ajungeau între cele două capete ale semi cercului şi primeau salve, una după alta, din trei părţi.

Apoi, vreo cincizeci ajunseră la numai zece metri de centru, aruncînd armele şi pregătindu-şi buzduganele, învîrtindu-le deasupra capetelor, hăulind ca nişte cîini turbaţi.

– ACUM! strigă Vanderling, ridicîndu-se într-un genunchi, apăsînd trăgaciul armei-brici şi măturînd cu ea cînd într-o parte, cînd în alta, în arcuri strînse.

De fiecare parte, cinci drogaţi cu ochii în flăcări se ridicară în poziţie de tragere şi începură să secere grupul de Ucigaşi care urla.

Totul se termină într-o clipită. În primul moment, cincizeci de bărbaţi în negru se repezeau înainte, răcnind şi fluturînd buzduganele. În următorul, erau cincizeci de trunchiuri fără cap care mai făcură cîţiva paşi împiedicaţi, apoi se prăbuşiră, lîngă propriile capete care se mai rostogoleau, ca un stol de curcani înnebuniţi, nimeriţi drept în tăişul lamei unui cuţit enorm.

Strigînd fără cuvinte, cu mîinile încleştate convulsiv pe armă, ca nişte gheare, Vanderling continua să tragă în trupurile contorsionate, spintecîndu-le în hălci de carne sîngerîndă, apoi tăind hălcile în bucăţi mai mici, pînă obţinu o masă amorfă de carne plină de sînge.

După o perioadă mai lungă de vreme se ridică, fluxul cald de adrenalină umplîndu-l de o toropeală plăcută. În

fața lui se afla o grămadă grotescă de brațe și picioare disparate, bucăți de trup și capete, toate zăcînd într-o baltă mare de sînge roșu-aprins. Cei vreo două sute de soldați din Armata Populară rămaseră mai întîi aiuriți, apoi începură să aclame. Trupurile altor zeci nu se clintiră.

La vreo cincizeci de metri mai încolo era ceva ce întrecea de departe masacrul de la picioarele lui – o grămadă imensă de trupuri, cadavre jupuite și sîngerînde, Ucigași și bandiți laolaltă, uniți în sfîrșit de un ocean de sînge care începuse să se usuce. Ici-colo, cîte un trup – Ucigaș sau bandit – se chircea, țipa sau se văicărea și era redus la tăcere de o ploaie de gloanțe din partea soldaților de pază.

Vanderling surîse cu deplină satisfacție, admirîndu-și opera. Încă un atac fără nici o bătaie de cap! Ucigașii fuseseră nimiciți pînă la unul, pierdeau în acest fel mii de oameni pe tot cuprinsul planetei. Curînd, foarte curînd, vor fi nevoiți să încerce o retragere, să se întoarcă la Sade cu coada între picioare.

Vanderling rîse. Atunci va urma lovitura cea mai grozavă dintre toate!

– Războiul ca sport pentru spectatori, constată Sophia O'Hara, privind sceptic scena pe ecranul navetei. Acum ce mai urmează? Dorește cineva alune? Un program? Fără program, nu-i poți distinge pe cei buni de cei răi...

Ecranul arăta o coloană masivă de camioane șerpuind pe o cîmpie întinsă, spre orizont, camioane pline cu Ucigași, alți Ucigași pe jos, mînînd turme de Animale de Carne, un convoi gigantic care se îndrepta spre est, spre

Sade, în timp ce Fraden rotea naveta mult deasupra impresionantelor mişcări de oameni şi maşini, mult în afara bătăii puştilor.

– Nu trebuia să vii şi tu, murmură Fraden, ştiind că era pe jumătate o minciună, ştiind că ea nu mai putea suporta să rămînă singură în tabăra de gherilă şi, în general, nicăieri pe planetă, mai mult de cîteva ore.

Mai ştia şi că o voia aici, lîngă el, să împartă cu ea acest moment de triumf.

– N-aş fi pierdut aşa ceva pentru nimic în lume, zise ea sec. Întotdeauna am spus că femeia trebuie să fie interesată de munca bărbatului ei. Sau, cum le zicea contele Dracula progeniturilor sale destul de neîncrezătoare: „O familie care se roagă împreună rămîne împreună."

Fraden scoase un sunet înăbuşit, ceva între rîs şi mormăit.

– Nu sînt sigur că nu vorbeşti serios...

– Nici eu. Planeta asta pare să evidenţieze la toată lumea sîngele [redacted]. Cap-de-Obuz... n-am să vorbesc de el, abia am mîncat, iar tu negociezi vieţile propriilor oameni cu cele ale Ucigaşilor, ca şi cum ar fi vorba de mărgele – şase verzi pentru una neagră. Şi uite-mă şi pe mine delectîndu-mă cu privitul... Cum ai numit chestia asta, Lunga Retragere? Colac peste pupăză, ai căpătat obiceiul enervant de a folosi litere mari!

– E doar o aluzie trecătoare la Marele Marş al Chicom spre Yunan, în cadrul unuia dintre nesfîrşitele războaie din secolul douăzeci, spuse Fraden, cu viclenie. Condiţiile sînt oarecum asemănătoare...

Arătă spre ecran. Drumul care şerpuia de-a lungul cîmpiei, ocolind dealurile, trecînd prin zonele împădurite, era înnegrit de Ucigaşi şi camioane, cît vedeai cu ochii. În depărtare, spre apus, o dîră de fum plutea în aer deasupra junglei, acolo unde una dintre nenumăratele grupe de hărţuială atacase convoiul. Fusese, într-adevăr, o Lungă Retragere pentru Ucigaşi, mult mai lungă, fără îndoială, decît se aşteptaseră aceştia...

– Asta e, Soph, spuse. Adunăm roadele, după aproape un an petrecut pe acest împuţit bulgăre de noroi! Toţi Ucigaşii de pe planetă, într-o coloană mare, îndreptîndu-se spre Sade cu coada între picioare! A durat al dracului de mult pînă ce Moro a înţeles mesajul. A trebuit să distrugem peste o sută de domenii şi să omorîm două sau trei mii de Ucigaşi, pînă să-i intre în căpăţîna aia grasă că, dacă vrea să-şi ţină Ucigaşii la ţară, nu mai rămîne cu nici un om în cîteva luni. Şi astfel am obţinut Lunga Retragere...

Deşi nu-i venea uşor să recunoască, Fraden îşi dădea seama că retragerea fusese plănuită mult mai inteligent decît crezuse. În loc să încerce să retragă spre Sade, una cîte una, unităţile de Ucigaşi dispersate, aşa cum sperase el, Moro îşi asumase riscul calculat de a trimite, din Sade spre teritoriu, o coloană masivă de salvare, mai bine de o mie cinci sute de oameni şi o mie de camioane, şi avusese destulă minte încît să-i evacueze pe Ucigaşi în ordine inversă. Adică, acea coloană de salvare adunase mai întîi Ucigaşii cantonaţi aproape de Sade şi folosise aceste întăriri pentru a îngroşa rîndurile, pe măsură ce respectiva forţă intra mai adînc în teritoriile controlate de gherilă,

astfel că, ajungînd la cele mai izolate şi vulnerabile grupuri de Ucigaşi, situate în inima Republicii Libere, devenise o forţă uriaşă, de aproape opt mii de oameni, bine înarmaţi, motorizaţi şi imposibil de abordat într-o luptă frontală.

Fusese un risc enorm – însemnînd, de fapt, că majoritatea Ucigaşilor erau nevoiţi să facă acest marş de două ori: o dată spre interiorul ţinutului, iar a doua oară înapoi. Se pare însă că Moro îşi dăduse seama că merita osteneala. Mărimea şi puterea forţei mobile le permisese să ia cu ei mari cantităţi de grîne, Animale de Carne şi prizonieri, suficiente provizii pentru un asediu foarte îndelungat, în cazul în care grosul coloanei revenea intact în Sade.

Şi se părea că ar fi posibil să reuşească. Coloana mărşăluia de o săptămînă înapoi spre capitală, timp în care Willem nu reuşise să doboare mai mult de cinci sute de Ucigaşi, în mai multe ambuscade – iar un atac frontal distrugător ieşea din discuţie.

Acum însă, cînd coloana se apropia de Sade, exista o unică posibilitate de a zdrobi uriaşul convoi şi a impune oraşului un asediu lung şi inevitabil.

Fraden acceleră naveta la maximum şi se îndreptă spre est, pînă ce periferia oraşului Sade putu fi zărită întinzîndu-se pe cîmpia fără accidente de relief, pe care era amplasată capitala. Aici, drumul trecea printr-un canion lung şi îngust, şerpuind între două creste, înainte de-a intra în cîmpia largă. Era, pe întreg traseul, singurul punct ideal pentru o ambuscadă de proporţii.

Fraden coborî vreo trei sute de metri şi începu să planeze deasupra canionului.

– Uită-te în jos, Soph, arătă el spre crestele care flancau drumul.

Dincolo de aceste maluri, ascunse vederii de pe drum, unduirile îndepărtate ale ambelor creste erau acoperite de o mare de oameni. Cîte şase mii de fiecare parte a canionului, douăsprezece mii de soldaţi, adică peste jumătate din Armata Populară. Pentru a ajunge în oraş, lunga coloană va trebui să-şi taie drum luptînd prin această strîmtoare; nu exista drum ocolitor pentru camioane. Totul arăta ca o perfectă capcană mortală.

Dar aşteptînd în aer, deasupra acestei capcane, Fraden simţea cumva că încrederea i se evaporă pe măsură ce minutele se scurgeau. Din nenorocire, acesta era un loc *prea perfect* pentru ambuscade. Ucigaşii *nu aveau cum* să n-o presimtă. Şi totuşi, ce-ar fi putut ei să...?

– Ia te uită! strigă. Vin!

Un şir îngust de camioane şi de oameni mergînd pe jos apăruseră din desişurile pădurii, în zona vestică a văii, şi-şi urma drumul îndreptîndu-se, prin centrul capcanei, spre Sade. Un şir subţire şi vulnerabil, care străbătuse jumătate din vale, două treimi... Planul lui Willem era să lase partea anterioară a coloanei să ajungă la intrarea estică a văii, apoi să închidă cleştii capcanei, obligînd grosul coloanei să lupte pentru a trece, printr-o perdea de gloanţe, de la un capăt la altul al văii şi creînd o uriaşă confuzie... Dar ceva era în neregulă! Şirul de camioane şi de oameni care ajunsese acum la capătul estic al văii era prea subţire, era doar un firicel, şi...

Deodată, pereţii interiori ai defileului se umplură cu luptători de gherilă, două valuri solide de oameni îndreptîndu-se către drum. Coastele văii înfloreau în mici picăţele de fum şi foc. Ucigaşii din drum începură să cadă; camioanele explodau în flăcări, rezervoarele fiindu-le străpunse de zeci de gloanţe.

Conform planului, Willem opri partizanii pe care-i comanda pe partea stîngă a drumului, la cincizeci de metri distanţă; oamenii lui Gomez ajunseră să se oprească şi ei într-un loc mai abrupt, la aproximativ aceeaşi distanţă. Partizanii formau de-a lungul drumului două linii de foc paralele, la mai puţin de o sută de metri distanţă între ele, cu rezervele aşteptînd sus, pe creastă.

Ucigaşii prinşi în vale nu avură timp nici măcar pentru o salvă bezmetică spre cele două ziduri solide de oameni care flancau drumul. Fură măturaţi, în cîteva clipe, de doi pumni puternici de plumb, pe toată lungimea văii. Capcana era pregătită, coloana va continua să curgă şi...

Dar Fraden văzu că nici un om şi nici un camion nu mai intrau în vale. Focurile răsunau în van, încurcate. Ce...?

– Ah, nu! strigă Fraden, dîndu-şi seama ce se întîmplă, pe măsură ce vedea ce fac Ucigaşii.

Se auzi un urlet îngrozitor, un urlet atît de puternic, încît Fraden îl simţea de la trei sute de metri deasupra văii, prin carcasa navetei. Un uriaş zid de Ucigaşi pedeştri năvăli din codrii de la capătul vestic al văii, un front larg, de numai o sută de oameni în adîncime. Pătrunse în vale,

umplînd intrarea şi revărsîndu-se pe ambele maluri, pînă sus pe creste.

Ca un piston uriaş, valul lat şi puţin adînc de Ucigaşi urlă prin întreaga vale, învăluind-o de la o creastă la alta, un zid material de trupuri negre, care înainta.

Fraden înjură cînd îşi dădu seama că Ucigaşii prevăzuseră în întregime tactica lui Willem. Trimiseseră înainte o coloană care să deschidă capcana, să-l forţeze pe Willem să se dea de gol; dar efectivele lor principale, de aproape opt mii de oameni, erau ţinute în spate. În loc să încerce să forţeze intrarea în defileul îngust, printre şirurile de partizani, îşi trimiseseră majoritatea trupelor, cel puţin şase mii de pedeştri, în vale, formînd un front larg, un front care-i încercuia acum pe revoluţionarii desfăşuraţi pe ambii versanţi ai văii. În spatele paravanului celor şase mii de Ucigaşi care urlau, camioanele, cu încărcătura lor de Animale de Carne şi provizii, avansau încet pe drum.

– Înapoi, idiotule! Înapoi! răcnea Fraden.

Deşi depăşiţi ca număr (în proporţie de doi la unu), Ucigaşii obţineau un avantaj irezistibil – atacau, pe un front uriaş, şirurile înguste şi paralele de partizani, distrugeau rîndurile şi semănau confuzia, le atacau din flancuri, le învăluiau din ambele părţi – un piston al morţii, care nu dădea greş.

La dreapta, oamenii lui Gomez, derutaţi, alergau nebuneşte în susul pantei, perpendicular faţă de înaintarea Ucigaşilor, şi cam o treime din ei fură întrecuţi şi împrăştiaţi în sute de grupuleţe vulnerabile, apoi spulberaţi de flancul drept al marelui front al Ucigaşilor, care se întin-

dea de la o creastă la cealaltă. Reacţionaseră instinctiv, fugiseră în susul pantei, unde nu mai aveau scăpare, şi instinctele îi înşelaseră îngrozitor. Doar jumătatea estică a lungului şir reuşi să treacă de creastă şi să se adăpostească; restul fu hăcuit pe de-a întregul.

În partea stîngă, Vanderling reuşise, nu se ştie cum, să menţină o aparenţă de ordine. Şirul lui de oameni alerga în susul văii înaintea Ucigaşilor, o coloană lungă şi subţire, în retragere faţă de largul front al Ucigaşilor; şi fiindcă fugeau cît puteau de repede, Ucigaşii nu reuşeau să-i prindă.

Vanderling îşi salvă oamenii. Capul coloanei de revoluţionari ajunse la gura văii, se năpusti spre cîmpie, coti pe lîngă marginea dealului şi se întoarse prin defileul vecin, spre capătul estic al pădurii, unde era în siguranţă, în vreme ce Ucigaşii, ieşind din vale, năvăleau pe cîmpie.

Fraden îşi ţinu răsuflarea. Aveau de gînd să-i urmărească sau...?

Dar nu, de data asta Ucigaşii nu se hazardară. Se împrăştiară pe cîmpie, de ambele părţi ale gurii văii, şi se opriră lăsînd să treacă spre Sade, printre rîndurile lor acum divizate, lungul şir de camioane.

După trecerea de gura văii a ultimului camion şi angajarea lui pe drumul de cîmpie spre Sade, Ucigaşii formară o pavăză largă şi puternică, protejîndu-le spatele, în timp ce camioanele se îndreptau cu viteză maximă spre oraş.

Amorţit şi fără o vorbă, Fraden coborî deasupra văii pline cu cadavre – majoritatea din gherilă – şi, ici-colo, cu cîte un camion distrus.

Comandă navetei să urce din nou şi se îndreptă spre vest, înapoindu-se la tabăra de gherilă. Era un dezastru total. Vreo două mii de pierderi pentru Republica Liberă – şi totul de pomană! Forţa Ucigaşilor, cu uriaşa încărcătură de provizii, se apropia acum de Sade, fără prea multe pierderi.

– Ei, nu poţi cîştiga mereu..., constată Sophia, pe un ton neutru, pentru a sparge liniştea apăsătoare.

Fraden mîrîi.

– Ăsta e necazul, zise încruntat, un necaz cît toate zilele. Înseamnă un lung asediu asupra lui Sade. Inamicul are destui oameni ca să transforme palatul acela afurisit într-o fortăreaţă inexpugnabilă şi dispune de hrană suficientă pentru o lună. Un joc al răbdării... Doamne, cui îi trebuia aşa ceva? Cît timp putem noi să aşteptăm, cu o armată de nenorociţi de sangrani lacomi de sînge şi o şleahtă de drogaţi cretinizaţi?

Cinci afurisite de săptămîni! se gîndi ieşind din colibă să supravegheze tabăra de gherilă, fiindcă nu avea altceva mai bun de făcut. Cinci săptămîni de aşteptare!

Moro juca tare, nici vorbă. Cu cei opt mii de Ucigaşi în complexul palatului, o puternică forţă de garnizoană, mizeria aia devenea imposibil de cucerit. Avea destule Animale de Carne ca să-i ţină pe Fraţii rămaşi şi pe sine vreme de trei, patru, poate chiar cinci luni. Şi-apoi, mai era şi porcăria din Sade. Moro, afurisitul, se va juca în Sade de-a gherila. Nu va face nimic pentru a-şi menţine stăpînirea asupra oraşului, o asemenea tentativă ar fi angajat mii de Ucigaşi. Nu avea nevoie din Sade decît de nişte

locuitori care să-i hrănească pe Ucigaşi, ceea ce însemna că, din cînd în cînd, Ucigaşii vor ieşi în oraş, vor înşfăca vreo cîţiva oameni şi se vor ascunde înapoi în Complex, de unde nu se vor mai mişca. Nici măcar n-avea rost ca el, Bart, să cucerească Sade – oraşul era un coşmar de foamete, o ţară a nimănui, dominată de canibalismul mărunt, unde singura regulă valabilă era cea a junglei şi singura garanţie era arma. În lipsa obişnuitei cantităţi de victime ucise care le veneau de la palat, locuitorii din Sade se apucaseră să umple cu ai lor Depozitul Public de Provizii, adică bătrîni, bolnavi şi indivizi cu o constituţie mai slabă – într-un cuvînt, toţi cei pe care putuseră pune mîna. Luptătorii de gherilă şi Ucigaşii făceau, rînd pe rînd, raiduri prin oraş, în grupuri înarmate, dar, deşi oricare dintre tabere l-ar fi putut cuceri, nici una nu l-ar fi putut menţine – însă cine-şi mai dorea asta? Ambele tabere intraseră în jocul aşteptării.

Fraden, de pildă, aştepta ca Frăţia să termine hrana, dar, în timp ce-şi supraveghea tabăra de bază, ştia foarte bine ce aştepta Profetul Durerii. Se putea ca Moro să nu fie cel mai sclipitor tip din Galaxie, în schimb îi cunoştea bine pe sangrani.

Fraden privi tabăra de gherilă şi văzu oameni tolăniţi lenevos peste tot, dormind, morrnăind între ei, curăţindu-şi armele. Tabăra era dominată de mohoreală; o tabără plină cu oameni fără ocupaţie, o armată dornică de acţiune, o armată ţinută acum laolaltă mai ales de promisiuni şi de ameninţarea cu forţa. Da, Moro îşi cunoştea sangranii!

Ţăranii de pe Sangre erau încă de partea lui Bart; în privinţa asta, n-avea de ce să se teamă – era Eliberatorul, Eroul, îi gonise pe Ucigaşi din ţinut, le oferise jocuri de circ şi un pic de pîine. Ei vor fi de partea lui pînă la sfîrşit – n-aveau unde să se ducă. Îi determinase să se apuce de agricultură şi curăţase locul de toţi banditii care se apucaseră să atace satele, cînd nu mai rămăsese de jefuit nici un domeniu al Confreriei.

Dar Armata Populară – ştia asta, şi ştia că şi Moro o ştie la fel de bine – era altceva. Soldaţii posedau arme şi n-aveau cu cine să se lupte. Aveau arme şi nu mai exista nici un Ucigaş care să-i oprească, dacă ar fi hotărît că poate ar fi mai bine să se facă bandiţi, şi ei ştiau asta. Jocul lui Moro era clar. Dacă reuşea să reziste suficient timp, Armata Populară s-ar fi răsculat, poate i-ar fi ucis pe străini, ar fi degenerat în zeci de grupuri separate şi, în final, într-o adunătură lipsită de conducător. În acel moment, avînd ca adversari bandiţi în loc de o armată, cei opt mii de Ucigaşi vor părea neasemuit de puternici, iar Profetul i-ar putea trimite, pur şi simplu metodic, să repacifice ţinuturile, district cu district, dacă ar fi nevoie.

Atîta vreme cît exista enclava Confreriei, Fraden ştia că nu poate demobiliza grosul Armatei Populare, lăsînd doar o mică parte pe post de forţă poliţienească. Dacă ar exista totuşi o cale de revoltă atocuprinzătoare în Sade? N-ar fi fost greu să provoace o explozie socială în oraş, dar cum să focalizeze efectul acesteia asupra palatului şi să vegheze ca ea să nu se transforme într-o orgie a jafurilor, omorurilor şi canibalismului în masă?

Era al naibii de complicat. Victoria se afla doar la un pas. Distruge palatul, îşi zicea, şi poţi demobiliza cea mai mare parte a Armatei Populare, reducînd-o la o dimensiune mai uşor de ţinut în frîu.

Voluntarii le-ar preda drogaţilor armele, dacă li s-ar ordona asta sub ameninţarea armei-brici, deoarece teama de drogaţii asemănători cu Ucigaşii şi de armele lor din alte lumi era singurul lucru care îi ţinea acum pe linia de plutire.

Fraden făcu o grimasă. Încă o porcărie!... Fusese silit să-l lase pe Vanderling să drogheze încă cinci sute de oameni. Cele două sute de arme-brici le erau date prin rotaţie drogaţilor, pentru a crea iluzia că le au cu toţii, iar nătărăii de ostaşi de rînd erau înnebuniţi de frica drogaţilor şi de Marele Obiect care Retează. Iar drogaţii aveau să rămînă în întregime loiali, atîta vreme cît mai exista heroginâ.

Loiali *lui Willem,* din păcate!

Willem era foarte uşor de descifrat. Desigur, cei cinci sute de drogaţi suplimentari erau necesari ca să menţină laolaltă armata, dar Fraden era destul de sigur că Willem avea alte idei despre cum ar putea să-i folosească, dacă i se va prezenta ocazia potrivită.

Dar Willem nu era în stare să vadă dincolo de propriul nas. În orice situaţie hotărîtoare, Fraden ştia că ar fi o joacă de copil să stîrnească întreaga planetă împotriva lui Willem şi a drogaţilor lui. Lasă-l să urzească comploturi! E inofensiv şi, în plus, asta îl ţine liniştit...

Şi dacă tot vorbea de lup, uite-l şi pe Willem, cu mutra fericită a unui căţel cu dureri de măsele. Ce mai e acum? se întrebă Fraden încruntat.

– Stai, nu-mi spune, oftă el, vorbind cu glas tare. Toate energizantele pentru armele-brici sînt pe drojdie. Toată armata a fost doborîtă de ciumă bubonică. Şi te-ai mai ales şi cu un sculament!

– Mai rău, făcu Vanderling cu asprime, dînd din cap. Mult, mult mai rău...

– Păi, hai să auzim veştile bune. Nu se poate să fie *chiar aşa* de rău!

– Zău? Tocmai vin de la navă, cu proviziile de herogină pentru următoarele şase săptămîni. Cîtă herogină crezi că mai avem acum? Hai, încearcă să ghiceşti...

– De unde naiba să ştiu? trînti Fraden. Tu ai urmărit toată chestia asta. Nu prea am chef de ghicitori!

– *Nada,* îl anunţă Vanderling. Zero. Complet curăţaţi. Lipsiţi de acţiune şi cu un surplus de cinci sute de capete de drogaţi, de menţinut astfel aproape tot timpul... Pricepi? Avem suficientă omnidrină să zăpăcim cinci milioane de elefanţi, dar nu ne-a mai rămas nici un pliculeţ de herogină. Dacă terminăm şi provizia àsta pentru şase săptămîni...

Îşi plimbă degetul peste gît.

Fraden se cutremură. La terminarea heroginei, cei şapte sute de drogaţi o vor lua razna de tot! Pe lîngă ei, Ucigaşii vor părea nişte dulci copii. Vor ataca tot ce mişcă, vor ucide pînă la epuizare – iar dacă drogaţii înnebuneau, probabil că soldaţii vor... Brrr!

– Ei geniule, cînd ai de gînd să scoţi iepuraşul din joben? întrebă Vanderling, amar şi totodată implorator. Ar fi cazul să te grăbeşti...

– Lucrez la asta, mormăi Fraden. Poţi să fii al dracului de sigur că asta fac. De bună seamă... am putea să ne punem la adăpost chiar acum, desfiinţîndu-i pe drogaţi. Ar fi uşor – o supradoză, şi gata...

Ochii lui Vanderling se îngustară, iar Fraden îi putu citi gîndurile: Willem n-avea de gînd să renunţe la ceea ce credea că e asul lui din mînecă.

– Şi pe urmă ce facem? întrebă Vanderling. Fără drogaţi, ce se întîmplă cu armata?

Desigur, această întrebare n-avea răspuns. Iată că sosise acel soroc de care se temuse tot timpul, în subconştient. Distruge Confreria şi Ucigaşii în următoarele şase săptămîni, altfel ai încurcat-o, băiete! Şi chiar dacă îi nimiceşti pe Ucigaşi, ce realizezi? Herogina tot se va termina, drogaţii tot vor înnebuni, armata tot o să...

Dar... *de ce să-i distrugă pe Ucigaşi?* De ce, *Frate Bart?* Ucigaşii erau crescuţi şi condiţionaţi să asculte, în absenţa lui Moro, de oricine li se prezenta în robă de Frate. Iar în cazul desfiinţării Confreriei, Fratele Bart ar fi cel mai apropiat exemplar de Frate rămas pe planetă. Da, s-ar putea ca şmecheria să meargă. S-ar putea aranja totul de aşa manieră, încît el să moştenească singura forţă disciplinată de pe planetă – Ucigaşii... Iar aceştia puteau fi folosiţi. Dar, mai întîi, Confreria trebuia distrusă. Cum să spargă însă acest cerc vicios...?

– Ei, Bart? puse Vanderling capăt reveriei lui Fraden. Se pare că ai o idee în căpăţînă.

– Ah... încă nimic, Willem. Doar că... hm... m-au furat gîndurile. Dar găsesc eu ceva, n-ai grijă. Mi-a ieşit întotdeauna pasienţa. Mă gîndesc, Willem. Mă gîndesc tot timpul.

– Şi eu mă gîndesc, făcu rece Vanderling.

Felul în care o spusese îi dădu lui Fraden fiori pe şira spinării; simţi, desluşit, un cuţit care-l pîndea.

– Nu gîndi prea mult, murmură el. O solicitare prea mare a creierului poate fi foarte dăunătoare pentru sănătate. În cazuri grave, se pare că a fost chiar fatală.

Capitolul 12

Doar şase săptămîni, pînă la epuizarea heroginei, îşi zise în gînd Willem Vanderling, îndreptîndu-se spre coliba sa. Şase săptămîni, şi băiatul mamei Vanderling ori va ajunge în vîrf, ori...

Păi da, Bart s-a aranjat destul de bine, gîndi el. Am eu drogaţii în buzunar – oricum, încă şase săptămîni – dar restul de Animale de pe împuţitul ăsta de bulgăre de noroi îi este credincios lui Bart, asta dacă îi poţi numi credincioşi pe aceşti înapoiaţi. Oricum i-ai numi însă – şi să fiu al naibii că-i poţi numi într-o mie de feluri – sangranii ar fi, într-o înfruntare, sută la sută de partea lui Bart, iar eu n-aş rămîne decît cu cei şapte sute de drogaţi ai mei. Ştiu asta, Bart o ştie şi el, şi mai ştie că eu ştiu, deci crede că mă are la degetul mic ca să-i fac treburile murdare şi să rămîn vioara a doua pe lîngă Napoleon Fraden.

Da, Bart aproape că se aranjase. *Aproape...* dar nu îndeajuns, dacă Willem Vanderling avea ceva împotrivă.

Vanderling intră în coliba sa. Legat într-un colţ, cu Gomez care-l păzea cu străşnicie clipă de clipă, se afla un Ucigaş, maior după stele, un grad destul de înalt în ierarhia Ucigaşilor. Cu două săptămîni în urmă, anticipînd nevoile momentului, Vanderling le ordonase drogaţilor, în secret, să-i prindă viu un ofiţer Ucigaş. Se aşteptase la un locotenent, poate un căpitan, dar Ucigaşii dăduseră de fundul sacului, iar după mai multe luni de luptă structura lor piramidală de comandă era foarte încărcată cu ofiţeri de rang superior. Cu situaţia confuză din Sade – patrule de Ucigaşi, agenţi de-ai lui Fraden şi patrule ale Armatei Populare, amestecaţi cu toţii într-o haotică ţară a nimănui – nu fusese mare scofală pentru Gomez şi cîţiva oameni de-ai lui să-l înşface pe acest Ucigaş din patrula pe care-o conducea; se pusese doar problema de-a sacrifica vreo cîţiva executanţi.

Venise timpul pentru acţiune! Vanderling îl studie pe Ucigaşul strîns legat şi cu un căluş în gură. Acesta încă n-o ştia, dar era un om norocos.

– Gomez, vreau să rămîn singur cu individul. Pune-l pe scaunul ăla de lîngă masă, apoi cară-te. Te chem eu, cînd am nevoie de tine.

Gomez făcu ce i se ordonase, dar într-o tăcere mohorîtă. Necazul e, îşi zise Vanderling, că dacă încerc să reduc doza de heroginã, devin prea nervoşi ca să mai aibă încredere în cineva, chiar şi în mine. Păi atunci, la dracu'...

Scoase din dulap o sticlă de heroginã şi luă două pastile albastre. Gomez le privea lacom, aproape ameninţător.

– Bine, colonele, zise Vanderling punînd pastilele în palma întinsă a lui Gomez, distrează-te. Dar înainte de a le lua, adu-l pe Jonson şi pune-l să aştepte afară.

– 'Nţeles, mîrîi Gomez şi plecă, rostogolind nerăbdător pastilele în palmă, fără vreo urmă din suspiciunea iniţială. Vanderling rîse. Bucură-te cît mai poţi, omule! gîndi. În curînd n-o să te mai bucuri *de nimic!*

Vanderling luă loc la masă, în faţa Ucigaşului. Întinse mîna cu băgare de seamă, desprinse căluşul şi-l aruncă, printr-o mişcare rapidă a încheieturii – aşa cum se aşteptase, dinţii ascuţiţi ai Ucigaşului clănţănirăîn gol, în locul unde cu o clipă mai devreme fusese mîna lui.

– Nu eşti cuminte deloc. Mai bine stai potolit, amice. Noi doi vom deveni prieteni. Voi face multe pentru tine, iar tu, la rîndu-ţi, vei face cîte ceva pentru mine.

Ucigaşul îl privi scurt.

– Dacă doreşti, pot face un singur lucru pentru tine, Animalule, zise el cu o voce egală. Dă-mi drumul şi îţi promit o moarte rapidă şi onorabilă, în luptă corp la corp, o moarte de Ucigaş. De ce să riştisă mori ca un Animal? Pînă la Ziua Durerii mai sînt doar două săptămîni, şi toate Animalele capturate de acum şi pînă atunci vor trebui să moară în Procesiunea de Ziua Durerii – o moarte total lipsită de onoare. Eliberează-mă acum şi mori onorabil, ai cuvîntul meu de ofiţer al Profetului!

Vanderling rîse cu bunăvoinţă.

– Dacă îţi joci cărţile cum trebuie, te eliberez şi îţi fac rost şi de o promovare de la şeful tău, asta intră în tîrgul nostru. Hai să nu ne enervăm prea mult...

Ucigaşul tăcea, nedumerit. Vanderling rînji.

– *La asta* nu te aşteptai, nu? îşi spuse. Stai liniştit, omule, vei avea curînd o mulţime de lume în jur. Mulţi or să aibă surprize neplăcute. Am o treabă pentru tine. Îi vei duce un mesaj lui Moro. Spune-i că mareşalul Vanderling vrea să-i vorbească; putem face o afacere, spune-i că ne întîlnim la miezul nopţii, peste cinci zile la... ia să vedem... Da! La Depozitul Public de Alimente din Sade. Şi fără şiretlicuri – voi avea cinci oameni cu mine, toţi înarmaţi cu arme-brici şi alţii se vor afla prin apropiere. Vreau tratative, dar fără şmecherii!

– Tîmpitule! mîrîi Ucigaşul, cu ochii scăpărînd deodată de furie. Crezi că Profetul e prost să se bage într-o astfel de capcană? Crezi că sînt nebun să duc mesajul ăsta? M-ar trimite la stadion, să mor ca un Animal, de Ziua Durerii, ca părtaş la planul tău idiot. Animalule! Cretinule!

Ucigaşul era pe cale să izbucnească într-o criză de ură dementă; începu să-şi rostogolească ochii în cap şi să mişte convulsiv din fălci.

Vanderling îl potoli cu o palmă peste faţă.

– Taci şi ascultă, lătră el. Nu e nici o capcană; e ceva cinstit. Dar ai şi tu dreptate... Bine, uite cum facem, pentru ca toată lumea să fie în siguranţă: Moro va trimite un Frate să se întîlnească cu mine. Acesta are voie să ia cu el trei Ucigaşi ca să-l păzească de orăşenii nebuni, dar nu mai mulţi. Fratele va aduce cu el un radio, şi astfel voi putea comunica direct cu Moro. Profetul va rămîne în siguranţă în palatul lui. Vorbind, nu are ce pierde...

Ucigaşul maior părea măcinat de dispreţ şi totodată de curiozitate. Ochii îi fulgerară a ură, dar i se îngustară cîteva clipe mai tîrziu, cînd căzu pe gînduri.

– De ce mi-ar acorda Moro o audienţă? mîrîi el. De ce să-ţi duc mesajul şi să risc o moarte de Animal? De ce ar trata Profetul cu tine, chiar dacă i-aş transmite mesajul tău ridicol? De ce?...

– Fiindcă vei avea *asta,* făcu Vanderling scoţînd dintr-un buzunar o punguţă mică de omnidrină. Crede-mă, asta îţi va aduce, în doi timpi şi trei mişcări, o audienţă la Marele Capsoman. Îi spui de unde o ai şi că, dacă joacă cinstit, mareşalul Vanderling poate să-i livreze o navetă plină. Garantez că va fi interesat. După încheierea tîrgului, vei fi făcut colonel... ce dracu', îmi pot permite să fiu generos – voi include asta în preţ: gradul de colonel pentru tine. Ce zici de *asta?*

– Ce e în punguţă? aruncă tăios Ucigaşul.

– Nu ştii cu ce se îmbăta Fratele Bart? E chestia pe care amicii tăi din Confrerie se omoară s-o fabrice torturînd Animalele pînă la nebunie şi apoi luîndu-le sîngele. Nu ştii pentru ce se omoară ei? Ei bine, asta e – omnidrina, şi-i ofer lui Moro un munte întreg, în schimbul... anumitor compensaţii.

Ochii Ucigaşului se aprinseră, cu speranţă de această dată, nu cu ură. Da, ştia foarte bine ce e omnidrina, gîndi Vanderling. Şi cine n-ar fi vrut să trăiască? Şi să devină şi colonel? Dar idiotul încă mai şovăia! Să-l ia dracu'!

– Argumentul decisiv ar fi, rosti el cu voce egală, că dacă nu faci ce-ţi spun, nu te execut, ci te duc în cel mai

apropiat sat şi te predau Animalelor. Ştii ce fac ei cu Ucigaşii, nu-i aşa? Zilele astea sînt *foarte flămînzi*... Ţi se pare o moarte onorabilă?

Buzele Ucigaşului se strîmbară, iar chipul îi deveni palid. Chiar Ucigaş fiind, nu putea rămîne indiferent la perspectiva de a fi fript de viu şi mîncat.

– Foarte bine, acceptă el. N-am de ales. Voi duce Profetului mesajul tău.

Vanderling îndesă punguţa de plastic într-un buzunar al tunicii Ucigaşului legat.

Aşa, îşi zise. Bart a aranjat destul de bine lucrurile. Dar nu suficient de bine. Sangranii îl vor sprijini tot timpul împotriva mea – atîta vreme cît Bart e în viaţă.

Dar dacă Bart e ucis, şi ucis de Confrerie, apropo... Ei bine, singurul candidat la preşedinţia Republicii Libere de pe Marele Suprem Gunoi de Bălegar va fi al dumneavoastră Willem Vanderling. Odată Bart mort – şi ce martir pe cinste va fi! – şi eu sprijinit de Armata Populară şi de restul Animalelor, pot nimici toţi drogaţii înainte de terminarea heroginei şi mai pot controla încă planeta. Ce e mai grozav e că prin acelaşi şiretlic îi elimin şi pe Bart, şi pe Moro and Company, rămînînd singurul proprietar al acestui bulgăre de noroi plin de resurse. Doi iepuri redutabili dintr-o singură lovitură – de fapt, or să se distrugă unul pe altul! Poate ar trebui să mă încoronez ca noul Profet al Durerii, medită Vanderling. Şi de ce nu? Moro o ducea foarte bine înainte de apariţia noastră – făcea ce voia, mînca ce voia, oprea mersul întregii planete... Şi toate astea fiindcă era un micuţ zeu de

tinichea. De ce să mă ascund după deget, aiurindu-i pe netoţi, ca Bart? De ce n-aş spune clar de la început: eu sînt şeful şi oricine se uită urît la mine primeşte un bilet-dus pentru arenă?

În afară de asta, suna bine – Fratele Willem, Profet al Durerii şi Lord Suprem Stăpînitor pe Sangre! Aşa mai mergea, lucru de calitate!

Vanderling scoase capul pe uşă şi-l strigă pe Jonson.

– Du-l pe tip la marginea oraşului şi dă-i drumul, ordonă el.

Jonson clipi a neîncredere, cu ochii adînciţi în orbite şi injectaţi.

– Aşa e, ştiu că sună ciudat. Dar nu-ţi mai obosi creierul să gîndeşti. Am eu un plan pe cinste – victorie finală de Ziua Durerii. Cînd te întorci, primeşti o doză dublă de herogină, aşa că gîndeşte-te *doar* la *asta* şi mişcă-te!

Vanderling îşi conducea oamenii de-a lungul străzilor întunecate şi aproape pustii ale oraşului. În acea zonă din Sade, rezervată Animalelor, nu exista lumină electrică; străzile înguste şi murdare erau luminate doar de stelele unui cer fără lună şi cîteodată de flăcările portocalii ale focurilor strălucind prin deschizătura uşii cocioabelor sinistre.

Vanderling şi cei cinci drogaţi ai săi aveau cu toţii arme-brici. Văzu trei sangrani aproape goi, care-i urmăreau pe strada plină de umbre, la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Ridică arma, prinzînd o flacără a focului dintr-un bordei învecinat, şi localnicii, convinşi acum

că cei urmăriţi sînt înarmaţi, se grăbiră să dispară în grabă pe străzi lăturalnice.

Aşa, îşi zise cu un rînjet, au destulă minte ca să-i lase în pace pe oamenii înarmaţi. Oamenii cu arme erau singurele lucruri considerate anormale în Sade. De aceea erau străzile atît de pustii noaptea. Oricine ieşea noaptea în căutare de hrană avea şansa să se trezească pe masa unei familii înfometate – asta în cazul cînd bărbatul nu-şi halise încă soţia şi copilaşii, aşa cum unii o făcuseră deja. Flămînzi sau nu, cîteva lecţii cu armele-brici fuseseră suficiente ca sangranii să-i lase în pace pe luptătorii de gherilă înarmaţi. Ştiau deja că oricine ataca un partizan sfîrşea chiar el în Depozitul Public de Provizii.

Păi da, medită Vanderling pe cînd, cu cizmele lor care stîrneau ecouri aspre, traversau străzile tăcute şi pustii, e clar că un cîine îl mănîncă pe altul – sau un Animal îl mănîncă pe altul. Singurul loc unde nu acţionau mîinile lor împuţite era Depozitul Public. Oricine murea – cu sau fără ajutor – era aruncat în depozit, aceasta fiind singura salvare a tăntălăilor locali de la o inaniţie totală. Ei ucideau, din instinct de autoapărare, pe oricine încerca să dea vreo lovitură la Depozit, astfel că locul respectiv era un fel de sanctuar, deci, logic, cel mai potrivit pentru acea mică negociere.

Vanderling şi oamenii lui dădură colţul; o clădire mare, murdară şi fără ferestre, ca un hambar, se contură peste drum. Avea uşa de la intrare larg deschisă, iar lumina portocalie şi pîlpîitoare dinăuntru contura siluetele neclare ale cîtorva zeci de sangrani. Vanderling auzi sunete înăbuşite

de fierăstrău, lovituri înfundate, ciorovăieli ascuţite – atmosferă tipică pentru Depozitul Public.

Vanderling îşi adună oamenii – Jonson, Gomez şi alţi trei drogaţi.

– Bun! Gomez, du-te şi vezi ce e în coşmelie. Nu uitaţi, băieţi, cînd intrăm, voi să nu scoateţi o vorbă. Ăsta e un şiretlic pentru a-i omorî pe Fraţi, aşa că voi spune cîteva minciuni gogonate. Unele dintre ele n-or să vă placă. Ţineţi minte însă că e vorba de-o păcăleală pentru Moro. Haide, Gomez, la treabă!

Aşteptară peste drum, în timp ce Gomez intra. Pentru o clipă, se păru că vocile dinăuntru se opresc, apoi ciorăvăiala reîncepu. După cîteva minute pline de încordare, Gomez reveni, traversînd strada plină de gunoaie.

– Ei? mîrîi Vanderling.

– Un Frate, trei Ucigaşi, vreo patruzeci de Animale...

– Destul de bine. Gomez, ia doi oameni şi scoate Animalele alea de acolo. Apoi tu şi Jonson o să mă păziţi, în timp ce discut cu Fratele. Staţi cu armele pregătite şi cu ochii pe Ucigaşi. Restul păziţi uşa – e singura intrare sau ieşire. Dacă vedeţi vreo mişcare pe afară, strigaţi. Să mergem!

Gomez şi ceilalţi doi drogaţi traversară strada şi intrară în Depozitul Public. Vanderling auzi dinăuntru ordine lătrate, strigăte de protest, mormăieli înfundate, apoi iar ordine, date pe un ton şi mai răstit. Pe urmă, cîte doi şi cîte trei, oameni întunecaţi la chip şi slăbănogi începură să se adune în formaţie, în afara magaziei, strîngînd în mîini cu lăcomie hălci de carne crudă, braţe şi picioare însîngerate.

Cu ochii aţintiţi bănuitor la tot ce-i înconjura – Vanderling, camarazii lor, umbrele pîlpîitoare care dansau în întuneric, străzile pline de mister – se furişară dispărînd unul cîte unul pe aleile lăturalnice, înfundate de gunoaie şi fragmente albe de oase.

Vanderling aşteptă pînă ce Gomez apăru în uşă şi-i dădu semnalul că drumul e liber. Nu era deloc cazul ca Animalele să-l vadă pe mareşalul Vanderling, viitorul lor Preşedinte, discutînd cu un Frate!

Interiorul Depozitului Public era o încăpere uriaşă, urît mirositoare, luminată de mai multe torţe dispuse în cerc de-a lungul pereţilor de lemn, mult dedesubtul tavanului înalt şi plin de umbre. Lîngă peretele cel mai îndepărtat se afla o grămadă mare de cadavre, oameni cenuşii, goi şi plini de răni, femei bătrîne, copii; membre şi trunchiuri zăceau aruncate laolaltă, întrepătrunse, ca şi cum ar fi îngheţat în mijlocul unei orgii obscene, de neimaginat.

Mese grele şi grosolane de lemn erau risipite pe podeaua cenuşie a Depozitului. Pe multe dintre ele se aflau cadavre – unele cu membrele ciopîrţite, altele intacte. Alte mese erau ticsite cu bucăţi de braţe şi picioare, hălci de carne de nerecunoscut – o etalare oribilă, ca într-o măcelărie. Cuţite sîngerînde şi topoare zăceau pe fiecare masă.

Mesele, podeaua, chiar şi peretele îndepărtat, pînă la o înălţime de circa doi metri, erau stropite cu un strat gros de substanţă cafeniu-închisă, acoperită cu o coajă groasă de sînge de mult închegat.

Sub o torţă pîlpîitoare de pe peretele din stînga, patru bărbaţi stăteau pe scaune, la una dintre mese. Un trup

zăcea întins pe podeaua de piatră, chiar lîngă masă; sîngele proaspăt fusese şters, lăsînd o dîră uscată pe lemnul zgîriat al tăbliei unde, lîngă un mic aparat de radio, trona încă o secure mare şi plină de sînge.

Vanderling se apropie de masă. Jonson şi Gomez, cu armele pregătite, îl urmau la distanţă de un pas. Văzu că trei dintre bărbaţi erau Ucigaşi, cu chipurile încordate. Al patrulea purta o robă neagră, iar în lumina portocalie a torţelor Vanderling îi distinse ridurile adînci şi cutele de pe carnea fleşcăită a feţei – un chip de elefant bătrîn, un om odinioară gras, dar care slăbise mult în ultima vreme. Ochişorii lui albaştri săreau de colo-colo, ca ai unei păsări. Fratele – cum-l-o-fi-chemînd – arăta rău şi era mort de frică...

Vanderling privi împrejur la grămada de cadavre, la carcasele pe jumătate măcelărite de pe mese, la securea care lucea umedă dinaintea Fratelui...

Rîse. O afurisită de măcelărie! Un loc potrivit să ciopîrţeşti o planetă, îşi zise pe cînd se aşeza în faţa Fratelui, flancat de Gomez şi de Jonson, rămaşi în picioare.

– Sînt mareşalul Willem Vanderling, comandantul şef al Armatei Populare din Republica Liberă Sangre, anunţă el cu un formalism grav, pe jumătate sardonic.

– Eşti păstorul împuţit al unor Animale idioate, ciripi piţigăiat Fratele, spaima de pe chip transformîndu-i-se într-un dispreţ plin de dezgust. Spune ce ai de spus şi termină repede. Să nu formulezi nici un fel de pretenţii. Adresează-mi mie propunerea ta imbecilă, iar eu o voi relata Profetului. Fă-o cît poţi de repede! Duhoarea de-aici mă dă gata...

– Te bag în mă-ta, Charlie! trînti Vanderling. Eu conduc spectacolul, şi-o să faci ce ţi se spune, indiferent dacă-ţi place ori nu, altfel...

Făcu un gest neglijent şi Gomez şi Jonson îşi plimbară armele în direcţia Fratelui şi a celor trei Ucigaşi. Ucigaşii săriră de pe scaune, apoi se prăbuşiră la loc. Bravada Fratelui se evaporă pe cînd acesta privea fix, în gurile armelor de foc.

Vanderling zîmbi.

– Şi acum, c-am depăşit formalităţile, zise el batjocoritor, ce-ar fi să-l prinzi la radio pe Grasul?

– Eu...

– La treabă! urlă Vanderling. Radioul e al meu, şi pot să adaug imediat cadavrul tău la...

Arătă spre grămada contorsionată de trupuri de lîngă peretele îndepărtat. Fratele păli şi începu să umble la aparat. Se auziră trosnituri, bolboroseli, şuierături, apoi, brusc, vocea puternică şi unsuroasă a lui Moro răzbătu tare şi clar:

– Ei bine, frate Andrew, a apărut porcul ăla?

Vanderling înşfăcă radioul şi vorbi în grila microfonului:

– Aici e porcul, băi cocoloş de grăsime! Hai să lăsăm apelativele personale. Nu-mi place de tine şi nici ţie de mine, dar există cineva pe care nici unul dintre noi nu-l poate suferi...

– Cine? întrebă vocea lui Moro, stîrnind ecouri în camera cavernoasă şi goală.

– Fratele Bart, spuse Vanderling. Bart Fraden.

Urmă o liniște grea. Vanderling ar fi vrut să aibă un video. Merita să vadă fața lui Moro!

– Ce e, Moro? Ce s-a întîmplat acum cu gura aia mare a ta?

– E trădarea ta, străine. E limpede că, aidoma tuturor Animalelor, ești dornic să-i trădezi pe ai tăi. E clar că vrei ceva de la mine și, la fel de clar, îți închipui că ai ce să-mi oferi în schimb. Aștept!

– Cerșetorii nu pot face mofturi, ce zici, Moro? făcu Vanderling sarcastic. Nu te mai osteni să mă duci *pe mine,* știu că ești încolțit – eu ți-am făcut-o, îți amintești? Deci, uite cum stă treaba... Fraden vrea să scape de mine imediat ce te termină – ceea ce va și reuși, dacă nu intri în joc – și să facă din întreaga planetă domeniul lui privat. Eu nu sînt un porc precum Bart. Sigur că vreau partea lui din bulgărele ăsta de noroi, dar accept să-ți las și ție ceva, dacă te hotărăști să colaborezi – să zicem un teren cu o rază de două sute de mile în jurul orașului Sade, plus, eventual, o cotă regulată de sclavi și Animale de Carne...

– Adică te aștepți să-ți dau planeta *mea?* mugi Moro.

– Nu vezi că bați cîmpii? Nu mai ai ce planetă să-mi dai, amîndoi știm asta. Eu îți ofer de zece ori mai mult decît ai acum. Crezi că mă poți păcăli mai tîrziu, să încerci să recucerești și restul planetei? N-ai decît... Numește ce facem acum un armistițiu temporar – după ce scăpăm de Fraden, vedem noi atunci cum ne înțelegem... Dar să începem cu lucrurile urgente. Mă urmărești?

– Ascult încă, făcu Moro fără nici o intonație. Planul tău...?

– Cît se poate de simplu, omule. Ce-i cu tămbălăul ăla de Ziua Durerii, de care tot aud?

– Ziua Durerii? Nu văd ce legătură are cu...

– Sigur că nu vezi! Nu eşti prea inteligent, se vede treaba. Ziua Durerii e un fel de zi naţională, nu? Faceţi vreo sărbătoare pe stadionul ăla, vreo procesiune, ceva?

– Marea Procesiune cu Tortură din Ziua Durerii! aruncă Moro excitat. Cea mai mare zi din întregul an – o etalare meşteşugită de nu mai puţin de o mie de subiecţi torturaţi de moarte. Tradiţia cere ca zece mii de Animale să ia parte la plăcerea acestei zile, o zi de mare importanţă pentru întregul Sangre. Da... aşteptăm cu toţii, cu nerăbdare, Ziua Durerii, în ciuda... în ciuda neplăcerilor de moment.

– Exact ce ne trebuie, zise Vanderling. Un decor perfect! Trimite-i un mesaj lui Fraden, spune-i că vrei să te predai condiţionat – părăsirea nestingherită a planetei de către tine şi Fraţii tăi. Apoi...

– Niciodată! răcni Moro, iar Fratele şi Ucigaşii rămaseră împietriţi. Nici nu poate fi vorba! Noi nu ne vom preda niciodată! Noi...

– Gura! trînti Vanderling. Lasă-mă să termin! Te oferi deci să te predai, dar insişti să faci din asta un spectacol întreg. Nu capitulezi decît public, de Ziua Durerii, pe stadion, iar Fraden trebuie să vină acolo, să-ţi accepte personal gestul. Iar cînd îl vom avea pe Fraden pe stadion...

– Înţeleg, făcu Moro, iar faţa Fratelui se strîmbă într-un zîmbet şters. Dar nici măcar un Animal ca Fraden nu poate

fi atît de prost, încît să se bage într-o capcană atît de evidentă!

– Desigur că nu. O va face doar dacă va crede că deţine un atu. Noi îi oferim acest atu. Ca dovadă de bună-credinţă, ceri ca Bart să furnizeze două mii de victime pentru Procesiunea Torturii, da? Deci Bart îşi închipuie că acesta e atuul lui – te va înşela şi cei două mii de oameni vor fi luptători de gherilă înarmaţi.

– Vrei să las în complexul palatului două mii de inamici înarmaţi? ţipă Moro.

– Şezi blînd, rosti Vanderling. Mai întîi, ai mai mult decît destui Ucigaşi ca să păzeşti stadionul şi să te ocupi cum se cuvine de cei două mii de inamici. Trebuie doar să ai grijă ca majoritatea oamenilor tăi să nu poarte uniforme, ca să nu bată la ochi. În al doilea rînd, îi percheziţionezi înainte de a-i lăsa să intre – eu sînt comandantul militar, nu uita, şi mă voi asigura ca armele să nu aibă muniţie. Poţi verifica. În afară de asta, şase, şapte mii de Ucigaşi împotriva a două mii de băieţi de-ai noştri... Ia gîndeşte-te, oricum ei nu sînt în stare să ascundă arme; deci vor folosi cuţite. Avînd toţi Ucigaşii ăia împrejurul tău, ţi-e frică de două mii de Animale cu cuţite? Bart va profita de şansă; îi plac jocurile de noroc şi îşi închipuie că surpriza e de partea lui. Deci îi obţii, drept recompensă, pe Fraden şi două mii dintre oamenii mei. E un fleac, Moro, o bagatelă!

– Ar trebui să meargă... mormăi Moro, dar de ce-aş avea încredere în tine?

– Nu te-ai prins? Fac în aşa fel toate aranjamentele, încît să nu *trebuiască* să ai încredere în mine. Şase mii de

Ucigaşi cu puşti şi două mii de partizani cu cuţite. Iar eu voi fi chiar acolo, la îndemîna ta. Ce-ai avea de pierdut?

Desigur, se pare că *eu* va trebui să mă încred în *tine,* Grasule, gîndi Vanderling. Dar n-ai nici o grijă, că...

– Mi-e greu să mă încred într-un duşman care pare să aibă încredere în mine, rosti Moro cu viclenie.

– N-am de ales, răspunse Vanderling, sau mă descotorosesc eu de Fraden, sau el de mine. În afară de asta, am şi nişte garanţii pe cinste... Ai uitat de micul dar pe care ţi l-am trimis?

– *Omnidrină!* se repezi Moro. În partea opusă a mesei, Vanderling putu vedea ochişorii Fratelui cum se aprind lacomi. Chiar mai există omnidrină? Credeam că-i doar o şmecherie ca să...

– Sute de kilograme. Mai multă decît poţi folosi în cinci vieţi. Asta va fi asigurarea mea, fiindcă nu primeşti nici un pic înainte ca Fraden să fie mort, iar eu la adăpost, în deplină siguranţă. Atunci primeşti *toată* cantitatea. Ce zici? Ne-am înţeles?

După o pauză scurtă, vocea de la radio răspunse:

– De ce nu? Se pare că... te-ai gîndit la toate. Încheiem afacerea, apoi... apoi poate vom mai avea de-a face unul cu celălalt!

– Sună destul de cinstit. Lucrăm împreună pînă la Ziua Durerii. Fă-ţi treaba, iar eu... eu mă ocup de-a mea. Terminat.

Fără să-i mai adreseze vreun cuvînt Fratelui uluit, Vanderling se ridică, făcu semn oamenilor săi şi se îndreptă repede spre uşă, Gomez şi Jonson urmîndu-l cu

mutre uimite, incapabili să înţeleagă. Trecînd pe lîngă mesele încărcate de cadavre şi prin nenumăratele băltoace de sînge pe jumătate închegat, Vanderling îşi muşcă buza. Partea de sus a corpului îi tremura convulsiv.

În cele din urmă, cînd alături de Gomez, de Jonson şi de santinelele pe care le lăsase la uşă, ajunse pe strada întunecată şi tăcută, izbucni într-o cascadă de rîs.

– Fraierule! urlă el. Oh, ce cretin! Momeală, undiţă şi omnidrină!

Sigur, Profetul Durerii îşi închipuia c-a dat lovitura, nu-i aşa? Nici o problemă, îi dai înainte pînă ce-l mătrăşim pe Bart, apoi mă înşfaci pe mine, mă torturezi pînă ce obţii omnidrina, mă ucizi şi pe urmă înapoi la treabă, ca de obicei... Ce butoi de grăsime idiot!

Văzu că drogaţii îl priveau fix, murmurînd între ei şi arătînd cu gesturi nesigure spre propriile arme-brici.

– Gata cu prostiile, băieţi! zise el încă rîzînd. Nu v-aţi prins? Şase mii de Ucigaşi pe stadion ca să-i distrugă pe Bart şi victimele. Deci cîţi mai rămîn să păzească zidul palatului? Gomez, vei avea la dispoziţie de Ziua Durerii întreaga afurisită de Armată Populară. Aproape douăzeci de mii de oameni! În timp ce majoritatea Ucigaşilor sînt ocupaţi pe stadion, tu năvăleşti prin poarta principală, intri, dobori pe oricine stă de pază în afara stadionului, apari acolo şi...

– Omorîm Ucigaşii! strigă Gomez. Îi omorîm pe Fraţi! Îl omorîm pe Profet! Omorîm...

– Aşa e! aprobă Vanderling. Păstraţi-vă răcnetele pentru Ziua Durerii.

Desigur, exista încă o faţetă a acestei triple înşelăciuni, îşi zise în gînd. În timp ce băieţii noştri se vor ocupa de Ucigaşi, eu voi putea, în confuzia generală, să am grijă de Bart – poate chiar să-l dau pe mîna Ucigaşilor. Asta s-ar potrivi de minune, din toate punctele de vedere. Bart Fraden, Eliberatorul planetei Sangre, a căzut azi în bătălia finală! Regrete şi flori, oameni buni, regrete şi flori! Preşedintele a murit – trăiască Preşedintele!

Mai rămăsese de pus la punct doar un mic amănunt...

– Hai, băieţi, înapoi în tabără, le ordonă. Trebuie să-l informăm pe Nepreţuitul Conducător de micul nostru plan, nu-i aşa?

Prea de tot! îşi spunea Vanderling, plin de încîntare. Să fiu al naibii, e mult prea de tot!

Capitolul 13

Cînd Vanderling termină, în sfîrşit, de vorbit, Sophia fu cuprinsă de neîncredere, de furie şi, i se păru lui Bart Fraden, de un amuzament fără margini. Cînd deschise gura să dea drumul unui ropot verbal spre Vanderling – care stătea la masă, în faţa lor, cu o mască grotească, de satisfacţie şi inocenţă puerilă, zugrăvită pe chipu-i grosolan şi brutal – Fraden îi aruncă o privire rapidă, poruncitoare, făcîndu-i semn să se potolească, apoi se întoarse din nou spre Vanderling şi clătină uşor din cap.

– Aud ce zici, Willem, dar nu pot crede. Mai spune-mi o dată, rar!

– Ce-i aşa de greu de înţeles? rosti mirat Vanderling. E un aranjament perfect. L-am făcut pe Moro să creadă că te înşel pe tine, cînd, de fapt, îl înşelam *pe el*. Cele două mii de victime pe care trebuie să i le furnizezi vor fi înarmate, ai priceput?

Fraden suspină.

– În chip de conspirator, nu faci doi bani, Willem. Chiar crezi că Moro are încredere în *tine?* Cum dracu' vrei să introduci în ascuns pe stadion arme sau orice altceva, cu ajutorul unor sangrani pe jumătate dezbrăcaţi?

– Nu te-ai prins, zise Vanderling. Sigur că Moro n-are încredere în mine. Sigur că nu putem introduce arme în ascuns pe stadion. Dar l-am şmecherit pe Moro să aibă el grijă. I-am spus că singurul mijloc de a te face să te laşi înşelat este să-ţi dea impresia că *tu* ne înşeli pe noi. Ţine minte: el nu ştie că de fapt *eu* sînt de partea *ta.* Îşi închipuie că vei crede că deţii elementul surpriză, aşa încît, ca să te ducă de nas, te va lăsa să strecori cuţite la brîul victimelor – fiindcă surpriza pregătită de el este că stadionul va fi umplut cu şase mii de Ucigaşi în civil, toţi înarmaţi. Crede că asta vă va veni de hac *ţie* şi Animalelor purtătoare de cuţite, că apoi mă poate păcăli şi pe *mine,* capturîndu-mă şi torturîndu-mă ca să-i predau nava cu omnidrină. E un fleac – e atît de preocupat să ne tragă clapa la amîndoi, încît nu mai vede că, de fapt, noi i-o coacem *lui!* Desigur, Ucigaşii se vor ocupa de băieţii cu cuţite, dar, ca s-o facă, majoritatea vor trebui să fie înăuntrul stadionului şi asta va crea multă confuzie. Dacă reuşim sincronizarea aşa cum se cuvine, putem avea în acest interval întreaga Armată Populară la dispoziţie, ca să atace forţa de gardă de la Palat – şi atunci, adio Ucigaşi, adio Moro, adio Confrerie!

Fraden se lăsă pe spate, toropit, înăbuşindu-şi zîmbetul. Cîte dintre lacunele acestui plan naiv încearcă Willem, ca un caraghios, să mă facă să înghit? se întrebă. Şi cîte dintre ele reprezintă doar simplă prostie? Totuşi, dacă lăsai

de capul lor nişte măscărici ca Willem şi Moro, puteai fi sigur că pînă la urmă se vor strînge de gît unul pe altul. Porcăria asta putea duce, în final, la ceva...

– Şi adio şi pentru noi, adăugă Fraden. De acord, stîrnind toată hărmălaia asta putem pătrunde pe stadion cu întreaga armată. Deci Ucigaşii vor fi pe de-a-ntregul ocupaţi cu ce se întîmplă acolo... Dar, de fapt, *ce* se va întîmpla pe stadion? Ce-i va putea opri pe toţi acei Ucigaşi să ne atace şi pe noi, şi pe voi?

Falca lui Vanderling căzu.

– Păi... ăăă..., îngăimă.

Bun, îşi zise Fraden. Deci partea *asta era,* într-adevăr, prostie curată. Idiotul e atît de preocupat să-i înşele pe toţi, că e gata să se bage singur într-o capcană cît se poate de evidentă – şi aşa se întîmplă întotdeauna cînd omul îşi depăşeşte limitele. Trei şoricei orbi... uite-i cum aleargă!

– Văd că nu te-ai gîndit atît de departe, rosti Fraden. Lasă, poate reuşim totuşi să facem operantă tîmpenia asta de plan al tău. E o chestiune de cronometraj. Ne trebuie o marjă de siguranţă între momentul cînd începe distracţia pe stadion şi momentul cînd băieţii noştri intră şi iau situaţia sub control. Cinci, zece minute cel mult...

– Da..., murmură Vanderling, supărat că nu mai are iniţiativa. Merge. Dar cum...?

– Nici măcar Moro nu se aşteaptă să mă bag în aşa ceva, fără gardă personală. Vreo sută de oameni n-or să-l deranjeze prea mult – el nu se gîndeşte la un atac din exterior, aşa că îşi va închipui că toţi cei şase mii de Ucigaşi ai lui vor avea timp berechet să ne facă de petrecanie, şi mie

şi ţie. Nu văd de ce-ar obiecta, deci, la cei o sută de oameni care ne-ar păzi să nu fim ucişi timp de zece sau cinci-sprezece minute.

– Păi da! exclamă Vanderling. O sută de drogaţi ar merge! Zic să folosim drogaţi, ei fiind cei mai disciplinaţi oameni de care dispunem, ce părere ai?

Sfinte Sisoe! îşi spuse Fraden, gîndirea lui nu depăşeşte adîncimea unei farfurioare cu lapte! Drogaţii *tăi,* Willem, nu-i aşa? *După nevasta ţăranului cu toţii alergau...*

– De ce nu? rosti el cu voce tare.

Şi cu cozile tăiate ei se alegeau...

– Deci eşti de acord s-o facem?

– Dacă îl conving pe Moro să-mi lase garda de corp, da, acceptă Fraden. Oricum, tu începe pregătirile...

– Bine, făcu Vanderling, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Trăiască Republica Liberă, da? strigă el, rînjind peste umăr.

Ai mai văzut vreodată în viaţă astfel de privelişte...

– Trăiască... Preşedintele! mai rosti Vanderling şi plecă.

...precum cei trei şoricei orbi? murmură Fraden pentru sine.

De îndată ce Vanderling n-o mai putu auzi, Sophia O'Hara explodă:

– Bart, nu cred că ai vorbit serios! Nu poţi fi aşa de...

– Pe toţi dracii! o întrerupse Fraden rîzînd. Fii convinsă că sînt *puţin* mai deştept decît un babuin cu inteligenţă medie, Soph! E limpede că omul nostru pune la cale o dublă înşelăciune – sau chiar una triplă, dacă vrei să vor-

bim în termeni tehnici, fiindcă îl păcăleşte şi pe Moro. Aşa că, desigur, noi îi vom aplica lui o cvadruplă înşelăciune!

– Păcăleală dublă... triplă... cvadruplă! Pfff! Nu mai pricep nimic, Conducător Nepreţuit. Ce naiba clocoteşte în mintea ta perversă?

– Să încep prin a-ţi dezvălui înşelăciunile una cîte una? zise Fraden voios. Moro şi Willem au făcut un plan să mă păcălească, să mă ucidă şi să împartă cumva planeta între ei. Pînă aici, o trădare de o simplitate clasică... Urmează înşelăciunea numărul doi – cea a lui Moro: să ne omoare pe Willem şi pe mine şi să iasă el primul. Ai înţeles pînă aici?

– Chiar şi nea Cap-de-Obuz se pare că a priceput *asta...*, zise Sophia. Dar... a, am înţeles! Ogivă-de-Oţel s-a prins de figură şi l-a înşelat la rîndu-i pe Moro, spunîndu-ţi ţie şi pregătind atacul asupra complexului de la palat!

– În curînd o să ajungi un Machiavelli! aprobă Fraden. Pînă aici, e simplu ca un joc de şah tridimensional. Dar acu' vine partea delicată, sau cel puţin aşa îşi închipuie Willem. Fiindcă el a inventat tripla înşelăciune – îl înşală pe Moro, folosindu-se de mine, desfiinţează Ucigaşii şi Frăţia şi apoi, în confuzia generală, scapă cumva de mine. Vrea ca drăguţa noastră gardă de corp să fie formată din drogaţii lui. Te-ai prins? Şi-a propus ca, după ce se împrăştie praful şi se clarifică lucrurile, să rămînă singurul supravieţuitor.

– Mă apucă durerea de cap, făcu Sophia. Şi *nu* va ieşi totul cum plănuieşte el?

Fraden rîse.

– Ai uitat de cvadrupla înşelăciune? Uneori, cel mai uşor e să-i laşi pe duşmani să urzească planul, iar în ultimul moment tu să scoţi niscaiva aşi din mînecă. Nu-ţi mai bate capul. Eu am *doi* aşi pregătiţi. Primul: dacă mor toţi Fraţii, iar din punct de vedere tehnic eu sînt încă Frate, m-aş putea folosi de Ucigaşii rămaşi...

– E totuşi vorba de viaţa ta, zise Sophia, cu buza de jos tremurînd. N-aş suporta dacă... Şi, de fapt, probabil că e şi viaţa *mea* în joc...

– Doi aşi, preciză Fraden ridicînd două degete. Numără-i: *doi.*

– Şi care e a doua perlă strategică? O bombă de buzunar? O vestă antiglonţ? Angajamentul de a duce o viaţă neprihănită?

Fraden rîse:

– Ei, nici chiar aşa. Nu e ceva secret, mă gîndeam doar la cinstiţii cetăţeni ai oraşului Sade!

Fraden privi peste masă, unde era aşezat emiţătorul radio, la Fratele cu chipul pămîntiu, pe jumătate zîmbitor, şi la cei patru Ucigaşi ai săi, vizibil cuprinşi de nervozitate. Se pare că Fratele Andrew e la curent cu tot, îşi zise, Ucigaşii, în schimb, nu. Nici nu-i de mirare că stau aşa încordaţi. Aici, în mijlocul taberei inamice, tocmai l-au auzit pe micuţul lor zeu de tinichea vorbind de capitulare!

– Ei bine? tună Moro, nerăbdător, prin radio.

– Să vedem dacă am înţeles bine, rosti Fraden în grila microfonului. Te predai cu condiţia să vă garantez, ţie şi Fraţilor, părăsirea în siguranţă a planetei şi să fac rost de

navele necesare? Însă trebuie să accept oficial, pe stadion, această capitulare, în Ziua Durerii. Din partea mea e perfect, dar cum rămîne cu chestia că trebuie să furnizez două mii de victime pentru Procesiunea aia a Torturii?

– Vom pecetlui tratatul cu cea mai măreaţă Procesiune a Torturii din întreaga istorie a Zilei Durerii! Pentru Confrerie fiind ultima Procesiune a Torturii, vom face totul ca ea să însemne ceva deosebit. Îţi promit că în această Zi a Durerii, arta va atinge culmea! Nu uita că Animalele, indiferent de... situaţie, aşteaptă de Ziua Durerii un eveniment special – e singura lor ocazie să se afle la celălalt pol al Marii Alegeri, să dăruiască Durere şi să primească Plăcere. Dacă ai în plan să conduci planeta Sangre, nu se cade să-i dezamăgeşti în prima zi a domniei tale. În plus, gîndeşte-te la plăcerea ta personală! Îţi promit ceva ce nu s-a mai...

Fraden se chinuia să-şi înăbuşe veselia. Moro luase totul de-a-ndoaselea! Eu ar trebui să am nevoie de victimele alea acolo, nu el! Eu ar trebui să-l conving *pe el*. Dar porcul e atît de înnebunit să organizeze o şedinţă de tortură, încît a uitat complet în ce scop trebuie, întîi de toate, să-mi permită să furnizez victimele. Halal complotist!

– Bine, Moro. Pare o distracţie aşa de grozavă, că m-ai convins. Facem tîrgul. Mai am doar un mic amănunt – ca preşedinte al Republicii Libere, ar trebui, desigur, să mi se permită o... ăăă, paradă de onoare. Patru sau cinci sute de oameni ar merge.

– Cum? Exclus!

– Nu înţeleg, Moro, zise Fraden rar. De ce nu? Vrei să-mi joci vreo festă? De fapt, n-ai de ce să te temi – eşti pe

terenul tău. Dacă nu ai nimic de ascuns, nu văd motivul să mă refuzi...

– Păi... poate ceva simbolic, se repezi Moro. N-am nici o obiecţie la, să zicem, cincizeci de oameni.

Fraden se căzni să hotărască cine era mai transparent, Moro sau Vanderling?

– O sută de oameni sau renunţ la înţelegere. Nu sînt eu preşedintele Republicii Libere Sangre? Fără o gardă de onoare de cel puţin o sută de oameni, aş arăta ca un milog.

– Foarte bine, acceptă supărat Moro. Nu sînt meschin.

– Bine gîndit. Ne vedem de Ziua Durerii. Terminat.

Fratele Andrew se ridică şi-şi conduse Ucigaşii afară din clădire, cu o privire de pisică hămesită, pe cale să devoreze un canar din cale-afară de prost.

Doamne Dumnezeule! îşi zise Fraden, după ce grupul plecă. Sînt înconjurat de şmecheri şi asasini! Toţi s-au pus să profite de bietul de mine. Ca şi cum în Roma antică se obişnuia să li se arunce lei creştinilor! Da, domnule, avantajul e de partea celui care stă şi aşteaptă. Willem şi Moro s-au nenorocit urzind împreună tot soiul de comploturi bizantine. Asta mă scuteşte de o groază de efort. Tot ce am de făcut acum e să operez o mică modificare în cutia plină cu viermi şi, la sfîrşitul Zilei Durerii, Willem şi Moro vor ajunge să fie daţi uitării amîndoi, iar eu voi sta pe locul de onoare.

Rîse cu voce tare. Cu nişte duşmani ca *ăştia*, îşi zise, cine mai are nevoie de prieteni?

Apusul violent de pe Sangre părea un lichid supărător, care scălda colibele jalnice şi străduţele înguste şi murdare

din Sade într-un sînge închis la culoare, transformînd străzile, cocioabele şi aleile într-un peisaj grotesc de siluete sîngerii şi umbre lungi, întunecate. În lumina care pălea, siluetele fugare ale sfrijiţilor trecători întîmplători de pe străzile aproape pustii păreau nişte furişe şi speriioase năluciri ale nopţii, figuri ameninţătoare, macabre şi laşe.

Pe Bart Fraden îl trecu un fior, în ciuda căldurii care domnea mereu pe planetă; se uită, de-o parte şi de alta, la cei şase luptători de gherilă care-l păzeau cu arme-brici şi-şi blestemă în gînd imaginaţia excesiv de bogată.

Dar, pe cînd înainta grăbit pe străzile pline de murdărie, pe lîngă uşile deschise ale bordeielor de unde femei cu ochi de strigoi, bărbaţi cu buzele strînse şi copii cu piepturi scofîlcite şi burţile supte de foame priveau ameninţător spre el şi spre garda sa înarmată, era conştient că aspectul rău prevestitor al oraşului însemna ceva mai mult decît un joc al luminii. Sade era ca o bubă plină de puroi, care se pregătea să plesnească. Agenţii i-o spuseseră înainte să vadă asta cu ochii lui, şi el temporizase mai mult de o săptămînă pînă să lanseze promisiunea, răspîndită apoi prin fabrica de zvonuri, a unei incerte bătălii finale între bine şi rău cu ocazia iminentei Zile a Durerii, ştiind însă tot timpul că, dacă Ziua Durerii se solda cu o victorie în loc de un dezastru, va trebui să meargă în oraş şi să localizeze zvonurile ameninţătoare, răspîndite de el însuşi, într-un moment ales cu grijă, de acţiune calculată a maselor. Pentru a ajunge însă aici şi a dispune de o masă de oameni pregătită cum trebuie, la locul şi timpul potrivite, era nevoie să le vorbească direct sutelor de orăşeni

din Sade, să se asigure de suficiente repetări ale discursului pentru a reduce redundanţa şi astfel cuvintele rezultate în final să fie redate corect.

Iar oraşul fiind o junglă a foametei şi a canibalismului solitar, singurul loc unde putea găsi o adunare căreia să-i vorbească era Depozitul Public de Provizii!

Nu frică simţi Fraden trecînd pe lîngă colibe, grămezi de gunoi şi mizerii şi grămăjoare de oase sfărîmate, vopsite de amurg în roşu deschis... Nu avea de ce să se teamă – orăşenii erau prea laşi ca să atace oamenii înarmaţi şi, în plus, fabrica de zvonuri împrăştiase legenda lui în oraş. Moro fiind aproape sigur că peste trei zile va pune mîna pe el, nu mai erau deranjaţi nici de patrulele Ucigaşilor.

Şi totuşi, oraşul îl umplea de scîrbă şi de ură. Murdăria omniprezentă, mirosul de decadenţă, mulţimea împrăştiată pe străzi, scormonind ca nişte crabi mîncători de stîrvuri într-o curte plină cu oase, tensiunea care apăsa atît de tare încît putea fi simţită... Şi oribilul centru al tuturor acestora, măruntaiele şi stomacul şi cloaca oraşului Sade – *Depozitul Public de Provizii.*

Ajunseră la strada pe care se zărea o clădire mare, fără ferestre, întunecată şi masivă în lumina amurgului. Lui Fraden i se strînse stomacul, ca şi cum Bart ar fi auzit răsunînd din clădire zeci de voci ascuţite ciorovăindu-se precum mahalagioaicele, ferăstraie ciopîrţind oase, securi hăcuind bucăţi mari de carne şi lemn. Nervii i se încordară asemenea unor strune, la vederea mulţimii de figuri care ieşeau în fugă – nişte siluete în lumina portocalie, revărsîndu-se prin uşa deschisă. Cum duhoarea fetidă

plutea spre el de vizavi, se gîndi, într-o clipă de nebunie, să lase totul baltă, pentru a nu mai fi nevoit sa intre *acolo*...

Nu fi idiot! se dojeni singur. Vrei să renunţi la o planetă întreagă, din cauza unui stomac sensibil?

Scrîşnind din dinţi, cu garda înconjurîndu-l prudentă, Fraden înaintă repede şi intră în magazie. Locul îl izbi ca un pumn de fier, o avalanşă de monstruozităţi invadîndu-i toate simţurile.

Încăperea cavernoasă şi plină de fum era înţesată de lume, sute de oameni care păreau să ţipe unul la altul în acelaşi timp. Îngrămădite nebuneşte lîngă peretele mai îndepărtat, zăceau într-o grămadă enormă nenumărate cadavre omeneşti, ţepene şi despuiate, cu ochii holbaţi, ca de peşte, fixaţi în toate direcţiile. O uriaşă baltă de sînge aproape închegat picura rar de sub grămada de trupuri, uscîndu-se şi formînd o crustă pe margini, pătînd podeaua de piatră cenuşie.

Ca un roi de furnici, un şuvoi constant de oameni tîra trupuri din grămadă, descîlcind cu indiferenţă membrele care începeau să întepenească, aruncînd cadavrele pe mesele mari de lemn, unde alţii începeau să le hăcuiască cu topoarele. Tranc! Tranc! Tranc! Lamele pătrundeau în oase, cu un scrîşnet oribil, care-ţi strepezea dinţii. Un sunet ce se împletea cu sutele de voci răguşite, ciorovăindu-se pentru braţe umane, pentru picioare şi bucăţi de carne, fiecare masă fiind centrul unei gloate de orăşeni din Sade care gesticulau violent, mulţi dintre ei ţinînd într-o mînă membre şi hălci întregi, în timp ce cu cealaltă înşfăcau şi mai mult, o cantitate şi mai mare de carne.

Şi ce putoare! Mirosul obişnuit de trupuri năduşite, sînge închegat şi carne în putrefacţie, se combina cu o duhoare greţoasă de putregai şi cu fumul torţelor pîlpîitoare, alcătuind o miasmă aproape vizibilă, de decadenţă şi dezgust.

Fraden simţi cum o vomă acidă îi înţeapă gîtlejul; şi-o împinse înapoi cu o convulsie îngrozitoare a muşchilor gîtului. Forţîndu-se să se controleze, îşi făcu loc, prin spatele gărzilor, spre o masă situată aproximativ în centrul încăperii, în timp ce locuitorii din Sade îl trăgeau de haine, îl îmbrînceau şi se ţineau cu toţii pe urmele lui.

– Faceţi loc pentru Preşedinte! strigă unul dintre oamenii lui, în timp ce mulţimea ajungea la masa pe care, în mijlocul gloatei cu ochii duşi în fundul capului, un bărbat din Sade, numai piele şi os, tăia cu fierăstrăul braţul unei femei bătrîne şi ofilite.

– Curăţaţi masa! ordonă luptătorul de gherilă, şi cîţiva apucară cadavrul şi traseră de el, pînă ce dispăru înghiţit de mulţimea care începea să se adune în jurul mesei.

Tremurînd, cu genunchii moi, Fraden se căţără cu greu pe tăblia de lemn, în mijlocul unei pete de sînge, privi la mulţimea mohorîtă, la mesele pline cu cadavre ciopîrţite de tot, ori doar pe jumătate, la muntele de trupuri pămîntii, lipsite de viaţă...

Simţi un nod ridicîndu-i-se în gît şi închise ochii strîns, încercînd să izgonească din minte priveliştea.

Şi, în clipa aceea, murmurele mulţimii încetară, transformîndu-se într-o litanie guturală şi răsunătoare:

– BART! BART! BART! BART!

Fraden avu un moment de nesfîrşit dezgust faţă de sine însuşi, apoi se îmbărbătă, conştient şi premeditat, ţinînd încă ochii strîns închişi şi se lăsă cu tot dinadinsul copleşit de sunetul propriului nume scandat de poporul lui. Înhaţă acest sunet, se încleştă strîns de el, alunecă deasupra lui, deasupra mizeriei şi a sîngelui, deasupra propriilor greţuri, deasupra a orice, în afară de slăvirea smintită şi viscerală a numelui *său,* intonată de poporul *său,* pe planeta *sa,* într-un univers în care *el* era centrul... Ale mele! Ale mele! Ale mele! Ale mele!

– BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Deschise ochii şi, într-adevăr, totul devenise o pîclă vagă! Totul – trupurile, sîngele şi duhoarea. Privi în jos, văzu o mare de chipuri înfocate, dornice, pătimaşe. Menţinu cît putu o imagine generală a acestor feţe anonime, neîndrăznind să se uite la nimic altceva şi, în sfîrşit, simţi cum greaţa îl părăseşte, evaporată de căldura animală a poporului *său,* care tremura de nerăbdare.

Ridică mîna să se facă linişte şi glăsui:

– Ştiţi ce va fi peste trei zile?

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! urlară locuitorii oraşului Sade, iar sunetul pulsă de o frenezie sălbatică, pe care el nu o înţelegea şi care-i îngheţa sîngele în vene.

– Ziua Durerii! Ziua Durerii! strigă Fraden, acoperind vocea mulţimii. Dar nu-i o Zi a Durerii ca oricare alta – e Ziua Morţii! Ziua Morţii Profetului şi a întregii Confrerii a Durerii!

Orăşenii amuţiră deodată. Îl priveau intens, în aşteptare. Acum trebuia să fie atent. Avea nevoie de o gloată în Ziua Durerii, o gloată care să asculte numai de glasul lui, o gloată căreia să-i ordone ca unei armate – nu de o turmă imposibil de controlat.

Coborî vocea, vorbind aproape în şoaptă:

– Ziua Durerii va fi ziua victoriei finale, spuse. Şi la această victorie veţi contribui şi *voi*. De Ziua Durerii, voi, împreună cu mine şi cu Armata Populară îi vom ucide pe Profet şi întreaga Confrerie!

Toţi începură să strige, să ţipe, să aclame:

– Trăiască Republica Liberă! Să ucidem Confreria! BART! BART! BART!

– Staţi! răcni Fraden. Staţi! Staţi! N-am terminat!

După cîteva minute de tumult neobosit, obţinu din nou o linişte relativă.

– Nu vă pot relata întregul plan. Acesta trebuie să fie secret. Pot să vă spun însă ce să faceţi şi cînd. Veţi auzi zgomote ciudate pe stadion, de Ziua Durerii – zgomote de împuşcături. Acesta este semnalul! Cînd auziţi împuşcături pe stadion, năvăliţi cu mic cu mare, bărbaţi, femei şi copii. Să nu vă pese de Ucigaşi – are cine să se ocupe de ei. Nu vă faceţi probleme cu intrarea în complexul palatului – poarta va fi gata sfărîmată. Dacă auziţi focuri de armă, repeziţi-vă în complex, năvăliţi pe stadion, iar cînd veţi ajunge acolo, eu voi fi de faţă să vă spun ce să faceţi. Eu! Veţi primi ordine direct de la mine! Şi vă promit, acel cuvînt va însemna libertate pentru întreaga planetă şi moarte Confreriei, moarte Ucigaşilor, moarte...

Vocea îi fu acoperită de un urlet prelung:

– Moarte Ucigaşilor! Moarte Confreriei! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Fraden încercă să ceară linişte, să le amintească să împrăştie vestea. Dar n-avea nici un rost, erau în stadiul cînd nu ascultau nimic.

Depozitul Public devenise un haos fremătător, care gesticula, se agita, o adunătură de smintiţi care se montau şi se dedau unei frenezii fără noimă, urlînd: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!" iar şi iar, fără oprire, ca un singur glas, al unei fiare carnivore înnebunite de mirosul sîngelui.

Fraden coborî de pe masă, şovăi, apoi păşi în mijlocul tumultului, urmat îndeaproape de gărzile înarmate.

Vor duce vorba mai departe, nu se îndoia. Peste trei zile, întregul oraş va fi gata să distrugă stadionul cu ghearele şi cu dinţii, dacă el, Bart, dădea ordin. Capcana fusese pregătită.

Moro şi Confreria vor fi ucişi, iar cînd Willem îşi va închipui că are totul sub control, cînd armata va pătrunde în complex, cînd drogaţii îi vor înconjura şi Willem va încerca ceea ce avea el de gînd să încerce... Locuitorii întregului oraş vor năvăli peste ei, loiali doar faţă de Fraden, Eroul lor, Preşedintele lor, omul care le oferise cel mai înfiorător festin posibil, toţi pregătiţi să execute ceea ce va ordona Bart, gata să rupă în bucăţi pe oricine le-ar fi indicat el.

Peste trei zile, Sangre va fi a mea, numai a mea!

În frenezia lor nestăpînită, orăşenii trăgeau de cadavrele de pe mese, foşgăind pe lîngă grămada uriaşă de

trupuri ca un roi de termite demente. Smulgeau membre cu mîinile goale şi le fluturau în chip de stindarde. Un bărbat smulse cu dinţii o halcă de carne dintr-un trup mutilat, zbierînd şi salivînd tot timpul. Începură să lovească în cadavre cu pumnii şi cu picioarele, să le buşească de parcă ar fi fost saci cu fasole, să le sfîşie, să le rupă cu ghearele, să le desfacă în fîşii, ca şi cum acele trupuri caraghioase ar fi fost vii, ar fi fost Fraţi atît de mult urîţi, ca şi cum, într-un fel, acest moment ar fi fost culmea Zilei Durerii ce avea să vină. Şi tot timpul, ţipătul ascuţit „UCIDE! UCIDE! UCIDE!" răsuna dinspre tavanul înalt, ascuns de fumul torţelor pîlpîinde care luminau o scenă ce părea smulsă din chiar pîntecele iadului.

Fraden simţi cum greaţa îl inundă iar, mai puternică acum, aproape irezistibilă. Îşi împinse gărzile înainte, tot mai repede.

– Haideţi, mişcaţi-vă, mîrîi, cu muşchii gîtului încordaţi la maximum. Să ieşim naibii de aici! Cu sălbăticie, aproape cu bucurie, gărzile croiră o cărare cu patul puştilor printre orăşenii care urlau, cuprinşi de extaz.

În sfîrşit fură afară. Hărmălaia din Depozit mai stărui doar ca un ecou prelung, la capătul îndepărtat al străzii întunecoase, iar duhoarea doar ca o amintire neplăcută, pierdută undeva, în simţurile olfactive. Aerul, prin comparaţie proaspăt, al oraşului îl izbi pe Fraden drept în plex, ca un buldozer.

Bart se trase mai la o parte, icni şi începu să vomite. Privi în jos şi văzu că tot ce scosese din el se adăuga unui oribil morman de scursoare din care se proiecta, albicios,

un craniu omenesc. Şi mai, îngreţoşat, vomită iar, şi lichidul împroşcă osul dezgolit.

Icni şi oftă, neputincios să mai facă vreo deosebire între tot ce vedea. Merită! striga mintea lui în întuneric. Merită! Merită! Merită! O întreagă afurisită de planetă!

Spasmele încetară şi el ridică ochii spre cerul rece şi negru. Stele îl priveau şi ele nemilos, ca nişte ace luminoase de gheaţă, dintr-o imensă, nesfîrşită nimicnicie.

– La naiba! murmură, sfidînd nici el nu ştia pe cine. Trebuie să merite!

În ajunul Zilei Durerii, soarele de un roşu aprins de pe Sangre se pregătea să apună dincolo de crestele munţilor vestici, iar tabăra de gherilă era întunecată, tăcută şi somnolentă. Lumina palidă grava un nemilos clarobscur, în negru şi roşu-închis, al barăcilor pustii, al colibelor golite de arme, căscîndu-se ca nişte orbite goale şi nefolositoare, al peticelor de pămînt ars şi înnegrit de nenumăratele focuri aprinse pentru gătit, al resturilor împrăştiate la întîmplare peste tot – tabloul unui loc îndelung folosit şi acum abandonat, îşi zicea Bart Fraden, privind din uşa colibei sale spre tabăra aproape părăsită.

Armata Populară, în principiu întreaga forţă, fusese deja instalată pe poziţii, pe dealurile care mărgineau cîmpia unde era aşezat oraşul Sade, gata să intre imediat în oraş, cu nişte camioane capturate, aflate acum la mai puţin de douăzeci de minute de complexul palatului. Tot acolo se aflau şi cele două mii de „victime" pretinse de Moro – Animale obişnuite sau, în cea mai mare parte,

banditi – înarmate cu cutite mici, de fabricatie locală, ascunse în legăturile pentru şale. Oamenii ştiau doar că fac parte dintr-un complicat plan de bătaie şi erau convinşi de asta, la vederea întregii Armate Populare încartiruite, gata de acţiune, la marginea cîmpiei Sade.

Tabăra de gherilă rămăsese într-adevăr pustie; se mai aflau aici doar Fraden, Sophia şi Vanderling, care dormea în partea opusă a luminişului, în coliba sa de lîngă barăcile în care o sută de drogaţi, aşa-zisa gardă de onoare, dormeau şi ei duşi, după ultima doză de herogină. Douăzeci de camioane, cu plinul făcut şi gata de pornire, aşteptau negre şi tăcute la liziera junglei, unde fusese tăiată o cărare de la tabără pînă la drumul cel mai apropiat.

Privind la tabăra goală, la baza din junglă ce-i servise drept casă luni întregi, care acum îi păreau ani, Bart Fraden văzu barăcile golite de arme şi soldaţi şi-şi dădu seama că, indiferent de ce se va întîmpla după răsăritul astrului zilei, nu va mai vedea niciodată soarele apunînd în acel loc. Acolo îşi terminase treaba, mîna sa la cărţi fusese jucată. Procedase de minune, jucase bine. Cu mai puţin de un an înainte, locul acesta fusese şi mai pustiu decît acum, iar el organizase aici centrul unei armate, o revoluţie care mîine ori îl va plasa în Sade ca Preşedinte al Republicii Libere Sangre, în siguranţă în capitala sa, ori...

Ori va fi pur şi simplu mort, îşi spuse Fraden fără menajamente. Totul sau nimic, acesta era numele jocului, al jocului Zilei Durerii, al jocului revoluţiei, al jocului propriei vieţi...

Privi fără ţintă spre stele, focuri reci şi albe în întunecimea de nepătruns a cerului sangran...

Deodată, ochii îi fură atraşi spre ceva care lucea stins în lumina stelelor, la vreo douăzeci de metri în stînga, o piatră netedă, cenuşie, care se iţea din pămînt, albită de strălucirea palidă a nopţii.

Fraden se cutremură fără ca, o clipă, să ştie de ce. Simţi cum măruntaiele i se contractă brusc, cum ceva îi urcă în gît, un junghi care-i sfîşie sufletul. De... oroare? Spaimă? Regret? Teamă?

Chiar în momentul în care spasmul îl străbătea, îşi dădu seama de unde provine. Cu o clipă înainte de a vedea piatra lucind în lumina stelelor, aşa cum era ea cu adevărat, amintirea îi arătase altceva, o nălucă, o viziune pricinuită de jocul de lumini – alt obiect alb şi golaş, în lumina stelelor altei nopţi: un craniu omenesc sfărîmat, pe străzile din Sade, sclipind fără ruşine în timp ce Fraden vomita peste el. Iluzia trecu precum un strigoi în noapte, dar junghiul lui Bart, întrupat de ceea ce văzuse odată, refuza să treacă.

Fraden rîse cu voce tare, încercînd să exorcizeze demonul. Vinovăţie, după atîta vreme? îşi zise. Ridicol! De ce te-ai simţi vinovat? Ai făcut ce trebuia, tu nu eşti nici Moro, nici Willem...

Simţămîntul fără nume rămase, batjocorindu-l. Fraden se forţă din nou să rîdă. Bun, în ordine, îşi spuse. Umbrele Tăicuţului Freud! Deci eşti încă marcat de uciderea pruncului ăla, nu-i aşa, Bart? Făcu un efort să depăşească momentul îngrozitor de odinioară... strigătul, carnea pe

care o simţise cedînd sub secure, tremurul care îi cuprinsese braţul, cînd lama intrase în lemnul de dincolo de carne...

– Dumnezeule! şopti răguşit, fiindcă ceea ce simţea era... *nimic.*

Nu simţea nici un fel de vină; era fără prihană, făcuse ceea ce făcuse silit de împrejurări, iar acum, privind înapoi la lunile de război, la zecile de mii de morţi, morţi prevăzute, morţi pe care le provocase cu bună ştiinţă şi le folosise în momentul considerat cel mai oribil din viaţă, nu simţea *absolut nimic.*

Şi atunci deveni conştient de proveniența spasmului: nu era vinovăţie, ci *spaimă.* Ştia că nu de viitor se teme, de pericolul pe care urma să-l înfrunte în dimineaţa următoare, ci îi era frică de *trecut. Ceva se întîmplase cu el.*

De-a lungul întregii vieţi, Fraden controlase întotdeauna situaţiile, supusese oamenii propriei lui voinţe, îi folosise, îi modelase, îi manevrase ca să servească scopurile sale. *El* rămînea neschimbat, iar universul din jur era maleabil. Evenimentele se învolburau în juru-i, dar, precum o stîncă în mare, el rămăsese tare, neatins şi nemişcat în toiul tumultului, reuşind să aducă oamenii şi întîmplările la nivelul necesităţilor proprii, însă niciodată influenţat de ele – un motor neclintit. Fusese alungat din Marele New York, şi asta nu-l schimbase, cucerise şi pierduse Centura de Asteroizi, dar rămăsese acelaşi Bart Fraden.

Pe Sangre însă... *ceva se întîmplase cu el.* Fusese mişcat, adînc mişcat, de faptul că o dată ucisese chiar el.

Fusese într-atît de mişcat, încît simţise nevoia să plece în căutarea a ceva mai mult decît un alt domeniu care să înlocuiască pierdutul Stat Liber al Centurii de Asteroizi – simţise nevoia de răzbunare. Pentru prima oară avusese un sentiment de vină, iar vina născuse ura, o ură faţă de sine însuşi, transformată instantaneu în ură faţă de Confrerie. Făcuse cumva greşeala de a se *implica* în revoluţie, de a fi pe nesimţite sedus, violat, de a o considera ceva mai mult decît un mijloc spre un scop raţional şi egoist? Vinovăţia dusese la ură, ura la setea de răzbunare, dar răzbunarea nu era un scop raţional, ci o emoţie. Aceasta dusese la o emoţie şi mai mare, făcuse din sangrani mai mult decît simple unelte într-un joc detaşat, îl făcuse pe el însuşi să *dorească* să devină erou, făcuse ca sunetul propriului nume, scandat de poporul lui, să devină mai mult decît un semn că metodele sale sînt operante. Iar acum... acum singurul moment înfiorător care adusese după sine tot restul, nu însemna... *nimic!*

Fusese schimbat, ademenit. Fără discernămînt, comisese singurul păcat din codul său personal: îşi pierduse calmul detaşat.

Pentru prima dată în viaţă, Bart Fraden simţea că acţionează conform unor forţe pe care nu le poate controla, că este o jucărie în mîinile destinului. *Ceva se întîmplase cu el.* El schimbase planeta Sangre – dar o făcuse oare? El schimbase planeta... sau planeta îl schimbase pe el? Oare chiar remodela planeta Sangre după propria lui imagine sau, vicleană, ea îl schimba pentru a deveni singurul tip de om pe care îl admitea drept conducător – un alt Moro? Un

om care voia puterea de dragul puterii, nicidecum pentru confortul şi securitatea pe care le presupunea aceasta?

Fraden simţi o nesiguranţă interioară – singurul fel de spaimă care-l încerca. În ciuda tuturor faptelor sale, fusese întotdeauna în stare să se considere în esenţă un om *bun* – un om care nu provoca suferinţă inutilă. Acum era o minciună? Sangre îl transformase într-un monstru conform propriei lui definiţii? Suferise o schimbare? Asta tot încerca Sophia să-i spună?

Soph... Oare ea îşi dăduse seama de la început? Ştia mai multe despre el decît ştia el însuşi? Era un gînd ciudat de nou – că poate există cineva care să-l cunoască mai bine decît se cunoştea el însuşi. Întotdeauna ştiuse totul despre sine, de-a fir a păr... Şi se mîndrea cu asta. Să fi fost doar o autosugestie? Sophia ştia asta? Acum părea că ştie atîtea...

Iar el se găsise să mintă o astfel de femeie! Înainte de omorîrea pruncului, n-o minţise niciodată; nu simţise niciodată nevoia. Dar acum...

Fraden înjură şi se lovi cu pumnul în palmă. Chinuit de îndoieli, ajunse la o certitudine. Sophia merita adevărul. Dacă-i spunea adevărul, poate... poate ar fi risipit toată prostia asta, toată această îndoială fără rost. Nu mai sta, idiotule, îşi spuse. De ai necazuri, îndoieli de ai, să ţipi, să strigi şi chiar din mîini să dai... vechea zicală îi reveni în minte. De asta avea el nevoie acum – de cineva la care să ţipe şi să dea din mîini.

Se întoarse brusc şi intră în colibă.

Sophia era înăuntru, chiar lîngă intrare. Îl privi şi ochii ei se lărgiră, gura i se deschise aproape imperceptibil, iar Fraden ajunse să se întrebe cum arăta chipul lui în acel moment, cît de mult se citea pe el tot ce simţea...

Se blestemă în gînd. Minciuna faţă de faţă devenise *chiar* un obicei? Ce i se întîmplase?

– Soph...? o întrebă. M-am schimbat?

– Să te schimbi? repetă ea cu o voce lipsită de orice conţinut semantic, ca vocea unui animal.

Îi studie faţa netedă şi ochii mari, verzi şi inteligenţi, şi pentru prima dată se întrebă ce se petrecea cu adevărat dincolo de acea mască de carne. Pentru prima oară îi păsa cu adevărat. N-o mai privise niciodată ca lumea, pînă acum.

– Soph..., se bîlbîi el. Arăt eu ca un... ca un asasin?

Ea rîse, privindu-l ciudat.

– N-am văzut încă pe cineva care să semene mai puţin cu un ucigaş... Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie şi o ştiu, fiindcă am trecut şi eu prin asta. Un ucigaş n-ar pune niciodată o asemenea întrebare. Cap-de-Obuz e ucigaş – poţi să ţi-l închipui *pe el* punînd întrebarea asta?

Fraden o privi uimit. Avea dreptate şi încă multă. Trebuia să-i spună adevărul – cumva, din felul cum stătea fata, cum clătina capul spre el şi părea să aştepte să audă ce-o să-i spună, *cumva* el *ştiu* că, în bine sau în rău, ea va înţelege.

– Te-am minţit, zise. Te-am minţit tot timpul! Ştii cine i-a dat lui Moro ideea să-i tortureze pe sangrani pînă la nebunie şi să le ia sîngele ca să fabrice omnidrină? *Eu* i-am spus povestea asta, fiindcă Animalele nu erau destul de

speriate pentru a sluji scopurilor mele. Îşi dădu seama că vorbeşte provocator, aproape silind-o să-l condamne. Şi tot *a mea* a fost ideea să ucid Creierele şi să-i flămînzesc pe săteni. Ideea mea! Chiar crezi că nu ştiam în ce se transformă Willem? Nu ştiam, pe dracu'! Aveam nevoie de cineva care să fie monstrul. M-am folosit de el!

– De ce-mi spui toate astea? îl întrerupse ea brusc. De ce-mi spui toate chestiile astea, pe care le ştiu deja?

– Tu le...?

O privi mut de uimire.

– Cu cine crezi că stai de vorbă? Crezi că sînt oarbă? Doamne, Bart, ce-ţi tot spun de luni întregi? Sînt convinsă că ştiu şi ce-o să-mi spui mai departe. La Ceremonia de Iniţiere ai omorît o fiinţă umană, nu-i aşa? Ştiam – se vedea pe tine!

Fraden simţi că i s-a luat de pe umeri o imensă povară. Şi totuşi, mai era ceva, ceva inexplicabil...

– Aşa, pur şi simplu? Ştiai că te mint, ştiai ce fac şi... *nimic!* Tot ce-am vorbit despre Willem, cînd tu ştiai că sînt un ucigaş, cînd m-ai văzut acaparat de nenorocitul ăsta de bulgăre de noroi, nu conta? Şi te-ai culcat cu mine, n-ai spus nimic, şi...

– Dar cine sînt eu, puritatea în persoană? trînti Sophia. Sînt cumva părintele confesor, spune trei rugăciuni şi pune un confedolar la colectă? Un lucru e sigur, restul e minciună – nu poţi spune nimănui ceea ce respectivul nu vrea să audă. Şi mai termină cu asta, Bart Fraden! Eşti caraghios cînd te baţi cu pumnii în piept şi te învinovăţeşti singur. Nu eşti în stare să deosebeşti o vinovăţie de pro-

priul fund, nici cu o hartă rutieră. Ţi-e frică, asta-i tot. Nu mi-ai spus tu, cîndva: „Nu privi niciodată înapoi; s-ar putea să te întreacă cineva"? Deci, pînă la urmă, te-ai uitat înapoi şi nu-ţi place ce vezi. Bun venit printre noi, Conducător Nepreţuit! Bun venit în rasa umană!

– Adică tu ai ştiut tot timpul, şi totuşi... totuşi...

– Totuşi *ce?* strigă ea. Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus! Nu umbla cu tertipuri cu mine! Am trăit cu hoţi şi cu asasini. Mi-am vîndut trupul pentru o masă. Cine sînt *eu* ca să te judec? Avem un aranjament de afaceri, Bart Fraden. Eu am nevoie de tine şi tu de mine. Amîndoi sîntem trofeele de pe căminul celuilalt. Trăim în aceeaşi junglă – dacă tu eşti un monstru, cu ce mă deranjează? Ştiai ce sînt de cînd te-ai înhăitat cu mine – o puicuţă care are nevoie de un bărbat care poate rămîne în vîrf. Iar eu ştiam ce eşti – un bărbat care, într-un fel sau altul, răzbate pînă în vîrful muntelui şi care, într-un fel sau altul, se menţine acolo. Doar fiindcă ştiam că ai ucis şi totuşi... Vocea i se frînse. Doar fiindcă am rămas cu tine deşi... fiindcă eşti singurul bărbat din cîţi am cunoscut pe care... *Bart*...

Ultimul cuvînt era un scîncet slab.

– Acum cine minte? spuse el. Sophia O'Hara, cea dură ca o stîncă! Prefăcută afurisită ce eşti! Te iubesc, mincinoasă mică! Dumnezeu mi-e martor, sînt îndrăgostit... La ce mi-o fi trebuind asta? Dar n-am ce face, sînt atît de singur aici, atît de singur... Dintr-o dată, nu mai ştiu nimic. Doar că te iubesc şi că, dacă te-aş pierde... Poţi să mă

rănești, Soph. E prima dată în viața mea cînd cineva mă poate răni...

Deodată, fata se aruncă spre el, îl îmbrățișă, își îngropă fața în pieptul lui.

– Eu să te rănesc? Idiotule, nu te-aș putea răni nici dacă ai scoate cuțitul la mine – sînt o prefăcută nenorocită, o cretină tîmpită! Aveam un aranjament de afaceri așa de bun și a trebuit să-mi cășuneze pe tine! Nici măcar nu umblu după avantaje de la tine, ca orice femeie cu scaun la cap, ci alerg după o grămadă de prostii, ca o nebună. Trupul tău... felul în care mergi... și stomacul tău afurisit de delicat... Prostii! Nimic! Nimic! Nimic! Un bărbat clasa întîi pentru o femeie clasa întîi! Pe dracu'! Și dac-am fi doi monștri, lucrurile ar sta la fel. Și dac-ai fi un ticălos, tot nu te-aș putea părăsi. Nu-mi pasă ce ești, ce-ai făcut sau ce ai de gînd să faci. Trebuie să rămîn lîngă tine, atîta timp cît mă mai vrei. Sper că vei avea mereu nevoie de asta, fiindcă e singurul lucru pe care-l pot da. Și va trebui s-o fac întotdeauna.

– Soph, ce tot încerci tu să...?

– Îți spun că te iubesc, prostule! scînci ea. Ce lume plictisitoare! O urăsc! O urăsc! Dar n-am ce face, te iubesc, te iubesc... Nu ți-a mai spus-o nimeni pînă acum?

Fraden se trezi că o privește cu ochii încețoșați. Se simțea tînăr și plin de viață, se simțea bătrîn și ostenit. Îi ridică fața și o privi ca pe o bijuterie ciudată. Plîngea. N-o mai văzuse niciodată plîngînd. Nimeni nu mai plînsese vreodată pentru el. Se simțea legat de ea și nu voia să simtă una ca asta și știa că ceea ce vrea să simtă e total deplasat...

O duse în pat, ca de nenumărate alte ori, şi făcu dragoste cu ea. Acum însă nu se putea opri să nu se gîndească la asta în cu totul alţi termeni. *Fac dragoste cu ea,* îşi spunea în timp ce o dezbrăca, apoi o pătrundea, şi-şi dădu atunci seama că a fost acaparat de un act pe care îl considerase întotdeauna un moment de pură şi egoistă plăcere. Nu mai era însă aşa şi nici nu mai putea fi vreodată...

Se descoperi conducînd-o cu tandreţe spre împlinire, aproape împotriva propriei voinţe, se trezi pierdut în lumea trupului ei, fremătînd la fiecare fior de plăcere pe care îl simţea sub el, transportat de fiecare mic geamăt de satisfacţie, propriul corp şi propria-i personalitate rămînînd undeva, foarte departe, pălind într-un alt univers, iar cînd veni momentul împlinirii, îl atinseră amîndoi în acelaşi timp şi, vreme de o clipă cît o veşnicie, se simţi contopindu-se cu Soph, gustînd pasiunea ei crescîndă, dăruindu-i dintr-a lui; iar necugetata şi oarecum înspăimîntătoarea explozie de fericire simplă şi sălbatică fu ceva separat de el, fu a nici unuia dintre ei – o flacără orbitoare de plăcere mortală, la fel de vie ca o durere pătrunzătoare, care îi unise şi care era *a lor,* a amîndurora.

Şi în acea noapte, pentru prima dată în viaţă, Bart Fraden dormi în braţele unei iubite.

Capitolul 14

Liniște... era prea multă afurisită de liniște! Bart Fraden privi înapoi, de pe platforma din spate a camionului, la lungul convoi de mașini care-i urma, ultimul din cele aproape o sută de camioane trecînd acum prin defileul final și ieșind în cîmpia largă pe care era așezat orașul Sade. Două mii de oameni în acele camioane, din aproape o sută de sate diferite, înarmați doar cu cuțite ascunse în legăturile de pe șolduri, cuțitele pe care Moro îi va *lăsa* să le strecoare cu ei, o încărcătura ciudată pentru Armata Populară în Ziua Durerii – și totuși, pe tot parcursul, drumul rămăsese pustiu.

De-a lungul ultimelor trei mile, trecuseră pe lîngă sute de camioane parcate pe marginea drumului, mașini care urmau să transporte spre oraș aproape douăzeci de mii de luptători de gherilă, după intrarea convoiului în Sade. Dealurile părții vestice a cîmpiei erau acoperite de corturile luptătorilor de gherilă – totuși nu se zăreau nicăieri cetele

de sangrani adunaţi să vadă Armata Populară sau convoiul preşedintelui, deşi Ucigaşii nu mai prezentau nici un pericol, fiind cu toţii adunaţi în complexul palatului. Lui Fraden nu-i plăcea asta. Pur şi simplu nu-i mirosea a bine. Vorbele lui, răspîndite în Sade doar cu trei zile în urmă, ajunseseră oare pînă la sate? Ştiau toate Animalele că acum va fi ceva mai mult decît o obişnuită Zi a Durerii? Şi ce-ar face dacă ar şti?

Fraden se întoarse spre Sophia, care stătea lîngă el, pe o banchetă laterală a camionului. Întinse mîna şi o atinse – un gest neobişnuit – iar ea îi zîmbi uşor şi-i luă mîna într-ale sale.

Pe banca din faţa lor, Willem Vanderling, cu arma-brici în poală, păru să observe schimbul de gesturi, deoarece colţurile gurii i se ridicară într-un mic zîmbet înţelegător.

Fraden îi zîmbi, la rîndul lui, iar Vanderling, luînd totul drept o manifestare a camaraderiei masculine, îi servi un surîs nesincer.

Săracul Willem, îşi zise Fraden. Crede că a aranjat totul, dar pînă şi nenorocita aia de armă-brici o să-l lase la nevoie. Fraden privi înainte, peste cabina camionului, spre cele cinci maşini cu drogaţi înarmaţi cu puşti. Şi ăsta fusese un mic şiretlic al lui Willem – să-i înarmeze pe drogaţi cu puşti, în loc de arme-brici. Acestea ar fi fost prea ameninţătoare, zicea Willem. Totul era aşa de transparent – drogaţii avînd puşti în loc de arme-brici, arma lui Willem ar fi reprezentat un soi de însemn de autoritate, uşurîndu-i mult sarcina de a le ordona drogaţilor, la timpul potrivit, să întoarcă armele spre Fraden. Fără îndoială că

el conta pe această sforărie suplimentară. Nu ştia însă că ea se va întoarce *împotriva* lui, că propria-i armă-brici era încărcată cu un fascicul de energie epuizată, strecurat înăuntru pe cînd el plecase în inspecţie, prin tabără.

La naiba cu Willem şi la naiba cu Animalele! îşi spuse Fraden. M-am gîndit la toate. Aruncă o privire spre pachetul învelit în hîrtie, aşezat la picioare – roba lui de Frate. Nu era de importanţă majoră pentru plan, dar dacă ar putea s-o folosească, dacă Ucigaşii vor asculta într-adevăr de ordinele unui „Frate Bart" rămas în viaţă, mai curînd decît de cele ale stăpînilor care, la capătul tuturor evenimentelor, îşi vor fi găsit moartea, ar rezulta o frumoasă scenă finală – cu mulţimea depinzînd doar de cuvîntul lui şi singura armată disciplinată de pe planetă îndeplinindu-i ordinele. Bietul Willem!

Camioanele din frunte se apropiau acum de Sade. Drumul intra în oraş prin zona locuită de Animale şi, pe cînd maşina lor apuca pe una dintre străzile lăturalnice mai importante, îndreptîndu-se, pe lîngă cocioabele goale pline de praf şi fum, spre bulevardul care ducea la complexul palatului, Willem Vanderling făcu o strîmbătură şi-şi apucă arma şi mai strîns.

– Nu-mi place..., îngăimă el. E din cale afară de linişte. La dracu' ! Unde sînt cu toţii?

Într-adevăr, străzile erau complet goale. Fraden zări bărbaţi şi femei holbîndu-se, din interiorul sutelor de colibe, la camioanele care treceau spre palat. Pe alocuri, mai apărea în uşă cîte un om clătinînd din cap cu înţeles la trecerea camioanelor, ţinînd în mînă o bîtă, un cuţit sau un băţ

înfăşurat în cîrpe, care putea deveni torţă. Un copilaş sfrijit, cu coastele vizibile pe sub pielea întinsă a pieptului gol, ţîşni din spatele unei cocioabe, rămase o clipă în stradă uitîndu-se fără o vorbă, apucă un femur aruncat pe drum şi se întoarse în fugă înapoi.

– Poate o fi chestia cu Ziua Durerii..., făcu Sophia. Nu-mi place deloc cum sună... Fraden o strînse de mînă.

Avusese intenţia să-i expună întreg planul, dar asta n-ar fi făcut decît s-o sperie. Nimeni nu înţelegea că gloata putea fi folosită în mod planificat şi controlat; el însă o simţise reacţionînd la inflexiunile vocii lui.

– Probabil că ai dreptate, zise vorbind mai mult pentru Vanderling, decît pentru ea. Din cîte am reuşit să scot de la Olnay, Animalele iau în serios această Zi a Durerii, la fel de mult ca şi Fraţii. Confreria a lucrat bine din punct de vedere psihologic. Oferă-le Animalelor o demonstraţie de tortură o dată pe an, fă-le să simtă ceea ce încearcă Fraţii tot anul faţă de ele şi, în loc să creadă că Moro and Company sînt nişte monştri, Animalele vor căpăta sentimentul că Fraţii sînt nişte inşi asemenea lor, dar mai norocoşi. Dacă se înfruptă puţin din spectacolul sadic şi le place, ajung să susţină şi mai mult aşa-numita Lege a Firii. Asta îmi aminteşte de bancul cu cei trei tipi care spun cît de des au de-a face cu femeile. Primul zice: „O dată pe săptămînă", şi nu pare prea fericit. Al doilea: „O dată pe zi", şi arată epuizat. Al treilea zice: „O dată pe an", dar arată ca o pisică sătulă. Cînd îl întreabă de ce dracu' e aşa de fericit, le spune: „Păi fiindcă *azi e Ziua aia!*"

Vanderling mormăi ceva nedesluşit.

– *Foarte* amuzant, rosti Sophia.

Camioanele intrară pe bulevardul principal din Sade, trecînd pe lîngă faţada strălucitoare, ţipător de falsă, a fetidei capitale sangrane, o faţadă alcătuită din clădiri de marmură sintetică, lemn şi metal, care ascundea în spate mii de gunoaie infecte.

Ajunseră la dealul pe care era situat complexul şi se opriră în faţa porţii principale, instalate în zidul gros de beton. Fraden văzu că turnurile de control, aşezate din loc în loc pe ziduri, erau populate, însă galeriile construite pe deasupra zidurilor, care puteau cuprinde mii de soldaţi înarmaţi, erau pustii.

Poarta se deschise şi camioanele înaintară prin mijlocul a două rînduri de vreo cincizeci de Ucigaşi fiecare. Ajunseseră în interiorul complexului de clădiri al palatului. Vanderling aprobă, rînji spre Fraden, iar Fraden îi răspunse şi el printr-un rînjet. Doar o sută de Ucigaşi păzeau poarta. Curtea largă era înţesată de ţarcuri de lemn pline-ochi cu copilaşi graşi, goi şi imbecili. Vreo sută de Ucigaşi, doar cam atît, patrulau printre ţarcurile cu mii de Animale de Carne. Doar două sute de Ucigaşi lăsaţi să ţină piept la douăzeci de mii de soldaţi!

– Un adevărat aranjament, mormăi Vanderling ca pentru el însuşi. Cel mai drăguţ aranjament din cîte am văzut!

Camioanele rulară pe lîngă palatul propriu-zis şi Fraden mai văzu încă vreo douăzeci sau poate patruzeci de Ucigaşi, lîngă treptele care duceau spre intrarea principală. Camioanele dădură colţul palatului, moment în care stadionul cel negru li se ivi în faţă.

Cam două sute de Ucigaşi îi aşteptau la poarta principală. Un Ucigaş cu grad de căpitan conduse o mică grupă la camioanele din frunte şi le făcu semn spre intrarea principală. Un alt ofiţer conduse restul de Ucigaşi spre partea din spate a camionului lui Fraden. Formară un cordon care înconjura cele două mii de victime, le conduseră prin spatele stadionului spre intrarea în arenă, unde urmau să fie căutate ostentativ de arme, apoi o luară prin subteranele stadionului şi în sus spre podiumul arenei, prin poarta de la nivelul solului.

Camioanele transportînd gărzile de corp parcară în semicerc între camionul lui Fraden şi stadion. Cei o sută de drogaţi săriră jos şi se aliniară repede, în două şiruri de cîte cincizeci de oameni, în dreapta camionului lui Fraden.

– Ei, începe circul, hotărî Fraden şi, cu bocceaua în mînă, sări peste oblonul din spate al benei camionului. Vanderling deschise oblonul şi, împreună cu Sophia, îl urmă pe Fraden.

Toţi trei se aşezară între cele două şiruri de soldaţi, căpitanul îşi conduse oamenii în fruntea formaţiei, şi Fraden ordonă:

– Să mergem!

În tăcere, Ucigaşii îi conduseră prin poarta principală şi apoi de-a lungul unui coridor subteran, lung şi întunecos, care pe porţiunea finală deveni o rampă curbată în sus. La capătul rampei, un portal deschis lumina, cu o strălucire de soare roşu, pasajul întunecos. Vanderling făcu semn cu mîna şi drogaţii porniră înaintea lor, în lumina soarelui, urmîndu-i pe Ucigaşi. Fraden îi zări vag

aşezîndu-se în formă de evantai, întruchipînd un fel de ceaşcă protectoare în jurul intrării. Vanderling păşea iute în spatele lor.

Fraden aruncă o privire spre Sophia, ea îi strînse mîna o clipă, apoi îi dădu drumul. Bart respiră adînc, apoi, în căldura apăsătoare de amiază, ieşiră pe stadion.

O clipă, pînă ce ochii i se obişnuiră cu lumina puternică a stadionului, după întunericul din pasaj, Fraden văzu doar o ceaţă multicoloră. Apoi ceaţa deveni o mare, o uriaşă stîncă stratificată, de feţe şi trupuri.

Locurile lor se aflau pe la jumătatea înălţimii tribunelor, în porţiunea de stadion cea mai îndepărtată de pavilion – mult în afara bătăii armei-brici, din punctul de vedere al Confreriei. Cîte un şir îngust de bănci fusese golit imediat în faţa şi în spatele lor, întinzîndu-se de la partea superioară a stadionului pînă la gardul care despărţea stalurile de arenă şi avînd aproximativ douăzeci de locuri lăţime.

Restul Stadionului, pe fiecare locşor de pe bănci, gemea de lume.

De unde stătea Fraden, cu faţa la pavilionul cu acoperiş care se întindea de-a lungul întregului stadion, două secţiuni mari, pline cu locuitori din Sade, se arcuiau de o parte şi de alta, de la mica zonă superioară a stadionului, pînă la gardul din josul tribunelor. Cele două uriaşe secţiuni semicirculare erau pline pînă la refuz cu cel puţin zece mii de orăşeni din Sade, trupuri sfrijite şi pe jumătate dezgolite, înghesuite strîns pe băncile fără spătar. Fraden

observă că o parte neobişnuit de mare dintre ei era alcătuită din bătrîni şi schilozi – o raritate pe Sangre. Făcu semn către stal şi acesta fu străbătut de un murmur. Fraden rînji. Nu avea de gînd să înceapă zarva aici, înconjuraţi cum erau de toţi Ucigaşii ăştia, dar sangranii *ştiu*, îşi zise. Bătrîni şi schilozi... Era un semn bun, asta însemna că restul, cei mai zdraveni, se pregăteau să aibă un rol activ în desfăşurarea evenimentelor din această Zi a Durerii...

Fraden îşi miji ochii şi scrută, dincolo de arenă, pavilionul. Acesta era pavoazat în întregime cu bronz auriu şi pînză neagră şi era plin de mii de Fraţi – toţi cîţi mai rămăseseră pe Sangre – veniţi acolo cu sclavele şi femeile lor, miile de robe negre contrastînd sinistru cu mesele pline de fructe viu colorate, fripturi şi carafe cu vin, cu pielea dezgolită şi bronzată a sclavelor şi cu formele atrăgătoare ale huriilor. Ca nişte vulturi la o adunare de papagali! îşi zise Fraden.

În partea din faţă, pe centrul pavilionului, îl observă pe Moro, îmbrăcat în robă neagră ca şi restul, mai gras ca odinioară, cocoţat pe tronul lui supraînălţat şi cu un megafon electric atîrnîndu-i ca un sceptru de o mînă.

Deasupra, dedesubtul şi de ambele părţi ale pavilionului, stalurile erau negre de uniformele Ucigaşilor, poate vreo două mii, iar soarele roşu se reflecta în tot atîtea puşti.

Ucigaşii erau flancaţi de două secţiuni mari de bărbaţi cu legături peste şolduri – vreo două mii de fiecare parte. Fraden rînji. Trebuiau să pară Animale, dar chiar şi de la distanţă li se vedeau muşchii sănătoşi de pe piept în contrast cu aspectul jigărit şi costeliv al Animalelor de pe

Sangre. Nu era nevoie să le vadă dinţii ca să ştie că sînt ascuţiţi ca nişte colţi, nu era nevoie să le vadă puştile, ascunse în pădurea de picioare, ca să ştie că sînt acolo. Nu puteai ascunde o nurcă printre iepuri şi nici Ucigaşi printre Animale. Capcana era pregătită, la fel şi capcana din interiorul capcanei, şi o capcană finală...

Deodată, simţi o mînă apucînd-o pe a sa – cea a Sophiei. Fără un cuvînt, cu dinţii încleştaţi pe buza de jos şi cu ochii măriţi, ea îi arătă cu ochii spre arenă.

Bart îi urmă privirea şi înghiţi din greu, fiindcă abia acum vedea că întreaga arenă era o pădure. O pădure de cruci de lemn grosolan, înfipte în pămîntul bătătorit, mii de astfel de cruci, şir după şir, iar la baza fiecăreia se afla cîte o grămadă înaltă de vreascuri. Din loc în loc, lucea cîte un vas cu ulei clocotit pe care erau agăţate polonice de fier cu mînere lungi, iar alături aşteptau o grămadă de torţe neaprinse. Vrafuri de torţe şi grămezi de cuie mari, de fier... Două sute de Ucigaşi erau împrăştiaţi printre cruci, în aşteptare, ţinînd în mîini ciocane grele.

Fraden îi conduse pe Sophia, care-l strîngea de mînă, şi pe Vanderling spre centrul zonei goale din stal. În timp ce se aşezau şi Fraden îşi aranja grijuliu sub bancă bocceaua cu roba de Frate, drogaţii umplură toate locurile dimprejur, formînd cu trupurile lor un zid protector, un careu de bărbaţi înarmaţi, avîndu-i în mijloc pe Fraden, Sophia şi Vanderling.

Fraden urmări tribunele: Fraţii din pavilion beau, se îndopau cu hălci imense de carne, pipăindu-şi femeile sau fiind ei înşişi pipăiţi; Animalele erau încordate şi tăcute,

cele mai multe privind spre el cu o speranţă sălbatică; Ucigaşii în uniformă stăteau cu mîinile pe puşti; şirurile de Ucigaşi ridicol deghizaţi îşi ţineau mîinile în poală, pe armele ascunse... Simţi o tensiune teribil de apăsătoare asupra stadionului, un talaz gata să se spargă, fiecare grup pîndind momentul cînd aşteptarea se va termina, cînd evenimentele oribile ale acestei penultime Zile a Durerii vor începe în sfîrşit.

Atunci Moro se ridică greoi în picioare, duse megafonul la gură şi făcu să se cutremure totul în jur, cu vocea lui puternică şi adîncă.

– Ziua Durerii! mugi Moro, iar ecoul se reverberă dincolo de stadion. Ziua Durerii! Ziua Durerii! Ziua Durerii!

Acest cînt monoton, amplificat, se împleti cu propriul ecou, formînd o uriaşă şi cutremurătoare cascadă de sunete.

Fraţii îl preluară, începură să scandeze şi ei, mii de voci acoperind strigătele amplificate ale lui Moro, într-un urlet gutural şi sacadat:

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Vasta secţiune a Ucigaşilor strigă şi ea, apoi, în sfîrşit, Animalele, şi întregul stadion se scutură în sunetul a douăzeci de mii de voci intonînd:

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Fraţii împinseră deoparte hălcile de carne, carafele de vin, femeile; începură să-şi smucească nebuneşte capetele şi să bată din palme ritmic. Ucigaşii prinseră ritmul şi

începură să lovească betonul cu bocancii şi cu patul puştilor. Animalele începură şi ele să bată din palme, să tropăie cu picioarele goale pe betonul tare, şi se auzi un sunet ca de tunet îndepărtat sau de focuri de armă: „BUM-ta-ta-BUM-BUM! BUM-ta-ta-BUM-BUM! BUM- ta-ta-BUM-BUM!"

Iar contrapunctul care se suprapunea, acoperindu-l, era incantaţia, crescînd într-un uriaş mîrîit frenetic:

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! BUM-ta-taBUM-BUM!

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! BUM-ta-ta-BUM-BUM!

Sunetul potopi urechile lui Bart. Prin betonul care fremăta al stadionului, prin tălpile pantofilor şi pînă sus, de-a lungul oaselor, vibraţiile îi îngheţau sîngele în vine, îl făceau să clănţăne, îi dădeau fiori pe şira spinării. Mîna Sophiei era o gheară contractată pe mîna lui, faţa îi era pămîntie, iar fălcile – încleştate ca o menghină.

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Aplauzele şi bocănitul din picioare erau acum, din ce în ce mai slabe; întreg stadionul începu să strige, iar cîntarea deveni un urlet prelung, sălbatic şi înfiorător:

– ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Dincolo de arenă, pavilionul era o încîlceală de trupuri contorsionate, cu Fraţii care rupeau carnea de pe membrele umane fripte ţipînd tot timpul, scuipînd bucăţile de

grăsime pe cînd răcneau, mușcau iar, țipau, scuipau, loveau și frămîntau femeile goale oferindu-li-se într-un abandon crunt și brutal – un dezmăț oribil, într-un uriaș cuib de vipere cuprins de agitație.

Acum Ucigașii deghizați erau ușor de ghicit pînă și de către Animale, fiindcă-și frămîntau nebunește buzele înspumate, iar partea de jos a fețelor le era înecată de o salivă roșie, însîngerată.

Animalele se antrenară și ele în frenezia generală, țipînd, înghiontindu-se, încleștîndu-și ghearele unul într-altul, gheare de bătrîne zgîriind carnea plină de cicatrici a schilozilor, bătrîni sfrijiți și cocîrjați lovind nechibzuit spinările împovărate de ani ale babelor...

Chiar și afurisiții de drogați, care se presupunea că-i păzesc pe capii revoluției, răcneau înnebuniți, cu ochii lor înfundați în orbite, lucind ca ai lupilor dornici să ucidă.

Fraden simțea cum îl copleșește, îl pătrunde pînă în măruntaie furia animalică a douăzeci de mii de ființe umane care se lăsau pur și simplu pradă celor mai întunecate impulsuri din adîncul lor, o mare de oroare irațională, fără margini, un val incipient, un flux uriaș de fanatică sete de sînge, acum eliberată.

Se clătina pe buza prăpastiei, simțea fălcile căscate ale bestiei care se întindea să-l apuce, bestia care pîndea în fiecare om, acest gigantic carnivor, acest ucigaș primitiv. Simți bestia fără nume care chema bestia din el, bestia care îi tresălta în sînge într-o izbucnire neașteptată de adrenalină. Mintea i se sforța să țină piept chemării absurde și

primitive a junglei, a carnivorului turbat din el, atîta vreme ignorat...

Disperat, o apucă pe Sophia, se agăţă de ea, îi sorbi moliciunea, căldura, feminitatea. Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui, suspinînd necontrolat.

– ZIUADURERIIZIUADURERIIZIUADURERII ZIUADURERIIZIUADURERII...

Cu coada ochiului, neîncrezător, îl zări lîngă el pe Willem Vanderling. Vanderling care urla, Vanderling cu faţa schimonosită într-o mască roşiatică diavolească, cu o uriaşă venă purpurie dilatată şi zvîcnind pe ţeasta cheală...

– Doamne, doamne, doamne, doamne..., murmură Fraden ca-ntr-o rugăciune.

Şi atunci, deodată, veni apogeul. Se stîrni un urlet final şi teribil, apoi urmă o tăcere bruscă, o tăcere adîncă şi asurzitoare, mai înspăimîntătoare decît strigătele – tăcerea ameninţătoare, rece şi umedă a mormîntului.

Dedesubtul lor, în arenă, se deschisese poarta cea mare şi un ghem de oameni legaţi, apoi un altul, şi un altul, şi un altul fură împinşi afară, sub soarele roşu ca sîngele, de către grupuri mici de Ucigaşi. Apoi apărură alţi oameni şi alţi Ucigaşi, din ce în ce mai mulţi...

Victimele erau duse spre măcel.

Pe stadion domnea o linişte deplină, în timp ce echipele de Ucigaşi înarmaţi îi mînau pe cei două mii de oameni legaţi, goi pînă la brîu, să iasă din subteranele stadionului pe podeaua de pămînt a arenei, îi împrăştiau prin uriaşa pădure de cruci de lemn – cîte un om la fiecare cruce, cîte un Ucigaş, înarmat cu o puşcă şi un buzdugan,

la fiecare patru cruci. Victimele, cu mîinile legate la spate, cu pumnalele inutil ascunse în legăturile pentru şolduri, priveau spre tribune, la tăcutele Animale în aşteptare, la Ucigaşii cu gurile îmbăloşate de spume însîngerate, la Fraţii din pavilion care rodeau distraţi membre umane, dînd de duşcă vinul din carafele de lut şi uitîndu-se la ei, fixîndu-i tot timpul şi rînjind, cu ochii înroşiţi.

Iar oamenii legaţi priveau spre Vanderling şi Fraden, implorînd, aşteptînd un semn al eliberării ce le fusese promisă. Fraden nu le putea susţine privirea, timpul fiind prea scurt pentru a-i salva. Chiar în acel moment, Armata Populară se apropia probabil de complexul palatului, dar pînă să pătrundă cu forţa...

Ucigaşii din arenă ridicară uriaşele ciocane deasupra capetelor, în semn de salut. Moro ţinea difuzorul aproape de buze.

– Dăruiţi Durere, primiţi Plăcere! strigă Moro. Dăruiţi Moarte, primiţi Viaţă! Să înceapă ceremoniile! În numele Confreriei Durerii şi al Legilor Firii, fie ca toţi să guste din Plăcerea de a dărui Durere... Ucideţi! Ucideţi! Ucideţi!

Tăcerea apăsătoare care urmă fu sfîşiată de un ţipăt animalic, ascuţit, provenind din douăzeci de mii de gîtlejuri de Animale, Fraţi şi Ucigaşi, care începuseră să îngîne cu toţii:

– UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Incantaţia acceleră tempoul, pierdu ritmul şi deveni un strigăt nesfîrşit, fără cuvinte şi demenţ, ca pulsul sonor al unei sirene:

– UCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDE!

Fraden, cu braţul petrecut pe după talia Sophiei, ţinînd-o acum dintr-o parte, se strădui să rămînă rece, să alunge orice emoţie, impunîndu-şi să devină o detaşată maşină de calcul. Lîngă el, Vanderling fixa arena, iar buzele lui se rotunjeau mimînd cuvîntul „ucide".

Fraden îl înghionti sălbatic în coaste.

– Revino-ţi în simţiri! îi răcni în ureche. Acum! Aranjează-i în formaţie pe afurisiţii de drogaţi!

Vanderling tresări, se scutură ca unul ieşit din transă, lătră ordinele spre drogaţii aşezaţi în jur. Aceştia săriră în picioare, cu puştile pregătite, formînd de jur împrejurul lor un adevărat scut de trupuri şi arme.

Fraden se sili să judece la rece. Pînă acum, armata trebuia să fi ajuns la complex; poate că şi intrase. Nu se putea auzi însă nimic din cauza urletului fără sfîrşit, cutremurător.

Lungi gîtul, încercînd să vadă dincolo de zidul de trupuri ce-l înconjura. Îi dădu drumul Sophiei, se căţără pe bancă şi privi prin scutul uman, spre arenă. Ucigaşi şi victime păreau că înţepeniseră cu toţii. Ucigaşii rămaseseră nemişcaţi, ascultîndu-şi cîntecul de luptă intonat de douăzeci de mii de oameni. Cei legaţi, cu chipurile albe de spaimă, cu ochii precum nişte uriaşe recipiente ale groazei, fixau tribunele suprapuse, pline de creaturi care urlau cerîndu-le sîngele.

Un junghi dureros, de ură faţă de sine însuşi, îl sfîşie brusc pe Bart. Fiindcă oamenii aceştia nu puteau fi salvaţi, şi el plănuise asta. Măcelărirea lor trebuia să-i ţină pe Ucigaşi ocupaţi pentru ca trupele de gherilă să poată pătrunde pe stadion, iar Fraden, maşina de calcul, spera să

se creeze panică. Fraden-omul era dezgustat. Ambii priveau şi aşteptau.

Nu avură mult de aşteptat.

Deodată, ca la un semnal, fiecare Ucigaş înarmat îşi înşfăcă victima şi o tîrî spre o cruce. Ucigaşii cu ciocane luară cuie din grămezile de lîngă vasele de cărbuni şi alergară spre cruci, unde alţi Ucigaşi ţineau victimele legate, care se zbăteau. Aproape de centrul pădurii de cruci, doi Ucigaşi făcură prima mişcare. Unul smulse legăturile victimei care se lupta, o aruncă pe cruce şi o răstigni, iar celălalt, sărind pe grămada de vreascuri, îi înfipse cuie în palme, pînă la lemnul negeluit; omul ţipă, iar sîngele ţîşni din mîinile distruse – şi atunci iadul întreg se dezlănţui.

Pe dată, sute de alte echipe de Ucigaşi porniră să sfîşie legături şi să crucifice victime. Unii însă nu erau suficient de rapizi. Cîte un om care era dezlegat şi scăpa din mîinile călăului, scotea de la brîu un pumnal şi-l înfigea drept în inima Ucigaşului uimit, apoi înşfăca buzduganul muribundului şi zdrobea ţeasta Ucigaşului cu ciocanul, înainte ca acesta să poată face vreo mişcare. După care lua ciocanul în mîna liberă şi, balansînd ciocan şi buzdugan, îi ataca pe Ucigaşii de la crucea de alături. Zeci de sangrani spînzurau, răcnind, de crucile lor, dar şi mai multe zeci scăpaseră, îi înjunghiau acum pe călăi, îşi eliberau tovarăşii înşfăcînd armele celor căzuţi, lovind orbeşte şi violent în toate părţile.

Măcelul organizat ajunse un haos clocotitor, fiindcă Ucigaşii, depăşiţi ca număr, reacţionau, desprinzînd buzduganele şi lovindu-i fără milă pe sangranii legaţi,

luptîndu-se cu cei ce mînuiau cuţite, buzdugane capturate şi ciocane. Vasele arzînde fură răsturnate, stropind cu ulei încins Ucigaşi şi Animale de-a valma, crucile fură dărîmate, unele împreună cu victimele lor sîngerînde. Arena devenise teatrul unei încleştări furioase şi informe, un amestec de trupuri, arme şi ulei încins, o prăpastie zvîrcolitoare, de sute şi mii de măceluri separate.

În tribune, Animalele urlau de bucurie, Fraţii priveau în jos cu ochii holbaţi de un şoc tăcut, iar Ucigaşii...

Ucigaşii, atît cei în uniforme cît şi cei în civil, săriră drept în picioare, cu armele în mînă şi cîntul de bătălie pe buzele spumegînde. Cele două sectoare pline cu Ucigaşi îmbrăcaţi în negru şi pe jumătate goi care înconjurau pavilionul erau în picioare, ţipînd. Apoi Fraden auzi răsunînd prima împuşcătură.

Pe loc, toată partea mai depărtată a stadionului se trezi la viaţă, sub ropotul a mii de focuri de armă. Urletul era asurzitor, fiindcă Ucigaşii din tribune începuseră să sloboadă rafală după rafală în haosul din arenă.

Zeci de trupuri, Ucigaşi şi Animale, erau secerate de o grindină de gloanţe ucigătoare. Un nor uriaş de praf se ridică pe măsură ce gloanţele muşcau din pămîntul bătătorit al arenei. Aerul se umpluse de ţăndări de la miile de gloanţe răzleţe care izbeau pădurea de cruci de lemn...

Ucigaşii continuau să tragă. Focurile de armă deveniră un urlet neîntrerupt şi zguduitor, un bubuit de tunet sincopat; un val uriaş de fum înţepător se înstăpîni la capătul mai îndepărtat al stadionului. Salvă după salvă, loveau oamenii din arenă, o furtună neîncetată, aducătoare de

moarte, o rupere de nori slobozind plumb – Ucigaşii şi Animalele nu mai luptau unii cu alţii, ci se îngrămădeau înnebuniţi, încercînd să găsească adăpost după trupurile contorsionate care cădeau în jurul lor...

Fraden îl zări pe Moro mugind ceva prin difuzor, ascuns vederii de fumul scos de arme. Ucigaşii însă scăpaseră acum de sub controlul lui şi al oricui altcuiva, şi Moro nu-i mai putea opri; le putea însă direcţiona o parte din furie. Sectoarele de Ucigaşi situate în vecinătatea pavilionului se întorceau, ajungînd să-şi îndrepte armele în direcţia lui Bart.

Acesta o apucă pe Sophia, o trase în jos sub el, se adăposti după scutul de drogaţi, se rostogoli împreună cu ea sub bancă; îl văzu şi pe Vanderling cum se prăvale pe podea lîngă el şi se tîrăşte pe sub bancă, încleştînd fără folos mîna pe arma-brici.

Gloanţele începură să ţiuie pe deasupra capetelor, să şuiere ricoşînd în betonul stadionului, să doboare unul cîte unul drogaţii care trăgeau cu disperare spre Ucigaşii de dincolo de arenă. Trupurile cădeau în faţă, în spate, în toate părţile...

Moro îşi jucase cartea. În timp ce majoritatea Ucigaşilor trăgeau nebuneşte spre arenă, el reuşise să-i controleze pe unii suficient de mult, încît să le ordone să-i desfiinţeze pe drogaţi şi pe detestaţii pe care cei dintîi îi păzeau, şi să mai fie şi ascultat!

Fraden îl privi pe Vanderling, întins lîngă el

– Acum, în curînd, murmură el. În curînd...

Un glonte şuieră, lovindu-se de beton la doar cîţiva centimetri de capul lui, un drogat din spate ţipă primind ricoşeul...

Unde naiba sînt ai noştri? se întrebă Fraden. Cîtă vreme o să mai...?

Se stîrni un urlet imens, urlet care răzbătu chiar şi prin salvele de foc masiv. Direcţia de tragere se schimbă; gloanţele nu mai şuierau pe deasupra capetelor celor trei, iar focul masiv părea să se concentreze în jos. Drogaţii nu mai cădeau împrejurul lor; ei ţipau, aclamau.

Prudent, Fraden se ridică şi privi spre arenă.

Uriaşa poartă de la intrare fusese smulsă din ţîţîni. Jos, sub el, o parte a arenei devenise o masă solidă de oameni cu legături verzi peste şolduri şi benzi verzi pe frunte, soldaţi ai Armatei Populare care se revărsau în arenă, trăgînd de cum apăreau, un flux irezistibil de soldaţi răsărind de dincolo de zona bătătorită dinspre pavilion, zdrobind rînd după rînd de cruci, prin simpla greutate a corpurilor care înaintau, împingînd Ucigaşii şi Animalele spre capătul cel mai îndepărtat al arenei...

Tot mai veneau, revărsîndu-se pe poartă ca un torent compact de trupuri; în cîteva clipe umplură jumătate din spaţiu. Dar mereu se iveau alţii, mai mulţi şi mai mulţi, din ce în ce mai mulţi, douăzeci de mii de oameni umplînd arena, trăgînd spre sectoarele cu Ucigaşi, zid după zid, de nepătruns, de plumb mortal.

Animalele din tribune intonară iarăşi un cîntec, sălbatic şi strident, dar de data asta era o litanie nouă, litania *lor:*

– BART! BART! BART! BART! BART!

Ucigaşii din staluri se aflau tot în picioare, trăgînd spre arenă salvă după salvă, deşi erau la rîndul lor loviţi de gloanţe. Toată avangarda forţei de gherilă – mii de oameni – se prăbuşi. Dar restul continuau să tragă. Nu era o bătălie: era masacrul reciproc al celor două grupuri compacte de Ucigaşi şi de luptători de gherilă, trăgînd la vedere, fără vreo intenţie de acoperire, schilodindu-se, decimîndu-se reciproc, schimbînd salve de gloanţe pe inimaginabil de mortale salve de gloanţe. Rezultatul însă nu fu nici o clipă îndoielnic: Ucigaşi şi luptători de gherilă cădeau cu miile, dar pentru fiecare om de gherilă pierdut apăreau alţi trei în arenă, prin poarta distrusă, într-un nesfîrşit flux de oameni.

În pavilion se dezlănţui o panică nebună, mii de Fraţi, femei şi sclave năpustindu-se în acelaşi timp spre singura ieşire. Pavilionul deveni o masă tumefiată de fiinţe umane care înşfăcau şi loveau cu picioarele, urlînd îngrozite, o încăierare sălbatică pentru a ajunge la ieşire, o luptă din care nu scăpa nimeni, un ghem sufocant, autodistrugător şi monstruos, de trupuri încleştate, care pecetluia osînda Confreriei Durerii.

Imediat, chiar sub ameninţătoarea ploaie de gloanţe venită din partea Ucigaşilor din staluri, drogaţii, ca şi mulţi dintre luptătorii de gherilă, reuşiră să-şi impună un dram de stăpînire de sine, şi sute, chiar mii de soldaţi începură să tragă drept spre pavilionul supraaglomerat.

Trupurile zburau prin aer, zvîrcolindu-se ca nişte peşti, explodau în fragmente însîngerate, pe măsură ce nesfîrşite salve le loveau mereu, ca nişte uriaşi pumni de plumb, zdrobind cu o viteză ameţitoare carnea, lemnul sau

betonul. Aerul înconjurător era un torent de bucăţi de beton zburătoare, aşchii de lemn, fragmente de os, hălci de carne sîngerîndă. În cîteva secunde, pavilionul deveni o grămadă de resturi formată din trupuri sfîrtecate, mese distruse, cioburi de lut. Deşi ploaia continuă de gloanţe îi făcea bucăţi, Fraţii şi servitorii lor se sfîşiau unii pe alţii şi-şi măcelăreau propriii oameni, într-o luptă zadarnică de a răzbate pînă la ieşirea astupată de trupuri. Confreria Durerii murea aşa cum trăise, un ghem încîlcit, încleştat şi criminal, de bestii umane.

Peste cîteva clipe, totul se sfîrşi. Pavilionul era un imens abator, un morman de măruntaie, de trupuri inerte şi zdrobite, beton crăpat, piese de mobilier făcute ţăndări; totul era acoperit cu patina densă a sîngelui roşu-aprins, pe cale să se închege. Din loc în loc, se zărea cîte o mişcare, însoţită de o mulţime de stropi roşii zburînd prin aer, dar care era iute oprită de un stol de gloanţe.

Fraden se înecă de propria silă, deşi îşi dădea seama că totul se terminase, că Fraţii muriseră, că acum planeta era a lui...

Apoi observă o siluetă singuratică şi masivă care se mişca în cuprinsul pavilionului, tîrîndu-se pe burtă ca un crab, de la un cadavru la altul, el însuşi la fel de mutilat, înotînd în sînge, folosind trupurile drept paravan, îndreptîndu-se în zigzaguri spre ieşire...

Era Moro... Moro, cu chipul ca o mască însîngerată, cu un şuvoi de sînge izvorînd de sub roba neagră, zdrenţuită.

Se tîrî de după un cadavru şi un glonte îl nimeri în umăr. Se dădu puţin înapoi, copleşit de durere, şi primi şi

mai multe gloanţe. Ţipă, dar glasul i se pierdu în canonada înconjurătoare; ridică braţele, cuprins de groază. Zeci de gloanţe îi tatuară părţile expuse, o grindină ucigătoare care-l întoarse în sus şi în jos, ca pe o carte de joc răsucită cu degetul, descoperindu-i spatele.

Gloanţele care îl nimeriră în spinare îl ridicară în capul oaselor, aidoma unui monstruos pumn de fier. Trupul păru să-i plutească o clipă în aer, menţinut la înălţime de un perete de plumb.

Apoi Profetul Durerii se prăbuşi pe spate, ca o păpuşă stricată, se rostogoli pe burtă şi rămase nemişcat.

Animalele din tribune începură să ţopăie şi să se agite convulsiv, de parcă ar fi fost nişte marionete smintite. Iar Ucigaşii din staluri, văzînd că stăpînii lor se duseseră, împreună cu toată disciplina şi cu ultima lor urmă de luciditate, se repeziră în arenă, zdrobind cu greutatea trupurilor gardul înconjurător, aruncară puştile, începură să fluture buzduganele şi să răcnească din mii de piepturi, printre buzele spumegînde:

– UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Năvăliseră însă drept în bătaia unui baraj de foc, atît de concentrat, încît primul val fu zvîrlit cu putere înapoi, în tribune, sub formă de rămăşiţe însîngerate. Însă miile de Ucigaşi aflaţi în stalurile superioare aruncară cadavrele înapoi, ca pe nişte proiectile, împingînd o avalanşă de carne în calea perdelei de gloanţe. Ucigaşii se prăvăliră în arena deja ticsită cu revoluţionari, Ucigaşi morţi, Ucigaşi schilodiţi, Ucigaşi combatanţi...

Fluturînd buzduganele, lovind, muşcînd, Ucigaşii încercau să alerge şi cădeau în mijlocul masei imense de luptători de gherilă. Şi, ca nişte minuscule forme de viaţă cuprinse de o uriaşă amoebă, ceea ce mai rămăsese din Ucigaşii de pe Sangre fu înghiţit de numeroasa gloată din arenă. Făcîndu-şi scut din trupurile camarazilor căzuţi, Ucigaşii se repezeau la duşman cu buzduganele, cu cizmele şi cu dinţii. Dar era ca şi cum s-ar fi luptat cu marea. Din cei şase mii de Ucigaşi din staluri, nici două mii nu supravieţuiseră acelor prime momente de măcel furios, nici o mie nu coborîseră vii în arenă. Însă cei care ajunseseră la duşmani şi-i sfîşiau cu o furie dementă şi neînfricată erau mult depăşiţi ca număr – unu la zece sau douăzeci. Dispăreau ca picăturile de ploaie în mare şi nu se vedeau decît sutele de trupuri ale partizanilor care se zvîrcoleau, doborîndu-i la pămînt cu greutatea trupurilor lor; din loc în loc, se ridica peste încîlceală cîte un buzdugan năclăit de sînge ori plin de fărîme cenuşii de creier. Deşi lupta avea să continue pînă cînd şi ultimul Ucigaş va fi devenit o pată de sînge în arenă, bătălia se sfîrşise. Ucigaşii fuseseră distruşi.

Fraden o strînse pe Sophia lîngă el – simţindu-se îngreţoşat, însufleţit, victorios şi dezgustat în acelaşi timp, deoarece lupta, deşi arăta un rezultat clar, îşi continua urletu-i dedesubt.

– Capătul liniei, Bart! răsună în spatele lui vocea lui Willem Vanderling.

Fraden se răsuci şi se trezi în dreptul gurii de foc a armei-brici purtate de Vanderling. Acesta rînjea. Drogaţii se întoarseră cu faţa spre ei, ridicară nesiguri armele.

– Eroule! croncăni Vanderling. Geniule! Mulţumesc pentru plocon, Bart. Mulţumesc pentru planetă. E planeta mea acum, a *mea!* Arătă în jos, spre arenă. Acolo, Bart, zise. Acolo o să te duci. Ucigaşii te vor sfîşia în bucăţi sau poate o vor face chiar tăntălăii noştri. Oricum, o să fiţi nişte martiri perfecţi, tu şi cu Duduia Gurămare. Poţi alege, Bart, cobori în arenă sau te fac eu bucăţi pe loc.

Fraden privi drept la Vanderling. Bietul Willem! îşi spuse. Un val de milă îl străbătu. Destule omoruri pentru o singură zi!

– Nu fi prost, îi zise. Las-o baltă. Îmi mai poţi fi de folos. Nu vreau să te ucid, Willem.

Vanderling rîse.

– Am impresia că ai priceput totul de-a-ndoaselea, nu crezi?

Fraden zîmbi calm şi încrezător, pe cînd Vanderling apropia de stomacul lui ţeava armei, a cărei gură de foc fusese dezactivată. Încă un minut, îşi zise, şi mulţimea va fi aici, mulţimea *mea.* Willem e inofensiv, indiferent dacă ştie sau nu asta, dar trebuie să-i blochez pe drogaţi!

Fraden oftă şi le vorbi.

– Arestaţi-l pe mareşalul Vanderling, ordonă el. E un trădător!

– Mai uşor, băieţi, rosti Vanderling. Eu sînt şeful, şi asta înseamnă herogină pentru toţi, în cantităţi nelimitate!

Drogaţii aclamară şi îndreptară puştile spre Fraden.

De acum încolo, în orice clipă... – îşi zise Fraden.

– Dacă încercaţi ceva, sînteţi morţi cu toţii, rîse el. Staţi deoparte! Lăsaţi-l pe Willem cu porcăriile lui! Mai bine las-o naibii de treabă, Willem, cît mai ai timp. Chestia aia din mîna ta are o încărcătură cu energia epuizată...

Expresia lui Vanderling se schimbă brusc.

– Nu mă duci tu aşa uşor..., făcu el, nesigur.

Fraden rîse.

– Nici măcar *tu* nu poţi fi aşa de prost încît să crezi că mi-aş pune viaţa în pericol, încrezîndu-mă într-un şarpe ca tine!

– Împuşcaţi-l! urlă Vanderling. Împuşcaţi-l!

Drogaţii îndreptară puştile spre Fraden, cu degetele încleştate pe trăgaciuri. Şi totuşi şovăiau...

Fraden se uită la ei şi le citi gîndurile oglindite în priviri. Erau creaţiile lui Willem, e drept, dar ştiau şi cine e cel pe care urmau să-l ucidă. Dacă totul se dovedea a fi o şmecherie, iar Animalele din tribune îi vedeau cum îl omoară pe Fraden, pe Fraden Eroul, pe Fraden Preşedintele, i-ar fi rupt în bucăţi. De ce nu folosea străinul arma lui teribilă? Şi preşedintele, de ce zîmbea? Ce ştia el, oare, de putea rîde în faţa perspectivei morţii?

– Împuşcaţi-l! Împuşcaţi-l! repetă Vanderling, pe un ton piţigăiat.

Drogaţii ezitară.

Exact atît cît trebuia...

Capitolul 15

Deodată, ca şi cum o falie ar fi alunecat brusc în adîncul pămîntului, întregul stadion începu să se zguduie. Acoperind ţipetele din ce în ce mai slabe ale bătăliei din arenă şi urletele Animalelor din tribune, se iscă un tunet ca al unei mări agitate de furtună, milioane de tone de apă biciuită de rafale de vînt izbind într-o stîncă de metal neclintit, lovind ritmic un uriaş zid de oţel:

– BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Un sunet adînc, pătrunzător, atît de puternic încît unda sa de şoc putea fi resimţită prin piele...

În tribunele de dincolo de arenă, în partea opusă locului unde Fraden stătea în centrul unui cerc de arme, păru să se producă o imensă explozie. O explozie de oameni. Dinspre fiecare portal, aceştia erupseră ca un torent a cărui forţă, prin presiunea miilor de trupuri, rupse pe dată cadrele porticurilor, ca şi cum ar fi fost vorba de lemne de

plută putrezite. Mii şi mii de bărbaţi, femei şi copii, înarmaţi cu cuţite, topoare, ciomege, ţepuşe şi torţe năvăliră în staluri precum o spumă pestriţă ieşită brusc de sub o tensiune extremă, umplînd cît ai clipi secţiunea îndepărtată a tribunelor. Erau atît de mulţi, că stadionul se cutremură, iar bîrnele de susţinere din beton şi oţel părură să scîrţîie sub greutatea lor...

Alţi localnici pătrunseră prin poarta distrusă a arenei, un şuvoi puternic de bărbaţi, femei şi copii care smulseră întreaga porţiune de gard de lîngă poartă ca şi cum ar fi fost vorba de nişte beţe de chibrit, împinseră spre capătul îndepărtat al arenei ghemul colcăitor de Ucigaşi şi luptători de gherilă, nemilos, fără putinţă de împotrivire, ca un talaz uriaş care mătură, aidoma unui munte de spumă furios, lemnul plutitor şi algele marine de dinainte-i. Locuitorii din Sade pătrunseseră în staluri, se prelinseseră peste tot, deasupra băncilor, peste trupurile celor mai puţin iuţi, pînă jos, în arenă, acoperind o jumătate de stadion cu un covor de fiinţe umane care se întindea de la marginea de sus pînă în arenă, la fel cum o fiară rănită e devorată de vie de o hoardă de furnici războinice. Şi toţi ca unul, zeci şi zeci de mii, zbierau:

– BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Vanderling rămase cu gura căscată, ochii i se măriră de spaimă şi începu să privească în jur neajutorat, ca un şobolan prins în cursă.

În acel moment de şoc, Bart Fraden acţionă. Cînd Vanderling îşi luă o clipă ochii de la el, Fraden se aplecă

înainte şi-şi repezi cu toată puterea pumnul drept în stomacul lui Willem.

Vanderling icni, se îndoi din şale şi, ţinîndu-se cu mîinile de burtă, scăpă arma. Fraden o înşfăcă, îl pocni pe Vanderling cu stînga ca să se ridice şi-i îndesă în coaste arma-brici.

– Pariem pe viaţa ta că n-am minţit? Se întoarse cu faţa spre drogaţi. Aruncaţi armele şi fugiţi! Aceştia sînt oamenii *mei!* Ascultaţi-i! Fugiţi, altfel veţi fi morţi cu toţii! Lăsaţi armele şi ştergeţi-o de-aici; de nu, să ştiţi că vă predau lor şi vă mănîncă de vii!

Drogaţii priviră spre marea aceea de oameni care striga, priviră torentul mulţimii care flutura cuţite, bîte, torţe şi ciomege şi se apropia dinspre stînga, strigînd numele lui Fraden pe cînd se revărsa către ei, peste băncile sfărîmate. Atunci se repeziră spre ieşire, unii aruncînd puştile cît colo, alţii ţinîndu-le strîns, cu o expresie sumbră pe chip.

Fraden zvîrli cît colo arma-brici devenită acum inutilă, apucă o puşcă şi-i fixă gura ţevii în spinarea lui Vanderling.

– Iar tu ai greşit socotelile! ţipă el la general, apoi se întoarse spre arenă.

Ucigaşii, atîţia cît mai rămăseseră, încercau să se caţere în patru labe pe grilajul pavilionului, fugind din faţa unui zid gros de orăşeni care răcneau şi ţipau, după ce umpluseră pînă la refuz întreaga arenă. Aceştia aruncau cu cuţite, topoare şi ţepuşe spre Ucigaşii fugari, şi zeci dintre foştii călăi se prăbuşeau înapoi, în mijlocul mulţimii, cu

spatele străpuns de lame tăioase şi ţepe, pentru a fi sfîşiaţi apoi cu mîinile, cu dinţii şi cu unghiile. Mulţimea roia acum în arenă, rotind deasupra capetelor cuţite, fragmente de ciomege zdrobite, făclii aprinse, membre omeneşti mustind de sînge şi avînd încă, agăţate de margini, zdrenţe de pînză neagră.

– Dumnezeule! murmură Fraden aproape nevenindu-i să creadă.

Erau în culmea furiei! Dar se terminase! Confreria fusese desfiinţată, iar Willem devenise neajutorat – acum trebuiau opriţi!

Fiindcă oamenii din Sade atacau tot ce mişca. Atît Ucigaşii, cît şi soldaţii din gherilă erau sfîşiaţi în bucăţi însîngerate – cu topoare, cu unghiile şi cu dinţii – şi tot timpul, precum un individ ieşit din minţi, zeci de mii de voci intonau cu putere numele lui Bart.

Fraden o trase cu o mînă spre el pe Sophia, iar cu cealaltă continuă să-l ameninţe pe Vanderling; sări pe bancă, ridică puşca astfel încît să-l poată ochi pe Vanderling şi puse mîna liberă pe umărul Sophiei care rămăsese un pic mai jos, în stînga lui, cu chipul devenit cenuşiu.

Trase patru focuri scurte, în aer – şi Vanderling tresări auzind împuşcăturile atît de aproape de capul său.

Fraden fixă marea clocotitoare de feţe înnebunite şi sălbatice. Cîteva mii, totuşi o mică parte, auziseră împuşcăturile şi acum îl priveau, înghiontindu-şi vecinii, astfel că în scurtă vreme bătălia se linişti şi cîntul se potoli, miile de oameni fixîndu-l pe eliberator, în timp ce alte mii

continuau să se reverse pe porţile stadionului, într-un torent fără sfîrşit.

Atent încă la mişcările lui Vanderling, Fraden ridică braţul drept şi-şi făcu palma căuş la gură. Cîntul deveni un murmur jos şi gutural, dar puternic, cea mai izbutită încercare de linişte în acea mulţime înnebunită, care-şi vedea eroul că încearcă să le vorbească.

– S-a terminat! strigă Fraden, forţîndu-şi plămînii, însă aproape inaudibil chiar şi pentru el însuşi, în rumoarea formidabilă din jur. S-a terminat! Am cîştigat!

Ca în transă, gloata începu să urle, reluînd incantaţia:

– BART! BART! BART! BART! BART!

Iar vocea lui Fraden fu măturată ca zefirul de un uragan. Imensul covor de orăşeni din Sade începu să salte şi să se agite, ridicînd deasupra capului trupuri întregi, membre, cranii smulse, ca pe nişte mingi de plajă. Începură să-i atace pe soldaţii de gherilă rămaşi încă în capcana arenei, pe Ucigaşii răsfiraţi, să se atace chiar unii pe alţii...

Trebuie să-i opresc! gîndea Fraden disperat. Dar nu avea cum... *Doar dacă*... Ridică puşca şi o îndreptă cu un gest dramatic spre pavilionul devenit acum o respingătoare grămadă de trupuri sfîşiate, într-o băltoacă imensă de sînge roşu-închis, care începea să se coaguleze.

Cei de jos, urmărind cu ochii direcţia puştii, zăriră movila de cadavre ale Confraţilor Durerii, cei care conduseseră Sangre cu mînă de fier timp de trei sute de ani. Cercetară din priviri trupurile inamicului detestat, corpurile sfîrtecate ale Fraţilor zăcînd inerte şi sîngerînd sub razele roşii ale soarelui sangran...

Bătălia se opri din nou. Cîntul se opri şi, de această dată, nu se mai auzi nici un murmur, ci se înstăpîni liniştea, o tăcere adîncă şi grea, în timp ce o sută de mii de ochi priveau cu neîncredere şi uimire la carnea crudă, sîngerîndă – ultima rămăşiţă a Confreriei Durerii.

Cu toată puterea, simţind cum îi plesnesc venele gîtului, Bart Fraden răcni în vidul auditiv care se crease:

– LIBERTATE! LIBERTATE! CONFRERIA A MURIT! TRĂIASCĂ REPUBLICA LIBERĂ! MERGEŢI ÎNAPOI LA...

Apoi totul păru să se petreacă în acelaşi timp.

Vanderling sări în sus şi înapoi, apucă puşca din mîna lui Fraden, rămas neatent pentru o clipă, şi se răsuci cu faţa la el, cu chipul ca o mască împurpurată de furie şi ură. Pe cînd Vanderling atinsese puşca şi era pe cale s-o smulgă din strînsoarea lui Fraden, slobozi deodată un ţipăt, se îndoi şi se poticni. Fraden văzu că Sophia sărise sus, pe bancă, şi-şi înfipsese genunchiul, cu toată puterea, în stomacul lui Vanderling.

Chiar în clipa cînd întregul stadion izbucni într-o explozie de strigăte de avertizare, Fraden se redresă şi-l pocni pe încovoiatul Vanderling cu patul armei, drept în falcă.

Acesta se prăvăli înapoi, se răsuci pe jumătate în aer, şi Fraden profită de situaţie ca să-i dea un şut sălbatic în spate, cu toată forţa de care era capabil. Vanderling se rostogoli nebuneşte de-a lungul tribunelor, se zdrobi de gratiile sfărîmate care le despărţeau de arenă şi dispăru în torentul colcăitor de trupuri, braţe, picioare, bîte, torţe şi ciomege.

Totul se petrecuse într-o clipă – gestul îndreptat spre pavilion, tăcerea, atacul lui Vanderling, lovitura Sophiei, strigătele mulțimii, prăbușirea lui Vanderling în mijlocul gloatei... În prima clipă erau ca neutronii bombardînd din toate direcțiile un nucleu instabil, în clipa următoare masa instabilă exploda cu o îngrozitoare furie primitivă.

Libertate! Confreria dispăruse! Libertate! Această noțiune trecu prin mulțimea de pe stadion ca un incendiu, aprinzînd fiecare picătură de sînge din fiecare biet trup cu flacăra eliberării – o eliberare de cele trei secole de tiranie atît de grea, încît fusese întipărită în chiar genele lor. Libertate!

Dar se aflau pe Sangre, planeta contrariilor, a albului și negrului gravate pe vecie în sufletele oamenilor, de un despotism absolut care adora Plăcerea ca pe un zeu, dar venera diavolul Durerii și nu accepta jumătăți de măsură. A fi sclav însemna a fi Animal. A fi Frate însemna a fi liber. Nu era vorba de libertate *față de* ceva, ci de libertate *pentru* a înfăptui ceva – libertatea de a ucide, de a tortura, de a consuma carne vie, libertatea de a răspunde chemării unor capricii nesănătoase care zăceau în străfundurile sufletului omenesc, de a îngrămădi – la cea mai neînsemnată toană dezgustătoare – un munte de cadavre înalt pînă la cer. Frații erau... *Liberi!*

Dar Confreria era moartă, distrusă pentru totdeauna. Acum Animalele de pe Sangre erau Libere! Acum erau cu toții Frați ai Durerii!

Întregul stadion erupse într-o bestială orgie a cruzimii, crimei și ororii gratuite. Bărbații se repezeau la femei,

femeile la bărbaţi, copiii la părinţi, părinţii la progenituri. Orăşenii din Sade se repezeau unii la alţii cu ciomege şi cuţite, cu beţe şi topoare, cu dinţii, cu ghearele şi cu oase sîngerînde, smulse din trupuri şi pe care le foloseau drept bîte. Întreg stadionul se zdruncină şi sălta, iar arena şi jumătatea îndepărtată, înţesată de straturi suprapuse de oameni zvîrcolindu-se deasupra şi dedesubt, deveniră o masă solidă de bestii ucigaşe care se sfîşiau fără cruţare, călcînd totul în picioare. Bărbaţi şi femei cădeau pradă unei îmbrăţişări mortale, în care unghiile sfîşiau feţe, mîinile smulgeau smocuri de păr cu rădăcinile pline de sînge. Copiii cădeau zdrobiţi sub picioare, cu trupurile pătrunse de cuţite şi ţepuşe, şi-şi înfigeau dinţii în labele desculţe şi în coapse, rămînînd agăţaţi de ele ca nişte ţestoase necruţătoare pînă şi în chinurile morţii. Membrele erau smulse de zeci de mîini şi ridicate deasupra capetelor gloatei, în timp ce trupurile încă în viaţă erau trase în jos şi dispăreau, mustind de sînge, într-o pădure de picioare care le izbeau neîncetat, murind în timp ce muşcau cu furie orice se nimerea.

Zidul din fundul stadionului izbucni în flăcări, aruncînd o lumină portocalie, posomorîtă, asupra nebuniei de dedesubt. Ca nişte imagini trecute şi răsturnate, însemnate cu fierul roşu pe retina unui orb, emoţiile, pornirile, neîmplinirile se exteriorizară de-a-ndoaselea, se transformară în opusul lor. Dragostea deveni ură, plăcerea – durere, actul sexual – cruzime, mila – crimă, viaţa – moarte, iar moartea deveni viaţă, în izbucnirea a trei secole de frus-

trare şi persecuţie, precum o explozie nesfîrşită, un furuncul uriaş şi inflamat, deschis, în sfîrşit, cu lanţeta.

Şi din toate gîturile care se mai aflau în legătură cu o pereche de plămîni întregi răsună incantaţia hidoasă şi batjocoritoare:

– BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Fraden – înrădăcinat, parcă, în porţiunea de beton pe care stătea – privea aiurit masa imensă, îmbulzeala de fiinţe înnebunite şi chinuite care tălăzuiau spre tribunele din stînga perdelei uriaşe de flăcări, repezindu-se cu greutatea a mii de trupuri în structurile de lemn, oţel şi beton, sute de tone de carne înfuriată şi clocotitoare. Ca un berbece irezistibil, întreaga gloată începu să preseze tribuna principală. Stadionul scrîşnea şi scîrţîia ca o fiinţă însufleţită, cuprinsă de agonie; slăbit în final de incendiul de mari proporţii, solicitat peste măsură de apăsarea compactă a omenirii ieşite din minţi, întregul sector al tribunei principale cedă cu un scrîşnet îngrozitor şi, ca şi cum cerul s-ar fi crăpat în două, se prăbuşi şi căzu, ducînd la pieire mii de oameni, îngropînd avangarda mulţimii într-o avalanşă de trupuri, bîrne de oţel frînt, fragmente mari de beton crestat...

Dar grosul mulţimii se repezi înainte, zidul exterior cedă şi, printre bucăţile şi bîrnele de beton care se prăbuşeau, se deschise în capătul îndepărtat al stadionului o spărtură uriaşă, o linie clară de urmat – mai întîi cu privirea şi apoi în marş – spre zidul prăbuşit al complexului şi spre oraşul de dincolo de el...

Între stadion şi oraşul propriu-zis, acoperind cu propriile trupuri întregul zid ruinat al complexului, tălăzuia o mare de oameni, o mare ce părea că se întinde pînă la clădirile din oraş, o mare pe care pluteau mii de torţe şi care dincolo de oraş era înghiţită de o coloană înaltă de flăcări, sub un nor uriaş de fum negru şi greu, stîrnit din mii de colibe de lemn arzînd.

Şi atunci Fraden îl văzu pe Willem Vanderling...

Ca un dop zvîrlit de colo-colo pe un ocean zbuciumat, biciuit de vînt, Vanderling – cu chipul plin de sînge, cu piciorul drept răsucit grotesc, ca al unei păpuşi stricate – se ridica deasupra masei de oameni care umplea încă arena, săltînd nebuneşte peste capetele Animalelor, pe cînd acestea îl sfîşiau cu mii de mîini.

După mişcările agitate ale braţelor şi după convulsiile lui chinuite, se vedea limpede că Vanderling era încă viu. La un moment dat, una dintre crucile smulse din pămînt fu ridicată de zeci de mîini drept în sus, mult peste capetele mulţimii. Se afundă apoi şi dispăru din vedere în vîrtejul de trupuri omeneşti. Pe urmă, nişte mîini îl traseră în jos pe Vanderling, care dispăru şi el – un om înghiţit de viul nisip mişcător.

Dar, peste o clipă, atît crucea cît şi Vanderling reapărură, uniţi acum, ridicaţi în sus, deasupra îmbulzelii setoase de sînge, ca un monstruos totem tribal.

Îl prinseseră în cuie de cruce, cu piroane străpungîndu-i încheieturile mîinilor, cu braţele scăldate de propriul sînge. Şi totuşi Vanderling, cu capul zvîcnind în agonie ca al unui

liliac ţintuit de uşa unui hambar, cu trupul zvîrcolindu-se chinuit, era încă viu.

Apoi, asemenea moliilor atrase de lumînare, Animalele năvăliră prin spărtura uriaşă, spre oribilul rug funerar al propriului oraş, al propriei lumi, repezindu-se unul la altul ca o haită de cîini turbaţi, sfîşiindu-se sălbatic în timp ce alergau să-şi impună voinţa pe planetă.

Iar în avangardă, ca pe o icoană mistică, un stindard de luptă al acestor năvălitori porniţi să-şi prade, să-şi jefuiască şi să-şi violeze planeta, să azvîrle întregul Sangre într-o nesfîrşită noapte de sălbăticie, crimă şi canibalism, ce părea să nu se termine înainte ca ultima gură turbată să nu fi smuls şi ultima fărîmă de carne de pe ultimul ciolan zdrobit, în avangardă, aşadar, purtau crucea cu Vanderling răstignit pe ea. Şi pe cînd înaintau avînd în faţă acest totem viu, bărbaţii şi femeile se înălţau, se repezeau cu dinţii la trupul lui Vanderling, se căţărau cît puteau de sus ca să ajungă la carnea torturată, apoi se prăbuşeau înapoi sau erau traşi de alţii, cu fîşii de piele şi hălci de carne caldă şi vie, atîrnîndu-le încă în unghii şi dinţi.

În timp ce crucea se îndepărta tot mai mult spre oraş şi stadionul se golea prin deschizătura uriaşă, vocile urlau continuu o incantaţie măreaţă, înspăimîntătoare şi batjocoritoare, un imn de adoraţie care-ţi pîrjolea sufletul:

– BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

– Willem! Willem! se jelui Fraden, un sunet firav, pierdut în uraganul de strigăte obscene. N-am ştiut! Cum puteam şti...?

Willem fusese un ticălos, un ucigaş, tot ce putea exista mai sălbatic, mai stricat şi mai rău într-un om. Încercase să-l ucidă de două ori în ultimele cîteva minute. Dar luptaseră alături în două războaie, străbătuseră împreună ani-lumină, vorbiseră, mîncaseră, înjuraseră, se certaseră, împărţiseră victoria şi înfrîngerea... Orice altceva ar fi fost – trădător, ucigaş, mincinos – Willem Vanderling era, la urma urmei, o adevărată fiinţă umană. Să-l vadă astfel, jucăria zdrobită a unei gloate de fiare turbate, pe acest om care fusese *adevărat,* un prieten adevărat, un duşman adevărat...

Fraden îşi înfigea unghiile în carne, străduindu-se să simtă ceva, orice – ură, vinovăţie, dezgust, chiar durere. Dar nu simţea nimic. Ştia că tot ceea ce se întîmplase, ceea ce încă se mai întîmpla era real, dar nu simţea nimic. Oroarea era prea mare ca s-o poată înţelege, prea abisală pentru a fi simţită; capacitatea sa de vinovăţie, ură, dezgust fusese desfiinţată, depăşită. *Nu e adevărat!* striga cu toată fiinţa lui interioară. Nu poate fi adevărat!

Însă era! Era! Era! Willem, sfîrtecat şi pe moarte, era adevărat! Sangre era adevărat! Universul era adevărat! Era real şi era o prăpastie neagră şi fără fund, care scuipa lucruri în faţa cărora mintea omenească, sufletul uman chiar, nu însemnau decît nişte biete obiecte pierdute într-un întuneric veşnic.

Centrul universului, mintea care are totul sub control! Aceasta fusese minciuna cu care trăise, minciuna care-l

făcuse să reziste, mîndru şi fără teamă. Dar existenţa nu are un centru şi nici un om n-o poate stăpîni sau înţelege, ea e un vid al posibilităţilor infinite, al infinitei orori în care omul e doar o glumă crudă, dezgustătoare, a sorţii, o biată aşchie azvîrlită la bunul plac al unor forţe mon struoase, cumplite. Şi era real, totul era real, numai Bart Fraden, pe care-l cunoştea de-o viaţă, era ireal, o minciună, un cifru, un nimic patetic şi neputincios! Fraden se simţea sleit, stors, copleşit, neputincios, incapabil pînă şi să-i mai pese...

Creatura lipsită de voinţă care devenise privi în jos; văzu că Sophia, în genunchi, se agăţa de el, cu lacrimile şiroind, cu trupul zguduit de suspine.

– Bart, Bart, Bart..., gemea ea. Scoate-mă de aici! Te rog, te rog, te rog, scoate-mă de aici!

Inima i se înmuie: un biet nimic strigă în zadar spre altul, într-un vid negru care nu simţea nimic, nu se sinchisea dacă ei trăiesc sau mor.

În adîncul fiinţei sale, o flăcăruie pe cale să se stingă mai ardea încă. Soph n-o să moară aici, nu în felul ăsta! Totul era absurditate, acţiune sau pasivitate, dar el va alege propria *lui* absurditate – măcar de la *asta* nimic nu-l putea împiedica.

O trase brusc, ridicînd-o în picioare, şi privi împrejur ca un animal încolţit. Stadionul se golea văzînd cu ochii, prin rana imensă dintr-o coastă, dar arena era încă un tumult de oroare. Privi spre tribunele de deasupra lui, acum goale şi dărîmate. Zări o adunătură de vreo patruzeci de Ucigaşi, cu hainele transformate în zdrenţe şi ochii măriţi de spaimă, stînd nesiguri şi părăsiţi de stăpînii lor

morţi, lîngă ieşire. Biete fiinţe pierdute... *Acţionează!* îşi zise. Destul cu gînditul! Acţionează! *Acţionează!*

Scotoci sub bancă, apucă strîns, ca o pisică, pachetul învelit în hîrtie, îi sfîşie ambalajul şi-şi aruncă pe umeri roba neagră de Frate.

Trăgînd-o pe Sophia după el, urcă repede treptele tribunei şi se postă dinaintea Ucigaşilor.

– Hei, voi de colo! mugi el. Formaţi un cerc în jurul nostru! Acum! În numele Confreriei Durerii, vă ordon să-mi daţi ascultare! Mai iute, mişcaţi-vă!

Ucigaşii rămaseră o clipă nemişcaţi, privind la acest demon cu ochii măriţi, care urla. Un Frate! Ordine! Binecuvîntata ordine! Alcătuiră în jurul celor doi un cerc aproximativ, cu armele îndreptate în afară.

Porniră să fugă prin subteranele stadionului ruinat şi cuprins de flăcări, trecînd prin coridoare sufocate de fum. Totul era pustiu şi mort. Ieşiră la lumina soarelui, undeva între stadion şi palat, nu departe de semicercul format de camioanele parcate. Palatul ardea cu flăcări uriaşe şi portocalii, ce luminau cerul, iar dogoarea le ofilea carnea.

Fraden o împinse pe Sophia înainte, o ridică împingînd-o în cabina unui camion şi sări lîngă ea, în spatele volanului.

Vîrî cheia în contact, apăsă pe accelerator, iar motorul începu să scuipe şi să tuşească. Smulse de pe el roba de Frate ca pe ceva necurat, o zvîrli spre Ucigaşii surprinşi, demară, şi camionul porni hurducîndu-se, într-un nor de praf şi pulbere de cauciuc.

Maşina scrîşni dînd colţul palatului în flăcări şi Fraden văzu mulţimea care se retrăgea repede spre oraş. Toate clădirile exterioare fuseseră prefăcute în ruine. Zidurile complexului, străpunse şi sfărîmate, deveniseră, în zeci de locuri, simple grămezi de pietriş. Ţarcurile confecţionate în grabă, care umpleau curtea, dispăruseră într-o multitudine de aşchii de lemn, şi peste tot zăceau trupurile jupuite şi însîngerate ale Animalelor de Carne – mii de cadavre schimonosite ale unor copii goi.

Spre vest, Sade devenise un stîlp de foc, un uriaş incendiu mistuitor, spre care, ca un covor viu de insecte, locuitorii roiau agitînd în mîini zeci de mii de făclii mici şi mişcătoare.

Fraden apăsă cît putu pe accelerator şi îndreptă camionul spre o spărtură din zidul estic. Maşina trecu zguduindu-se prin deschizătură, cu un pătrunzător zgomot de metal care se freacă de beton, aruncînd o jerbă de scîntei. Piciorul lui Fraden ţintuise acceleratorul la podea. Camionul se hurducă nebuneşte pe dealul plin de iarbă pe care era situat palatul şi ajunse în cîmpia largă şi întinsă.

Spre sud, mereu spre sud, traversînd cîmpia pustie, cu Sophia care se uita, împietrită, drept înainte, fără să-i vorbească şi fără să-l privească. După vreo cincisprezece mile parcurse la sud de oraş, Fraden îndreptă camionul spre nord-vest. Maşina sălta nemilos de-a lungul cîmpiei şi fiecare izbitură părea o batjocură, o nouă lovitură a soartei nepăsătoare, deşi provocată de propria lui mînă.

În sfîrşit, ajunseră la drumul care ducea spre vest, traversînd cîmpia pînă la tabăra de gherilă. Fraden luă curba în viteză, spre apus, spre tabără şi spre navetă.

Evadare! Evadare! îşi repetă, odată ajuns în dreptul canionului prin care se strecura drumul şi unde zăceau împrăştiate resturile ultimei bătălii, ce părea să fi avut loc cu o mie de ani înainte.

Ore întregi merseră în tăcere. Sophia părea un manechin înţepenit, iar Fraden – o pereche de mîini pe volan şi un picior pe accelerator, coordonate de o minte care scormonea în căutarea unei ocazii, a unui loc în care să se stabilească, orice loc unde să poată rămîne. Străbătură jungla, cîte un luminiş ici şi colo, trecură pe lîngă sate arzînd; focul se întindea nebuneşte, ca un cancer galopant, din centrul demenţei care era Sade.

Evadare! Evadare! Gînduri rătăcitoare îl chinuiau. Îşi aminti de o altă fugă, cu mai puţin de un an înainte, fuga din Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Ce se întîmplase oare cu omul detaşat, calm şi calculat, veşnic cu zîmbetul pe buze, evadat din Sistemul Solar? Unde dispăruse acesta? Cum se făcea că devenise obiectul de acum, care aruncase o lume întreagă în întuneric, pas cu pas, orbeşte, pe de-a-ntregul orbeşte, manipulat ca un pion de o mînă drăcească, invizibilă, şi adus pînă la marginea prăpastiei finale?

În sfîrşit, ajunseră la tabăra de gherilă. Fraden opri camionul lîngă una dintre navetele cu siluetă subţire, cu aspect antiseptic. Fără o vorbă, se dădu jos şi o ajută pe Sophia să coboare din cabină. Se apropie de navetă şi

apăsă butonul de deschidere a trapei dinspre ecluză. Trapa interioară alunecă şi ea uşor în sus, şi interiorul navetei apăru, invitîndu-i. Invitaţie la *ce?*

Privi la tabăra pustie din spate, la colibele tăcute, la rămăşiţele zecilor de focuri. În depărtare, un fuior de fum se încolăcea deasupra copacilor, apoi altul, şi altul. Planeta părea un imens cadavru în descompunere, iar el însuşi se dezagrega împreună cu ea. Unde avea să se ducă? Ce avea să facă?

Se gîndi la primul moment în care păşise pe Sangre, un străin care poposea pe o planetă necunoscută, cu intenţia de a o lua în stăpînire. Un val de nostalgie şi un sentiment al pierzaniei îl inunda la amintirea omului nepăsător, oploşit sub un soare străin, care părea să ţină întreaga existenţă în palmă, Eroul, Centrul Universului, Omul care... Totul părea atît de vechi şi de îndepărtat! Mai putea regăsi oare acel om? Se mai putea întoarce? Mai exista vreun *alt* loc în care să se poată duce?

Se întoarse spre Sophia. Fata avea ochii roşii, obrajii brăzdaţi de urme uscate de lacrimi, iar părul lung şi roşcat îi era o claie încurcată. Buzele lui se mişcară o clipă, fără să scoată nici un sunet.

– Ştii ce trebuie să fac? rosti în sfîrşit.

Ea rămăsese nemişcată, privindu-l, nemişcată ca un cadavru, cu chipul copleşit de durere, imobil, ca o mască.

– Trebuie să mă întorc, zise. Înapoi în Sistemul Solar, înapoi pe Centură, înapoi pe Pămînt. Unde... unde altundeva? Nu mai pot să plec în căutarea altei planete, să pornesc o altă... o altă Sangre. Numai Dumnezeu ştie ce-or să-mi facă! Pentru cei de-acasă sînt un criminal de război sau cam

aşa ceva... Scoase un fel de rîs amar, ca un scheunat. Cui îi pasă? zise. Care e diferenţa? Oricum ar fi, sînt terminat, golit, consumat pe de-a-ntregul. Totul e... totul e prea mare pentru mine, pentru oricine. Mă simt ca o insectă, ca o insectă care credea că piatra pe care stă reprezintă întregul univers, pînă a venit cineva şi i-a făcut vînt jos...

– Bart..., şopti Sophia, atingîndu-i uşor obrazul.

El îşi smuci capul într-o parte.

– Cum poţi suporta să mă atingi? ţipă. Uită-te la mine! Uită-te cine sînt, aminteşte-ţi ce-am făcut! O să te las pe Marte – încă mai am nişte cunoştinţe pe-acolo. O s-o duci bine, nimeni nu te va urmări. Atîta lucru îţi datorez şi eu... Vei fi în siguranţă şi într-o zi toate astea îţi vor părea un vis urît. Nici măcar nu vei mai crede că s-au întîmplat cu adevărat. Eu fac eforturi s-o cred chiar şi acum. Mă vei uita. Nici nu-ţi vei mai aminti ce mult mă urăşti acum...

– Să... să te urăsc? se bîlbîi ea. Un crîmpei din vechea vîlvătaie îi reveni în ochi. *Să te urăsc?* strigă. N-ai mai primit şuturi şi înainte? Crezi că viaţa e făcută numai din succese? Viaţa e, fără îndoială, plină de orori, ticăloşie şi murdărie! Firește că facem cu toţii lucruri greu de suportat, lucruri care ne îngreţoşează de fiecare dată! Sîntem, firește, nişte viermi abjecţi, care scormonesc într-o grămadă de gunoi! Am ştiut toate astea încă înainte de-a împlini şaisprezece ani. Bun venit în rîndurile noastre, ai aflat, în sfîrşit, şi tu despre ce e vorba în esenţă. Ai vreun motiv să scheauni ca un căţeluş lovit? Poate că... Doar nu ai de gînd să te dai bătut şi să-i oferi satisfacţie acestei

afuriste de vieţi, pline de stupizenie, oroare şi pură banalitate? Ăsta nu-i Bart Fraden cu care m-am culcat *eu!* Bart Fraden pe care-l ştiu ar avea curajul să opună rezistenţă. Bart al meu ar strînge totul într-un sul pe care l-ar îndesa pe gîtul trivial al existenţei!

Scăpăra de furie, cu ochii urduroşi şi injectaţi, cu faţa mînjită de lacrimi şi praf, cu gura strîmbată într-un rînjet – Bart nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva atît de frumos.

– Soph...

Ea i se aruncă în braţe, îşi îngropă faţa la pieptul lui.

– Nu scapi tu de mine aşa uşor, zise fata cu o voce spartă şi tremurată, parodie a durităţii cinice. M-ai făcut să te iubesc, afurisitule, şi eşti legat de mine, indiferent dacă-ţi place sau nu... Conducătorul meu Nepreţuit!

– Soph...

Mînă în mînă, intrară în navetă.

O oră mai tîrziu, stăteau alături la pupitrul de comandă al navei. Luminile de pe consola pilotului automat deveneau verzi, una cîte una, închizînd cercul controlului automat, iar prin hublou Sangre apărea ca un glob calm, benign, în tonuri molcome de maro, verde şi albastru.

Bart Fraden rămăsese cu ochii pironiţi la acea imagine şi se minuna de propriile-i sentimente. Fiindcă nu simţea nimic. Cumva, fusese tras pe sfoară. Poate că mai era în stare să-şi spună asta lui însuşi, poate că undeva mai există ceva în stare să rîdă cu subînţeles şi să aibă grijă de ce-i al lui...

Privi la Sophia, la ochii ei de o blîndeţe ciudată acum, şi ştiu că, indiferent ce pierduse, în acelaşi timp cîştigase

ceva. În fond, viața merita să fie trăită. Şi chiar dacă n-ar fi, asta e singura alternativă posibilă...

Ultima lumină se făcu verde şi în măruntaiele navei automatele se pregătiră să înceapă lunga călătorie spre Sistemul Solar, înapoi spre nesiguranță, înapoi spre...

N-au decît să se ducă dracului cu toții! îşi zise Fraden. Dacă am supraviețuit pe Sangre, pot supraviețui oriunde! Zîmbi.

– De ce zîmbeşti? întrebă Sophia încet.

Fraden rîse.

– Mă gîndesc la porcăria la care ne întoarcem... Mă întreb cum de s-o mai menține confederația dintre Marea Chină, Uniunea Atlantică şi Marea Uniune Sovietică pentru rocile alea de uraniu pentru care se ceartă cu toții. Acum chiar că *există* un triunghi instabil! Hmmm... ştii, n-am renunțat niciodată oficial la cetățenia Uniunii Atlantice. Dacă apar acum şi pretind că, *de iure,* eu sînt conducătorul Centurii, şi fac cerere de admitere direct în Uniunea Atlantică, asta ar acorda Uniunii dreptul legal de posesie unică asupra asteroizilor de uraniu... China şi Marea Uniune Sovietică vor face un scandal monstru dar, cu o asemenea miză, Uniunea Atlantică ar putea accepta să aibă de a face cu mine. Sînt oarece şanse... Cine ştie, poate că reuşesc chiar să-l redobîndesc pe Ah Ming!

Sophia O'Hara rîse din nou, ca pe vremuri. Îi strînse mîna, îl sărută.

– Pînza de sac şi cenuşa nu ţi s-au potrivit niciodată, rosti ea cu un zîmbet prefăcut şi înţelegător, în timp ce nava se înclina, înscriindu-se pe orbită. Înapoi la treabă, ca de obicei, nu, Conducător Nepreţuit? Distracţie şi jocuri! *Distracţie şi jocuri!*